

Bản Xônát Trốn Hôn (Bản Sonata Đào Hôn)

Contents

Bản Xônát Trốn Hôn (Bản Sonata Đào Hôn)	2
1. Chương 1-1: Trốn Hôn (1)	3
2. Chương 1-2: Trốn Hôn (2)	4
3. Chương 2: Thuê Phòng	8
4. Chương 3: Tìm Việc	12
5. Chương 4-1: Bữa Trưa	16
6. Chương 4-2: Bữa Trưa (2)	18
7. Chương 5: Giao Dịch	20
8. Chương 6: Lầu Tự Chọn	24
9. Chương 7: Chó Cưng	28
10. Chương 8: Tìm Việc	32
11. Chương 9: Việc Làm	35
12. Chương 10: Ôm	38
13. Chương 11: Bắt Đầu	42
14. Chương 12: Em Họ	45
15. Chương 13: Về Nước	49
16. Chương 14: Sinh Nhật	52
17. Chương 15: Nấu Ăn	56
18. Chương 16: Tiếng Anh	59
19. Chương 17: Cứu Mỹ Nhân	63
20. Chương 18: Quan Hệ	66
21. Chương 19: Bạn Cũ	69
22. Chương 20	72
23. Chương 21	75
24. Chương 22	79
25. Chương 23	82
26. Chương 24	85
27. Chương 25	89
28. Chương 26	92
29. Chương 27	95
30. Chương 28	99
31. Chương 29	102
32. Chương 30	107
33. Chương 31	110
34. Chương 32	114
35. Chương 33	117
36. Chương 34	120
37. Chương 35	124
38. Chương 36	129
39. Chương 37	132
40. Chương 38	136

41. Chương 39	141
42. Chương 40	144
43. Chương 41	147
44. Chương 42	151
45. Chương 43	154
46. Chương 44	158
47. Chương 45	162
48. Chương 46	165
49. Chương 47	167
50. Chương 48	171
51. Chương 49	174
52. Chương 50	178
53. Chương 51	182
54. Chương 52	185
55. Chương 53	189
56. Chương 54	194
57. Chương 55	197
58. Chương 56	200
59. Chương 57	204
60. Chương 58	207
61. Chương 59	213
62. Chương 60: Phiên Ngoại 1	217
63. Chương 61: Phiên Ngoại 2	221
64. Chương 62: Phiên Ngoại 3	224
65. Chương 63: Phiên Ngoại 4	228
66. Chương 64: Phiên Ngoại 5	231
67. Chương 65: Phiên Ngoại 6	235
68. Chương 66: Phiên Ngoại 7	238
69. Chương 67: Phiên Ngoại 8	243
70. Chương 68: Phiên Ngoại 9	247

Bản Xônát Trồn Hôn (Bản Sonata Đào Hôn)

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại Converter: ngọcquynh520 Editor: CogauMễ Quang vì phản đối hôn nhân thương mại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-xonat-tron-hon-ban-sonata-dao-hon>

1. Chương 1-1: Trốn Hôn (1)

Editor&Betaer: Cogau

Tại bến xe, tiếng người và tiếng xe ồn ào náo nhiệt bên tai không dứt, một bóng hồng kéo một chiếc valy hành lý màu hồng tương tự, nhanh nhẹn lách qua đám người nhốn nháo.

Vượt qua được một đám hành khách, lấy tốc độ chạy nước rút một trăm mét, Mễ Quang vọt tới Quầy bán vé.

Khi nhảy lên bậc thang, chiếc túi đặt phía trên valy hành lý mất thăng bằng rơi xuống, cô nhanh nhẹn nhặt túi lên cầm trên tay, cố gắng rướn lên cửa Quầy bán vé.

“Cho em một vé khởi hành sớm nhất, cảm ơn.” Hơi thở của cô dồn dập, giọng lại trong trẻo dễ nghe, giống như là ánh mặt trời xuất hiện giữa bầu trời đông vậy. Người bán vé ngẩng đầu lên nhìn qua cửa sổ quầy, nhìn thoáng cô.

Mễ Quang lấy ví tiền của mình từ trong túi đeo ra, lặp lại một lần nữa: “Cho em một vé khởi hành sớm nhất ạ, cảm ơn.”

Người bán vé ngẩng người, ngay sau đó máy móc hỏi: “Đi đâu đây?”

Mễ Quang chớp hàng mi, rồi đột nhiên nở nụ cười: “Đi đâu cũng được, chỉ cần có thể đi khỏi đây nhanh nhất ngay bây giờ thôi ạ.”

Người bán vé lại ngẩng người ra, trầm nghĩ, không biết gần đây có nhận được bức chân dung truy nã tội phạm nào không.

“Có thể nhanh một chút không? Em rất vội.” Thấy mãi mà người bán vé không hề cử động, cuối cùng Mễ Quang đành thúc giục.

Người bán vé phục hồi tinh thần lại, đầu ngón tay thuần thục gõ mấy cái trên bàn phím: “Hai phút sau, có chuyến xuất phát ở cửa số 10, giá vé là 150 nghìn.”

Mễ Quang đưa tờ hai trăm nghìn qua, nhận vé xe và lấy tiền lẻ về, rồi lật đặt chạy tới cửa soát vé số 10.

Mới vừa vào cửa soát vé, thì có nhân viên soát vé nói với cô: “Đi xe này sao? Nhanh lên, xe xuất phát ngay đây!”

Mễ Quang bước nhanh tới, nhân viên soát vé kiểm tra vé của cô, nói nhanh: “Ghế số 20, lên xe ngồi đi, xe sẽ xuất phát ngay.”

Mễ Quang ‘văng’ một tiếng, kéo theo valy hành lý đi mấy bước rồi lại vòng lại, nhân viên soát vé nhận lấy hành lý trên tay cô, rồi nhét vào trong cốp: “Tôi cất giúp cô cho, cô lên xe nhanh đi.”

Mễ Quang thấy động tác cô ta có vẻ hơi thô lỗ, còn chưa kịp nhắc nhở cô ấy nhẹ một chút, thì chiếc valy màu hồng có mấy hình trái tim đã bị ném vào, kèm theo là tiếng va chạm với thành xe “bộp” một cái.

Mễ Quang cảm thấy tim mình cũng nảy lên.

Nhân viên soát vé cất xong hành lý thấy cô còn đứng ở cửa, không kiên nhẫn nói: “Sao cô còn đứng ở đây vậy?”

Mễ Quang mím môi một cái, xoay người nhảy lên xe.

Trong xe mới chỉ ngồi hơn nửa số ghế, cô tìm được ghế số 20, mới vừa ngồi vào chỗ, xe đã chậm rãi rời bến.

Chỗ của cô là ngay cửa sổ, nhìn qua kính có thể quan sát được tình hình bên ngoài bến xe. Cô ngó nghiêng mấy lần, không thấy ai đuổi theo, cuối cùng cũng thở phào một hơi, từ từ yên tâm.

Lúc này cô mới nhớ, nhìn xem xe này sẽ đưa mình đi đâu.

Liếc vé xe trong tay, trên đó có in một dòng chữ đậm: BẾN XE PHÍA NAM THÀNH PHỐ A

Thành phố A sao? Mễ Quang lục tìm trong ký ức, hình như chưa bao giờ mình tới thành phố này, mặc dù thành phố C chỉ cách thành phố A hai tiếng đi xe.

“Cậu cũng là sinh viên đại học sao? Giờ mới trở lại trường à?”

Hành khách ngồi cạnh đột nhiên bắt chuyện với cô, Mễ Quang ngẩng đầu lên, nhìn sang cô ấy.

Mới vừa rồi không để ý, ngồi kế bên cô cũng là một người đáng vẻ nữ sinh, tóc thật dài, ăn mặc rất thùy mị, trên mặt còn đeo một mắt kính gọng đen.

Mễ Quang quan sát cô ấy mấy lần, rồi mới cười nói với cô ấy: “Mình không trở lại trường.”

Nữ sinh ấy có chút tò mò: “Vậy là cậu đi công tác sao? Tôi thì tới thành phố A để phỏng vấn.”

Họ đang nói chuyện thì xe đã rời bến, Mễ Quang lại nhìn ra ngoài cửa sổ, “sột soạt” kéo rèm cửa lên: “Mình đi trốn hôn.”

Hai tiếng trước, nhờ sự giúp đỡ của bạn thân, Mễ Quang mang theo một khoản tiền trốn khỏi nhà.

Dĩ nhiên, cô thấy đó cũng không phải lỗi của cô, cho dù là ai đi nữa, sau bốn năm du học vừa tốt nghiệp trở về mà đã ‘được’ thông báo có một người chồng sắp cưới – người mà trước đây, ngay cả cái tên cũng chưa nghe qua, thì cũng đều có chút ưu tư.

Cô cũng đã thử nói chuyện với cha mẹ mình rồi, nhưng ba cô nhất quyết muốn cô kết hôn, không chỉ hoàn toàn không nghe ý kiến của cô, mà còn để cho mẹ cô giam lỏng cô ở nhà, trước khi đính hôn xong thì cô không được tự do.

Mễ Quang nhớ, hình như có ai đó đã từng nói, ‘sống cũng nên hưởng thụ, mà hưởng thụ thì nên đi du lịch’.

Vì vậy, bây giờ cô ngồi trên chiếc này đến thành phố A.

Từ trong túi đeo, cô lấy đồ bọt mắt ra, đeo lên mắt, quyết định cứ ngủ một giấc thật ngon trước đã, rồi tính.

Khi xe đến bến, cô lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, 5h37’ chiều. Cô lấy valy hành lý từ trong khoang để đồ ra, kiểm tra kỹ càng một lượt, may là không chỗ nào bị rách.

Bến xe thành phố A cũng giống như bến xe thành phố C, các loại âm thanh hỗn độn, ồn ào náo nhiệt ghê người. Mễ Quang tay thì kéo theo hành lý, đầu thì ngẩng lên nhìn mặt trời còn chói lọi, thuận tay đẩy mái tóc quấn mềm mại ra sau lưng, nở nụ cười đi ra.

Thành phố A là một thành phố lớn phồn hoa, bến xe cũng được chỉnh trang rất có cảm giác nghệ thuật, cô lấy điện thoại di động ra, nhìn quanh cảnh vật xung quanh, chụp một kiểu.

Mặc dù tất cả đều là phong cảnh xa lạ, nhưng trong lòng lại có chút xao động.

Loại cảm giác này giống như vẫn mong đợi phiêu lưu khi còn bé vậy.

2. Chương 1-2: Trốn Hôn (2)

Cô nhếch miệng, đi dọc đường cái về phía trước. Hai bên đường phố có nhiều tiếng rao bán hàng rong và cửa tiệm, lại có cả việc chèo kéo khách nữa, Mễ Quang vẫn đi thẳng rồi chọn một chiếc taxi sạch sẽ nhất.

Tài xế thấy có khách lên xe, nhiệt tình hỏi: “Người đẹp, đi đâu đây?”

Lại bị hỏi vấn đề này, Mễ Quang suy nghĩ, rồi cười nói với tài xế: “Tối khách sạn nổi tiếng nhất ở đây đi.”

“Yes Sir!” Tài xế đáp ga, chạy thẳng tới ngã tư.

Cuối cùng, xe taxi dừng ở cửa một khách sạn lớn kiểu Âu, Mễ Quang xuống xe, rồi lấy hành lý từ sau cốp xe ra, ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao vút trước mặt.

Ừ, không tệ ha, cửa chính hoành tráng đủ khí phách, cô cho tám điểm.

Lúc kéo valy hành lý đi tới, anh chàng chờ cửa tuần tú đã từ xa nhiệt tình đi nhanh tới, chịu trách nhiệm xách hành lý.

Mễ Quang đưa tất cả hành lý cho anh ta, còn mình thì rảnh rang đi trước vào quầy lễ tân làm thủ tục.

“Xin lỗi chị, thẻ của chị không thể sử dụng được ạ.” Cô gái ở Quầy lễ tân khéo léo đưa thẻ trả lại cho Mễ Quang.

Mắt Mễ Quang chớp chớp, lại mở ví tiền ra lấy hai cái thẻ khác: “Thử hai cái thẻ này xem sao.”

“Vâng ạ, vui lòng chờ một chút.” Nhân viên ở Quầy lễ tân lại thử tiếp một lượt theo yêu cầu, sau đó lại trả lại hết cho cô: “Thật xin lỗi, cũng không thể sử dụng, nếu chị có tiền mặt thì có thể thanh toán bằng tiền mặt ạ.”

Mễ Quang căng miệng, hít sâu một hơi.

Không sao, cô đã sớm biết ba cô sẽ dùng chiêu này để đối phó với cô, để ứng biến với nguy cơ các thẻ đều bị ngưng sử dụng, cô đã chuẩn bị sẵn một lượng lớn tiền mặt!

Cô thuê một phòng, tạm ứng luôn tiền thuê ba ngày, cầm thẻ phòng đi trên lầu.

Nội thất của căn phòng không tệ, giường lớn rất êm, bồn tắm cũng khá lớn, Mễ Quang hài lòng xả đầy nước, bọt nổi đầy bồn tắm.

Uể oải thở ra một hơi, cô duỗi lưng một cái, thoải mái nhắm mắt lại.

Lần chạy trốn này, cô đã lên kế hoạch chu đáo rồi, nhưng phần sau của kế hoạch chạy trốn thì cô lại chưa kịp tính toán.

Mặc kệ nó đi, nếu đã tới Thành phố A, trước hết cứ chơi đi đã.

Cô tính sơ sơ, tiền mang theo có thể tiêu xài một thời gian, trong thời gian này, nếu ba cô có thể hồi tâm chuyển ý là tốt nhất, nếu như không thể..... thì dù sao cô cũng là du học sinh, tìm một công việc kiếm miếng cơm ăn ở Thành phố A chắc sẽ không có vấn đề gì.

Tóm lại, cho dù thế nào, cô đều không cần cuộc hôn nhân này.

Nhưng có lẽ mẹ sẽ lo lắng cho cô, lúc cô đi, sim điện thoại cũng đã bỏ đi rồi.

Nghĩ tới đây, cô chớp chớp mắt, xoay người trong bồn tắm.

Có lẽ, mẹ sẽ không yên tâm khi cô sống một mình ở ngoài, chỉ cần bà chịu mở miệng nói giúp mình, chuyện kết hôn có lẽ còn có thể thay đổi.

Chỉ cần kiên trì đến ngày đó, thì cuối cùng có thể thắng lợi!

Nước trong bồn tắm dần dần lạnh, Mễ Quang lau sạch sẽ nước trên người, mặc bộ đồ ngủ tai thỏ rồi mang dép đi ra ngoài.

Gọi điện thoại cho nhà hàng Tây kêu một phần đồ ăn, từ trong túi hành lý cô lấy laptop ra, kết nối với wifi của khách sạn.

Anh ‘Thỏ’ cập nhật một Status mới: “Đêm nhạc hôm nay rất thành công, rất vinh hạnh được hợp tác với bậc thầy Chiêm Ninh Tư. [mỉm cười]”

Một tay Mễ Quang nâng cằm lên, nhìn chăm chú vào hình ở trang web nhắn người. Anh ‘Thỏ’ ơi, anh có biết không, bây giờ em đang bị người ta ép kết hôn đây?!?

Cô suy nghĩ một chút, cảm thấy mắt mình hơi cay, xị xị mũi, Mễ Quang tắt máy vi tính, chuyên tâm chờ bữa tối của mình.

Ngày hôm sau, cô ngủ một giấc tới mười giờ mới dậy, trước tiên ra ngoài mua cho mình cái sim điện thoại đã, sau đó dưới sự gợi ý của tài xế, đầu tiên đi tới siêu thị Ánh Sao, rồi tiếp là quảng trường Bạch Mã, đến ngày thứ ba, cô quyết định tới công viên Ánh Sao tham quan chút.

Lúc từ khách sạn đi ra thì nhân viên Lễ tân gọi cô lại: “Chị Mễ, 11 giờ hôm nay phòng của chị sẽ phải trả, chị có cần làm thủ tục ở tiếp không ạ?”

Mễ Quang nói: “Ừ, chờ tôi quay về sẽ làm thủ tục.”

“Vâng ạ, bọn em chỉ có thể để dành cho chị muộn nhất là tới 2 giờ chiều thôi.”

Mễ Quang gạt đầu, rồi tiếp tục hành trình mua bán - ăn uống của mình.

Bởi vì buổi trưa phải chạy về để làm tục ở tiếp, Mễ Quang ăn xong bữa trưa ở một nhà hàng tại công viên Ánh Sao, rồi quyết định về thẳng khách sạn, nhưng khi tính tiền, cô lại chẳng thấy chiếc ví nhỏ đựng tiền của mình đâu cả.

Bởi vì cô mang theo lượng tiền mặt tương đối nhiều, cho nên cô đã dùng chiếc ví nhỏ để đựng tiền, nhưng bây giờ, chiếc ví nhỏ ấy lại không cánh mà bay.

Bỗng, Mễ Quang cuống cuống, ở trong đó gần như đựng toàn bộ tiền mặt của cô.

Nhân viên lễ tân thấy sắc mặt cô không tốt, hỏi thăm cô, Mễ Quang cắn cắn môi, lấy hết tiền từ trong ví ra đưa cho nhân viên lễ tân.

Trong ví này của cô chỉ để một ít tiền vào, để cô tiêu dùng hàng ngày, trong đó có gần ba triệu thôi. Mặc dù cô tiêu xài phung phí, nhưng việc bảo quản tài sản thì vẫn rất lưu ý, nhưng bây giờ ví của cô thì vẫn còn, mà cái ví nhỏ đựng tiền thì chẳng thấy đâu nữa.

Bỗng chốc, trong đầu cô thoáng qua rất nhiều suy đoán, khả năng lớn nhất chính là bị mất trộm. Nhưng bị ai lấy trộm, bị lấy trộm ở đâu? Tên trộm làm sao biết cô có một chiếc ví nhỏ đựng tiền chứ? Hay là hai ngày trước, lúc mua quần áo hần ta đã nhìn thấy, sau đó theo dõi mình, cuối cùng hôm nay mới tìm được cơ hội ra tay?

Cô nhớ lại, lúc ở cửa hàng socola, cô mua socola thì chiếc ví nhỏ vẫn còn ở đó. Vậy thì, sau khi chụp hình ở đường hoa thì bị lấy trộm sao?

Nhân viên lễ tân trả lại tiền thừa, thấy sắc mặt cô tái nhợt, ân cần hỏi: “Chị ơi, chị có chỗ nào không thoải mái không?”

“Tôi không sao, cảm ơn.” Mễ Quang nhận lấy tiền thừa, đi nhanh qua nhà hàng, mặc dù biết cơ hội không lớn, nhưng cô vẫn chưa từ bỏ ý định quay lại đường cũ tìm thử một lần.

Đừng nói là ví tiền, ngay cả một đồng cũng không nhìn thấy!

Khi mà cô nghe thấy mình phải gả cho người đàn ông chưa từng quen biết thì cũng không có tuyệt vọng thế này đâu.

Hiện tại, thì tiền là toàn bộ cảm giác an toàn của cô.

Cô lấy điện thoại di động ra định báo cảnh sát, nhưng lại lo cảnh sát sẽ liên lạc với người nhà của cô. Ở đường hoa này không có camera, cô cũng không biết mình bị mất trộm ở đâu, cơ hội bắt được tên trộm cực kỳ nhỏ.

Cô chán nản ngồi sụp xuống, rồi gọi xe về khách sạn.

Lúc đi qua Quầy lễ tân, cô bé lễ tân lại nhắc nhở cô: “Chị Mễ, có cần làm thủ tục để chị ở tiếp không ạ?”

Mễ Quang dừng một chút, nói: “Không cần, tôi lên thu dọn đồ đạc, rồi trả phòng.”

Mấy ngày nay, cô đã ở hết số tiền đã tạm ứng cho khách sạn, khi kết sổ, không chỉ không trả lại cô tiền đã tạm ứng, mà cô còn phải trả thêm tiền nữa chứ.

Hiện giờ, Mễ Quang thấy may mắn, vì mình đã tạm ứng một ít tiền ở cho khách sạn, nếu không hôm nay cô chỉ còn nước đi gặp cảnh sát mà thôi.

Lúc xách theo hành lý ra cửa khách sạn, cô lấy toàn bộ tiền mệnh giá lớn nhỏ ra hết, cẩn thận đếm.

Tổng cộng có 955 nghìn đồng.

Cô cất hết tiền giấy và tiền xu vào trong ví, ngơ ngẩn nhìn trời.

Vé xe về thành phố C chỉ cần 150 nghìn, 955 nghìn thì cô có thể thuận lợi về đến nhà.

Thế nhưng trở về thế này, cô có muốn trốn nhà tiếp một lần nữa sẽ rất khó, dường như cô có thể hình dung ra cảnh mình bị ép thử áo cưới.

Còn nếu như tiếp tục ở lại Thành phố A, thăm cảnh cô gặp phải chính là ‘đầu đường xó chợ’.

Ahhh..., ánh mặt trời thật là nhức mắt.

Cô thu hồi ánh mắt, chán nản kéo hành lý bước đi.

Mặc dù cô có thể tìm việc ở đây, nhưng có thể tìm được ngay sao chứ? Coi như là tìm được đi, thì họ có thể ứng trước tiền lương cho cô sao? Bây giờ trên người cô chỉ có hơn 900 nghìn, ngay cả tối nay ở đâu cũng chưa biết đây.

Tài xế taxi ven đường nhấn loa, nói với cô: “Người đẹp, có đi xe không?”

Mẽ Quang bơ phờ, cười: “Không ạ.”

Chính cô cũng không biết nên đi đâu đây?!

Cứ đi như vậy hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng chân Mẽ Quang bắt đầu biểu tình. Cô đi tới chiếc ghế dài ven đường ngồi xuống, định cởi giày cao gót ra, nhưng nghĩ đến hình tượng của mình, nên chỉ còn cách dậm dậm chân phía ngoài đôi giày.

Còn chưa nghỉ khỏe, má phải bỗng bị một giọt mưa lạnh như băng rớt trúng.

Mẽ Quang sững sờ, lấy tay lau chỗ bị mưa rớt trúng.

..... Không xui xẻo như vậy đấy chứ???

Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, mưa đang từng giọt từng giọt rơi xuống, vô cùng ‘nên thơ’.

Mẽ Quang: “.....”

Rất nhanh, cô xách theo valy hành lý bắt đầu chạy, nhìn về phía trước, nhưng ngay cả một chỗ tránh mưa cũng không có.

Thật may là mưa không lớn, cô chạy một đoạn, rồi cũng tìm được một cửa hàng, chui lên bậc thang.

Dùng khăn giấy lau lau mái tóc và áo khoác, Mẽ Quang lấy gương ra, soi xem mặt mình có dính gì không.

Lúc đứng đợi mưa tạnh, cô quan sát xung quanh thêm vài lần. Chỗ này hình như là một khu dân cư, gần đó có không ít tòa chung cư. Nhìn bề ngoài tòa nhà, nơi này có lẽ là một chung cư cũ, trên cột điện trước mặt còn dán tấm quảng cáo làm mất hình tượng thành phố.

Ah, đợi chút.

Cô kéo valy hành lý đi tới, nhìn kỹ hai mắt.

CĂN HỘ VƯỜN HOA NAM THÀNH 100 m2, GIÁ THUÊ CHỈ 700.000Đ/THÁNG! NẾU CÓ NHU CẦU VUI LÒNG LIÊN HỆ: ANH TIỂU, SỐ 138XXXXXXXX!

Ánh mắt Mẽ Quang sáng rực, chỉ 700 nghìn thôi, sau khi trả tiền thuê phòng thì cô vẫn còn dư hơn 200 nghìn, gần 300 nghìn đấy!

Cô cầm ngay điện thoại di động lên bấm số, cẩn thận kiểm tra lại một lần, rồi mới bắt đầu gọi.

Không ai nghe máy.

Cô chưa từ bỏ ý định, lại bấm gọi lại nhưng vẫn chẳng ai nghe cả.

Cô cúp điện thoại, rồi xé luôn tấm quảng cáo in trên giấy A4 xuống, chuẩn bị tìm đến địa chỉ ở vườn hoa Nam Thành.

Lúc này mưa cũng ngớt, Mễ Quang kéo valy hành lý đi ra, nhìn xung quanh, dễ dàng tìm được “căn hộ vườn hoa Nam Thành - bán hoặc cho thuê”.

Một bà dì hai tay cầm hai chiếc quạt giấy từ cửa chính đi ra, trông có vẻ như sắp đi múa ở ngoài quảng trường vậy. Mễ Quang cầm tấm quảng cáo cho thuê phòng trong tay, đi tới hỏi: “Dì ơi, dì có biết anh Tiểu này ở đâu không ạ?”

Bà dì nhìn qua, ‘ồ’ một tiếng: “Đây hình như là số điện thoại của cậu chủ Tiểu thì phải, con muốn thuê phòng sao?”

Mễ Quang chớp chớp đôi mắt to: “Cậu chủ Tiểu ạ? Dì có biết anh ấy ở đâu không? Con gọi số điện thoại này mãi mà không ai nghe máy.”

Bà dì xoay người, dùng cây quạt trong tay chỉ một khu nhà gần đó: “Khu nhà đó, tòa nhà số 6B – căn hộ B701, nhưng mà sao cậu ta lại cho thuê có 700.000đ/tháng nhỉ, căn hộ này...”

“Cám ơn ạ!” Bà dì vẫn còn đang phân trần với cô, Mễ Quang đã rất nhanh nói tiếng ‘cám ơn’ với bà ấy, rồi đi nhanh về phía tòa nhà số 6B.

Vừa rồi đã nói, khu này là một khu chung cư cũ, cho nên không có thang máy.

Xách theo nhiều hành lý như vậy lết lên tới lầu 7, đối với Mễ Quang mà nói là một đại nạn, còn việc đi giày cao gót đối với Mễ Quang mà nói, là một thảm họa.

Cô đứng ở lầu dưới của tòa nhà số 6B, lại lấy điện thoại di động ra gọi cho ‘anh’ Tiểu đó, nhưng vẫn chẳng ai nghe máy.

Mễ Quang hít một hơi thật sâu, một tay nhắc valy hành lý lên, hùng hổ lết lên lầu.

Trên đường nghỉ ba lần, cuối cùng vẫn còn sống để lên tới lầu bảy. Cô vừa thở hổn hển, vừa nhấn chuông cửa.

Không bao lâu, có tiếng bước chân nhẹ nhàng từ trong cửa, kèm theo ‘cạch’ một tiếng cửa được mở ra. Một làn hơi ấm phả lên mặt Mễ Quang, cô khẽ ngẩng đầu, nhìn rõ là một người đàn ông đứng trước mặt.

Dáng người hơi đậm tương xứng với đôi chân dài to, cho dù chỉ mặc một chiếc áo thun có hàng chữ nhỏ cùng với quần jean, nhưng so với những người mẫu nam trên sàn catwalk thì càng làm cho người ta huyết khí dâng trào. Mẫu chốt là anh ta còn có khuôn mặt đẹp trai nữa, mái tóc ngắn màu đen lộn xộn cùng với ánh mắt mệt mỏi, kết hợp với gương mặt này cũng trở thành vẻ hấp dẫn thịnh hành nhất hiện nay.

Mặc dù bị mê hoặc bởi sắc đẹp trong giây lát, nhưng rất nhanh Mễ Quang nhớ tới dự định ban đầu mình tới đây: “Xin chào ạ, xin hỏi phải anh có căn hộ cho thuê không?”

3. Chương 2: Thuê Phòng

Editor&Betaer: Cogau

Tiểu Cố lặng lẽ quan sát cô gái trước mặt.

Áo len cao cổ màu trắng, váy lụa trắng thùng thình, áo khoác màu hồng phấn, kết hợp với một đôi boot cao đến đầu gối.

Một thân hàng hiệu nha.

Khuôn mặt xinh đẹp trang điểm nhẹ, hai gò má – vì vận động mạnh nên hồng lên, lúc này trông như điểm thêm chút má hồng vậy.

Tiểu Cố im lặng một chút, rồi hỏi: “Ai nói với cô là tôi muốn cho thuê phòng?”

Giọng trầm như mê hoặc lòng người, xác thực là cũng đầu độc Mễ Quang. Cô chìa tấm quảng cáo ra, thở không ra hơi, nói: “Chính là cái này.”

Tiểu Cố cúi đầu nhìn qua một cái, khẽ nhú mày.

Trên đó đúng là số điện thoại của anh, nhưng anh không nhớ rõ là anh đã dán tấm quảng cáo này khi nào nữa.

Anh nghĩ thầm, trong lòng cũng có suy đoán sơ sơ rồi.

“Anh muốn cho thuê sao? Em rất có thành ý!” Mễ Quang nắm chặt tờ quảng cáo, giống như là bám vào chiếc phao cứu mạng cuối cùng vậy.

Tiểu Cố ngược lên, lại nhìn cô một cái. Cô còn đang thở hổn hển không ngừng, ngay cả mái tóc xoăn màu hạt dẻ cũng có vẻ hơi nhếch nhác.

Anh khẽ mấp máy môi, hỏi: “Cô ở nơi khác tới à?”

Mễ Quang gạt đầu một cái: “Em đến đây... tìm việc làm, nhưng vẫn chưa tìm được việc, mà tiền lại bị mất trộm, anh cho em thuê phòng đi, tối nay em không có chỗ nào ở cả.”

Cô nói ngắn gọn về thảm thương, Tiểu Cố nghe xong thì nhú mày: “Tiền cô bị mất trộm rồi hả? Vậy cô còn tiền để trả tiền thuê phòng không?”

Mễ Quang: “.....”

Anh cũng chỉ quan tâm tới điều này thôi sao? Người thành phố A đúng là quá lạnh nhạt!

Cô hất nhẹ tóc sang một bên, cố mỉm cười với Tiểu Cố: “Em còn hơn 700 nghìn, phòng của anh không phải là 700 nghìn sao?”

Tiểu Cố nói: “Phòng ở phải đặt cọc ba tháng, cho nên cô phải trả bốn tháng tiền phòng đấy.”

Mễ Quang: “.....”

Cô chẳng cần biết bốn tháng tiền phòng tổng cộng là bao nhiêu, vì dù sao cô cũng không trả nổi.

Thấy hy vọng duy nhất sắp tan thành mây khói, Mễ Quang ‘vật lộn tới cùng’: “Không thể cho thuê một tháng sao? Coi như là anh làm phúc đi, em bảo đảm sẽ nhanh tìm được công việc thôi!”

Tiểu Cố suy nghĩ một lát, nhìn cô nói: “Đưa Chứng minh thư nhân dân của cô cho tôi xem chút.”

Cặp lông mi mỏng của Mễ Quang chớp chớp, mặc dù không vui, nhưng vẫn lấy Chứng minh thư nhân dân từ trong túi đeo ra: “Anh cứ xem đi.”

Cô cầm chặt Chứng minh thư nhân dân trong tay, giống như là cầm một cây kẹo mà sợ bị người ta cướp đi vậy.

Tiểu Cố cũng không có nói gì, nhìn Chứng minh thư nhân dân trong tay của cô một lúc, rồi mới hỏi: “Cô mới nói trong người cô chỉ còn hơn 700 nghìn phải không? Nếu như tôi cho cô thuê phòng, số tiền còn lại cô sẽ sai sao trước khi tìm được việc? Chỗ này của tôi không bao ăn đầu nha.”

Mễ Quang: “.....”

Đối với vấn đề tế nhị này, cô cũng hơi bị khó nói, cất Chứng minh thư nhân dân vào trong túi xách, nói: “Chính xác mà nói, là 250 nghìn...!”

Tiểu Cố nhìn cô không lên tiếng.

Mễ Quang nhếch miệng, cố gắng nở nụ cười ‘duyên’ với anh, hi vọng sắc đẹp của mình có thể làm anh mê muội: “Anh Tiểu, em học đại học chuyên ngành Thương mại Quốc tế ở nước ngoài, rất dễ tìm việc! Em có thể xin ông chủ cho ứng trước tiền lương, nếu như không được, em có thể kiếm một công việc tạm thời. Tóm lại, anh cứ yên tâm, nhất định em sẽ không chết ở trong phòng của anh đâu!”

Tiểu Cố: “.....”

Đôi mắt đen láy của anh không hề chớp, nhìn chăm chăm vào cô, một lúc lâu mới lên tiếng: “Cởi đồ của cô ra.”

Mễ Quang hoảng sợ, mặc dù cô muốn dùng sắc đẹp để mê hoặc anh, nhưng không muốn mê hoặc hoàn toàn thế này!

Cô vội vã ôm ngực, lui về phía sau hai bước: “Anh muốn làm gì? Em sẽ báo cảnh sát đấy!”

Tiểu Cố hí hí mắt, rồi mở miệng: “Mang đồ của cô đi bán, trả tiền thuê phòng một năm cũng dư đó.”

Mễ Quang: “.....”

Kiểu trao đổi thế này quả thật cô cũng chưa nghĩ tới, bây giờ Tiểu Cố nhắc nhở cô... nhưng cô cũng không muốn. Bộ đồ này cô mới mua tháng trước, màu sắc và kiểu dáng cô đều rất ưng ý, cô không nỡ bán.

Hình như là nhìn rõ cô không tình nguyện, Tiểu Cố lùi một bước vào nhà, làm bộ đóng cửa: “Không muốn thì thôi.”

Mễ Quang quýnh lên, liền vội vàng tiến lên ngăn anh lại: “Em bán!”

Tiểu Cố: “.....”

Xin lỗi, những lời này khiến anh có liên tưởng kỳ quái.

Anh nghiêng người sang, để cho Mễ Quang đi vào: “Cô xem phòng trước đi rồi nói tiếp.”

Mễ Quang gật đầu, xách hành lý đi vào.

Mặc dù, lúc lên cầu thang thì cô đã chuẩn bị tinh thần, nhưng giờ đây khi đã thực sự nhìn thấy căn hộ, cô vẫn cảm thấy quá chênh lệch: Quả thực, căn hộ phải trên 100 m2, nhưng không thể coi là hoàn mỹ, mặt tường thì đã hơi xuống màu, trần nhà thì thấp...

Khi cô còn đang thăm chē căn hộ, thì từ trong phòng, một con chó to vọt ra, ngửa đầu nhìn cô: “Gâu!”

.....

Sau giây phút yên lặng ngắn ngủi, một tiếng thét ‘long trời lở đất’ cất lên: “Ah ah ahhh... chó! Chó! Chó! Có chó!”

Mễ Quang chẳng màng tới hành lý nữa, buông tay rồi nhảy tới sau lưng Tiểu Cố.

Tiểu Cố quay đầu nhìn Mễ Quang bị sợ tới nỗi mặt tái nhợt, hỏi: “Cô sợ chó à?”

Mễ Quang nhắm mắt lại gật đầu mạnh: “Mau bảo nó đi đi!”

Tiểu Cố ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu con chó: “Vậy thì thật tiếc, e rằng cô không thuê phòng này được rồi.”

Hơi thở Mễ Quang còn chưa ổn định lại, hé mắt ra, nhìn chủ và chó đang âu yếm: “Nhất định phải ở... ở cùng nó sao?”

“Ừ.” Tiểu Cố gật đầu một cái: “Nhưng gan nó rất nhỏ, không dám cắn người đâu.”

Mễ Quang bậm môi, cái vẻ mặt nghiêm túc của ‘nó’ nhìn chăm chăm người ta như vậy đủ rồi, được không!?

“Nếu như thật sự cô sợ, thì chỉ có thể đi tìm chỗ khác mà thôi.”

Lời của Tiểu Cố như giáng mạnh một đòn cho Mễ Quang, phòng cũ cô còn có thể chịu đựng, nhưng chó thì...

Cô lại lén liếc một cái, con chó hình như tên là Husky, nghe rất hay. Nhưng cho dù có hay, thì nó cũng chỉ là tên con chó mà thôi.

Tiểu Cố vỗ vỗ đầu của Husky, nó liền chạy tới ổ của mình nằm. Anh đứng lên, nhìn Mễ Quang, suy nghĩ chút rồi nói: “Bình thường, cô có thể sống ở trong phòng của mình, tôi sẽ bảo nó đừng tới phòng của cô.”

Mễ Quang đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt, muốn cô và một con chó ở cùng một mái nhà ư, có đánh chết cô cũng không muốn đâu. Nhưng bây giờ, cô chẳng còn lựa chọn nào khác, trước khi trời tối tìm được một nơi tiện nghi hơn chỗ này, chuyện này..... so với đánh chết cô, còn đáng sợ hơn đấy.

Cần nhắc một chút, Mễ Quang hạ quyết tâm, vẻ mặt kiên quyết, hỏi: “Cửa phòng nhà anh chắc chắn chứ?”

Tiểu Cố ngẩn người, khẽ cười: “Yên tâm, nó sẽ không xô cửa đâu, nhiều nhất là cào mấy cái thôi.”

“Vậy thì tốt...” Mễ Quang nghĩ, một tháng khẽ cần rảnh mà nhịn thì sẽ qua thôi, nếu như có thể thuận lợi tìm được việc, không cần một tháng, cô có thể dọn khỏi đây.

“Vậy cũng được, bình thường anh chú ý nó chút giùm nhé.” Cô lại nhắc hành lý lên, quan sát căn hộ: “Phòng nào là của em?”

“Bên này.” Đôi tay Tiểu Cố rút trong túi quần jean, ngáp một cái đi về phía trước: “Phòng bên này tôi không sử dụng, nhưng có quét dọn, vẫn sạch sẽ.”

Mễ Quang kéo hành lý vào xem, phòng rất nhỏ, nếu so với phòng của cô trước đây thì phòng này chỉ bằng cái toilet mà thôi. Đợi chút, nói đến toilet, Mễ Quang phát hiện một vấn đề nghiêm trọng: “Trong căn phòng này không có toilet sao?”

Đang tựa ở cửa, Tiểu Cố lùi về phía sau hai bước, tiện tay đẩy cánh cửa phía đối diện hành lang kia ra: “Đối diện phòng cô thì có, sau này cô cứ dùng ở đây đi, tôi dùng trong phòng tôi.”

Mễ Quang nhú mày, nói: “Nhưng tôi là phụ nữ, ra ngoài nhiều không tiện cho lắm.” Hơn nữa, trong phòng khách còn có một con chó ‘như hổ rình mồi’ nữa.

Tiểu Cố nhìn cô, nói: “Nếu không thích thì cô có thể không ở.”

Mễ Quang: “.....”

Cô mím môi một cái, ngửa đầu nhìn anh: “Anh cũng chỉ biết dùng một câu nói này để dọa người thôi sao?”

Tiểu Cố sửa lại lời nói: “Nếu tôi không muốn cũng có thể không cho thuê.”

Mễ Quang: “.....”

Ha ha, đợi tới lúc cô tìm được việc cuộc sống tốt hơn, có năn nỉ cô ở cô cũng không ở ấy chứ.

Cô quay vào, đi lòng vòng trong phòng. Mặc dù phòng không rộng, nhưng đồ dùng vẫn đầy đủ hết, bàn rồi tủ treo quần áo đều có, trên kệ cửa sổ phía trước bàn đọc sách, còn để một chậu xương rồng nhỏ. Trên giường, bốn cái chăn đều màu trắng, mặc dù màu sắc nhìn có vẻ đơn điệu, nhưng nhìn qua thì vẫn rất thoải mái.

“Bốn cái chăn này mới sao?” Cô hỏi.

Tiểu Cố nói: “Muốn mới thì cô có thể tự mua, mấy cái này là mấy ngày trước mới vừa thay, sạch đấy.”

Mễ Quang thăm làm mặt quỷ với anh, lấy từ trong ví ra 700 nghìn, đưa cho anh mà lưu luyến không rời. Tiểu Cố cúi đầu nhìn qua một xấp tiền lẻ trên tay cô, không nhận: “Tiền này cô giữ lại để ăn trước, sau khi bán quần áo đi rồi trả tiền phòng cho tôi.”

Trong chớp nhoáng này, Mễ Quang có chút cảm động, những lời độc miệng vừa nãy của anh cô thấy có thể ‘rộng rãi’ bỏ qua.

Lời cảm ơn còn chưa nói ra, bỗng cô liền trợn mắt “A” một tiếng rồi nhảy một phát ra thật xa.

Tiểu Cố thấy bên chân có đồ vật gì đó cọ cọ vào, cúi đầu nhìn, là con chó anh nuôi.

Hình như, chó cũng cảm thấy tò mò với vị khách trọ mới này, đang nhìn quanh bên trong.

Anh ngồi xổm xuống, âu yếm dạy dỗ nó: “Đừng lại gần cô ấy nha, cũng đừng có vào phòng này, nếu cô ấy điên lên sẽ đánh cả chúng ta đấy.”

Mễ Quang: “.....”

Chó: “.....”

Dậy xong con vật yêu quý của mình, Tiểu Cố cảm thấy anh cũng có thể công thành lui thân rồi: “Cô sắp xếp đồ đạc đi, phòng bếp có thể tự do sử dụng, dùng xong nhớ quét dọn sạch sẽ.”

Mễ Quang nói: “Không sao, em không biết nấu ăn.”

Tiểu Cố nhìn cô một cái, không nói thêm gì, xoay người qua phòng bên.

Mễ Quang khóa cửa lại, bắt đầu sắp xếp đồ đạc của mình. Vừa mới lấy từng cái từng cái quần áo ra, cửa phòng bị gõ.

Cô nghĩ chút, mở hé cửa, lộ ra một đôi mắt sáng ngời: “Chuyện gì vậy ạ?”

Tiểu Cố không để ý đến sự phòng bị của cô, anh đưa di động tới bên khe cửa, hỏi: “Mấy cuộc điện thoại này là cô gọi à?”

“Đúng vậy.” Nhắc tới chuyện này, Mễ Quang còn hơi tức giận: “Em gọi nhiều lần anh đều không nghe, anh có biết một cô gái mà phải xách hành lý nặng như vậy lên tận lầu bảy mệt thế nào không? Như đã nói, sao ở chỗ này của anh, ngay cả thang máy cũng không có vậy?”

Tiểu Cố vừa mấp máy miệng, Mễ Quang liền vội cắt ngang anh: “Được rồi, em biết là anh đã nói ‘nếu cô không thích thì có thể không thuê’ rồi.”

Tiểu Cố cười với cô: “Tôi cũng đã nói tôi có thể không cho thuê.”

Mễ Quang hít một hơi, cũng cười nói: “Thật ra thì em rất thích leo cầu thang, không chỉ có thể rèn luyện thân thể, mà còn có thể giảm cân đấy, ha ha.”

Tiểu Cố không ‘nhiều chuyện’ với cô, từ trong túi quần anh lấy ra một cái điện thoại di động khác, bấm số điện thoại của Mễ Quang.

Chiếc điện thoại màu hồng đào 10s của Mễ Quang vang lên, cô nhấn tắt, hỏi: “Anh làm gì thế?”

Tiểu Cố nói: “Đây là số riêng của tôi, nếu cô có việc gì cần tìm tôi thì gọi số này. Còn số kia là in trên danh thiếp cho khách hàng, bình thường tôi sẽ không nghe.”

Mễ Quang: “.....”

Ông chủ mà làm như vậy thì việc làm ăn thực sự không có vấn đề chứ!?

Cô oán thầm một câu, rồi cúi đầu bấm điện thoại của mình, sau khi lưu tên “Anh Tiểu” vào, cô lại xóa chữ phía trước đi, hỏi: “Anh tên gì vậy?”

Đã đi hai bước rồi, Tiểu Cố dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía cô: “Tiểu Cố, ‘Cố’ trong ‘nghĩa vô phản cố’ – tức là ‘làm việc nghĩa không được chùn bước’.”

4. Chương 3: Tìm Việc

Editor&Betaer: Cogau

Mễ Quang đóng cửa lại, lưu số điện thoại của Tiểu Cố vào máy.

Cô tốn không ít thời gian để sắp xếp lại đồ đạc, sau khi xong xuôi, ngoài trời cũng đã tối hẳn. Mễ Quang nhìn đồng hồ, tới giờ bữa tối rồi. Cô sờ bụng một cái, cảm thấy hơi đói, nhưng không biết nên ăn gì.

Tính toán một lát, cô lấy từ trong túi ra hộp socola buổi trưa mới mua, mở cái hộp tuyệt đẹp rồi cầm một viên ra.

Mùi socola quện vào mũi, Mễ Quang khẽ cắn một miếng, vị socola cùng hương dâu thơm nồng hòa tan trong miệng, vị ngọt thấm tận đáy lòng.

“Ừm! Ăn quá ngon.” Mễ Quang cất giọng hạnh phúc, cô nuốt hết miếng socola trong miệng xuống, rồi lại đưa tay định lấy viên thứ hai.

Khi ngón tay đẹp dễ vừa động vào viên socola, thì do dự một chút. Hộp socola này có tất cả tám viên, nếu ăn thêm một viên thì ít đi một viên.

Mễ Quang thu tay lại, liếm liếm đầu ngón tay của mình, đẩy cái hộp lại.

Nên ăn tiết kiệm chút đi, những ngày đói thế này không biết sẽ kéo dài bao lâu nữa.

Coi như là giải quyết xong cơm tối, Mễ Quang ôm bộ đồ ngủ tai thỏ của cô định đi tắm. Cô áp sát lên cửa nghe ngóng, xác định bên ngoài không có âm thanh, mới mở cửa thật nhanh, đi ra ngoài.

Vừa mới đóng cửa lại, đã nhìn thấy con chó Husky của Tiểu Cố đứng ở hành lang lẳng lặng nhìn cô.

“Hức.” Tiếng thét chói tai sắp cất lên bị cô gắng gượng nuốt lại, biến thành một cái nấc. Lúc này, Tiểu Cố không có ở đây, nếu cô hét lên sẽ dọa con chó này, vậy thì coi như xong đời.

Cô giả bộ điềm nhiên như không có việc gì, mắt nhìn thẳng đi nhanh đến cửa phòng tắm, mở cửa đi vào.

Cho đến khi khóa trái cửa phòng tắm, Mễ Quang mới dựa lưng vào cửa, hai chân như nhũn ra, ngồi sụp xuống.

Khi nhịp tim đã bình phục hơn, cô quan sát phòng tắm mấy lần.

Không có bồn tắm, sau này cũng không thể tắm rồi.

Cô chép miệng, đặt sữa tắm và dầu gội lên kệ, mở vòi hoa sen.

Tắm xong ra ngoài, Mễ Quang có để ý, con Husky đó vẫn ngồi chồm hổm tại chỗ.

Cô lại nấc cục một cái, rất nhanh thu lại ánh mắt, mắt nhìn thẳng giống như vừa rời trở lại phòng của mình.

Xác nhận mấy lần cửa đã được khóa kỹ, cô ngã lên giường mà lòng vẫn còn sợ hãi.

Cái giường này nhìn tầm thường, nhưng nằm rất thoải mái.

Cô nằm một lát, rồi từ trên bàn sách đã bị cô bố trí thành bàn trang điểm, lấy một cái mặt nạ dưỡng da. Xé bao ra rồi đắp lên mặt, cô lại thuận tay cầm cái máy mát xa ở bên cạnh lên, bắt đầu mát xa chân mình.

Chiếc máy mát xa như nam châm chạy dọc bắp chân, Mễ Quang thư thái như cảm thấy cuối cùng mình cũng sống lại rồi.

Cứ hưởng thụ như vậy mười lăm phút, khi cô thoải mái sắp ngủ quên mất, cô nghĩ ra mình còn có việc chưa làm xong.

Cô phải bán bớt quần áo của mình đi, nếu không thì cơm cũng không có mà ăn.

Cô đã nghĩ, tạm thời cứ bán bớt đi, để mình dư dả chút, rồi sẽ từ từ tìm việc. Đối với cô mà nói, Thành phố A rất xa lạ, thị trường giao dịch ở đâu dĩ nhiên cô cũng không rõ, nhưng cũng may thời buổi hiện nay Internet tiện lợi, trên web có rất nhiều khu vực giao dịch.

Cô lột mặt nạ ra, ngồi vào bàn bên cạnh. Sau khi mở Laptop xong, cô mới nhớ là không có Internet.

Chỗ kết nối Internet thể hiện có thể dùng mạng wifi, nhưng phải có mật khẩu. Mễ Quang cảm thấy, tín hiệu mạnh nhất có lẽ là mạng của chủ nhà.

Cô cân nhắc, vẫn quyết định đi ra hỏi anh mật khẩu.

Phòng của Tiểu Cố nằm bên phải phía trước, cuối hành lang. Bởi vì sẽ không cần đi qua phòng khách, Mễ Quang chẳng lo lắng chút nào. Cô mở cửa ra lẳng lẽ quan sát, Husky vừa rời vẫn đứng ở hành lang đã không thấy nữa, có khi là về ổ của mình rồi.

Cô thở ra một hơi, rón rén đi ra, gõ cửa phòng Tiểu Cố.

“Cộc cộc” hai tiếng vừa dứt, cửa đã được mở ra.

Tiểu Cố cởi trần đứng ở cửa, đang dùng khăn lông lau khô một nửa tóc. Có lẽ, anh vừa tắm xong, trong phòng còn có mùi sữa tắm nồng đậm, không biết là sót lại trong phòng tắm, hay là lưu lại trên người Tiểu Cố nữa.

Bị cảnh tượng đó đập vào mắt, thiếu chút nữa Mễ Quang hét lên ‘lưu manh’.

Một tay Tiểu Cố giữ khăn lông trên đầu, nhìn người ngoài cửa: “Chuyện gì?”

Mặc dù trong phòng có máy sưởi, nhưng những ngày này mà không mặc quần áo thì vẫn lạnh.

Mễ Quang âm thầm nuốt nước miếng, chuyển ánh mắt qua một bên: “Mật khẩu wifi của anh là bao nhiêu? Em muốn lên mạng bán quần áo.”

Tiểu Cố im lặng một lát, nói: “Mật khẩu là số điện thoại di động cá nhân của tôi, Internet cô có thể dùng, nhưng phí internet phải chia đều, à đúng rồi, điện nước cũng phải chia đều.”

Cuối cùng, Mễ Quang ngược mắt nhìn anh: “Nhưng anh còn có một con chó nữa mà.”

Tiểu Cố sững sờ, không ngờ có người còn tính toán chi li với một con chó: “Chó của tôi một tháng chỉ tắm một lần, cô thì sao?”

Mễ Quang: “.....”

Được rồi, coi như thuê được phòng rẻ như vậy, cô chịu thiệt một chút cũng được.

Cô nhăn mũi một cái định về phòng, mắt Tiểu Cố quan sát bộ đồ ngủ tai thỏ màu hồng cùng đôi dép lê. Buổi chiều, chiếc balo cô đeo trên vai đó hình như cũng có một đôi tai thỏ trang trí.

“Cô rất thích thỏ à?” Anh thuận miệng hỏi một câu.

Mễ Quang quay đầu lại nhìn anh: “Không được sao?”

Tiểu Cố không trả lời, anh xoay người định lấy gì đó. Trong nháy mắt khi anh nghiêng người qua, Mễ Quang nhìn thấy ngang lưng anh có hình xăm.

Bởi vì góc độ cũng như bị quần jean che khuất, cô nhìn không hết, nhưng cảm giác đó là một con quái vật hung dữ.

Trong lòng Mễ Quang hoảng hốt, theo bản năng, hỏi: “Anh xăm mình sao? Không phải anh là ‘xã hội đen’ đấy chứ?”

Khó trách anh lại cho thuê căn hộ rẻ như vậy, chính là muốn thu hút người như cô bị mắc lừa, sau đó sẽ bán cho ‘xã hội đen’ làm culi!

Tiểu Cố ngoái đầu lại nhìn cô một cái: “Người có hình xăm là ‘xã hội đen’ sao? Kiến thức xã hội cũng quá thấp đấy.”

Mễ Quang: “.....”

Từ trên bàn, Tiểu Cố cầm lên hai chiếc chìa khóa, ném cho Mễ Quang: “Hồi này quên đưa cho cô, khóa cửa.”

Cô nhận lấy chìa khóa, lại nhìn anh một cái, rồi trở về phòng.

Cô nhập thử mật khẩu Tiểu Cố cho. Quả nhiên, Internet thuận lợi được kết nối. Cô tìm được một trang bán đồ qua mạng tương đối nổi tiếng, nghiên cứu một hồi, đăng ký tài khoản cho mình.

‘Nếu muốn bán sản phẩm được nhanh, cần phải có hình đẹp một chút’, Mễ Quang suy nghĩ, rồi mặc quần áo của mình vào, đứng trước gương to chụp mấy tấm.

Cô định sẽ bán một chiếc áo khoác ngoài và một chiếc đầm, nếu như thuận lợi, có thể giúp cô ‘cầm cự’ một thời gian.

Sau khi chụp xong, cô lại chụp thêm vài kiểm chi tiết quần áo, rồi vào máy vi tính.

Biên tập tin rao ỏn thỏa, Mễ Quang ôm lòng mong mỗi đăng lên trang web.

Đúng là chưa từng nghĩ, có một ngày, cô phải bán quần áo để lấy tiền!

Làm xong chuyện, Mễ Quang như bỏ được tảng đá lớn trong lòng xuống, thoải mái lướt facebook.

Anh ‘Thỏ’ không cập nhật status mới, Mễ Quang hơi thất vọng. Cô mở tin thông báo ở trên góc phải ra, đọc.

~: Giờ chú còn rất tức giận, đừng về nhé.

Đây chính là người bạn thân giúp Mễ Quang chạy trốn, bởi vì Mễ Quang mới đổi số điện thoại chưa báo cho ai biết, cho nên đã thỏa thuận, nếu có tin tức thì nhắn tin cho cô biết.

Đọc tin nhắn này, ngày cô về nhà vẫn còn rất xa.

Cô tắt máy vi tính, nằm vật xuống giường đi ngủ sớm.

Nửa đêm không biết mấy giờ, cô bị đói làm tỉnh giấc.

Bốn bề tối om yên tĩnh, khung cảnh xa lạ khiến cảm giác bất an này lại tăng lên một bậc.

Nhưng cô thật sự rất đói, bữa tối chỉ ăn một viên socola - mặc dù nó có thể bổ sung chút năng lượng, nhưng thực sự không thể no được.

Mễ Quang đấu tranh hồi lâu, cuối cùng cảm giác bụng đói cồn cào đã chiến thắng sợ hãi.

Cô quyết định tới phòng bếp xem có gì ăn không.

Muốn đến phòng bếp, nhất định phải đi qua phòng khách, mà phòng khách là địa bàn của Husky.

Mễ Quang dùng màn hình di động soi đường, nhón chân lên đi, bước đi còn nhẹ mèo nữa.

Trong phòng khách, Husky đang ngủ trong ổ chó của mình, Mễ Quang không dám nhìn chăm chăm vào nó, sợ ánh mắt của mình khiến nó tỉnh lại. Trong giây phút ấy, cô cảm thấy mình giống như là một dũng sĩ thám hiểm trong sơn động của ác quỷ vậy.

Thật vất vả mới tới được phòng bếp, Mễ Quang mở tủ lạnh ra nhìn. Bên trong có rất nhiều nguyên liệu nhưng cũng cần phải chế biến, cô nhìn một lượt, chỉ có thể lấy ra một trái dưa leo gặm.

Ừ, ăn một trái dưa leo chủ nhà cũng sẽ không phát hiện chứ? Nếu như phát hiện... trên người cô còn có 955 nghìn đồng thôi.

Cô cầm trái dưa leo cắn một miếng, định về phòng từ từ ăn, vừa mới xoay người, đã nhìn thấy Husky đứng ở cửa.

.....

Bộp.

Trái dưa leo cô vừa đưa lên miệng cắn cứ như vậy rơi trên mặt đất, gần như cô chẳng còn kịp nữa đau lòng, vội vàng bịt miệng mình, sợ mình hét lên.

Con Husky thì cứ im hơi lặng tiếng đứng trong bóng đêm, như một người lính gác chân chính vậy.

Mễ Quang không dám động đây, cô cứ không chút phòng bị nào với một con chó to như vậy, ‘oan gia ngõ hẹp’ trong phòng bếp.

Bị nó phát hiện mình ăn trộm đồ ăn của chủ nó, có thể bị cắn chết tại chỗ hay không đây?!?

Sau khi suy nghĩ tới thảm cảnh đó, Mễ Quang lại không dám hành động thiếu suy nghĩ. Một người một chó cứ đối đầu như vậy một lát, bỗng Husky vẫy vẫy cái đuôi, bước lên một bước.

Theo phản xạ, Mễ Quang lùi về sau hai bước.

Husky đi tới bên cạnh tủ bát rồi ngừng lại, nó nhìn Mễ Quang, rồi lại nhìn tủ bát vẫy vẫy cái đuôi.

Mễ Quang vẫn đứng im tại chỗ, cho đến khi con chó to trước mặt lập lại động tác này lần thứ tư, rốt cuộc cô mới duỗi cánh tay, đẩy cánh cửa tủ bát đó ra.

Trong đó để một hàng túi giấy đóng gói sẵn, bởi vì ánh sáng của màn hình điện thoại di động quá yếu, cô nhìn không rõ bên trong đựng gì.

Con chó lại nhìn những túi giấy ngoe nguẩy cái đuôi, rồi lè lưỡi nhìn Mễ Quang.

..... Nó đang bảo mình lấy sao?

Mễ Quang nuốt nước miếng một cái, ‘kẻ thức thời là trang tuần kiệt’, cô vẫn nên nghe theo chỉ thị của Husky thì có vẻ an toàn hơn.

Cô lấy một túi giấy, thật nhanh rút tay về. Dùng di động soi lên miệng túi trong suốt, Mễ Quang phát hiện bên trong lại là xoài khô.

Husky tiếp tục vẫy đuôi với cô.

Mễ Quang: “.....”

Không biết có phải hiện tại cô quá đói, mới có thể cảm thấy động tác của nó là bảo mình ăn không nữa?

Cô cầm túi giấy xem, không có ngày sản xuất cũng không có nơi sản xuất, loại sản phẩm ‘ba không’ này cô không dám ăn. Nhưng trước cái nhìn tha thiết chờ mong của chó, cô vẫn mở miệng túi ra, lấy một miếng xoài khô ra.

Vừa túi giấy ra, mùi xoài khô thơm ngọt xông vào mũi, cô cẩn thận cắn một ít xoài khô trong tay, bỗng ánh mắt sáng lên.

Từ nhà hàng Michelin ba sao đến những quán ăn nhỏ ven đường, Mễ Quang đã từng thưởng thức rất nhiều đồ ăn ngon nhiều nơi trên thế giới, nhưng cô chưa bao giờ ăn món xoài nào ngon như vậy cả! Móa! So với đồ nhập khẩu, đồ ăn của đất nước cô ăn còn ngon hơn!

Thịt quả rất dày, cắn rất dẻo, hơn nữa mùi thơm nức, không bởi vì chế biến thành quả khô mà mất đi hương vị vốn có của quả xoài. Từng miếng mềm mượt, miếng vừa phải, quả thật hết miếng này tới miếng khác dừng lại không được!

Mễ Quang ăn một mạch hết ba miếng, cô chợt dừng lại.

Đợi chút, tình huống này hình như có vẻ không đúng.

Cô lại nhìn con chó to trước mặt, nó đang ngoan ngoãn ngồi tại chỗ, lè lưỡi nhìn mình.

Mễ Quang liếm mép một cái, nuốt hết xoài khô trong miệng xuống, lại lấy ra hai miếng nữa, sau đó gói túi kín rồi đặt lại chỗ cũ. Đóng tủ bát lại, cô nhặt trái dưa leo rơi ở dưới đất lên rồi lao nhanh ra khỏi phòng bếp, trở lại phòng mình.

Hi vọng ngày mai chủ nhà sẽ không phát hiện trong phòng bếp thiếu một trái dưa leo và năm miếng xoài khô.

5. Chương 4-1: Bữa Trưa

Editor&Betaer: Cogau

Sau khi trải qua lần kiểm ăn rung động lòng người ấy, Mễ Quang ngủ ngon giấc. Sáng sớm hôm sau, cô bị tiếng chó sủa đánh thức.

Cô xoa tóc ngồi dậy, nghe thấy ngoài cửa có tiếng người nhỏ nhẹ, giọng trầm thấp êm tai này là Tiểu Cố không nghi ngờ chút nào rồi: “Tối hôm qua có phải lại vào bếp ăn vụng rồi không, hả?”

Mễ Quang: “.....”

Như thế mà đã nhanh bại lộ vậy sao?

Cô rùng mình một cái, cơn buồn ngủ tan biến. Cô nhảy từ trên giường xuống, đeo dép vào, rón rén đi tới bên cửa.

Cẩn thận hé cửa ra, Mễ Quang nhìn ra cửa phía ngoài hành lang.

Tiểu Cố thì đang khom lưng ‘thăm vắn’ Husky ở trước mặt, còn Husky thì ngồi chồm hồm trên sàn nhà, vẻ mặt vô tội nhìn anh.

“Trong tủ lạnh, thiếu một trái dưa leo. Túi xoài khô cũng bị động tới.” Tiểu Cố giơ cái túi giấy lên, ước lượng qua loa: “Túi này rõ ràng trọng lượng không đủ, đại loại là ít đi bốn năm miếng.”

Mễ Quang: “.....”

Trọng lượng năm miếng mà cũng có thể ước lượng được, anh là ‘cái cân’ đầu thai sao?

Husky vô tội kêu một tiếng: “Gâu.”

Tiểu Cố nhú mày: “Còn muốn chối sao? Chỉ có mày biết tao để xoài khô ở đâu thôi.”

“Gâu Gâu!” Husky quyết định lấy ‘Bất biến ứng vạn biến’.

Tiểu Cố nhìn nó rồi bắt đầu suy nghĩ, trước đây quả thật nó từng tự mở tủ lạnh, lấy thịt ra ngoài, nhưng nó cũng không thích ăn dưa leo. Hơn nữa, ngăn mát ở phía trên cùng, nó cũng không có bản lĩnh mở ra. Còn xoài khô, một vết cắn hay cào trên túi cũng không có, hẳn không phải là chó làm.

Như vậy, trong nhà này ngày hôm qua chỉ có một người!

Tiểu Cố quay người lại, thấy Mễ Quang đang thụt đầu lại, nhút nhát nép bên cạnh cửa.

Mễ Quang bị bắt tại trận: “.....”

“Vèo” một cái, cô thụt đầu lại, khóa cửa.

Rất nhanh, ngoài cửa không có động tĩnh gì nữa, một lát sau, Mễ Quang nghe được tiếng đóng cửa. Cô lại mở cửa phòng ra, cả Tiểu Cố lẫn Husky đều không thấy.

Cô nghĩ, có lẽ anh dắt chó ra ngoài đi dạo rồi.

Cô trở lại phòng mở máy tính ra, kiểm tra giao dịch tối qua mình đã đưa lên mạng. Có một tin nhắn phía dưới chiếc áo khoác màu hồng.

Chị Hai: quá đắt.

Mễ Quang thấy biểu tượng cái mặt của cô ấy đang sáng, liền click vào phần tin nhắn riêng: “Xin chào, có online không?”

Người nọ trả lời cô rất nhanh: “Có, chiếc áo khoác của cô có thể trả giá không?”

Hai con thỏ: Chiếc áo này là một trong những bản hạn chế của Bộ sưu tập Mùa đông năm nay của hãng Bunny đấy, tháng trước mình mới mua, chỉ mới mặc hai lần thôi.

Chị Hai: Tôi biết rõ nó là phiên bản có hạn của Bun—ny, nhưng áo cô đã từng mặc mà còn trông mong bán giá cao sao?

Hai con thỏ: Trong phần giới thiệu tôi đã ghi rất rõ, cái này lúc mua là 15 triệu, bây giờ ít nhất là còn mới 90%, tôi bán 8 triệu không đắt lắm phải không?

Chị Hai: 8 triệu/cái áo mà còn không đắt à? Hơn nữa, chiếc áo màu hồng lợt này của cô, hầu như không mấy người để ý.

Mễ Quang: “.....”

Chê đắt thì cô có thể đi mua đồ của hãng khác đi, trong cửa hàng, mấy trăm ngàn một chiếc cũng không phải là không có. Hơn nữa, còn gọi là màu hồng lợt ư? Đây rõ ràng là màu hồng phấn khiến động lòng người thiếu nữ nhất mà!

Cô kìm lại sự châm chọc trong lòng, nhắn trả lời: “Vậy cô trả bao nhiêu?”

Chị Hai: nhiều nhất là 5 triệu.

Mễ Quang: “.....”

Cô chỉ muốn gửi một icon ‘bye bye’ qua thôi.

Hai con thỏ: Thật xin lỗi, 5 triệu thì quá rẻ.

Chị Hai: 5 triệu vẫn còn chê ít, hết hơn nửa tháng tiền lương của tôi đấy. Nếu cô cứ nhất quyết bán 8 triệu, tôi bảo đảm một năm cô cũng không bán được đâu.

Mễ Quang mím mím môi không trả lời lại cô ta, muốn mua hàng hiệu lại không muốn tốn tiền, đời này đâu có chuyện tốt như vậy chứ.

Cô tắt máy vi tính, sau khi rửa mặt và sửa soạn xong, thay một chiếc áo khoác kẻ karo, cầm toàn bộ gia sản của cô xuống lầu mua đồ.

Mặc dù khu chung cư này đều là chung cư cũ, nhưng chung cư cũ thì cũng có cái hay của nó, mọi thứ đều thuận tiện và phù hợp.

Lầu dưới có vài cái siêu thị, mặc dù không lớn bằng trung tâm thương mại nhưng trong siêu thị cái gì cần có thì đều có, những vật dụng hàng ngày đều không thành vấn đề. Dọc đường, có nhiều tiệm bán đồ ăn sáng, hơi nước bốc lên nghi ngút làm Mễ Quang cũng thấy ấm áp lên. Ven đường còn có nhiều cửa hàng bán lẻ, mặc dù hầu như còn đóng cửa, nhưng thông qua tên cửa hàng có thể đoán được đều là quán ăn.

Mễ Quang tới một siêu thị lớn nhất, định mua một chút đồ dùng hằng ngày và đồ ăn.

Cô vào siêu thị liền chạy thẳng tới khu thực phẩm, rất nhanh tìm được mỳ ăn liền giảm giá, bởi vì gần hết hạn sử dụng nên bán giảm giá. Bên cạnh mỳ ăn liền còn có xúc xích làm bạn, cũng đang giảm giá, Mễ Quang cầm hai túi lớn mỳ ăn liền và một bọc xúc xích, ném vào trong xe đẩy.

Quy mô siêu thị thế này, chỉ một lát cô sẽ đi dạo xong, cô lại chọn một bọc bánh Biscuit và mấy chiếc khăn lông, định đi tính tiền. Nhưng khi đi qua một giá hàng, Mễ Quang nhìn thấy phía trên bày một cái ly, màu hồng, phía trên miệng ly còn có một đôi tai thỏ thò lên.

Dáng vẻ thật đáng yêu, cô dán mắt vào, rồi cô xem giá niêm yết, 120 nghìn.

Bây giờ, 120 nghìn đối với cô mà nói là số tiền lớn, cô do dự hồi lâu, vẫn cầm cái ly lên, bỏ vào xe đẩy.

Khi tính tiền, cô đưa tờ 500 nghìn cho người thu ngân mà lưu luyến không rời, sau đó nhận lại mấy tờ tiền lẻ. Cô xách theo đồ vừa mua đi ra siêu thị, đi qua một tiệm bán đồ ăn sáng thì thuận tiện mua một chiếc bánh bao và một ly sữa đậu nành.

Lúc về đến nhà, Tiểu Cố và con chó của anh vẫn chưa về. Mễ Quang trở về phòng của mình, cất mấy thứ vừa mua. Sau khi sắp xếp xong, cô ngồi vào bàn đọc sách, vừa gặm bánh bao, vừa lấy máy vi tính mở ra, kiểm tra giao dịch trên trang bán hàng xem có ai mua không.

Nhưng tới trưa, cũng chẳng có một ai liên lạc với cô.

6. Chương 4-2: Bữa Trưa (2)

Editor&Betaer: Cogau

Mễ Quang nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, cô lấy ra một gói mì ăn liền, định đi ra ngoài đun nước nấu.

Theo như cô quan sát hôm qua, bình đun nước ở phòng khách, cô chẳng còn cách nào khác đành nhắm mắt đi ra.

Tiểu Cố và Husky đều không có ở đây!

Mễ Quang cảm thấy mình thật may, cô bấm nút đun, rồi sẽ lấy mì ăn liền và tô đi ra.

Cái tô đó là mua mì người ta cho thêm, tô giấy. Sau khi nước sôi, Mễ Quang dùng nước nóng tráng tô trước, rồi mới cho mì và gia vị vào, đổ hơn phân nửa nước nóng rồi đậy nắp.

Đúng lúc yên tĩnh đẹp đẽ ấy, con Husky mà Tiểu Cố nuôi bỗng chạy từ trong hành lang ra.

Mễ Quang: “.....”

Thì ra không phải là nó không ở đây, mà là đang ở trong phòng của Tiểu Cố sao?

..... Là cô sơ suất.

Husky đi chậm lại đảo mắt nhìn cô, rồi chạy tới chậu đồ ăn của mình ở trước ổ chó, cúi đầu ăn thức ăn cho chó.

Mễ Quang: “.....”

Tình huống này có chút tế nhị, cô nghe kim đồng hồ trong phòng khách từng giây từng phút qua đi, cảm nhận một cách rõ ràng thời gian đang chậm rãi trôi qua. Cô vẫn ngồi yên không dám động dậy, thấy mì có lẽ đã chín mà cô lại không biết tiếp theo nên làm gì!?

Có lẽ là cứ mở nắp ra bắt đầu ăn như không có việc gì, hay là bưng tô về phòng đây?

Nếu như cô về phòng, bởi vì không ai cùng nó ăn trưa mà con chó này có thể không vui trong lòng hay không?

Cô bưng tô làm như định đứng dậy, lập tức Husky từ trong chậu ăn ngẩng đầu lên, nhìn cô.

Mễ Quang: “.....”

Cô nuốt nước miếng, bưng tô đặt lại xuống khay trà, ngồi bàng hoàng.

Husky thấy cô bất động, cúi đầu tiếp ăn thức ăn cho chó.

Lại một lát sau, Mễ Quang sợ mì sẽ nguội, đành mở nắp tô.

Mùi vị mì bò nong nặc phả lên mặt, cô cầm nĩa lên đảo mì, cuộn một miếng mì đưa vào miệng.

Một người một chó cùng nhau ăn trưa, cho đến khi Mễ Quang xiên một đoạn xúc xích, Husky đang ngồi chồm hổm ở bên cạnh đột nhiên kêu một tiếng với cô: “Gâu!”

Mễ Quang đã đưa nĩa đến miệng phải dừng lại, cô khẽ nghiêng đầu qua, thấy Husky đang thè lưỡi ra nhìn cô.

“Gâu.” Nó lại sửa thêm một tiếng.

Mễ Quang mím môi, hình như nó muốn ăn xúc xích, nhưng... cũng rất lâu rồi cô chưa ăn thịt.

Con chó thấy cô hình như không muốn cho, nó rộng rãi đẩy đẩy chậu ăn của mình về phía cô: “Gâu!”

Nét mặt của nó như viết lên bốn chữ: “Mời tôi ăn đi!” vậy.

Mễ Quang: “.....”

Coi như hôm nay nó giúp mình gánh tội, đoạn xúc xích này nên cho nó ăn đi. Cô lấy tay cầm miếng xúc xích trên cái nĩa ra, ném vào chậu ăn của nó.

Miếng xúc xích trong nháy mắt bị Husky tiêu diệt.

Nó ngẩng đầu nhìn Mễ Quang, ngoe nguẩy cái đuôi với cô, lại thân thiết gầy gầy cái chậu ăn của mình trước mặt cô.

Mễ Quang cười ha ha: “Cám ơn mày, tao không ăn thức ăn chó.”

..... Chờ một chút, xoài khô tối hôm qua đó, sẽ không phải là thức ăn cho chó chứ!?

Mễ Quang hốt hoảng dựng cả tóc gáy, không không, chó làm sao lại ăn xoài khô, vậy khẳng định là làm cho người ăn, nhất định là như vậy.

Có tiếng cửa mở, một người một chó lập tức ngồi nghiêm chỉnh.

Tiểu Cố mặc một chiếc áo khoác liền mũ màu xanh bộ đội từ bên ngoài đi vào, nhìn một người một chó trong phòng khách.

Trong phòng còn ngào ngạt mùi mỳ ăn liền, Tiểu Cố hơi nhú mày, đi tới trước sofa nhìn Mễ Quang một cái.

Mễ Quang lập tức cúi đầu, giả bộ mình đang bận ăn mì.

Husky cũng trở về ổ của mình, chuyên tâm ăn thức ăn cho chó.

“Cô cho nó ăn xúc xích phải không?” Tiểu Cố mở miệng, đương nhiên là hỏi Mễ Quang. Mễ Quang nuốt mì trong miệng, kiên quyết lắc đầu: “Sao có thể, em còn không có mà ăn đây.”

Tiểu Cố đi tới trước mặt Husky ngừng lại, xoa nhẹ đầu nó: “Suốt ngày chỉ biết ăn thịt thôi.”

Mễ Quang: “.....”

Lời này của anh rất cuộc là đang chửi ai đó?

Tiểu Cố dạy chó của mình xong, nghiêng đầu nhìn Mễ Quang: “Không phải là cô rất sợ chó ư, sao còn ăn trong phòng khách?”

Mễ Quang khẽ nở nụ cười: “Là tôi bị ép.”

Tiểu Cố hơi sững sốt, cười nhẹ một tiếng rồi cởi áo khoác, xoay người đi vào phòng bếp.

Rất nhanh, truyền đến tiếng đồ ăn cho vào nồi, rồi theo đó là mùi thức ăn được xào nấu bay đến tận phòng khách. Mễ Quang hít sâu một hơi, à, rau cần xào thịt bò.

Có lẽ, Tiểu Cố đã sớm chuẩn bị nguyên liệu xong, giờ đang nấu. Mùi thức ăn từng đợt nối tiếp nhau bay ra, Husky đã sớm không ngồi yên, chạy đến cửa phòng bếp nhìn chăm chú.

Tiểu Cố bưng hai đĩa thức ăn ra, đặt ở trên bàn ăn, rất nhanh Mễ Quang thu lại ánh mắt, tiếp tục ăn mì của mình.

Thật ra thì mì của cô gần như chẳng còn mấy sợi, cô chỉ muốn kéo dài tới khi Tiểu Cố nấu xong đồ ăn, như vậy có lẽ anh sẽ ngại mà muốn mời cô ăn chung.

Nhưng năm phút sau cô biết mình quá sai lầm rồi, một mình Tiểu Cố ngồi ở trong phòng ăn nhàn nhã ăn cơm trưa, thỉnh thoảng còn cho con chó đứng ở bên bàn một chút thịt nữa.

..... Người còn không bằng chó mà.

Mễ Quang bưng tô mì chỉ còn nước lên, tính đi vào trong toilet đổ bỏ.

“Đợi chút.” Tiểu Cố đột nhiên lên tiếng gọi cô lại, ánh mắt Mễ Quang sáng lên, nhưng lúc quay đầu lại cổ không để lộ vẻ mặt hưng phấn.

“Chuyện gì vậy?” Cô đứng đắn hỏi.

Trong tay Tiểu Cố bưng một chén cơm, ngược mắt nhìn cô: “Xoài khô ăn ngon không?”

7. Chương 5: Giao Dịch

Câu hỏi này của Tiểu Cố như tát thẳng vào mặt Mễ Quang vậy.

Sự ngưng ngừng sau cái tát không phải do ăn vụng bị bắt, mà là sự hoang mang trên phương diện khác.

Tiểu Cố nhếch miệng cười như có như không, khiến cho Mễ Quang cảm thấy thực sự xoài khô đó là thức ăn cho chó!

Cô mấp máy môi mấy lần, mới lấy hết dũng khí mở miệng nói: “Xoài khô đó... không phải là thức ăn cho chó chứ?”

Tiểu Cố hơi lộ vẻ sững sốt, rồi mới nói: “Xoài khô đó là tự tôi tới vườn trái cây của người ta chọn lựa, từ việc gọt vỏ cắt miếng ngâm đường rồi phơi khô tất cả đều do một tay tôi làm, cô nghĩ đó là để cho chó ăn sao?”

Mễ Quang: “.....”

Biết không phải là thức ăn cho chó thì cô an tâm rồi.

Cô thấy vẻ tức giận trong đôi mắt Tiểu Cố, nghĩ thầm, đồ ăn mình vất công làm mà bị người ta nghĩ là thức ăn cho chó, quả thật sẽ tức giận chứ: “À, chủ yếu là vẻ mặt mời em ăn thức ăn chó của nó hồi nãy, chẳng khác nào tối hôm qua nó mời em ăn xoài khô cả.”

Tiểu Cố: “.....”

Anh im lặng một lát, rồi nói với Mễ Quang: “Thức ăn cho chó là của nó, nó mời cô ăn thức ăn cho chó thì cô có thể ăn, nhưng xoài khô là của tôi, không hỏi mà lấy coi như là ăn trộm, cô chưa từng nghe sao?”

Mễ Quang bị anh nói xong mặt đỏ rần, vừa thẹn vừa tức, nói: “Xoài khô của anh bao nhiêu tiền, tôi trả cho anh là được chứ gì! Nếu không phải là tôi quá đói tôi cũng chẳng thèm xoài khô của anh đâu, chó của anh còn đồng cảm hơn anh đấy!”

Hình như là nghe hiểu cô khích lệ, Husky vui vẻ sủa một tiếng: “Gâu!”

Tiểu Cố cúi đầu nhìn con chó một cái, nói với Mễ Quang: “Cô cho là ai chứa chấp cô?”

Mễ Quang bị hỏi đến cứng họng, nhưng lại không muốn chịu thua: “Cái gì mà chứa chấp, nói như kiểu tôi không cần đóng tiền thuê phòng vậy.”

Tiểu Cố nở nụ cười: “Vậy tiền thuê phòng của cô đâu?”

Mễ Quang: “.....”

“Đồ của tôi sẽ bán được sớm thôi, anh cứ chờ đấy!” Cô tức giận đùng đùng nói mấy lời này, rồi về phòng thật nhanh.

Đặt cái tô ăn mì còn chưa rửa qua một bên, Mễ Quang mở trang mua bán quần áo ra, kiểm tra tình hình.

Vẫn chẳng có ai tìm đến cô.

Cô mím môi, có chút nhụt chí, bỗng máy vi tính “tinh tinh” một tiếng.

Chị Hai: Có ở đây không, chiếc áo của cô tôi có thể trả thêm nhiều nhất là 500 nghìn, không thể hơn nữa đâu. Hai chúng ta cùng thành phố, nếu cô đồng ý bán thì tôi có thể tự đến lấy, cô khỏi cần gửi chuyển phát nhanh, tôi sẽ trả tiền mặt cho cô.

Mễ Quang cắn môi suy nghĩ một chút, năm triệu rưỡi, thật sự hơi rẻ, nhưng bây giờ cô muốn đem tiền thuê phòng ‘đập’ vào mặt tên chủ nhà.

Hai con thỏ: được, đồng ý.

Chị Hai: ok, chiều nay khoảng bốn giờ tôi hết giờ làm, cô hẹn địa điểm đi.

Mễ Quang nhẩm địa chỉ một tiệm trà sữa lâu dưới cho cô ta, Chị Hai lại gửi một hình ảnh tới.

Chị Hai: Chiếc máy mát xa này cô có bán không? Tôi trả 500k.

Mễ Quang: “.....”

Cô nhìn về phía gương to cô chụp trong hình, trong gương chiếu ra một góc bàn đọc sách, chiếc máy mát xa được đựng trong một chiếc hộp màu hồng.

Hai con thỏ: Xin lỗi, cái này không có ý định bán.

Cái máy mát xa ấy cô mua đã hơn 5 triệu, cô ta trả có 500k,... thật coi cô ngu à!

Chị Hai: À, vậy thì thôi.

Mễ Quang tắt máy vi tính đi, thay bộ đồ ngủ đi ngủ trưa, lúc ba giờ rưỡi, từ trên giường bò dậy.

Cô mang chiếc áo khoác màu hồng ấy xếp lại cẩn thận từng li từng tí, tìm một cái túi giấy bỏ vào. Cái tô ăn mì buổi trưa còn đặt trên bàn, khi cô đi vào phòng tắm rửa mặt, thuận tiện mang vào rửa luôn.

Trang điểm, sửa soạn lại tóc một chút, cô xách theo túi giấy định tới trước tiệm trà sữa chờ. Lúc ra cửa, vừa lúc gặp phải Tiểu Cố và con Husky của anh.

Tiểu Cố đã mặc áo khoác, trong tay còn cầm xích chó, đang mang giày. Nghe có tiếng động sau lưng, anh quay đầu lại nhìn, ánh mắt đảo qua túi giấy Mễ Quang xách trong tay, mở cửa đi ra ngoài.

Mễ Quang bĩu môi, đi theo phía sau anh đi ra ngoài.

Trong cầu thang rất yên tĩnh, chỉ có hai người họ cùng một con chó. Lầu bảy nói cao thì không phải cao lắm, nhưng đi xuống thì cũng tốn chút thời gian.

Mễ Quang nhìn sau lưng Tiểu Cố, cái mũ trùm đầu màu trắng với viền lông xõa ra mềm mại, nhìn qua có vẻ hết sức ấm áp.

Cô rất muốn thò tay vào trong chiếc mũ đó cho ấm.

Nhưng có thể tưởng tượng ra chủ nhà sẽ giận tím mặt, không, sao cô lại muốn thò tay vào trong mũ trùm đầu của một người đàn ông để sưởi ấm chứ, thật là nực cười.

Cô hừ một tiếng, dời tầm mắt: “Anh lại ra ngoài dắt chó đi dạo à?”

Cô thuận miệng hỏi một câu.

Tiểu Cố dừng một chút, mới nói: “Ừ, Husky tinh lực tràn đầy, nếu như vận động không đủ, nó sẽ phá nhà cửa.”

“Gâu!” Đi tuốt ở đằng trước, đúng lúc này con chó sủa lên một tiếng.

Mỗi ngày, Tiểu Cố đều dẫn nó xuống hai lần, sau bảy giờ sáng một lần, sau bốn giờ chiều một lần. Mễ Quang suy nghĩ một chút, hỏi: “Chẳng lẽ anh không cần đi làm sao?”

Tiểu Cố nói: “Cô có thấy ông chủ nào mà ngày ngày đều ở Công ty không?”

Mễ Quang im lặng, hức, anh là ông chủ thì hay lắm sao!

“Vậy hàng ngày anh làm gì?” Cô tò mò hỏi.

Tiểu Cố nói: “Chơi mạng chược.”

Mễ Quang: “.....”

Người giàu có thật là đáng sợ.

Tiểu Cố ở trước mặt cúi đầu cười một tiếng, lúc này cũng tới cuối cầu thang. Husky vừa đến lầu dưới đã vui mừng chạy ra, Tiểu Cố kéo cái xích, bước nhanh theo sau nó.

Một mình Mễ Quang đi ra khỏi chung cư, đi thẳng tới tiệm trà sữa. Ông chủ tiệm trà sữa nhiệt tình lấy thực đơn ra cho cô, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô: “Người đẹp, trước đây chưa từng gặp cô nha.”

Mễ Quang cười: “Vâng, con mới vừa chuyển tới.” Cô mở thực đơn ra lật tới lật lui, sau đó gọi một ly nước chanh rẻ nhất.

Lúc bốn giờ rưỡi, người mua Chị Hai đứng giờ tới nơi hẹn phía trước.

“Hai con thỏ?” Cô ta thăm dò.

Mễ Quang gật đầu một cái, cũng hỏi: “Chị Hai?”

Ông chủ ở bên đùa: “Bạn trên mạng gặp mặt à? Ha ha, lần đầu tiên tôi thấy hai cô gái gặp mặt nhau đấy, có phải trong các cô có một người ở trên mạng giả bộ là nam không?”

Mễ Quang: “.....”

Lấy trí tưởng tượng của ông chủ, mở tiệm trà sữa này đúng là lãng phí mà, giới biên kịch chỉ thiếu người như ông ấy thôi.

Cô đặt túi giấy đựng áo khoác đặt lên bàn, nói với Chị Hai: “Cô kiểm tra hàng trước đi.”

Ông chủ tiệm ở bên cạnh nổi giận: “Trời ơi! Các cô buôn bán ở đây sao?! Xung quanh đây sẽ không có cảnh sát mai phục đấy chứ!?”

Chị Hai nhìn ông ấy cười ha ha: “Ông chú thật là thú vị nha, tụi cháu chỉ mua bán quần áo thôi.”

Có lẽ là một tiếng ‘ông chú’ này như giáng mạnh một đòn cho ông chủ tiệm, ông ấy ở bên cạnh hoàn toàn im lặng.

Chị Hai lấy áo khoác từ trong túi giấy ra, nhìn một chút không có vấn đề gì, thì mở ví của mình lấy một sấp tiền lẻ ra đếm, rồi đưa cho Mễ Quang: “Cô đếm lại đi.”

Mễ Quang cầm tiền trong tay nhìn, sau đó nói với ông chủ tiệm: “Ông chủ, ông có máy đếm tiền không ạ?”

Chị Hai nhìn phía đối diện, ông chủ tiệm nhìn lại, gật đầu: “Có, để tôi lấy cho cô.”

Mễ Quang dùng máy đếm tiền đếm, xong, thì thu tiền lại, rồi trả máy đếm tiền cho ông chủ tiệm.

Chị Hai xếp chiếc áo khoác lại, nhìn Mễ Quang mấy lần: “Trông cô rất xinh đấy.” Cô ta quan sát cô một lát, vừa cười vừa hỏi: “Chiếc áo khoác kẻ karo trên người cô cũng rất đẹp, có bán không?”

Mễ Quang cười cười với cô ta: “Bán đi thì tôi chẳng còn gì mặc nữa, nếu quần áo và tiền đều không có vấn đề gì, coi như xong nha.”

Chị Hai xách chiếc áo khoác lên cười híp mắt nói với cô: “Mong có cơ hội hợp tác lần sau.”

Mễ Quang cười ha ha.

Khi cô đi ra khỏi tiệm trà sữa, Tiểu Cố vẫn còn dắt chó đi dạo.

Chó của anh hay chạy loạn, may mà cũng dạy dỗ thường xuyên, dù có không buộc cũng sẽ không chạy mất tăm. Nhưng người đi đường nhìn thấy chó loại này vẫn sẽ sợ, cho nên bình thường anh đều buộc, để người đi đường có cảm giác an toàn.

Lúc đi ngang qua một tiệm bán đồ ăn vặt, chủ tiệm nói với ra: “Nhóc con, lại ra ngoài trốn cậu chủ Tiểu Cố của mày nữa sao!”

Husky hưng phấn sủa hai tiếng, kéo Tiểu Cố chạy đi.

Nói thật, một năm nay Tiểu Cố thường dắt chó đi dạo, cũng tiết kiệm được khối tiền tập Gym đấy.

Chỗ khúc cua đầu đường, có hai cậu bé mặc đồng phục học sinh THCS, vừa đi vừa đùa. Tiểu Cố nghĩ nghĩ, hôm nay là thứ sáu, chưa tới giờ tan học.

Hai học sinh nhìn thấy Tiểu Cố đang phăm phăm đi tới thì cùng sửng sốt một chút, sau đó ăn ý xoay người, chạy.

Tiểu Cố nói với theo: “Còn chạy nữa hả? Các cậu thấy mình có thể chạy nhanh hơn chó trượt tuyết Siberia thật sao?”

Học sinh: “.....”

Husky lôi Tiểu Cố chạy tới, chặn hai học sinh lại.

Hai học sinh lui về sau một bước, cậu bé mập bên trái ‘miệng cộp gan thỏ’ gào lên với anh: “Anh muốn làm gì? Người lớn bắt nạt trẻ con sao!?”

Tiểu Cố cười: “Muốn bắt nạt em á, anh đây có rất nhiều thủ đoạn, không cần tự anh mày phải ra tay đâu.”

Cậu bé mập: “.....”

Tiểu Cố lôi xích chó, để con Husky còn muốn chạy về phía trước an phận một chút: “Có phải tụi em lấy số điện thoại của anh ghi vào tờ quảng cáo cho thuê phòng không?”

Hai học sinh cũng cúi đầu giả bộ không nghe thấy, Tiểu Cố bĩu môi, nói: “Được, hai đứa không nói, anh sẽ tìm ba mẹ tụi em tìm hiểu tình hình.”

Cậu bé mập không nhịn được cãi lại: “Anh chỉ có cách tìm cha mẹ bọn em tố cáo thôi à!”

Tiểu Cố nói: “CÁCH không cần nhiều, chỉ cần có tác dụng là được.”

Cậu bé mập: “.....”

Tiểu Cố lẳng lặng nhìn chúng, hình như là đang cho bọn chúng cơ hội cuối cùng để tự thú.

Hôm qua, Mễ Quang cầm tấm quảng cáo có ghi số điện thoại của anh tìm tới nhà thì anh liền nghi hai đứa này rồi. Nguyên nhân rất đơn giản, hai tên ranh con này thì rất chạy đến nhà hàng nhờ anh giả chữ ký ký tên phụ huynh. Mánh khéo lừa thầy cô kiểu này đương nhiên là Tiểu Cố không làm, không chỉ có không làm, anh còn thuận tiện báo cho gia đình chúng tới nhà hàng dẫn con về.

Không ngờ, bọn chúng lại có thể trả đũa chứ.

Cậu bé mập bị anh nhìn chăm chú rất áp lực, cuối cùng không nhịn được đã nói: “Là bọn em thì sao? Không đưa số điện thoại của anh lên trang web mai mối, đã nể tình lắm rồi đấy!”

Cậu bé đen nhẻm ở bên cạnh nhìn cậu ta vẻ oán trách: “Tôi đã nói rồi, nên đưa số điện thoại của anh ta vào mấy chỗ CHO VAY NẶNG LẶI ấy thì hơn!”

Tiểu Cố: “.....”

Đúng là to gan quá mà!

Anh khoác tay lên vai cậu bé mập, cúi người xuống nhìn thẳng vào cậu ta: “Thật là cảm ơn các em nha, anh đây đã thuận lợi tìm được người thuê rồi.”

8. Chương 6: Lẩu Tự Chọn

Editor&Betaer: Cogau

Cầm năm triệu rưỡi trong tay, tâm tình Mễ Quang có chút kích động.

Bình thường, năm triệu rưỡi có lẽ không đủ để cô mua một bộ quần áo, nhưng bây giờ năm triệu rưỡi này quý như ân nhân cứu mạng vậy.

Trên đường về, cô tính toán chi li, trừ tiền trả cho chủ nhà 700 nghìn ra, cô vẫn còn lại hơn 4 triệu, chỉ cần dừng có mua sắm bữa bãi thì hơn 4 triệu này vẫn đủ chi phí sinh hoạt trong vòng một tháng cho cô.

Việc phải làm sau đó chính là nhanh nhanh tìm được một công việc. Có thu nhập ổn định mới có thể sống sung túc hơn chút.

Cô vốn nghĩ phải chạy về nhà viết ngay một bản Sơ yếu lý lịch, rồi đăng lên mạng. Nhưng còn chưa đi đến cổng khu Vườn hoa Nam Thành, đã ngửi thấy một mùi thơm làm người ta không kìm lòng được.

Cô dừng lại ngửi kỹ càng, là một loạt mùi hương ngào ngạt.

Mễ Quang nhìn xung quanh, quả nhiên chềch chềch phía đối diện ở bên đường thấy một nhà hàng tự chọn, tên gọi HƯỚNG BAY MUỖI DẬM.

Ừ, tên nghe có vẻ tầm thường, nhưng mùi hương thì làm người ta rất muốn ăn.

Mề Quang hơi do dự, ăn lẩu tự chọn thì có vẻ hơi xa xỉ chút, nhưng cô đã đói bụng hai ngày rồi, rất muốn ăn đồ ăn ngon.

Cô nghĩ, một mình cô ăn nhiều nhất hết khoảng 300 nghìn, vẫn có thể chấp nhận được.

Một cơn gió lạnh mang theo mùi thơm ngào ngạt tới lần nữa, Mề Quang bị cơn gió làm cho rùng mình, quyết định đi ăn lẩu tự chọn cho ấm áp.

Nhân viên phục vụ của HUƠNG BAY MUỖI DẶM thấy có khách vào, nhiệt tình chào đón, khi nhìn rõ Mề Quang thì như cảm thấy ánh hào quang tỏa sáng ngay trước mặt vậy. Cậu ta nở nụ cười rực rỡ nhất từng có, hỏi Mề Quang: “Người đẹp, xin hỏi chị đi mấy người? Đã đặt chỗ chưa ạ?”

Mề Quang quan sát cậu ấy, trên người cậu ta có lẽ mặc đồng phục của nhà hàng, gần giống Hán phục, nhưng để cho tiện công việc thì may ngắn hơn.

Cô cười, nói với cậu phục vụ: “Tôi chưa đặt chỗ, chỉ có một mình tôi thôi.”

Giờ này, khách trong nhà hàng không nhiều, cậu phục vụ nhìn quanh một vòng, dẫn Mề Quang vào trong: “Mời qua đây ngồi đi ạ.”

Mề Quang đi theo cậu ta đi vào trong, thuận tiện quan sát xung quanh, kiểu trang trí của nhà hàng này theo phong cách cổ, ngay cả hoa văn in trên bộ đồ ăn cũng đậm chất cổ. Nhân viên phục vụ trong nhà hàng đều mặc đồng phục thống nhất, trông rất sạch sẽ chỉnh tề.

Đi ngang qua cầu thang, cô nhìn lên trên, tò mò hỏi: “Trên lầu còn chỗ không?”

Cậu phục vụ nói: “Trên lầu đều là phòng VIP, và cả khu làm việc nữa, Chị muốn ngồi phòng VIP sao ạ?”

Mề Quang do dự: “Có tính thêm phí không?”

Cậu phục vụ gật đầu một cái: “Có ạ.”

“À, vậy thì thôi.” Mề Quang nhún vai, đi tiếp cùng Cậu phục vụ ca.

Đến trước bàn thì cô cố gắng quan sát, bàn ghế đều rất sạch sẽ, không có cảm giác dầu mỡ như những nhà hàng bình thường khác. Cô mới vừa ngồi xuống, đã nghe tiếng một cô gái nói vọng qua bên này: “Tiểu Đức, tới đây dẫn khách đi, thấy gái đẹp là đi không nổi sao?”

Mề Quang ngẩng đầu nhìn, thấy một cô gái mặc sườn xám màu đỏ đang đi tới đây.

Trang phục của cô ấy không giống với các nhân viên nữ trong Nhà hàng, có lẽ chức vị cao hơn so với nhân viên phục vụ.

Cậu phục vụ vừa dẫn Mề Quang vào nhìn thấy cô ta, vội vàng cười ha hả với cô ấy: “Dung Dung, chị đừng nói lung tung nha, nếu bị ông chủ nghe thấy sẽ trừ tiền thưởng của em đấy.”

Cô gái được gọi là Dung Dung khoát tay với cậu ta, như muốn đẩy cậu ấy: “Đi, đi ra đón khách đi, bên này để chị lo.”

“Yes Sir~ Yes Sir~.”

Tiểu Đức cun cút chạy đi ra cửa đón khách, bà chị Dung Dung nhìn Mề Quang, cười nói với cô: “Người đẹp, lần đầu tiên tới Nhà hàng chúng tôi ăn lẩu tự chọn sao? Trước đây chưa từng gặp cô đấy.”

Mề Quang nói: “Vâng, hôm qua tôi mới chuyển tới.”

Bà chị Dung gật đầu, không hỏi thêm: “Nhà hàng chúng tôi có nhiều đồ ăn ngon lắm, sau này nếu rảnh phải tới nhiều chút nha.” Cô ấy vừa nói, vừa rót trà giúp Mề Quang: “Cô chỉ có một mình sao? Muốn ăn lẩu gì?”

“Lẩu thường.” Mề Quang nghĩ một lát rồi bổ sung: “Loại cay nhất ấy nha.”

Bà chị Dung nở nụ cười, đặt bình trà xuống: “Được, bên kia là khu chọn đồ ăn, thích ăn gì thì lấy cái đó, loại nhiều thì 50 nghìn, loại ít thì 15 nghìn.”

“A, được rồi.” Mễ Quang gật đầu, chị Dung lại đi dẫn dò nhân viên phục vụ. Mễ Quang nhìn cô ấy nghĩ, cái cô Dung này thật biết làm ăn, cũng ra dáng, sẽ không phải là bà chủ đấy chứ?

Lúc Mễ Quang bưng ba đĩa khoai tây to từ khu chọn đồ ăn quay về chỗ ngồi, nhân viên phục vụ cũng vừa khéo mang nồi lẩu lên.

“Dun sôi là có thể cho đồ ăn vào, bên kia là khu gia vị, có thể tự lấy theo khẩu vị của mình ạ.” Nhân viên phục vụ bật bếp rồi giới thiệu cho Mễ Quang.

“Được, cảm ơn.” Mễ Quang nhìn về phía khu gia vị, đi lấy vào đĩa trước, lại chọn món ăn tiếp. Khi cô mang một rổ thức ăn về, nước lẩu trong nồi cũng đang sôi.

Quả thật quá hoàn mỹ.

Cô cởi áo khoác ngoài ra rồi vắt lên ghế, bắt đầu cho đồ ăn vào nồi. Loạt thức ăn đầu tiên còn chưa chín, cô đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đi từ cửa vào.

Là chủ nhà của cô - Tiểu Cố.

..... Cô bỗng cảm thấy chẳng có khẩu vị gì, tối nay có lẽ tiết kiệm được một nửa tiền ăn rồi.

Lúc này, khách ở Nhà hàng đã nhiều hơn, nhân viên phục vụ hầu như đều đang bận. Tiểu Cố nhìn xung quanh một vòng, nhìn thấy Mễ Quang ngồi ở bên trong.

Anh nhếch mép một cái, sau đó đi tới chỗ Mễ Quang: “Có tiền tới ăn lẩu tự chọn, xem ra là đã bán được đồ rồi?”

Mễ Quang kín đáo liếc mắt: “Sao anh lại tới đây?”

Ăn lẩu tự chọn mà cũng có thể gặp anh, quả thật quá xui xẻo mà.

Vậy mà xui xẻo hơn, là câu nói sau đó của Tiểu Cố.

“Bởi vì đây là Nhà hàng tôi mở.”

Mễ Quang: “.....”

Tiểu Cố nhìn một lượt trên bàn cô, nói: “Lấy nhiều khoai tây thế này, xem ra tiền cũng không ít đâu nha!”

Mễ Quang: “.....”

Anh nói cô thì cũng coi như xong đi, còn nói khoai tây làm cái gì chứ! Thích ăn khoai tây có lỗi sao!

Cô ngẩng đầu lên, tức giận nhìn hằm hằm Tiểu Cố: “Khoai tây thì sao? Anh biết khoai tây ăn ngon thế nào không? Trước đây đi ăn với người khác, họ đều không cho tôi lấy khoai tây, luôn nói rằng ăn khoai tây trước sẽ không ăn được những món khác. Tôi không thể làm gì khác hơn là phải ăn khoai tây cuối cùng, nhưng lúc này xui xẻo là đã ăn no rồi, hầu như không ăn được bao nhiêu khoai tây nữa, sau đó họ còn nói, mỗi lần tôi ăn khoai tây đều còn dư lại rất nhiều, mà lần nào cũng muốn mang về! Bây giờ, không dễ dàng gì mà được ăn lẩu tự chọn một mình, anh còn muốn quẩn tôi lấy khoai tây sao?!”

Tiểu Cố: “.....”

Không biết là bởi vì lần đầu tiên Mễ Quang nói với anh nhiều như vậy, hay là bởi vì lời nói nghe quá phức tạp xót xa làm anh thấy không phản bác được.

Anh nở nụ cười với Mễ Quang, nói: “Thích ăn khoai tây thì cứ lấy nhiều chút, ở Nhà hàng này khoai tây rất nhiều, dù sao người khác cũng không thích ăn lắm.”

Mễ Quang: “.....”

Cô thật muốn bưng đĩa khoai tây ụp lên mặt anh ta!

Cùng lúc đó, ngoài cửa lại đi tới hai gia đình, chính là người nhà của tên nhóc mập và tên nhóc đen nhẻm bị Tiểu Cố chặn lại hồi nãy.

Họ là khách quen ở đây, cũng bởi vì tương đối thân quen với Tiểu Cố, mới chạy đến tìm anh nhờ giả chữ ký phụ huynh.

Tên nhóc mập và tên nhóc đen nhẻm buổi chiều mới vừa bị Tiểu Cố dạy dỗ, chẳng muốn tới Nhà hàng của anh chút nào, nhưng ba mẹ chúng lại thích ăn lẩu tự chọn ở đây. Từ lúc đi vào, tên nhóc mập đã bắt đầu nhìn dáo dác, không nghĩ tới, Tiểu Cố cũng đang ở Nhà hàng.

Cậu ta bày ra vẻ mặt như nhìn thấy kẻ thù, khi nhìn thấy Tiểu Cố đang ở bên cạnh Mễ Quang thì hai mắt sáng quắc tròn vo, lớn tiếng nói với Tiểu Cố: “Ông chủ Tiểu, cô gái đẹp kia là ai thế?”

Tiểu Cố quay đầu nhìn họ một chút, cười nói: “Chính là khách trọ mới mà các cậu tìm giúp tôi đấy.”

Tên nhóc mập: “.....”

Cậu ta không tiếp thu nổi thực tế tàn khốc như vậy: “Bà...” Ý thức được ba mẹ ở bên cạnh nên cậu chửi tục phía sau kịp thời ngừng lại.

Cậu ta và tên nhóc đen nhẻm không biết từ lúc nào đã chạy tới trước bàn Mễ Quang, mặt mày tươi cười, nói với Mễ Quang: “Chị ơi, không bằng qua bên nhà tụi em ở đi, tiền thuê phòng chỉ cần 700 nghìn, còn bao điện nước nữa.”

Ánh mắt của Mễ Quang sáng lên, Tiểu Cố cúi đầu liếc tên nhóc đen nhẻm một cái: “Cậu có sổ hồng không?”

Tên nhóc đen nhẻm không chịu thua nói: “Ba mẹ em có!”

“Nhưng nhà chúng tôi không định cho thuê phòng.” Mẹ của tên nhóc đen nhẻm túm cổ cậu ta, xách đi.

Tiểu Cố nhìn Mễ Quang, nói nhỏ nhẹ: “Thịt bò kỹ quá rồi đấy.”

Mễ Quang: “.....”

Cô vội vã vớt một đĩa thịt bò, chấm xuống đĩa nước chấm.

Tiểu Cố xoay người, đi lên lầu hai. Lâm Tĩnh Dung vốn đang chào hỏi khách, thấy anh lên lầu, cũng đi theo lên.

“Anh cho thuê phòng rồi sao? Sao trước đây không nghe anh nói.” Cô ta hỏi.

Tiểu Cố dứt tay vào túi áo khoác, thoải mái trả lời: “Ừ, là trò quái thai của tụi nhóc mập.”

Lâm Tĩnh Dung không hiểu: “Cái gì gọi là ‘trò quái thai’?”

Tiểu Cố nói: “Bọn chúng ghi số điện thoại của tôi lên tấm quảng cáo cho thuê phòng.”

Lâm Tĩnh Dung: “.....”

Tụi nhỏ ngày nay đúng là không dám đụng vào mà.

Cô ấy nhìn Tiểu Cố một cái, rồi hỏi: “Nếu là ‘trò quái thai’, thì anh giải thích rõ với cô ấy là được mà?”

Tiểu Cố nói: “Tiền của cô ấy bị người ta lấy trộm, lại là người ngoại tỉnh, nếu tôi không chứa chấp cô ấy thì có lẽ cô ấy phải ngủ ngoài đường rồi.”

Lâm Tĩnh Dung im lặng một lúc mới nói: “Cũng đúng ha, cô ấy là cô gái xinh đẹp thế, một mình ở ngoài quả thật không an toàn.”

Tiểu Cố khẽ gật đầu: “Ừ.”

Lâm Tĩnh Dung dừng một chút, rồi dừng bước: “Vậy em tiếp tục làm việc đây, lúc này là lúc đông khách.”

Cô ấy nói xong cũng xoay người đi xuống lầu, theo bản năng nhìn về phía Mễ Quang.

Động tác ăn uống của cô rất lịch sự, hình như là thiên kim tiểu thư của gia đình giàu có - thật ra thì hồi nãy nhìn cách ăn mặc của cô, thì cô ấy cũng nghĩ như vậy rồi.

Một đại tiểu thư như thế, sao lại một mình chạy tới thành phố A này chứ? Sau khi xảy ra chuyện, thì tại sao lại không liên lạc với người nhà hay bạn bè?

Những thứ này, chắc hẳn Tiểu Cố cũng đã từng suy nghĩ qua, nhưng mà anh vẫn lựa chọn chứa chấp cô.

Lâm Tĩnh Dung đứng tại chỗ một lát, rồi xoay người tới phòng bếp.

Mễ Quang giải quyết xong thịt bò trong nồi, vui vẻ đổ khoai tây vào. Mới vừa ngồi xuống, đã thấy bà chị Dung bưng đĩa bánh kem tới trước mặt.

Mễ Quang nói: “Tôi không gọi cái này.”

Lâm Tĩnh Dung đặt đĩa bánh kem lên bàn, rồi cười với cô: “Cái này là tôi mời cô, cô mới chuyển tới, coi ta như là chủ nhà chiêu đãi.”

Mễ Quang nhìn cô ấy vẻ cảm kích: “Cám ơn, so với ông chủ của các cô, cô hào phóng hơn nhiều.”

Lâm Tĩnh Dung phì cười: “Người làm ăn buôn bán cần phải chi li một chút, nhưng thật ra thì ông chủ chúng tôi đối xử rất tốt với nhân viên, chỉ cần cô đừng trộm xoài khô của anh ấy thì mọi thứ khác đều được.”

Mễ Quang: “.....”

9. Chương 7: Chó Cưng

Editor&Betaer: Cogau

Mễ Quang rất muốn hỏi một câu, nếu như ăn trộm xoài khô của anh ta, có phải sẽ bị nhục nhã thê thảm không? Nhưng cuối cùng cô chỉ hỏi: “Ông chủ của các cô rất thích ăn xoài khô sao?”

Lâm Tĩnh Dung nói: “Không thể nói là ‘thích’, mà phải nói là ‘cuồng’.”

Mễ Quang: “.....”

“Xoài khô của anh ấy đều tự tay làm, không chỉ có sạch sẽ, mùi vị cũng rất ngon.” Hình như Lâm Tĩnh Dung nhớ tới điều gì đó, xoay người đi tới quầy thu tiền: “Cô chờ một chút nha.”

Lúc quay lại thì trong tay cô ấy cầm một túi giấy, giống như đúc với túi giấy mà Mễ Quang thấy ở trong tủ của Tiểu Cố.

“Đây là những miếng xoài đầu thừa đuôi thẹo còn lại sau khi ông chủ làm, mặc dù là những miếng xoài khô nhỏ nhỏ, nhưng mùi vị vẫn rất ngon, cô ném thử một chút đi.” Cô ấy đưa túi giấy tới trước mặt Mễ Quang. Nói thật, giờ Mễ Quang đã có chút ám ảnh đối với loại túi giấy này, nhưng nhớ lại mùi vị của năm miếng xoài khô đêm hôm đó, cô vẫn không nịn được đưa tay ra.

Xoài khô trong đó chỉ là những miếng nhỏ, hơi vụn, nhưng màu vẫn rất sáng. Cô cầm lên cắn một miếng ném thử, trông thì không thiện cảm như miếng xoài nguyên nhưng mùi vị cũng vẫn thơm ngon ngào ngạt.

Thật ra cho tới giờ, cô còn chưa xác định được, cuối cùng là năm miếng xoài khô ấy thực sự là ngon như vậy, hay là vì ăn vụng cho nên mới ngon như vậy!?

“Sao, mùi vị cũng không tệ lắm phải không?” Đương nhiên, Lâm Tĩnh Dung hết sức tự tin với mùi vị của xoài khô này: “Đây là những miếng xoài khô nhỏ, bình thường ông chủ mang tới Nhà hàng, cho nhân viên phục vụ và khách làm quà vật, miếng nguyên mùi vị còn ngon hơn nữa, có cơ hội cô nhất định phải ném thử đấy.”

Mễ Quang cố nặn nụ cười: “Ha ha, có cơ hội nhất định tôi sẽ thử.”

“Túi này tặng cho cô đi, lấy về từ từ ăn.” Lâm Tĩnh Dung rất rộng rãi đối với cô vị khách mới này: “Tay nghề ông chủ chúng rất giỏi, nguyên liệu lẩu tự chọn ở Nhà hàng này là do anh ấy tự chế biến, rất nhiều khách hàng đều thích, sau này nếu rảnh rỗi thì tới ăn thường xuyên nhé.”

Mễ Quang nói: “Được, nhất định rồi.” Dù sao thì ‘khéo miệng ăn người’, cô ăn rồi còn nhận quà ở đây, thấy bà chị Dung như vậy cũng muốn thường tới làm khách hàng để được săn sóc.

Lần sau, đợi cô lúc tìm được công việc sẽ đến đây nha!

Bữa ăn lẩu tự chọn này của Mễ Quang hầu hết đều là món ăn mặn, lúc thanh toán cũng hết 350 nghìn, nhân viên phục vụ nói nếu cô là người thuê nhà của ông chủ, thì cho cô thẻ hội viên, sẽ được giảm giá 90%.

Mễ Quang hài lòng đi về, thấy bên ngoài cũng không ít khách đang chờ chỗ ngồi.

Nói thật, ở đây làm ăn rất tốt, lúc cô ăn ở trong, chỉ có lúc bắt đầu không có ai, sau đó hầu như không thấy một chỗ trống nào cả, đều là khách đi cả bàn, nhân viên phục vụ quét sạch sẽ ngay, khách mới lại tới một bàn.

Sợ khách chờ buồn chán, ở cửa Nhà hàng còn đặt mấy con thú nhún cho trẻ em, con nào cũng có người đang chơi. Dường như ăn gì đó sợ nhất là đợi quá lâu, những khách hàng này tình nguyện chờ ở ngoài, khẳng định đều rất thích hương vị của Nhà hàng này.

Mễ Quang đi ngang qua trước mặt ba nữ sinh trung học cơ sở, vô ý nghe các cô bé ấy nói chuyện.

“Nghe nói hôm nay Ông chủ Tiểu tới, lần này nhất định tớ phải nhìn mặt anh ấy!”

Mễ Quang: “.....”

Xem ra, khuôn mặt của ông chủ Tiểu cũng là một nguyên nhân mà họ tình nguyện chờ.

Có lẽ Ông chủ Tiểu nên đứng ngay ở ngoài mà kéo khách vào, nói không chừng có thể lên trang nhất ấy chứ, tựa đề có thể là “ Ông chủ Nhà hàng Lẩu tự chọn đẹp trai nhất!” hoặc là “Ông chủ Nhà hàng lẩu tự chọn của chúng ta”.

“Phi.” Mễ Quang tưởng tượng ra cảnh tượng Tiểu Cố đang chèo kéo khách, bật cười ra tiếng.

Ngay cổng khu Vườn hoa Nam Thành có tiệm bán đồ ăn, lúc Mễ Quang đi qua không nhận được mua hai cái đùi gà. Về đến nhà, Tiểu Cố vẫn chưa về, ngược lại Husky vừa nghe đến tiếng cửa mở, đã chồm lên rú.

Mễ Quang đứng ở cửa nghiêm mặt một chút, sau đó gượng cười với Husky đã vọt tới trước mặt: “Chào mày.”

“Gâu Gâu!” Husky nhiệt tình đáp lại.

Mễ Quang cạ lời, cô chờ người ra một lát, đột nhiên nhớ tới mình có đùi gà, so với việc cô đến, nhất định là đùi gà còn có sức hấp dẫn hơn ấy chứ!

Cô nhìn Husky ở đối diện, nghĩ chút rồi kêu: “Ê, chó cưng?”

Husky: “Gâu Gâu!”

Mễ Quang trừng mắt nhìn, từ trong túi giấy lấy ra một cái đùi gà, hỏi nó: “Mày muốn ăn đùi gà sao?”

Husky nhảy dựng lên ngoạm chuẩn xác cái đùi gà, tha về ổ của mình.

Mễ Quang thở phào nhẹ nhõm, vừa định nhân cơ hội này để chuồn đi thì ngoài cửa lại có tiếng mở khóa.

Tiểu Cố về.

Husky hoang mang sợ hãi định giấu đùi gà nhưng giấu không kịp, liền bị Tiểu Cố bắt quả tang. Tiểu Cố đi tới phòng khách, cúi đầu nhìn qua cái đùi gà đang được che trong chậu ăn của chó, nói với Mễ Quang: “Không nên tùy tiện cho chó người khác ăn.”

Mễ Quang quệt miệng, nhìn Tiểu Cố nói: “Lần trước, chó cưng giúp em tìm đồ ăn khỏi đói, cái đùi gà này là em cảm ơn nó.”

Husky tán đồng, sửa một tiếng: “Gâu!”

Tiểu Cố nghe sau khi nghe xong lời của cô, lông mày khẽ nhướn lên: “‘Chó cưng’ á?”

Mễ Quang hất nhẹ hàm về phía Husky: “Hồi này em gọi nó là ‘chó cưng’, nó trả lời mà.”

Tiểu Cố nói: “Chỉ cần có ăn, cô gọi nó là ‘đồ ngu’ nó cũng trả lời lại đấy.”

Mễ Quang: “.....”

Tiểu Cố ngồi xổm xuống, xoa nhẹ lên đầu con chó của mình mấy cái: “Nó tên gọi là Hao Thiên, bình thường tôi đều gọi nó như vậy.”

Mễ Quang kìm nén hồi lâu, vẫn không nén nổi, phùng một tiếng bật cười: “Ha ha ha ha, Hao Thiên. Má ơi, làm em cười chết rồi, anh là Nhị Lang Thần sao? Ha ha ha, cặp bài trùng.”

Tiểu Cố hơi nheo mắt: “Cái tên này không phải là tôi đặt.”

Mễ Quang vừa cười vừa hỏi: “Sao, đó là do bạn gái trước của anh đặt sao? Sau khi chia tay, cô ấy để chó lại cho anh à?”

Tiểu Cố đứng lên, nhìn cô nói: “Tiền phòng đâu?”

Quả nhiên, sau khi nghe hai chữ ‘tiền phòng’, nụ cười trên mặt Mễ Quang lập tức liền thu hồi lại, cô ‘hứ’ một tiếng, rồi lấy ví ra, đi tới trước mặt Tiểu Cố đếm mấy tờ tiền ra: “Gửi anh nha, tổng cộng 750 nghìn, dư 50 nghìn là trả tiền cho xoài khô của anh.”

Tiểu Cố không nhận tiền ngay, mà nhìn qua vào ví tiền của cô. Số tiền anh vừa thấy có thể tính sơ sơ: “Cô chỉ bán được ít tiền như vậy thôi sao?”

Mễ Quang nhìn anh, giọng mang vẻ giễu cợt nói: “Cũng không biết là ai đòi tiền tôi như đòi mạng vậy.”

Tiểu Cố nhìn cô một cái, nhận lấy tiền. Mễ Quang nhắc nhở: “Ngày mai, cho tôi cái Hợp đồng thuê nhà, ngộ nhờ anh nhận tiền rồi mà lại đuổi tôi ra ngoài thì biết làm sao?”

Tiểu Cố nói: “Thì cô có thể đến Nhà hàng của tôi mà ăn ạ.”

Mễ Quang: “.....”

Cô cất ví tiền vào trong túi đeo, nhìn con Hao Thiên trong ổ, nhếch miệng nói: “Chó cưng, làm người ấy mà, quan trọng nhất chính là vui vẻ, nếu quá hẹp hòi rất dễ bị chết sớm ha.”

Tiểu Cố: “.....”

Mễ Quang ba hoa xong liền quay về phòng của mình ngay, sợ chủ nhà trả đũa cô.

Thay áo ngủ, Mễ Quang gặm cái đùi gà còn lại, mở máy vi tính ra.

Chiếc đầm cô đưa lên mạng vẫn chưa có ai hỏi mua, nhưng trong tay cô còn hơn 4 triệu có thể giải quyết vấn đề trước mắt cho cô, cho nên cái đầm này cô không cần bán vội, có thể từ từ đợi người nào mua được giá chút.

Chiếc đầm nỉ màu nâu nhạt này cũng là Bộ sưu tập mùa đông mới của hãng Bun-ny, cô mua đã hơn 15 triệu, mới chỉ mặc hai ba lần thôi. Giờ bán ra 10 triệu, cô thấy giá như vậy là hợp lý.

Cô gặm đùi gà xong, nghĩ tới không thể treo cổ ở trên cây mà chết được, nên quyết định lên một Diễn đàn mua bán – trao đổi đăng thêm một tin.

Diễn đàn này tương đối lớn, trên đó cái gì cũng có bán, hay là cô dùng cái tên ‘HAI CON THỎ’ này đăng ký tài khoản, biên tập một tin rao mới. Sau khi đăng xong, thuận tiện cô dạo trên diễn đàn một chút, quần áo trên diễn đàn đa số là hàng giá rẻ, loại trang phục đắt tiền giá khoảng 10 triệu giống như cô rao này hiếm thấy chiếc nào.

Aizz, ôi đợi chút, đây cũng có một chiếc bán 10 triệu này!

“Phiên bản áo khoác số lượng có hạn mới nhất của hãng Bun-ny! Cổ áo bản rộng, tay áo hoa văn chín phân, màu hồng phấn trẻ trung bạn nên sở hữu! Mới 90%, giờ bán nửa giá thôi, nếu muốn mua hãy nhanh tay lên!”

Lông mày Mễ Quang giật giật, click vào xem một chút.

Mặc dù trong hình không giống với những hình mà cô đã chụp, nhưng cô nhận ra được, đây chính là chiếc áo khoác đó của cô!

Cô xem tài khoản, tên tài khoản là ‘Cô Chín’, vừa nhìn đã biết là cùng một giuộc với ‘Chị Hai’ rồi!

Mẽ Quang bỗng tức giận bưng bưng, người này định chơi trò ‘tay không bắt giặc’ chắc, mua từ chỗ cô, bán qua tay là 10 triệu, kiếm được 4,5 triệu ngon ơ!

Cô tức giận phùng phùng, gửi một tin nhắn cho ‘Cô Chín’: “Cô là ‘Chị Hai’ hả?”

Cô cho rằng đối phương sẽ giả chết, không ngờ đối phương rất nhanh đã trả lời cô: “Ah, lại là cô à, ‘HAI CON THỎ’, chúng ta thật là có duyên nha...”

Ai mà có duyên với cô chứ! Mẽ Quang gõ bàn phím ầm ầm: “Chiếc áo khoác cô bán là của tôi à? Không phải cô nói nó là ‘màu hồng lơ’ ư, sao bây giờ lại biến thành ‘màu hồng phấn trẻ trung’ rồi? Không phải cô nói rằng cao nhất chỉ có giá 5,5 triệu thôi sao, thế mà chớp mắt cái đã lên 10 triệu rồi?”

CÔ CHÍN: Aizz, tự nhiên cô hỏi tôi nhiều vấn đề thế tôi hơi căng thẳng đấy, cô đừng giận, làm ăn buôn bán thôi, đương nhiên là mua vào giá thấy bán ra giá cao rồi, nếu không thì lấy đâu ra lợi nhuận? Nếu không phải cô cần tiền gấp, cũng sẽ không bán cho tôi giá thấy, đúng vậy không nào? Nếu thật sự luyến tiếc thì cô mua lại là được rồi.

Mẽ Quang: “.....”

Sao lại có người vô liêm sỉ như vậy chứ!

Nhưng áo khoác đã bán cho người ta rồi, người ta làm thế nào cô cũng không có quyền can thiệp, “Bộp” một cái cô gặp máy tính lại, đứng lên đi lại trong phòng.

Nếu không phải là chủ nhà thúc giục cô, cô cũng sẽ không vội vã bán đồ đi đâu... Quả thật muốn đánh chết anh ta mà!

Sau khi đi vài vòng, cơn tức của Mẽ Quang vơi đi chút. Cô vừa chuẩn bị cầm cái ly tai thỏ cô mới mua đó lên uống nước, đã nhìn thấy một con gián từ trên sàn nhà đang bò tới.

“Ahhh. h...!” Mẽ Quang hét lên một tiếng, rồi nhanh chóng mở cửa chạy ra ngoài.

Tiểu Cố đang ngồi trên sofa phòng khách xem ti vi, còn Husky thì đang làm loạn trên lưng anh. Mẽ Quang không để mắt đến hình ảnh quý dị này, hét lớn lên: “Nhà anh thế nào vậy, còn có cả gián!”

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô, bình tĩnh nói: “Còn có cả chuột nữa đấy.”

Mẽ Quang: “.....”

Bây giờ cô mặc bộ đồ ngủ tai thỏ, mặt trắng bệch, trông như một con thỏ nhỏ đang sợ hãi vậy. Tiểu Cố nhìn dáng vẻ của cô, cảm thấy có chút thú vị: “Một con gián thôi mà đã làm cô sợ như vậy à? Cầm dép đập chết là xong.”

Mẽ Quang có chút suy sụp, nói: “Anh đập đi! Tôi không dám đâu! Nhanh lên!”

Tiểu Cố không kiên nhẫn chớp mi, còn hất Husky trên lưng ra, đứng lên. Mẽ Quang đi theo phía sau anh vào phòng, chỉ chỉ vào trong góc: “Ồ chỗ đó, nhanh đập chết nó đi!”

Tiểu Cố đi lên “bộp” một cái đập bộp con gián, Mẽ Quang quay mặt đi rất nhanh, không muốn nhìn thấy cảnh mắc ói nào.

Sau khi Tiểu Cố tiêu diệt con gián xong, còn thuận tay giúp cô xử lý luôn xác nó. Mẽ Quang nhìn sàn nhà không còn dấu vết gì, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiểu Cố đi tới cửa, lại xoay người lại, nói với Mẽ Quang: “Có ý nhắc nhở, con gián sẽ không tự nhiên mà xuất hiện đâu, nếu như cô nhìn thấy một con gián, không chừng ở chỗ cô không nhìn thấy còn có cả một bầy gián đấy.”

Mẽ Quang: “.....”

Quý thần ơi, nhất định là kiếp trước cô nợ tên chủ nhà này, cho nên đời này phải tới trả.

10. Chương 8: Tìm Việc

Editor&Betaer: Cogau

Hai ngày sau, Mễ Quang tập trung vào việc post Sơ yếu lý lịch lên mạng.

Địa điểm làm việc đương nhiên là chọn ở thành phố A, cô chọn nhiều Công ty lớn, sau đó cẩn thận loại trừ hết những công ty mà có khả năng hợp tác với Công ty nhà cô, cuối cùng xác định được ba Công ty.

Nhưng Sơ yếu lý lịch đã gửi đi hai ngày rồi, cho đến bây giờ vẫn chưa nhận được một thông báo phỏng vấn nào cả.

Cô gặm bánh bao mua ở dưới lầu, rồi lại tiếp tục lên trang Việc làm xem. Hồi còn học ở trường, thầy cô giáo của cô rõ ràng nói là chuyên ngành của các cô rất dễ tìm việc, sao bây giờ cô lại chẳng thấy như vậy chứ?

Gặm hết phần bánh bao còn lại cho tới khi hết, điện thoại để ở bên cuối cùng cũng rung lên. Mễ Quang bị nghẹn bánh bao ho khan mấy tiếng, vội vàng cầm điện thoại di động lên xem.

Quả nhiên là thông báo phỏng vấn, hẹn cô hai giờ chiều nay tới công ty tham gia phỏng vấn.

Mễ Quang đứng bật dậy, hoan hô giống như trúng giải vậy. Cô vọt tới tủ treo quần áo bên cạnh, tràn trề hào hứng chọn lựa trang phục cho buổi phỏng vấn.

Cân nhắc đến phỏng vấn phải ăn mặc sao cho nghiêm chỉnh chút, cô cố ý tìm một áo sơ mi trắng ôm, tay dài kết hợp với chân váy chữ A quá gối, thật là có cốt cách của nữ doanh nhân.

Cô mặc chiếc áo khoác kẻ karo vào, ở trước gương ngắm đi ngắm lại, sau khi cảm thấy không thể chê được cô mới về lại chỗ máy vi tính, bắt đầu tìm hiểu chút kinh nghiệm phỏng vấn.

Buổi trưa cô vui vẻ làm tô mỳ ăn liền, có thể cô sẽ tìm được công việc ngay thì cuộc sống sẽ tốt hơn, nhưng nếu mỳ ăn liền này mà không ăn thì sẽ quá hạn mất.

Giải quyết xong bữa trưa, Mễ Quang sắp xếp các tài liệu hồ sơ xong, mười hai giờ rưỡi thì bắt đầu xuất phát – người có kinh nghiệm đã từng nói, nếu đến sớm sẽ để lại ấn tượng tốt hơn.

Sau khi bước từ trên xe taxi xuống, cô đứng ở trước tòa nhà công ty quan sát: Công ty này xây dựng ở trung tâm thành phố, bốn phía đều là tòa nhà cao ngất, vô cùng phồn hoa. Nhưng mặc dù ở khung cảnh đó, nhưng tòa nhà công ty vẫn rất bắt mắt.

Mễ Quang thở ra một hơi, đi giày cao gót bước vào.

Lối vào để một Bảng chỉ dẫn, để chỉ đường cho những ứng viên tham gia phỏng vấn hôm nay. Mễ Quang theo chỉ dẫn, rất thuận lợi tìm được nơi phỏng vấn. Cô cho là mình tới sớm, không ngờ đã không ít người ngồi trong phòng chờ.

Có nhân viên đeo thẻ hỏi thăm cô mấy câu, sau khi xác định là cô tới tham gia phỏng vấn, thì đưa Phiếu cho cô điền. Mễ Quang điền xong phiếu, đưa lại cho nhân viên đó, cũng được mời chờ ở sảnh.

Cô quan sát, tới tham gia phỏng vấn bất luận nam nữ đều ăn mặc nghiêm chỉnh, so ra, trang phục cô chọn lựa bỗng trở nên tùy tiện.

Mễ Quang an ủi mình, không sao đâu, mặc dù cô không ăn mặc nghiêm chỉnh bằng, nhưng nhất định cô là đẹp nhất, nếu không sao họ nhìn mình chằm chằm làm gì chứ?!

Đón nhận đông đảo ánh mắt tò mò, Mễ Quang mỉm cười với mọi người như một nữ tiếp viên hàng không tiêu chuẩn.

Cô gái ngồi gần cô nhất nhích lại gần cô, nhỏ giọng hỏi: “Cậu cũng đến tham gia phỏng vấn à?”

Mễ Quang nói: “Đúng vậy.”

Cô gái ấy không nói chuyện nữa, lại tạo khoảng cách với Mễ Quang.

Đúng hai giờ bắt đầu thời gian phỏng vấn, thứ tự phỏng vấn là theo thứ tự mọi người tới, nhân viên phụ trách mang phiếu họ mới điền hồi nãy giao cho người phỏng vấn, người phỏng vấn gọi tên từng người theo thứ tự.

Đến lượt Mễ Quang đã là sau đó một tiếng, cô sửa lại tóc và trang phục của mình một chút, đi vào phỏng vấn.

Bên trong tổng cộng có ba người, chỉ có người ở giữa là nữ.

Mễ Quang lấy Hồ sơ đã chuẩn bị từ balo ra, đưa tới, ngồi ở ghế giữa phòng.

Người Nhân sự nữ ấy không xem Sơ yếu lý lịch của cô, mà nhìn cô một lượt, rồi cười: “Điều kiện gia đình cô Mễ hình như không tệ ha?”

Mễ Quang không ngờ cô ấy sẽ hỏi vấn đề này, sững sốt một chút, nói: “Vâng, cũng tạm ạ.”

Đối phương lại nói: “Tôi mới xem Thông tin cá nhân cô điền, công ty chúng tôi không cùng thành phố với gia đình cô, ở Thành phố A cô Mễ cũng có bạn bè thân thích sao?”

Mễ Quang nói: “Không có, một mình tôi thuê phòng ở đây.”

Người Nhân sự gật đầu một cái: “Thì ra là vậy.” Cô ấy cúi đầu nhìn qua Sơ yếu lý lịch của Mễ Quang, mới hỏi: “Không biết tại sao cô Mễ muốn gia nhập công ty chúng tôi?”

Nghe được vấn đề này, Mễ Quang thở phào nhẹ nhõm, đây hầu như là vấn đề mà các công ty cần phải hỏi. Cô đưa ra câu trả lời mình đã sớm chuẩn bị, đơn giản là thích văn hóa rồi quy mô Quý Công ty, muốn thử thách bản thân rồi tích lũy kinh nghiệm này nọ.

Lần phỏng vấn này hầu hết là người nhân sự nữ ngồi giữa hỏi, Mễ Quang thấy mình trả lời cũng không tệ lắm, cuối cùng đối phương hỏi cô mức lương mong muốn thì cô cũng cố ý không nói quá cao: “Khoảng mười triệu ạ.”

Người nhân sự đó nở nụ cười, nhìn cô nói: “10 triệu còn không đủ để mua chiếc váy trên người cô phải không?”

Mễ Quang lặng im một lát, mới nói: “À, thì tôi không mua váy.”

Sau đó, người nhân sự không hỏi thêm, chỉ nói cô về chờ thông báo, bất luận là có trúng tuyển hay không thì cũng sẽ thông báo sớm.

Lúc Mễ Quang về đến nhà, Tiểu Cố và Husky đều không ở nhà. Cô nhìn đồng hồ treo tường trong phòng khách, giờ này là lúc dắt chó đi dạo.

Cô về phòng của mình, thay dép và đồ ngủ, lại lấy mì ăn liền mang ra ngoài.

Để tránh bị đói sớm, lần này cô lấy hai gói, chuẩn bị đi nấu.

Mặc dù nấu ăn cô không biết, nhưng đun nước thì biết. Ở trong bếp, cô tìm cái nồi, sau khi nước sôi thì cho mì vào. Nấu xong, cô ngồi ở trong phòng khách, vừa xem ti vi vừa ăn mì.

Mất ăn được một nửa, điện thoại di động để trong túi áo ngủ của cô rung lên. Mễ Quang dừng tay lại, nhanh chóng lấy điện thoại di động ra xem.

“Chào cô Mễ, thật đáng tiếc cô không vượt qua được vòng phỏng vấn đầu tiên của chúng tôi, hi vọng cô tiếp tục cố gắng, và sẽ sớm tìm được công việc vừa ý.”

Mễ Quang đọc tin nhắn ba lần, rồi dứt điện thoại vào túi.

Cô đội cái mũ tai thỏ lên đầu, hai tay thì xỏ vào túi áo, gục đầu xuống.

Tại sao cô lại không qua chứ? Những câu hỏi mà Nhân sự hỏi cô đều trả lời rất tốt mà, chẳng lẽ cuối cùng là do mức lương mong muốn cao sao? Nhưng 10 triệu mà cao á? Giá cả sinh hoạt ở thành phố A này cũng đâu có thấp chứ.

Tiểu Cố dắt Husky đi dạo về, vừa vào cửa đã thấy Mễ Quang không nhúc nhích ngồi ở phòng khách, còn cúi đầu vẻ buồn bã, lập tức đảo mắt: “Cô đã đồng ý sẽ không chết ở trong nhà tôi mà.”

Mễ Quang: “.....”

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Tiểu Cố: “Tôi chỉ chán nản thôi.”

“À.” Tiểu Cố lôi Husky vào trong: “Chán ăn mì bò cay rồi sao?”

Mễ Quang cắn môi, còn chưa lên tiếng, Husky “gâu” một tiếng nhào tới bên cạnh bàn, nhìn nửa tô mì còn lại của cô.

Mễ Quang: “.....”

Cô lại cầm nĩa lên, ăn hết mì trong tô thật nhanh.

Husky ở bên rên lên tội nghiệp.

Tiểu Cố lấy thức ăn cho chó từ bếp ra, đổ vào trong chậu ăn của nó: “Lại ăn đi.”

Husky đành phải đi ăn thức ăn cho chó, Tiểu Cố liếc nhìn Mễ Quang vẫn còn đang sa sút, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Cô tìm việc thất bại rồi sao?”

Mễ Quang: “.....”

Chẳng lẽ trên mặt cô viết chữ ‘tìm việc thất bại’ sao chứ?

Thấy Mễ Quang không nói lời nào, Tiểu Cố cảm giác mình là đã đoán đúng, anh cười một tiếng, đi tới ghế sa lon bên kia ngồi xuống: “Không phải là cô tốt nghiệp đại học ở nước ngoài gì gì đó, rất dễ tìm việc sao?”

Mễ Quang: “.....”

Cô giơ tay hất cái mũ xuống, tức giận nhìn anh nói: “Vậy còn anh thì sao? Anh học đại học gì, đã tốt nghiệp trung học chưa vậy?”

Tiểu Cố khẽ nhú mày, nhưng cũng không trả lời cô.

Mễ Quang khinh thường ‘hừ’ một tiếng, cài nút cái mũ lại, tiếp tục chán nản ở phòng khách.

Tiểu Cố nhìn cô một lát, hỏi: “Cô phỏng vấn công ty gì?”

Mễ Quang im lặng một lát, rồi cũng nói tên công ty cho anh.

Tiểu Cố nói: “Hồ sơ của cô cũng chỉ gửi tới những Công ty lớn kiểu thế này à?”

Mễ Quang ‘ừ’ một tiếng.

Tiểu Cố nói: “Thứ nhất, mặc dù cô học đại học ở nước ngoài, nhưng cũng chỉ là một khoa chính quy, ở những Công ty thương mại lớn thế này, sức cạnh tranh cũng không nổi trội. Thứ hai, cô không có kinh nghiệm làm việc. Thứ ba, nhìn cô có lẽ làm không lâu dài. Nếu tôi là nhân sự, tôi cũng sẽ không chọn cô.”

Mễ Quang: “.....”

Hai điều đầu, cô không còn lời nào để phản bác. Nhưng điều thứ ba cô có thể tranh luận một chút: “Sao trông tôi lại nói là làm không lâu dài?”

Tiểu Cố nở nụ cười: “Một đại tiểu thư như cô, ai cảm thấy cô sẽ làm lâu dài chứ? Tính ổn định của người xin việc là một trong những yếu tố quan trọng để Công ty nhận người đó, mà trên người cô thì tính ổn định không nhiều.”

Mễ Quang nhú mày: “Hả, vậy là anh nói tôi vẫn không tìm được việc làm phải không?”

Tiểu Cố nói: “Cô thử gửi Hồ sơ tới mấy Công ty quy mô vừa hoặc nhỏ, với lại khi đi phỏng vấn thì ăn mặc khiêm tốn một chút.”

Mễ Quang mím môi, quay mặt đi.

Tiểu Cố cố làm ra vẻ bình tĩnh, nói: “À, tôi quên mất, đại tiểu thư thì sao mà phù hợp với mấy công ty nhỏ nhỉ! Nhưng đáng tiếc, những Công ty lớn lại không coi trọng cô.”

Mễ Quang: “.....”

Có lẽ là cảm thấy Mễ Quang bị coi thường, Husky để thức ăn của mình xuống, chạy tới an ủi cô: “Gâu gâu.”

Nó vẫy đuôi với Mễ Quang, cảm động dâng trào trong trái tim Mễ Quang, nghĩ thầm, biết vậy hồi này chia cho nó ít mỳ ăn liền.

Cô sờ sờ đầu nó: “Chó cưng, mỳ so với những kẻ ‘mặt người dạ thú’ thì còn tốt hơn nhiều.”

Tiểu Cố vẫn còn ở đó liền đẩy Husky ra: “Tôi đã nói rồi, tên nó là Hao Thiên... Bây giờ cô không sợ chó nữa sao?”

Mễ Quang cũng ý thức được vấn đề này, ngăn người nói: “Hình như tôi chỉ không sợ nó thôi.”

Tiểu Cố dắt chó về chỗ ăn của nó, thuận miệng hỏi: “Trước đây, cô từng bị chó cắn à?”

Mễ Quang nói: “Lúc còn rất nhỏ từng bị chó dọa.” Bây giờ, cô vẫn còn nhớ rõ ánh mắt hung dữ cùng tiếng sủa lạnh lạnh ấy: “Cũng may sau đó có người đuổi chó đi giúp tôi.”

Tiểu Cố quay đầu lại, nhìn cô, ánh mắt có chút hài hước: “Nghe kiểu cô nói, thì người cứu cô nhất định là một nam sinh.”

Mễ Quang lại có vẻ thất vọng: “Một anh trai lớn hơn tôi chút.”

Tiểu Cố nói: “Sau đó thì cô yêu thầm sao?” Anh cười một tiếng: “Nữ sinh các cô thật đúng là dễ gạt mà.”

Mễ Quang bất mãn trừng mắt liếc anh một cái, rồi mới nói: “Với tôi, anh ấy là anh hùng!”

11. Chương 9: Việc Làm

Editor&Betaer: Cogau

Nghe xong lời nói của Mễ Quang, Tiểu Cố không nhịn được cười nhẹ, phản ứng giống như ngày Mễ Quang nghe thấy Husky được gọi là Hao Thiên vậy.

Mễ Quang trợn mắt, cao giọng: “Cười cái gì? Buồn cười đến vậy sao!”

Tiểu Cố vừa cười vừa nói: “So với Hao Thiên thì buồn cười hơn nhiều, anh hùng á... Đúng là lời nói của công chúa nhỏ.”

Mễ Quang bưng tô mỳ ăn liền đứng lên, tức giận đùng đùng đi khỏi phòng khách.

Anh hùng thì sao chứ? ‘Anh hùng’ mà cũng có thể làm anh ta buồn cười, vậy lúc anh ta xem phim bom tấn của Mỹ chẳng phải là sẽ chết cười ở rạp chiếu phim sao!

Cô rửa sạch sẽ cái tô ăn mì, trở về phòng, mở máy vi tính ra rồi tiếp tục gửi Hồ sơ ứng tuyển trên mạng.

Mặc dù cô rất ghét cái tên Tiểu Cố này, nhưng vẫn nên nghe anh ta chọn mấy Công ty quy mô vừa và nhỏ, rồi gửi Hồ sơ ứng tuyển đi, rồi lại lên diễn đàn xem chiếc đầm cô rao có ai mua hay không.

Tin rao cũng có mấy tin, nhưng đều là hàng nhập, không ai muốn mua. Cô xem mấy sản phẩm rao bán, cố tìm tin rao của CÔ CHÍNH ở trang đầu, để xem xem chiếc áo khoác cô ta đã bán chưa.

Tin rao của CÔ CHÍNH đã trôi sang trang thứ 2, Mễ Quang mở ra xem, thấy áo khoác cô ta đã bán được rồi.

Mễ Quang: “.....”

Tại sao cô ta lại bán được nhanh vậy chứ?

Mễ Quang tức giận trong lòng, cô nhấp chuột vào, thấy tin nhắn lại của người mua. Người mua ấy là một tài khoản mới, ngay cả cái hình đại diện cũng không có, tên nghe như tên chó ấy, vừa nhìn là biết chọn đại cái tên rồi.

Ở đó không có giao dịch chi tiết của họ, có lẽ là nhắn tin riêng, Mễ Quang tìm nhưng không tìm được giá bán cuối cùng thì đóng trang web lại.

Tại sao chỉ có cô là xúi quẩy mà thôi? Làm chuyện gì cũng không thuận lợi. Ngược lại, kẻ gian thương CÔ CHÍNH đó thế mà lại có thể tìm được người mua nhanh đến vậy.

Mễ Quang bĩu môi, ôm máy vi tính ngồi trên giường, tìm một bộ phim xem.

Hôm sau sau khi thức dậy, chuyện đầu tiên cô làm là mở điện thoại di động, xem có tin nhắn nào chưa đọc không.

Đúng là có một tin.

Mễ Quang tinh thần phấn chấn ngồi dậy chui ra khỏi chăn, mở tin nhắn.

“Chào cô Mễ Quang, chúng tôi có nhận được Hồ sơ ứng tuyển của cô, mời cô 2h30 chiều ngày 12 đến công ty để phỏng vấn.”

Trên đó còn kèm thêm chỉ dẫn kỹ càng, Mễ Quang vui vẻ từ nhảy trên giường xuống, bắt đầu nhảy nhót.

Hôm qua, Tiểu Cố nói cô nên mặc khiêm tốn một chút, nhưng quần áo của cô tất cả đều là hàng hiệu, cô đành chọn vài chiếc kiểu dáng tương đối bình thường ra.

Buổi chiều phỏng vấn, cô vẫn đến sớm, công ty này đúng là nhỏ hơn nhiều so với công ty đã phỏng vấn trước đây, nhân viên tiếp tân cũng không đẹp bằng nhân viên của công ty ấy. Mễ Quang nghĩ, dù sao mình cũng sẽ không ở đây mãi, nên cũng thoải mái hơn.

Hôm nay, người tới phỏng vấn không nhiều, Mễ Quang xếp thứ hai. Trong phòng Phỏng vấn cũng chỉ có một người phỏng vấn, là một người đàn ông trung niên, Mễ Quang nghĩ anh ta sẽ không giống như cái cô nhân sự ngày hôm qua, chỉ liếc mắt là đã biết nhân hiệu cũng như giá của trang phục mặc trên người cô đâu nhỉ?

Trong quá trình Phỏng vấn, quả nhiên là không hỏi thăm hoàn cảnh gia đình của cô, Mễ Quang phỏng vấn xong về thì cảm thấy hi vọng vẫn tương đối lớn, ít nhất cô ở nước ngoài mấy năm, nên có ưu thế về ngữ ngôn hơn.

Công ty này không trả lời cô sớm. Ngược lại, sau đó nhận được thêm hai thư mời phỏng vấn nữa, Mễ Quang đi tham dự cả hai, nhưng cuối cùng, chỉ nhận được thông báo của một công ty đồng ý tuyển dụng cô.

Khi nhận được tin nhắn, Mễ Quang mở đi mở lại xem mấy lần, xác định là tin nhắn được tuyển dụng thì reo hò lên ở trong phòng.

“Gâu Gâu!” Trong phòng khách, Husky nghe được tiếng của cô, chạy đến cửa phòng của cô cùng hú.

Mễ Quang xách túi của cô đi ra, nói với Husky đang ngồi cạnh cửa: “Chó cưng, hôm nay lại có ăn thịt đấy.”

Husky đi theo, muốn đi cùng cô ra ngoài, nhưng Mễ Quang không dám dẫn nó đi. Một người một chó đầu trí hồi lâu, Mễ Quang mới nhốt được Husky nhốt ở trong nhà.

Cách cánh cửa, vẫn có thể nghe được tiếng kêu không phục của nó.

Mễ Quang mua một phần cơm hộp với hai cái đùi gà ở dưới lầu, rồi thêm một cái cổ vịt, sau đó xách bịch đồ ăn về.

Có lẽ là Husky ngửi thấy mùi thịt thơm, nên đi lòng vòng quanh Mễ Quang. Mễ Quang lấy đùi gà từ trong bịch ra, bỏ một cái vào trong chậu ăn của Husky: “Bây giờ, nhân dịp ba mày không có ở đây, ăn mau đi.”

“Gâu!” Hình như Husky nghe hiểu lời của cô..., nhanh nhẹn cúi đầu ăn. Mễ Quang mở hộp cơm ra, bên trong là hai mẩu một canh, mặc dù nấu không ngon như ở nhà họ Mễ, nhưng so với mỳ ăn liền còn ngon hơn nhiều.

Một người một chó ăn vô cùng thoải mái ở trong phòng khách, Husky ăn hết cái đùi gà, lại nhìn Mễ Quang với vẻ mong chờ, thèm thuồng cái cổ vịt của cô.

Mễ Quang cúi đầu nhìn nó, nói: “Cái cổ vịt này cay lắm, mày không thể ăn được.”

“Gâu!” Husky tỏ ý là không có gì nó không thể ăn được.

Mễ Quang vẫn lắc đầu: “Nếu mày ăn vào mà đau bụng, có lẽ chủ nhà sẽ đánh tao đấy.”

“Gâu Gâu!” Husky vẫn kiên trì muốn cái cổ vịt.

Ngay lúc Mễ Quang không chống nổi ánh mắt thèm thuồng của nó, cho nó một đoạn cổ vịt thì Tiểu Cố về. Husky liền nằm im ngay, xem ra bình thường bị đánh không ít nha.

Mễ Quang tiếp tục ăn cơm như không có việc gì xảy ra ở phòng khách, Tiểu Cố xách một chiếc túi mua hàng, quan sát bữa trưa của cô: “Hôm nay ăn thịnh soạn như vậy, tìm được việc rồi sao?”

“Ha ha.” Mễ Quang cao ngạo ngẩng đầu lên, nhìn anh nói: “Sáng mai, tôi bắt đầu tới làm thủ tục nhận việc, sẽ nhanh chuyển khỏi nơi này của anh thôi!”

“Ah, tôi rất mong đợi đấy.” Tiểu Cố giọng bình thản, anh đặt túi đồ lên khay trà, cầm một hộp bánh bích quy chó ra: “Thiên Thiên, có ăn bậy cái gì không đấy?”

“Gâu Gâu!” Làm sao có thể có chứ.

Tiểu Cố nhìn vào chậu ăn của nó, trong đó còn dính dầu của đùi gà và xương.

Anh nghiêng đầu nhìn Mễ Quang, Mễ Quang hết sức chuyên chú gặm cái cổ vịt.

Tiểu Cố không nói gì, anh mở hộp bánh bích quy chó ra, lấy một hộp nhỏ, bỏ vào: “Vị mới ở siêu thị đấy, mày ăn thử xem có thích không.”

Husky đi đến gần hít hà, rồi vui vẻ ăn.

Mễ Quang nhìn vào trong chậu ăn của nó, bánh bích quy hình vuông nhỏ đó hình như là vị bơ phô mai thì phải.

Kể ra, đã lâu rồi cô chưa ăn bánh bích quy bơ phô mai rồi nhỉ.

“Sao, cô cũng muốn ăn à?” Tiểu Cố hài hước nhìn cô.

Mễ Quang liếc anh một cái, quay đầu lại: “Ai mà thèm.”

Cô thu dọn đồ của mình lại, ôm về trong phòng ăn. Mặc dù hôm nay chiếc đầm của cô vẫn chưa bán được, nhưng tìm được việc cũng là một khởi đầu tốt, nói không chừng cô có thể đổi vận sớm!

Cuối cùng, cô ôm mong muốn tốt đẹp này bắt đầu ngày làm việc đầu tiên. Cùng làm thủ tục nhận việc với cô còn có một cô gái nữa, hai người ngồi chung trong phòng họp nghe người phụ trách thủ tục giải thích về hợp đồng.

Mễ Quang cảm thấy công việc hiện tại của mình chẳng đáng chút nào, bởi vì ba tháng đầu là thời gian thử việc, tiền lương không cao, mà trước khi ký Hợp đồng chính thức thì có lẽ cô đã có thể về nhà rồi.

Nhưng mà bây giờ cũng không còn cách nào khác, trước mắt cứ làm tạm đã. Người phụ trách giải thích xong, dẫn họ giới thiệu từng phòng ban. Mễ Quang được phân tới phòng marketing, không phải cô thích ngành này, nhưng người phụ trách nói đây là căn cứ vào nhu cầu của công ty điều chuyển, sau khi ký hợp đồng chính thức cũng có khả năng sẽ được chuyển tới những phòng ban khác.

Mễ Quang không nói thêm gì nữa, đi theo cô ấy tới bộ phận marketing. Quản lý bộ phận Marketing là một cô gái hơn ba mươi tuổi, nhìn qua có vẻ giỏi giang và cũng rất nghiêm khắc. Cô ta quan sát Mễ Quang mấy lần, nói: “Được rồi, sau này cô cứ theo Tiểu Hồ, học hỏi nhiều một chút.”

Quản lý Quách nói xong thì gọi Tiểu Hồ, Tiểu Hồ để kiệu đầu cua, nhìn qua thì lớn hơn Mễ Quang khoảng bốn - năm tuổi. Anh ta trông thấy Mễ Quang, thì nói giỡn: “Ồ này, quản lý Quách! Sao lại giao người đẹp cho em vậy?”

Quản lý Quách cười với anh ta: “Sướng cậu rồi! Mà cô ấy mới tốt nghiệp, chưa hiểu gì nhiều, cậu để ý một chút nha.”

Tiểu Hồ nói: “Yên tâm đi, em thích nhất là để ý người đẹp đấy.”

Quản lý Quách không nói nhảm với cậu ta nữa, quay qua nói với Mễ Quang: “Thế đi nha, những việc tiếp theo Tiểu Hồ sẽ chỉ cho cô. A đúng rồi, tối nay chúng ta có một bữa tiệc, cô cũng đi cùng luôn.”

Mễ Quang nhú mày: “Em cũng phải đi sao?”

Quản lý Quách nói: “Dĩ nhiên rồi, cô là người mới, còn định lười biếng sao?”

Cô ta nói rất dứt khoát, Mễ Quang cũng không nói thêm gì. Tiểu Hồ dẫn cô tới chỗ làm việc của mình, ngày đầu tiên đi làm, cô cũng không có việc gì có thể làm, chỉ là giúp mọi người mấy việc lật vớt, rồi làm quen với nơi làm việc.

Buổi chiều sau khi tan làm, quản lý Quách đưa cô và Tiểu Hồ cùng đi tham gia bữa tiệc. Địa điểm là Nhà hàng Thiên Hạ, Mễ Quang vừa nhìn mặt tiền là đã có thể đoán ra giá cả đồ ăn trong đó khoảng bao nhiêu.

Xem ra là một khách hàng lớn đây.

Ba người họ đợi trong phòng riêng một lúc, khách hàng mới lững thững tới. Hình ảnh của ông ta rất phù hợp với hình ảnh của ông chủ trong tưởng tượng của Mễ Quang: một nửa đầu hói, bụng bia, mập mập lùn lùn.

Hôm nay, Mễ Quang chủ yếu là đến ngồi, dù sao trước khi tới cô cũng đã tìm hiểu chút tình hình từ Tiểu Hồ rồi. Trong bàn ăn, nghe quản lý Quách và hai người kia câu qua câu lại, ăn nói khéo léo, cô chỉ thỉnh thoảng phụ họa đôi câu.

Lúc lâu sau, quản lý Quách phát hiện khách hàng liếc trộm Mễ Quang suốt, mắt cô ta nháy nháy, nói với Mễ Quang: “Mễ Quang, kính ly rượu với Tổng giám đốc Bàng đi em.”

Mễ Quang dừng đưa trong tay, nghiêng đầu nhìn quản lý Quách: “Em sao?”

Quản lý Quách nói: “Dĩ nhiên, sau này còn nhiều việc phải nhờ Tổng giám đốc Bàng giúp đấy.”

“Đâu có! Đâu có.” Tổng giám đốc Bàng khiêm tốn hai câu, nhưng mắt thì vẫn nhìn chăm chăm vào Mễ Quang.

Mễ Quang khê nhú mày, cầm rượu trên bàn lên đi tới trước mặt Tổng giám đốc Bàng, rót rượu vào trong ly của ông ta.

Tổng giám đốc Bàng cười híp mắt nhìn cô: “Da cô Mễ mịn thật đấy, nhìn tay xem này, trắng nõn nha.”

Ông ta nói xong thì cũng sờ soạng lên mu bàn tay của Mễ Quang, Mễ Quang bỗng dừng động tác lại, ném bình rượu lên bàn, vung ra một cái tát.

12. Chương 10: Ôm

Editor&Betaer: Cogau

Tiếng cái tát vang lên thật êm tai, không chỉ làm cho Tổng giám đốc Bàng sững sốt mà còn làm cho quản lý Quách và Tiểu Hồ cũng bối rối.

Tổng giám đốc Bàng là người từng trải, sau giây phút tim đập mạnh và loạn nhịp ngắn ngủi, thì phục hồi tinh thần lại rất nhanh. Ông ta vỗ bàn một cái, nổi giận đùng đùng đứng lên chất vấn: “Cô làm gì vậy?!”

Mễ Quang cũng đang trong cơn giận dữ, hỏi ngược lại ông ta: “Tôi còn chưa hỏi ông làm gì đấy, ông sờ lung tung cái gì vậy?”

Tổng giám đốc Bàng nói: “Tôi sờ cô một cái thì sao chứ? Tôi sờ cô là để ý đến cô đấy!”

Mễ Quang không nhịn được cười lạnh: “Vậy ra tôi còn phải cảm ơn ông sao? Tôi nói cho ông biết, tôi ghét nhất là loại người như ông, bình thường sờ không ít cô gái như vậy rồi phải không? Họ có thể nhẫn nhịn im lặng, nhưng còn tôi thì không! Cho rằng là mình có chút tiền thì có thể săn vào tất cả phụ nữ sao? Vợ con ông có biết không? Ông chỉ cần chạm tới sợi tóc của tôi thì tôi đã muốn ói rồi!”

Có lẽ là Tổng giám đốc Bàng đã sờ soạng rất nhiều cô gái rồi, nhưng lần đầu tiên gặp phải thất bại thế này. Sau khi bị Mễ Quang xả cho một trận, thẹn quá hóa giận định đánh người: “Bớt ở đây giả bộ cho tôi, cũng không biết đã bị bao nhiêu đàn ông sờ qua rồi nữa, còn tưởng rằng mình là Thánh nữ chắc?! Hừ!”

Tiểu Hồ vội vàng tới can ngăn ông ta: “Tổng giám đốc Bàng, có chuyện gì từ từ nói, đừng ra tay với phái nữ.”

“Nói gì nữa? Cậu không nhìn thấy cô ta đánh tôi sao? Các người như vậy còn đòi nói chuyện hợp tác ư?” Ông ta hất Tiểu Hồ ra, cầm áo khoác của mình lên rồi đi ra ngoài: “Các người đã không có thành ý, cũng không cần lãng phí thời gian đâu!”

Quản lý Quách cũng cầm áo khoác của mình lên, giận dỗi nhìn Mễ Quang: “Ngày mai, cô khỏi cần đến làm!” Nói xong, cô ta liền đuổi theo Tổng giám đốc Bàng đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại Mễ Quang và Tiểu Hồ, Tiểu Hồ nhìn sang Mễ Quang, thấy mắt cô đỏ, không nhịn được hỏi: “Cô không sao chứ?”

Mễ Quang không trả lời, Tiểu Hồ cười một tiếng, muốn hóa giải bầu không khí một chút: “Lão Tổng giám đốc Bàng đó nổi tiếng là tên háo sắc, không biết hại biết bao nhiêu cô gái rồi, cái tát của cô hôm nay đánh cho hả giận!”

Mễ Quang mím môi, cầm túi và áo khoác của mình lên, cũng đi ra ngoài.

Mới hơn sáu giờ mà trời đã tối đen, đèn đường hai bên đã bật. Ở đầu đường, Mễ Quang vẫy một chiếc taxi, trở về Vườn hoa Nam Thành.

Nhờ rèn luyện trong khoảng thời gian này, bây giờ cô mang giày cao gót leo lên lầu bảy cũng không mỗi thất lực mà không thở gấp nữa. Cô tìm được chìa khóa trong túi rồi mở cửa đi vào.

Đèn của phòng khách đang sáng, Husky đang nằm trước ổ ăn tối, thấy Mễ Quang về, hưng phấn sủa mấy tiếng với cô.

Tiểu Cố bưng một khay đồ ăn vừa nấu từ trong bếp đi ra, cũng đang định ăn cơm. Mễ Quang vẫy còn đứng ở cửa nhưng một khúc gỗ, trông có vẻ không tốt.

Tiểu Cố khẽ nhú mày, đặt cái khay xuống, cởi tạp dề ra, đi tới nhìn cô: “Cô làm sao vậy?”

Mễ Quang mấp má miệng, phát ra mấy tiếng không rõ sau đó nức nở nghẹn ngào òa khóc.

Tiểu Cố: “.....”

Husky đang ăn cũng bị tiếng khóc của cô thu hút, hơi đi tới nhìn: “Gâu ư.”

Mễ Quang hoàn toàn không ảnh hưởng bởi bên ngoài, cứ vậy khóc, khóc tới nỗi lớp trang điểm cũng trôi sạch. Tiểu Cố nhú mày, tiến lên một bước, ôm cô vào trong lòng.

Bất ngờ có một lồng ngực ấm áp làm Mễ Quang hơi ngẩn ra, hình như là cảm nhận được hành động an ủi sau lưng của đối phương, bao nhiêu tủ thân chôn chấu trong lòng Mễ Quang bấy lâu cứ thế tuôn trào.

Cô vừa khóc vừa nói: “Từ khi tôi về nước chưa gặp được chuyện tốt nào, bị ép cưới thì coi như xong, thật vất vả trốn đi được thì tiền lại bị mất hết, bán đồ thì cũng gặp phải gian thương, rồi đi làm lại gặp phải tên háo sắc.”

Mất Tiểu Cố khê đảo, bị ép cưới sao? Mặc dù anh đã sớm đoán được không phải cô tới thành phố A này tìm việc làm, nhưng không ngờ là cô trốn hôn đấy. Anh vỗ vỗ sau lưng cô, hỏi chuyện mà mình để ý nhất: “Gặp phải tên háo sắc sao?”

“Là... là một lão già háo sắc.” Giọng của Mễ Quang kèm theo tiếng khóc nức nở, nghe đáng thương không sao tả siết: “Ông ta sờ tay của tôi, tôi tát ông ta một cái. Rồi ông ta còn mắng là không biết tôi bị bao nhiêu người đàn ông sờ... sờ qua, mặc dù tôi học đại học ở nước ngoài, nhưng... nhưng mà tôi còn chưa từng có bạn trai, lại càng chưa từng bị đàn ông sờ qua.”

Đầu ngón tay Tiểu Cố đan vào trong mái tóc mềm mại của cô, im lặng khẽ xoa gáy cô.

Mễ Quang tiếp tục nói dứt quãng: “Việc... việc làm của tôi lại mất rồi.”

Tiểu Cố ôm cô một lúc lâu, cô mới dần dần ngừng khóc. Thấy người trong ngực đã ổn định hơn nhiều, Tiểu Cố buông cô ra, lấy tờ khăn giấy đưa tới.

Mễ Quang lau sạch nước mắt, lấy gương trang điểm từ balo đeo ra, soi gương.

Tiểu Cố cười rồi hỏi cô: “Cô ăn cơm chưa?”

Mễ Quang lắc đầu: “Vẫn chưa no.”

Tiểu Cố lại hơi buồn cười, anh xoay người đi vào phòng ăn: “Vào ăn chung đi.”

Đây là lần đầu tiên chủ nhà mời cô ăn cơm. Trước đây, mỗi khi đến giờ ăn, cho dù cô ở trong phòng cũng có thể ngửi thấy mùi thơm món ăn anh nấu. Nhưng dù cô có ngồi ở phòng khách ăn mỳ ăn liền giả vờ đáng thương, anh cũng chưa bao giờ có động tĩnh gì.

Dường như, tâm nguyện từ lâu bỗng trở thành hiện thực, bỗng Mễ Quang không biết làm sao. Cho đến khi Tiểu Cố mang một bộ chén đĩa đặt trên bàn, cô mới hoảng hốt đi tới.

Đậu hũ chiên cay, sườn sốt, còn có cả canh trứng rong biển nữa.

Đều là mấy món ăn gia đình, nhưng nhìn qua hết sức hấp dẫn.

“Ăn đi cho nóng.” Vừa nãy, cô khóc lâu như vậy, đồ ăn đã bắt đầu nguội rồi.

Mễ Quang cầm chén đĩa lên, bới một chén cơm, sau đó gấp sườn vào chén. Mùi sườn sốt rất thơm, cô không nhịn được cắn một miếng: “Ừm! Ngon quá!”

Tiểu Cố nhìn cô, khẽ nhướn mày: “Đây không được tính là ngon đâu, sở trường nhất của tôi không phải những món này.”

Mễ Quang kinh ngạc nhìn anh: “Vậy sở trường nhất của anh là món gì? Lẩu tự chọn à?”

Tiểu Cố khẽ nhếch miệng không trả lời, Husky không an phận cào hai chân trước lên bàn, hình như là cũng muốn ăn một chén canh.

Tiểu Cố không kiên nhẫn đẩy nó xuống: “Ăn thịt gà của mày đi.”

“Gâu Gâu!” Thịt gà cũng muốn, sườn cũng muốn!

“Có phải lại muốn ăn độn không?” Tiểu Cố uy hiếp.

Husky cụp cái đuôi xuống, tốt nhất không nên chọc giận anh ta, về gặm thịt gà thôi.

Mễ Quang gặm hết một miếng sườn, rồi ngược mắt lên nhìn Tiểu Cố: “Hồi nãy, sao bỗng nhiên anh lại ôm tôi làm gì?”

Tiểu Cố nhìn cô, nói: “Trước kia, khi mẹ tôi khóc, ba tôi cũng thường an ủi bà như thế.”

Theo bản năng, Mễ Quang cắn chiếc đĩa, nghe anh nói xong mà ngượng ngùng. Cô lại dùng muỗng múc một muỗng đậu hũ chiên cay, cúi đầu hỏi: “Có phải anh thấy tôi quá xúc động, quá không chín chắn, đúng không?”

“Ừ!” Tiểu Cố trả lời đơn giản mà dứt khoát.

Mễ Quang: “.....”

“Chỉ có điều, chẳng có ai vừa tốt nghiệp đã chín chắn cả. Nếu như chuyện này xảy ra sau khi cô đi làm một năm, thì tôi tin cô sẽ xử lý tốt hơn so với hôm nay.” Tiểu Cố không kiêu dè gì, bổ sung: “Các cô gái đi

làm rất dễ bị thiệt thòi, cái lão già háo sắc đó chưa bị ai đánh mới ngông cuồng như vậy. Hôm nay bị cô tát một cái, có lẽ sau này nếu có sờ mó mấy cô gái khác chắc sẽ bị ám ảnh.”

Mễ Quang hơi sững sốt, cảm thấy như được cổ vũ. Cô gật đầu một cái, nói với Tiểu Cố: “Anh chưa gặp cái lão Tổng giám đốc Bàng đó đâu, thật sự là ghê tởm!”

Tiểu Cố nhìn cô rồi hỏi: “Sau này cô có dự định gì không?”

Nói đến vấn đề này, Mễ Quang còn ám ảnh trong lòng: “Chỉ có thể tìm việc tiếp chứ sao nữa.”

Tiểu Cố suy nghĩ một chút, mới nói: “Tạm thời, cô tới Nhà hàng của tôi phụ giúp đi, dù sao thì cô cũng chỉ tới Thành phố A này để lánh tạm thôi mà.”

Động tác của Mễ Quang cứng đờ, ngơ ngác hỏi: “Làm sao anh biết tôi tới Thành phố A này để lánh tạm?”

Tiểu Cố hơi buồn cười nhìn cô: “Cô mới vừa nói đấy thôi, cô bị ép cưới, chạy trốn tới đây.”

Mễ Quang: “.....”

Vừa nãy, thật sự là cô quá đau lòng, chỉ chăm chăm nói hết những uất ức ra, hoàn toàn không ý thức được mình nói gì.

“Yên tâm đi, tôi không sẽ nói khắp nơi đâu.” Tiểu Cố nở nụ cười với cô: “Ba tháng đầu ở Nhà hàng của tôi là thời gian thử việc, lương tạm thời là 4 triệu đã, bao cơm hai bữa, cuối tháng thưởng phần trăm nữa. Làm việc từ mười rưỡi sáng đến 2h chiều, và 5h chiều đến 10h tối, thời gian còn lại thì có thể nghỉ ngơi ở nhà hàng, cũng có thể tự do sắp xếp. Nghỉ ngơi luân phiên bốn ngày/tháng. Khi trở thành nhân viên chính thức sẽ được tham gia Bảo hiểm, được đi du lịch tập thể một lần hai ngày một đêm vào cuối năm.”

Mễ Quang nghe thấy thì sững sờ, cô không ngờ rằng một Nhà hàng lẩu tự chọn thôi mà lại có phúc lợi đầy đủ như thế, có cả du lịch công ty nữa chứ. Nhưng... “Lương thử việc hơi thấp.”

Tiểu Cố nhìn cô: “Vậy công việc trước của cô lương là bao nhiêu?”

“À...” Mễ Quang có chút bối rối: “Mặc dù không nhiều hơn bao nhiêu, nhưng dầu sao cũng là làm công ty.”

Tiểu Cố cười cười: “Cho nên cô coi thường nhân viên phục vụ phải không?”

Mễ Quang nói: “Tôi không coi thường nhân viên phục vụ.” Chẳng qua cũng không muốn làm nhân viên phục vụ.

Hiểu ý của cô, Tiểu Cố hơi nhú mày, nói: “Vậy thì thôi.”

Mễ Quang và mấy hạt cơm, rồi ngẩng đầu lên nhìn anh: “Ở Nhà hàng của anh cần phải làm những gì?”

Tiểu Cố cười, hỏi ngược lại: “Cô sẽ làm à?”

Mễ Quang: “.....”

Dù sao, cô cũng là sinh viên đại học, thực sự coi cô không biết làm gì sao?

Tiểu Cố nói: “Nhà hàng tự chọn không cần rửa chén đĩa, cô chỉ cần rót nước cho khách, quét dọn vệ sinh, xem khách cần gì thì làm là được.”

Mễ Quang suy nghĩ một chút, như Tiểu Cố nói, cô vốn chỉ là tới thành phố A để lánh nạn thôi, cũng không định phát triển ở đây, có thể tìm được việc làm là được rồi. Hơn nữa, ở Nhà hàng của Tiểu Cố ít nhất có thể phụ giúp lẫn nhau, còn được bao hai bữa ăn, cuối cùng cô không cần ăn mì ăn liền nữa rồi.

Cô gật đầu một cái, nói: “Vậy cũng được ạ.”

Cô đồng ý, nhưng Tiểu Cố lại nhìn cô nói: “Ở Nhà hàng của tôi rất bận, nếu cô không làm được nhất định sẽ bị sa thải.”

Mễ Quang: “.....”

Cho nên, cuối cùng anh muốn sao đây chứ?????????

13. Chương 11: Bắt Đầu

Sau khi ăn xong, việc đầu tiên Mễ Quang làm là đi tắm rửa sạch sẽ.

Chỗ bị Tổng giám đốc Bàng sờ qua, bây giờ vẫn cảm thấy nhơm nhớp, cô đổ một vốc lớn sữa tắm lên mu bàn tay, rửa đi rửa lại ba lần, cuối cùng mới cảm thấy bớt ghê tởm.

Trở về phòng, cô lại đắp mặt nạ rồi bắt đầu mát xa. Cả ngày làm việc hôm nay đã làm cho thể xác và tinh thần cô mệt mỏi, tay phải cô cầm máy mát xa mát xa khắp người, còn tay trái thì cầm điện thoại di động lên mạng vào trang cá nhân của anh ‘Thỏ’.

“Đùi vịt kết hợp với khoai tây và bơ ăn kèm với sốt cam: Ngon tuyệt!!! ^_^ [hình ảnh]”

Mễ Quang nhìn chằm chằm hình ảnh rồi hít mũi một cái, cô cũng rất muốn ăn đùi vịt với bơ và khoai tây nha. Trước đây không lâu, cô còn mặc lễ phục xinh đẹp ngồi trong nhà hàng cao cấp ăn bữa ăn Tây, nhưng bây giờ phải ru rú ở đây, ăn mỳ ăn liền sắp hết hạn.

Cô thoát khỏi trang cá nhân, bắt đầu nhớ lại hương vị của món đậu hũ chiên cay và sườn sốt tỏi nay.

Ngày hôm sau, Tiểu Cố cho chó đi dạo về rồi dẫn Mễ Quang tới Nhà hàng tự chọn để giới thiệu.

Lúc này, nhà hàng vẫn chưa bán, trong đại sảnh chỉ có người nhân viên phục vụ. Thấy Tiểu Cố dẫn theo Mễ Quang đi vào, tất cả mọi người giương mắt nhìn bọn họ chằm chằm, vẻ mặt thì tò mò muốn chết nhưng lại không dám mở miệng hỏi.

Ngược lại, Tiểu Cố không ‘thừa nước đục thả câu’, mà đi thẳng vào vấn đề: “Giới thiệu với mọi người, đây là Mễ Quang, hôm nay sẽ bắt đầu phụ việc ở Nhà hàng chúng ta một thời gian.”

“Cái gì?!” Tiểu Đức - lần trước dẫn Mễ Quang vào là người đầu tiên không nhận được, lên tiếng kinh ngạc: “Cô muốn phụ việc ở Nhà hàng sao chứ?”

‘Tiên nữ giáng trần’ mà làm việc này, tuyệt nhiên cậu ta không dám tin!

Mễ Quang cười, rồi nói với cậu ấy: “Mong được giúp đỡ nhiều ạ.”

Tiểu Đức ‘được’ người đẹp cười nên bối rối, ngại ngần tựa vào quầy thu ngân. Lâm Tĩnh Dung đang ở trên lầu, nghe tiếng ồn ào phía dưới, liền đi xuống xem xem có việc gì: “Chuyện gì vậy?”

Tiểu Cố ngẩng đầu nhìn cô ấy, nói: “Mễ Quang sẽ ở đây phụ việc một thời gian, cô hướng dẫn cho cô ấy nha.”

Lâm Tĩnh Dung đang xuống lầu nghe vậy dừng lại, vẻ chần chừ rồi mới đi xuống: “Anh để cho cô ấy phụ việc ở đây sao?” Trông cô ấy Đại tiểu thư thế, có thể làm việc này sao chứ!?

“Ừ.” Tiểu Cố gật đầu một cái, không giải thích nhiều: “Phải trả lương cho cô ấy đấy, cho nên có việc gì thì cứ gọi cô ấy đi làm, đừng có khách sáo nha.”

Mễ Quang: “.....”

Lâm Tĩnh Dung: “.....”

Giờ này đông người, cô ấy cũng không tiện hỏi gì nhiều, chỉ có thể gật đầu: “Biết rồi ạ.”

Tiểu Cố nghiêng người sang, nhìn lên nhìn xuống đánh giá Mễ Quang mấy lần, nói: “Ở trong Nhà hàng phải mặc đồng phục thống nhất, tóc của cô phải cột lên, còn nữa, cô cắt móng tay đi.”

Chân mày nhỏ dài của Mễ Quang chuyển động, đồng phục của Nhà hàng cô đã thấy, kiểu dáng còn có thể chấp nhận được, tóc cột lên thì cũng không phải là chuyện gì lớn, nhưng còn chuyện cắt móng tay... Cô cúi đầu nhìn xuống bộ móng tay đẹp mình đã làm, có chút không muốn: “Nhất định phải cắt móng tay sao ạ? Bộ móng tay này của tôi làm hơn bốn tiếng.”

Lãng phí thời gian và tiền bạc thì cũng không tính toán đi, nhưng sau khi cắt thì sẽ thế nào đây!?

Tiểu Cố nhìn cô: “Cô đã từng thấy nhân viên phục vụ nào mà để móng tay không? Ngành ăn uống quan trọng nhất chính là vệ sinh, để móng tay dài như vậy khách thấy sẽ nghĩ sao đây?”

Mễ Quang bĩu môi, đương nhiên là cảm thấy rất đẹp rồi, nói không chừng còn sẽ hỏi cô ‘làm ở đâu’ đấy.

Đáng tiếc, bây giờ cô không dám công khai chống đối chủ nhà kiêm ông chủ Tiểu Cố, chỉ có thể hậm hực trong lòng mà thôi.

Tiểu Cố thấy cô có vẻ không phục lắm, lại bổ sung: “Sau khi cắt, phải bôi sạch nhũ nhiếc gì đó đi, không được sơn móng tay.”

.....

Mễ Quang chỉ không hiểu, làm nhân viên phục vụ nữ thì không phải là phụ nữ sao? Sơn móng tay thì sao nào? Sơn móng tay là không vệ sinh à?

Cô tức giận đùng đùng nhìn thẳng vào mắt Tiểu Cố, Lâm Tĩnh Dung thấy vậy, vội vàng ra mặt hoà giải: “Yên tâm đi, em sẽ giám sát cô ấy cắt móng tay.”

“Vậy cô đưa cô ấy đi xử lý ngay đi, những chuyện tiếp theo cũng giao cho cô.” Tiểu Cố bàn giao công việc xong, thu hồi ánh mắt đi khỏi nhà hàng. Mễ Quang thầm khinh khỉnh, làm quản lý chỉ việc giao nhiệm vụ thật đúng là thoải mái nha.

Tất cả nhân viên trong đại sảnh đều nhìn Mễ Quang, Lâm Tĩnh Dung vỗ tay một cái, nói: “Sắp tới giờ mở cửa rồi, phải làm gì thì làm cái đó đi, đừng có ở đây nhiều chuyện.”

Chị Dung lên tiếng, mọi người vội đi làm việc của mình ngay. Lâm Tĩnh Dung nhìn Mễ Quang, rồi nói với cô: “Vậy tôi dẫn cô qua chỗ Nhân sự nha.”

“A, vâng ạ.” Mễ Quang thầm kinh ngạc, cô nghĩ rằng việc tuyển người tự ông chủ quyết định là được, thì ra còn có cả Bộ phận nhân sự, xem ra Tiểu Cố mỗi ngày thực sự chỉ chơi mặt chước thôi.

Lâm Tĩnh Dung dẫn cô tới khu Văn phòng trên lầu hai, trong một phòng làm việc rộng. Trong đó có năm sáu người ngồi, đều ngồi trước bàn làm việc của mình. Lâm Tĩnh Dung dẫn cô tới trước một nhân viên Nhân sự nữ mặc âu phục công sở, kêu một tiếng: “Tiểu Thái, đây là đồng nghiệp mới hôm nay ông chủ Tiểu vừa tuyển, giúp cô ấy làm thủ tục nha.”

Tiểu Thái ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Mễ Quang thì hơi bất ngờ: “Cô ấy á?”

Lâm Tĩnh Dung gật đầu: “Ừ, chức vụ là nhân viên phục vụ Sảnh trước.”

Tiểu Thái sững sờ gật đầu một cái, trông thế nào cũng cảm thấy cô ấy không giống tới làm nhân viên phục vụ ấy nhỉ.

“Trước mắt, giao cô ấy cho cô nhé, tới giờ mở cửa rồi nên giờ tôi hơi bận.” Lâm Tĩnh Dung nói xong với Tiểu Thái, lại nhìn Mễ Quang nói: “Cô làm xong tất cả thủ tục thì hãy tới tìm tôi nha.”

“Vâng.” Mễ Quang gật đầu, Lâm Tĩnh Dung liền đi ra ngoài. Tiểu Thái đưa bản kê khai cho Mễ Quang điền, khi nhìn thấy tên trường mà cô tốt nghiệp thì Tiểu Thái lại không hiểu.

Tại sao một du học sinh - tốt nghiệp ngành Thương mại Quốc tế ở nước ngoài phải chạy tới Nhà hàng của họ làm nhân viên phục vụ đây? Là để trải nghiệm cuộc sống sao? Cô cảm thấy con đường sự nghiệp Nhân sự của mình có vẻ không thích hợp rồi.

Mặc dù, Mễ Quang thấy lúc cô ấy nhìn thấy thông tin của mình rõ ràng là vẻ sững sờ, nhưng lại không hỏi gì, cuối cùng mới thở phào nhẹ nhõm, cũng có một chút xiu biết ơn.

Tiểu Thái sắp xếp hồ sơ xong, nói với cô: “Do ngành ăn uống cần Giấy chứng nhận sức khỏe, cô bớt chút thời gian đi khám sớm đi nha, có Giấy chứng nhận thì đưa cho tôi.”

“Vâng...” Mễ Quang suy nghĩ một chút: “Vậy việc thanh toán thì sao ạ?”

Tiểu Thái nói: “Nếu làm việc đủ một năm trở lên thì được thanh toán, mỗi năm đều phải khám sức khỏe định kỳ, chi phí Nhà hàng chịu trách nhiệm thanh toán.”

Mễ Quang gật đầu, Tiểu Thái lại đưa cho cô mấy phiếu nữa, giới thiệu từng thứ: “Cái này cầm tới chỗ Tiểu Vương – Bộ phận hành chính, để cô ấy cấp đồng phục và chìa khóa tủ đựng đồ, cái này cầm tới giao cho Bộ phận kế toán.”

Mễ Quang ghi nhớ kỹ càng, cầm phiếu đi vài bước, lại quay đầu lại nhìn cô ấy: “Văn phòng các cô còn thiếu người sao?”

Tiểu Thái sững sờ giây lát, sau đó cười nói: “Nếu văn phòng thiếu người, tôi sẽ điều cô lên.”

Mễ Quang vui vẻ nói: “Vâng cảm ơn nha!”

Người Phụ trách hành chính Tiểu Vương cấp đồng phục và chìa khóa tủ cho cô, rồi dẫn cô tới phòng thay đồ để đăng ký vân tay. Mễ Quang vừa làm thủ tục đăng ký vân tay, vừa nghĩ thầm, Nhà hàng lẩu tự chọn thế này mà cũng chăm công bằng vân tay cơ đấy!

Trong thời gian cô làm thủ tục, lầu dưới cũng lấy cô làm đề tài để bắt đầu bàn tán.

“Cái cô Mễ Quang đó có phải là người mà lần trước ông chủ nói là khách trọ không ấy nhỉ?”

“Chắc vậy, mấy người nói thử coi, quan hệ giữa cô ấy với ông chủ là như thế nào? Không lẽ là bà chủ tương lai sao?”

“Hả? Tôi thì vẫn nghĩ rằng bà chủ tương lai sẽ là chị Dung cơ.”

“Tôi ủng hộ chị Dung. Mặc dù Mễ Quang rất đẹp, nhưng vừa nhìn đã biết đó là ‘đại tiểu thư’ rồi, đâu có biết quản lý Nhà hàng như chị Dung đâu!”

“Tôi cũng có thể quản lý Nhà hàng đấy, vậy tôi có được đề cử mình không?”

“..... Cô hay quá ha.”

Lâm Tĩnh Dung từ trên lầu đi xuống, liếc nhìn mấy cô ấy: “Nhiều chuyện gì đây? Xong việc hết chưa vậy?”

Mấy người tan tác như chim muông, chỉ có Tiểu Đức còn mặt dày theo sát: “Dung Dung, chị tiết lộ chút tin tức cho em đi.”

Lâm Tĩnh nhìn cậu ta một cái: “Tiết lộ tin tức gì cho cậu, hả?”

Tiểu Đức nói: “Đương nhiên là Mễ Quang á, cô ấy có bạn trai chưa?”

Lâm Tĩnh Dung cười hì hì một tiếng, nhìn Tiểu Đức, nói: “Như cậu mà muốn theo đuổi người ta sao? Chờ cậu lên làm Quản lý Nhà hàng thì có lẽ còn có thể.”

Tiểu Đức đầu tiên là bất mãn cong miệng, sau đó lại làm mặt lơ nói: “Thật ra thì em làm Quản lý chi nhánh Nhà hàng cũng không phải là không có khả năng, dù sao thì em cũng là nhân viên kỳ cựu, người lại vừa đảm bảo vừa thông minh nữa.”

Lâm Tĩnh Dung nén cười, gật đầu rồi đuổi cậu ta đi làm việc.

Không bao lâu, Mễ Quang thay xong đồng phục đi xuống, Tiểu Đức chạy tới xem đầu tiên: “Oa, mấy người mau tới xem đi, cũng cùng một kiểu đồng phục, sao mặc lên người người đẹp trông lại đẹp thế chứ!”

Lập tức có một cô gái trêu cậu ta: “Đẹp thì sao đây? Cậu cũng chỉ có thể nhìn thôi.”

Mấy cô gái khác cũng ‘giật đồ bìm leo’ cười hùa vào.

Tiểu Đức hừ hờ một tiếng, định tới tán gẫu với Mễ Quang, liền bị Lâm Tĩnh Dung đuổi đi. Lâm Tĩnh Dung nhìn cô mấy lượt, nói: “Ừ, không ngờ cô mặc đồng phục kiểu cổ này cũng rất hợp nha.”

Mễ Quang cúi đầu quan sát đồng phục trên người mấy lần, nói: “Kiểu đồng phục và màu sắc cũng tương đối ha.” Vừa giữ lại được đặc điểm của Hán phục cổ, lại cải biên rất thuận lợi và phù hợp cho công việc. Hoa văn màu xanh dương trên đồng phục mang đậm chất Trung Quốc cổ xưa nha.

Lâm Tĩnh Dung cười, nói: “Đương nhiên rồi, đồng phục của chúng ta mặc đều do ông chủ thuê người thiết kế đấy.”

Mễ Quang khẽ nhướn mày, gật đầu.

Lâm Tĩnh Dung đưa dây cột tóc cho Mễ Quang: “Dùng cái này cột tóc lên đi, kìm bấm móng tay ở đây cũng có, nhân tiện bây giờ cắt móng tay luôn.”

Mễ Quang: “.....”

Cô nghĩ rằng cô ấy chỉ nói vậy thôi, hóa ra là giám sát cô thật.

Cô cầm lấy dây cột tóc, cột lên thành cái đuôi ngựa, đứng ở phía sau quỳ thu ngân cắt móng tay với vẻ luyên tiếc. Lâm Tĩnh Dung ở bên cạnh nhìn cô, không nhịn được thở dài nói: “Móng tay cô làm đúng là rất đẹp.”

“Phải không, tôi chọn mãi mới chọn được bộ này đây!” Mễ Quang nói như vậy, nhưng trong lòng vẫn không nở. diê~n đạ~n l3__quy đơ~n.c0m

Cô cắt xong 10 móng tay, nhìn mấy ngón tay trở nên trụi lủi, rồi thở dài.

Cô đã không giữ được chiếc áo khoác rồi, giờ thì tới bộ móng tay cũng không giữ được.

Lâm Tĩnh Dung chờ cô cắt xong móng tay thì đưa cô đi giới thiệu nơi làm việc trong Nhà hàng, thuận tiện giới thiệu lịch sử Nhà hàng luôn: “Nhà hàng này là nhà hàng do ba ông chủ mở, đầu tiên chỉ là một quán ven đường, sau đó ông chủ tiếp nhận, rồi từ từ mở rộng kinh doanh, phát triển thành Nhà hàng như hôm nay cô thấy. Bây giờ, ông chủ đang có ý định mở chi nhánh, đã chọn được địa điểm rồi.”

Mễ Quang trừng mắt nhìn: “Muốn mở chi nhánh thêm sao?”

Lâm Tĩnh Dung nói: “Đúng, mặc dù hiện tại Nhà hàng này khá lớn, nhưng không chứa được hết lượng khách, mỗi ngày đều có người phải xếp hàng ở ngoài, rồi còn nhiều người ở xa lái xe tới nữa, họ cũng nói với ông chủ nhiều lần về chuyện mở chi nhánh rồi.”

Mễ Quang có chút dăm chiêu, gật đầu, xem ra việc làm ăn của Nhà hàng so với tưởng tượng của cô còn tốt hơn nhiều.

Lâm Tĩnh Dung tiếp tục nói: “Khi nào chính thức khai trương chi nhánh, thì một nửa số nhân viên kỳ cựu ở đây sẽ điều qua bên đó để kèm người mới, nửa số còn lại thì ở đầu hướng dẫn người mới, tất cả mọi người đang mong đợi được thăng chức đây.” Cô ấy cười cười, rồi lại nói tiếp với Mễ Quang: “Mười một giờ là chính thức mở cửa, ở đây có một cô bé sẽ tới liền, cô bé ấy cũng là một sinh viên đại học, các cô sẽ có khối chuyện để nói với nhau đấy, tôi sẽ để cho cô ấy hướng dẫn cô.”

Cô ta đang nói, thì có một nữ sinh tóc ngắn từ ngoài chạy vào: “Dung Dung, em tới rồi!”

Lâm Tĩnh Dung nhìn cô nữ sinh vừa vào, giới thiệu với Mễ Quang: “Đây chính là cô bé mà tôi nói với cô, tên là Thẩm Thi Thi.”

14. Chương 12: Em Họ

Editor&Betaer: Cogau

Mặc dù, Thẩm Thi Thi là một sinh viên năm 2, nhưng làm việc tương đối thành thạo. Mấy chuyện nhỏ như pha trà rót nước, dọn dẹp bàn này thì khỏi nói rồi, kỹ năng tính nhẩm thì quả thật khiến Mễ Quang hoài nghi cô ấy từng luyện qua Phật Sơn Vô Ảnh Cước.

“Tổng cộng 952 nghìn, mời qua quầy thu ngân bên này tính tiền ạ.” Thẩm Thi Thi để Mễ Quang dẫn khách đi tính tiền, còn mình ở lại dọn dẹp bàn. Khách đi theo Mễ Quang là khách quen ở đây, lần đầu nhìn thấy Mễ Quang, khó tránh khỏi tò mò: “Người đẹp, mới tới làm hả?”

Mễ Quang cười cười: “Vâng ạ.”

Cô cười lộ lên mặt mày tươi tắn, đáng vẻ thật đáng yêu, làm khách cũng cảm thấy mềm lòng: “Em ở đây đúng là ‘nhân tài không được trọng dụng’ rồi, chỉ bằng theo anh đổi nghề đi.”

Mễ Quang nghe thấy vậy cũng chỉ nghĩ là khách nói đùa, cô còn chưa trả lời, Lâm Tĩnh Dung đã đi tới: “Ông chủ Đới, Mễ Quang mới tới làm ngày đầu tiên, ông đã muốn ‘đào góc tường’ nhà hàng chúng tôi sao?”

Ông chủ Đới thấy là cô ấy, giọng nói chuyện trở nên thân thiết hơn nhiều: “Nghe bà chủ nói kìa, tôi đào góc tường của ai chứ không dám đào của cô đâu.”

Lâm Tĩnh Dung cười nói: “Ông chủ Đới, ông chỉ được cái dẻo miệng thôi. Tôi đã nói tôi không phải là bà chủ rồi mà.”

Ông chủ Đới cười theo cô ấy, nhưng trong nụ cười ấy mang theo ý hài hước: “Sớm muộn sẽ ‘là’ thôi.”

Đứng trước quầy thu ngân, Mễ Quang mở to mắt kinh ngạc, số tiền trên Hóa đơn mà Thu ngân báo chính xác như Thẩm Thi Thi đã báo.

Cô mới đi một lát, thế mà Thẩm Thi Thi đã dọn dẹp bàn xong xuôi. Tiểu Đức lại dẫn một nhóm khách mới đi vào. Thẩm Thi Thi để khách lại cho Tiểu Đức, kéo Mễ Quang tới một nơi hẻo lánh lên nghỉ một lát.

“Buổi trưa ở đây khách càng ngày càng đông.” Thẩm Thi Thi tựa vào tường phía sau lưng, rũ rũ tay của mình.

Mễ Quang không nghĩ là buổi trưa ở đây lại bận rộn như vậy, mặc dù cô cũng không làm được bao nhiêu việc, nhưng đứng cả buổi trưa như vậy cũng đủ mệt rồi. Cô nghiêng đầu nhìn Thẩm Thi Thi, ‘nhiều chuyện’ với cô ấy: “Em có biết chị Dung Dung và ông chủ Tiểu có quan hệ như thế nào không? Chị nghe rất nhiều khách đều gọi chị ấy là ‘bà chủ’.”

“Ôi, chuyện này à, chị Dung Dung không phải là bà chủ, mấy người khách quen thích gán ghép chị ấy với ông chủ Tiểu thôi.” Thẩm Thi Thi nói xong, khẽ đầu sát lại Mễ Quang, lặng lẽ nói: “Nhưng nói không chừng ngày nào đó sẽ trở thành sự thật đấy.”

Mễ Quang hơi nhướn mày, chẳng có gì để nói tiếp cả.

Thẩm Thi Thi quan sát cô mấy lần, ánh mắt có vẻ còn tò mò hơn cô hồi nãy: “Chẳng lẽ chị cũng thích ông chủ Tiểu sao?”

Mễ Quang bị cái giả thiết này của cô bé làm cho hết hồn, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên: “Em đừng nói lung tung, ai mà thích anh ta chứ! Chị không phải là người cuồng ngược.”

Cô vừa nói như vậy, Thẩm Thi Thi càng tò mò hơn: “Chẳng lẽ ông chủ rất hống hách sao?”

Mễ Quang cảm thấy hình dung này rất chuẩn xác, nhưng vẫn tiến hành bổ sung: “Vừa keo kiệt lại vừa hống hách.”

“Ha ha ha ha ha, vừa keo kiệt vừa hống hách là cái quỷ gì.” Thẩm Thi Thi cười lớn: “Có điều, em cũng nói cho chị biết nha, rất nhiều người thích ông chủ Tiểu đấy, từ nhân viên phục vụ đến khách đều có cả.”

Mễ Quang nhớ đến, lần đó ở cửa Nhà hàng gặp mấy nữ sinh cấp 3, đều bị gương mặt của Tiểu Cố đó che mắt, cũng thật tội nghiệp.

“Nhân viên phục vụ, cho nước đá bên này đi.” Một khách ở bàn trước mặt vậy.

Thẩm Thi Thi lập tức đi qua: “Có ngay ạ!”

Mễ Quang thấy cô ấy đi qua, cũng theo sát phía sau. Cả buổi trưa, hầu như không được thở, mãi gần tới hai giờ, khách trong Nhà hàng mới dần dần đi hết.

Mễ Quang sắp mệt rã rời rồi, ngồi luôn xuống ghế. Thẩm Thi Thi đưa một bịch bánh bích quy đã bóc ra tới trước mặt cô, là bánh quy dâu tây có nhân sôcôla: “Ăn không?”

“Cám ơn.” Mễ Quang cầm một cái, một tay khác thì dầm dầm chân: “Em không mệt sao?”

Thẩm Thi Thi cười: “Em quen rồi. Thực ra, em còn làm thêm ở một cửa hàng tiện lợi khác nữa.”

Mễ Quang trợn mắt ngạc nhiên: “Em cần tiền gấp sao?”

Thắm Thi Thi có chút mơ màng: “Không.”

“Vậy sao em phải liều mạng như thế?”

Thắm Thi Thi nói: “Chỉ đơn giản là em thích kiếm tiền thôi.”

Mễ Quang: “.....”

Cô cắn miếng bánh bích quy, nhìn Thắm Thi Thi rồi nói: “Sẽ không ảnh hưởng tới việc đi học của em chứ?”

Thắm Thi Thi lắc đầu: “Sẽ không đâu ạ. Hàng ngày, chỉ có buổi trưa hoặc là buổi tối khi mở cửa Nhà hàng thì em ở đây, còn bên Cửa hàng tiện lợi thì em chỉ kiêm nhiệm thôi, thời gian tới làm không nhiều lắm.” Cô ấy nói xong bỗng như nhớ đến chuyện gì hay ho, cười ha ha: “Hơn nữa, người siêng năng sẽ gặp may mắn đấy.”

Mễ Quang: “.....” Cái quái gì vậy chứ.

Thắm Thi Thi kéo ghế phía đối diện cô, ngồi xuống, nói nhỏ với cô: “Em nói nhỏ với chị chuyện này nha, chỗ Cửa hàng tiện lợi em làm ấy, gần nhà của Cố Tín. Lúc anh ấy bị người hâm mộ đuổi theo thì chạy tới Cửa hàng tiện lợi trốn, em giúp anh ấy giải vây, anh ấy còn mời em ăn cơm cà ri nữa nha!”

Mễ Quang chớp chớp mắt, dường như cố gắng nhớ lại chuyện gì đó: “Cố Tín?” Cái tên này nghe quen quen.

Thắm Thi Thi trợn mắt kinh ngạc, nhìn cô: “Chị không biết Cố Tín à?” Cô ấy nói xong thì lấy điện thoại di động từ trong túi ra, bấm bấm mấy cái, đưa cho Mễ Quang xem: “Chính là anh ấy đấy! Một ca sĩ nổi tiếng!”

Trên màn hình, một người đàn ông mặc áo thun màu đen và quần jean cạp trễ, trên tai đeo mấy cái bông tai nhỏ màu bạc, ánh mắt lấp lánh bừng bừng khí thế còn nổi bật hơn so với cô vẽ nữa. Mễ Quang suy nghĩ một hồi, hình như nghĩ ra chút đầu mối: “Có phải là anh ấy hát nhạc Rock and roll không? Vốn là lớp chị cũng có người rất thích anh ấy.”

Thắm Thi Thi vui mừng nói: “Có thật không! Anh Cố đẹp trai nổi tới tận nước ngoài sao!”

Mễ Quang nói: “Người bạn lớp chị cũng là người Trung Quốc.” Trên thực tế, lớp họ gần một nửa đều là du học sinh người Trung Quốc.

Thắm Thi Thi: “.....”

Mễ Quang thấy cô ấy có vẻ chán nản, ho một tiếng rồi nói sang chuyện khác: “Em vừa nói anh ấy mời em ăn cơm cà ri à? Vậy hai người tụi em rất thân sao?”

Khi cô vừa hỏi thế, Thắm Thi Thi càng chán nản hơn: “Không có... Ngay cả số điện thoại của anh ấy, em cũng không biết.” Cô ấy lặng lẽ rũ mắt xuống, rồi bỗng về mặt lại sáng láng, ngẩng đầu lên: “Nhưng em có trang cá nhân của anh ấy!”

Mễ Quang nghĩ thầm, trang cá nhân cũng có rồi, không phải là còn có tác dụng hơn so với số điện thoại sao? Sau đó, cô nhìn thấy Thắm Thi Thi đưa trang cá nhân dành cho người hâm mộ của Cố Tín qua.

Mễ Quang: “.....”

Mặc dù là một trang cá nhân công cộng nhưng Thắm Thi Thi vẫn rất thỏa mãn: “Trang cá nhân công khai này định kỳ sẽ đưa vài tin tức của Cố Tín, còn có hình tự sướng nữa! Hơn nữa, anh ấy cài đặt chế độ trả lời tự động, chị có thể nói chuyện phiếm với anh ấy đấy!”

Mễ Quang: “.....”

Xin lỗi, cô chẳng thể hiểu được tán gẫu với một người máy thì vui ở chỗ nào!?

Nhưng hiển nhiên Thắm Thi Thi nhiệt huyết dâng trào: “Mặc dù, Cố Tín trông có vẻ lạnh lùng đấy, nhưng trên trang cá nhân thì trả lời hầu như tất cả mọi người rất nhanh.” Cô ấy nói xong thì mở phần tin nhắn ra nhập vào: “Cộc, cộc, cộc!”, đối phương lập tức nhắn lại: ” Cộc, cộc, cộc ^ _ ^”.

Mễ Quang: “.....”

Thẩm Thi Thi vui vẻ nói: “Mục tiêu của em chính là kiểm tra toàn bộ những trả lời tự động của anh ấy!”

Mễ Quang im lặng một lát rồi đứng lên đi lên lầu. Sau lưng, Thẩm Thi Thi gọi lại cô: “Chị đi đâu vậy?”

Mễ Quang nói nhưng cũng không quay đầu lại: “Thay quần áo đi ra Ngân hàng mở tài khoản, phải đưa số tài khoản cho Kế toán.”

“À...” Thẩm Thi Thi giọng có chút cô đơn.

Mễ Quang làm xong thẻ Ngân hàng vẫn chưa tới ba giờ, nghĩ chiều năm giờ mới bắt đầu phải làm, cô quyết định về nhà nghỉ ngơi một chút, ngủ bù cho khỏe.

Kết quả mới vừa vào cửa, cô đã sững sờ.

Trong phòng khách, một người đàn ông xa lạ đang chơi cùng Husky.

“Ha ha, Hao Thiên! Có phải mày lại mập lên không vậy?” Người đàn ông ôm Husky, trông hết sức thân mật, hình như Husky cũng rất vui, không ngừng sủa ‘gâu, gâu’.

Mễ Quang thấy có lẽ người đàn ông quen biết với Tiểu Cố, nếu không Husky sẽ không thân thiết với anh ta như vậy.... Có điều, giống như người ta nói, Husky không nhận ra chủ nhân?

..... Không thể nào chứ!

Khi Mễ Quang đang do dự không biết nên đi vào hay là nên báo cảnh sát, thì cuối cùng, người đàn ông ấy nhìn thấy cô. Có lẽ là vừa rồi quá tập trung chơi với Husky, anh ta không nghe thấy tiếng mở cửa. Lúc này, đột nhiên nhìn thấy Mễ Quang xuất hiện, rõ ràng cũng sững sờ.

Anh ta quay đầu lại phía Mễ Quang, cuối cùng, Mễ Quang cũng nhìn rõ mặt của anh ta. Gương mặt này... có phải mới gặp ở đâu rồi không nhỉ?!

Đây không phải là Cố Tín – người đàn ông trong mộng của Thẩm Thi Thi sao!

Mễ Quang đổ cả mồ hôi lạnh, cô không biết vì sao Cố Tín lại xuất hiện trong nhà của Tiểu Cố.

Ở đối diện, sau khi thấy cô im lặng hồi lâu, Cố Tín lấy điện thoại di động của mình ra, gọi một cú điện thoại: “Này, sao trong nhà anh lại có một cô gái?”

Mễ Quang: “.....”

Giờ phút này, đầu óc Mễ Quang đang nghĩ tới một bộ tiểu thuyết ngôn tình mười vạn chữ, thì ra là, con chó này không phải là của ‘bạn gái cũ’ của Tiểu Cố để lại... mà là của ‘bạn trai cũ’.

Sau khi Cố Tín gọi điện thoại xong, Tiểu Cố chạy về rất nhanh. Anh nhìn thoáng qua Mễ Quang đang đứng ở cửa, hỏi: “Không phải là cô đang đi làm sao?”

Mễ Quang mím môi: “Bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, tôi về ngủ, không được sao?”

Cố Tín tận dụng triệt để mọi thứ, hỏi: “Sao cô ấy lại muốn ngủ ở nhà anh?”

Mễ Quang: “.....”

Cô cảm thấy: vấn đề này cần giải thích rõ ngay lập tức, thấy tình hình hiện tại thì hai người họ có vẻ như còn có thể tái hợp: “Chuyện này, ngàn vạn lần anh đừng hiểu lầm, tôi chỉ là người thuê nhà này, giữa tôi và anh ấy rất trong sáng.” Die~n đa~n l3 quy’ đo~n.c0m

“Người thuê nhà á?” Cố Tín nhú mày, vẻ rất hứng thú nhìn Tiểu Cố.

“Chuyện này từ từ rồi nói.” Tiểu Cố bước mấy bước vào trong phòng khách, chỉ vào Cố Tín nói với Mễ Quang: “Giới thiệu với cô, đây là em họ tôi - Cố Tín.”

Mễ Quang: “.....”

Anh em - sẽ không phải khẩu vị quá nặng rồi chứ... Ôi trời ơi, em họ sao?

Cô nghiêng nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó: “Anh ấy tên là Cố Tín, là em họ của anh, cho nên cái tên Tiểu Cố của anh không phải là bởi vì ba họ Tiểu mẹ họ Cố đấy chứ?”

“Ha ha, đoán đúng rồi.” Cố Tín không đợi Tiểu Cố trả lời, bắt đầu ‘thừa thắng xông lên’: “Mỗi lần tôi gọi tên anh ấy, cũng đều buồn cười đấy.”

Tiểu Cố: “.....”

Anh lườm Cố Tín, rồi khom lưng sờ sờ chân Husky: “Cũng không biết cái tên ‘Hao Thiên’ như tên người này ở đâu ra nữa ha.”

Mễ Quang chớp chớp mắt, thì ra cái tên ‘Hao Thiên’ này là Cố Tín đặt sao? Thì ra anh ta mới chính là ‘Nhị Lang Thần’ sao?

Dường như đọc được nghi ngờ vô thanh của Mễ Quang, Tiểu Cố nói: “Bình thường là chó của cậu ta đấy.”

Mễ Quang: “.....”

Tóm lại, thực sự là chó... của ai.

15. Chương 13: Về Nước

Editor&Betaer: Cogau

Husky vốn là chó Cố Tín mua về nuôi, nhưng sau đó bởi vì quá bận rộn nên đành đưa cho Tiểu Cố, rồi còn đặc ý viết: “Hai kẻ độc thân - vừa hay kết hợp thành một đôi!”.

Mễ Quang không ở lại phòng khách, mà quay về phòng của mình. Nằm vật xuống giường, tiện tay cô dùng di động tìm kiếm chút thông tin về Cố Tín.

Trang tìm kiếm hiện ra hàng loạt kết quả, cô nhấn vào kết quả đầu tiên, nhìn xuống thông tin cá nhân của anh. Ôi trời ơi,... Thành phố C ư? Cố Tín là người thành phố C sao?

Mễ Quang khẽ nhú mày, hình như là đang suy nghĩ điều gì đó.

Đúng là Thành phố C có một gia đình họ Cố, nhà họ Mễ coi như cũng có qua lại với họ. Thật ra thì họ đều là bạn bè với nhau, nhưng mà cô thân thiết hơn đối với nhà họ Cố là hai chị em Cố Trân và Cố Bảo, còn Cố Tín thì cô thật sự không có ấn tượng gì, chứ đừng nói đến Tiểu Cố.

Mặc dù đều là người nhà họ Cố ở thành phố C, nhưng có lẽ không có quan hệ gì đâu!

Mễ Quang chẳng suy nghĩ nhiều nữa, cô lướt xuống dưới, nhìn thấy một tấm hình Cố Tín vén quần áo lên. Bởi vì tấm hình chụp nghiêng mặt anh ta, nên máy chụp hình chụp ngay được hình xăm trên hông anh ta.

Mễ Quang: “.....”

Hai anh em nhà này còn xăm hình cặp nữa - hình xăm anh em, tình cảm thật tốt ha!

Cô mở lớn hình lên, nghiên cứu cẩn thận hình xăm bên hông của Cố Tín, trông giống như là Kỳ Lân vậy. Mễ Quang chớp chớp mắt, vậy hình xăm trên người Tiểu Cố cũng là Kỳ Lân sao?

Mễ Quang nhớ đêm nhìn thấy hình xăm đó, chẳng nghĩ ra đầu mối gì nên lấy điện thoại di động đặt đồng hồ báo thức, rồi để qua một bên bắt đầu ngủ bù.

Lúc cô đi là bốn rưỡi, đúng lúc gặp Tiểu Cố dắt chó ra ngoài đi dạo. Mễ Quang nhìn một lượt phòng khách, Cố Tín không còn ở đó: “Anh ấy đi rồi sao?”

“Ừ.” Tiểu Cố đeo xích vào cho Husky, cầm áo khoác trên ghế sa lon lên: “Công việc của cậu ấy rất bận, chỉ thỉnh thoảng bớt chút thời gian tới, may mà còn có thể nhận ra cậu ta đấy.”

Mễ Quang gạt đầu đồng ý, xem ra trí thông minh của ‘chó cưng’ cũng không tệ lắm. Tiểu Cố lúi xích chó, mở cửa, quay đầu lại nhìn Mễ Quang: “Đúng rồi, chuyện Cố Tín là em họ của tôi không cần nói cho người khác đâu nha.”

“Ok.” Mễ Quang thay giày đế bằng, đi ra ngay sau anh, thuận tay đóng cửa: “Nếu anh ấy là em họ của anh, anh để cho anh ấy làm đại diện Nhà hàng của anh, nhất định sẽ thu hút rất nhiều người hâm mộ của anh ấy tới ăn đấy.”

Tiểu Cố nói: “Ồ nhà hàng bây giờ đã rất bận rồi, không rảnh để đón tiếp thêm người hâm mộ của cậu ta nữa đâu.” Anh nghĩ nghĩ, rồi cảm thấy lời của Mễ Quang cũng có lý, nếu cậu em họ có lợi dụng giá trị, vậy anh không nên lãng phí: “Nếu không thì nhà hàng mới có thể để cho cậu ta tới cắt băng khai trương đi ha.”

Vốn là Mễ Quang cố ý nhạo báng Tiểu Cố nhưng không ngờ anh lại cảm thấy được, không khỏi buồn cười: “Một ca sĩ lớn - hát nhạc Rock and roll cắt băng khai trương cho Nhà hàng tự chọn, hi hi, hình ảnh đẹp đó nha.”

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Rất kỳ lạ sao? Đinh Mông cũng là khách quen của Nhà hàng tôi.”

Mễ Quang: “.....”

Đinh Mông thì cô biết, cũng là ca sĩ, trước đây cô cũng từng xem hai vợ chồng Đinh Mông ngược đãi chó phát tán trên mạng.

Một cánh cửa phòng ở lầu năm bỗng mở ra, một ông lão từ bên trong đi ra. Ông lão nhìn thấy Mễ Quang và Tiểu Cố từ trên lầu đi xuống, cười hiền hậu với họ: “Hai vợ chồng son lại ra ngoài dắt chó đi dạo à.”

Mễ Quang: “.....”

Tiểu Cố: “.....”

Anh khẽ mím môi, nói nhỏ với Mễ Quang: “Ông Khâu lớn tuổi rồi, đôi khi cũng lẫn lộn.”

“À...” Mễ Quang cười với ông Khâu, đi bên cạnh anh. Tiểu Cố kéo Husky dừng lại, cùng ông Khâu hàn huyên mấy câu.

Vườn hoa Nam Thành cách nhà hàng Tự chọn của Tiểu Cố một con đường, chỉ cần đi mấy phút là tới. Mễ Quang quẹt thẻ thay đồng phục xong còn hơn 10 phút nữa mới tới năm giờ, nhưng đã khách có tới sớm ngồi chờ ở sảnh rồi.

Thực sự, Mễ Quang hơi nghi ngờ, sớm thế đã tới ăn rồi không biết có ăn nổi hay không.

Buổi tối, Thẩm Thi Thi không tới, Mễ Quang theo Lâm Tĩnh Dung. Hơn sáu giờ là khách đông nhất, Lâm Tĩnh Dung cũng bận rộn không có thời gian để ý tới cô. Cũng may mà Nhà hàng tự chọn ngoại trừ đếm thẻ thì cũng không cần trang bị kỹ năng đặc biệt gì, Mễ Quang cũng nhanh xong việc nhưng lần đầu tiên dọn dẹp bàn thì vẫn hơi ngại.

Trước đó, mặc dù Tiểu Cố nói cho cô tan làm lúc mười giờ tối, nhưng có khách hơn chín rưỡi mới đến ăn, nửa tiếng ăn chưa xong, nên họ phải ở lại tới khi khách ăn xong mới có thể về.

Lúc Mễ Quang về đến nhà cũng gần mười một giờ, cô mệt mỏi ngã vật xuống giường, tắm cũng chẳng muốn tắm.

Nằm một lát đỡ mệt, Mễ Quang cố gắng đi rửa mặt qua loa rồi lại quay vào phòng. Ôi, một ngày không tắm thì cũng có sao đâu... Cô mơ mơ màng màng nghĩ, rồi ngủ mất.

Chín rưỡi sáng hôm sau, cô bị đồng hồ báo thức của mình đánh thức. Chuông báo thức đang miệt mài kêu lần thứ hai thì cô vẫn mắt nhắm sờ điện thoại di động, nhấn tắt đồng hồ báo thức.

Sau khi tắt báo thức, Mễ Quang lại ngủ thiếp đi rất nhanh, mười giờ, đồng hồ báo thức cô đặt lần hai vang lên. Sau khi tắt báo thức lần này, cuối cùng Mễ Quang cũng đành phải bò dậy, đi sang phòng tắm để rửa mặt.

Tiểu Cố dắt chó đi dạo về, thấy Mễ Quang còn chưa đi, liền tới cửa phòng của cô ngó. Cửa phòng của Mễ Quang không khóa, cô đang ngồi ở trước bàn sách trang điểm.

Tiểu Cố đứng ở ngoài nhìn cô đánh phấn nền, khẽ nghiêng người tựa vào cửa nói: “Còn có mười phút nữa thôi, cô không đi làm là tới trễ đó.”

Mễ Quang bị giọng bất thành linh của anh làm sợ hết hồn, cô quay đầu lại nhìn Tiểu Cố, rồi lại vội quay đầu về: “Tôi còn mất chưa vẽ, xong ngay đây.”

Tiểu Cố vẫn tựa ở cửa ra vào, không nhanh không chậm nói: “Nếu trễ từ nửa tiếng trở đi thì coi như nghỉ làm nửa ngày, còn trễ từ hai tiếng trở đi thì coi như nghỉ làm một ngày.”

Tay cầm chì vẽ mắt của Mễ Quang dừng một chút, nhếch miệng lên: “..... Vậy nếu đã trễ hai tiếng thì khỏi đi đi, dù sao cũng coi như nghỉ làm một ngày mà.”

Tiểu Cố cười với cô: “Nếu tự ý nghỉ việc một ngày, sẽ bị trừ ba ngày lương.”

Mễ Quang: “.....”

Cho nên, người lao động chân chính vĩnh viễn tính không lại được với các ông chủ!

Cô tức giận đặt bút kẻ mắt xuống, khoác áo khoác rồi đi. Lúc đi qua bên cạnh Tiểu Cố, lạnh lùng ‘hừ’ anh một tiếng.

Tiểu Cố cũng không giận, chỉ khẽ cười, nhìn bóng lưng cô rồi nói: “Thật ra thì mắt cô không cần kẻ cũng rất to rồi.”

Đứng ở cửa mang giày, Mễ Quang cười ha ha: “Đây coi như là khích lệ sao?”

Tiểu Cố nói: “Mắt to như mắt trâu.”

Mễ Quang: “.....”

Gấp lại sau!

Cô đóng sập cửa, chạy nhanh xuống.

Đúng 10 giờ 29 phút 36 giây thì cô quẹt vân tay, thấy máy hiện ra tên của cô, Mễ Quang thở phào nhẹ nhõm, cô thay xong quần áo đi ra, lấy điện thoại di động ra xem chút.

Tối hôm qua quá mệt, nên cô cũng không lướt trang cá nhân của anh ‘Thỏ’, không biết có tin gì không nữa.

Trang cá nhân của anh ‘Thỏ’ có một tin mới lúc hơn 5 giờ, tuy chỉ có hai chữ ngắn gọn nhưng làm Mễ Quang sững sờ tại chỗ.

“Về nước ^_^ [hình ảnh]”

Điện thoại trong tay Mễ Quang thiếu chút nữa thì rơi xuống, cô nhìn chăm chăm tấm hình, mắt khẽ trợn to. Tấm hình này là chụp ở Sân bay quốc tế Thành phố C, định vị của trang cá nhân cũng thể hiện là ở Sân bay quốc tế Thành phố C.

Mễ Quang thấy tim mình đập thành thịch, anh ‘Thỏ’ đã về nước sao?

Cô bình phục lại một lát rồi hô hấp lại bằng trở nên rối loạn, sau đó nhét di động vào túi xách.

Anh Thỏ về nước, thế mà cô lại tới thành phố A, ở đây... làm nhân viên phục vụ trong Nhà hàng tự chọn.

Nghĩ đến điều này, Mễ Quang như quả bóng xì hơi, cô cố xốc lại tinh thần lấy di động ra, tìm được trang cá nhân của bạn tốt, nhấn một tin: “Tình hình bây giờ thế nào rồi? Ba mình ‘bớt đi’ không?”

Cô đứng ở cửa phòng thay quần áo đợi một lát, không có tin nhắn lại, không thể làm gì khác hơn là xuống lầu chuẩn bị làm việc trước đã. Di~n dda‘nl3 quy’ do^nc0m

Lúc này vẫn chưa chính thức hoạt động, tất cả mọi người đang làm những việc để chuẩn bị mở cửa. Lâm Tĩnh Dung cho Mễ Quang một nắm thẻ bằng trúc, để cho cô luyện đếm thẻ, Mễ Quang nghĩ đến ‘Phật Sơn Vô Ảnh cước’ của Thẩm Thi Thi nên cũng hứng thú luyện tập.

Bên cạnh cô còn có một nam sinh trẻ cũng tập đếm thẻ, trông có vẻ tuổi cậu ta chưa nhiều, hình như mới tốt nghiệp trung học chưa bao lâu. Lâm Tĩnh Dung cứ ở bên cạnh nhìn, nên họ cũng không tiện nói chuyện, nam sinh nóng lòng hoàn thành không cẩn thận làm mấy thẻ trúc trong tay rơi hết xuống đất.

Lâm Tĩnh Dung ở bên phê bình: “Tay đàn ông sao lại vụng về như vậy chứ?”

Mễ Quang: “.....”

Chị Dung Dung à, nói lời này với một chàng trai trẻ, thật sự cậu ta nghe có thể hiểu sao chứ?

Dĩ nhiên, tình trạng của cô cũng chẳng hơn gì, mặc dù không làm rơi thẻ nhưng tốc độ thì quá chậm, ngay cả cô cũng không nhìn nổi nữa. Lâm Tĩnh Dung ở bên cạnh nhìn cô một lát, rồi hỏi: “Cô làm sao vậy? Sao có vẻ rất lo lắng thế?”

Mễ Quang sửng sốt, cười nói: “Em không sao ạ.”

Vì chứng minh mình thật không sao, động tác của cô cũng tăng nhanh, sau đó không cẩn thận cũng làm rơi hết xuống đất giống với chàng trai kia.

Mễ Quang: “.....”

Không lẽ, bà chị Dung Dung lại nói ‘sao tay một cô gái lại vụng về như vậy’ ư.

16. Chương 14: Sinh Nhật

Editor&Betaer: Cogau

Sau khi Nhà hàng bắt đầu mở cửa, Mễ Quang cũng chẳng có thời gian mà nhìn tới điện thoại di động nữa, ráng cố gắng đến buổi trưa hết giờ bán hàng, cô trở lại phòng thay quần áo thay quần áo xong, thuận tiện lấy điện thoại ra xem chút.

Vẫn không có tin nhắn nào gửi cho cô, cô nhú mày, lại gửi tiếp một tin nhắn đi: “Cậu đang ở đâu vậy?”

Lần này, tin nhắn được gửi lại rất nhanh: “Xin lỗi, vừa rồi có chút việc. Tính tình của chú Mễ - cậu là người hiểu rõ nhất, chú rất cố chấp, chuyện cậu trốn hôn lần này đúng là chú vẫn giữ kín với bên ngoài. Có lẽ chú vẫn rất tức giận, cậu kiên trì thêm một thời gian nữa, có cơ hội mình sẽ thông báo cho cậu.”

Mễ Quang xem xong đoạn tin nhắn này, mím môi rồi cất điện thoại vào trong túi xách.

Vừa thoát khỏi trang cá nhân, Cố Trân ở bên cạnh liền lại gần cô ấy, khua khua ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ nhẹ nhàng sóng sánh: “Nhắn tin với ai vậy? Hoắc Lệ, có phải cậu có bạn trai rồi không, hả?”

Hoắc Lệ cười, để điện thoại vào lại trong túi xách: “Đại tiểu thư Cố là cậu còn chưa có bạn trai, tôi đây làm sao dám có bạn trai!”

Lông mày sắc nét của Cố Trân khẽ nhếch lên, đôi môi màu đỏ vẽ lên với nụ cười mê người: “Ai nói tôi chưa có bạn trai?”

Hoắc Lệ cười nói: “Vâng! Vâng! Đại tiểu thư Cố chỉ không có bạn trai cố định mà thôi.”

Cố Bảo ngồi ở bên cười một tiếng, rồi nghiêng đầu nhìn Chu Nghi Nhiên ở bên cạnh: “Nghi Nhiên, ở nước ngoài anh có bạn gái không?”

Chu Nghi Nhiên giơ cái ly để cao trong tay lên, những ngón tay thon dài với khớp xương rõ rệt, dưới ánh đèn, trông càng đẹp mắt hơn: “Làm gì có thời gian.”

“Chắc chắc.” Cố Trân nhìn tay của anh ấy, nhấp một ngụm rượu đỏ trong ly: “Không hổ là người chơi đàn dương cầm nha, đôi tay này em có thể thưởng thức một năm đấy.”

“Híc, chị! Chị đừng dọa cậu thiếu gia của nhà họ Chu sợ nha.” Cố Bảo cười đều, cụng ly với Chu Nghi Nhiên: “Bạn bị tới mức thời gian kiếm bạn gái cũng không có sao? Đáng thương quá... Nhưng bây giờ anh đã về nước rồi, sẽ không có bạn rợn như vậy chứ? Lần sau tôi dẫn anh đi chơi.”

Cố Trân gõ đầu của cậu ta một cái: “Chơi cái gì? Em nghĩ rằng mọi người đều không làm việc đảng hoàng như em sao?”

Cố Bảo xoa chỗ bị gõ, bất mãn nhìn chằm chằm Cố Trân: “Giao lưu với mấy cô gái không phải là việc chính đáng hay sao, hả?”

Chu Nghi Nhiên bị màn đối đáp của chị em kẻ dở hơi chọc cười, anh ấy nhìn quanh rồi hỏi: “Đúng rồi, sao không thấy Mễ Quang nhỉ?”

Bỗng chốc, vấn đề này khiến không gian đột ngột yên tĩnh lại, Cố Trân lại gõ Cố Bảo một cái rồi nói tiếp: “Mễ Quang à, nghe đâu thời gian này thân thể cô ấy không tốt lắm, em cũng không sao gặp được cô ấy.”

Chu Nghi Nhiên nhú mày: “Thân thể không tốt lắm á? Cô ấy bị sao vậy?”

Cố Trân nhún vai một cái, tỏ ý mình cũng không rõ lắm, ngược lại Cố Bảo nhỏ giọng, thần thần bí bí nói: “Tôi nghe đồn, hình như Mễ Quang trốn hôn ấy.”

“Trốn hôn sao?” Cố Trân khê chau mày, nhìn thẳng Cố Bảo: “Cô ấy phải kết hôn với ai chứ? Em nghe ai nói thế? Đừng có mà ở đây đoán mò nha.”

Cố Bảo nói: “Em cũng không biết là thật hay giả nữa. Ôi trời ơi, sao mấy người không hỏi Hoắc Lệ ấy, không phải là cô ấy thân nhất với Mễ Quang ư!”

Hoắc Lệ bị ngượng rượu trong miệng làm sặc, rồi suy tư nói: “Có lẽ là cơ thể cậu ấy không tốt, thời gian này tôi cũng không làm sao mà gặp được cậu ấy.”

Chu Nghi Nhiên gần như chẳng hiểu gì, nhú mày, không nói chuyện nữa.

Sau khi tụ tập, hai chị em nhà họ Cố còn có cuộc hẹn khác, nên chia tay với Chu Nghi Nhiên ngay tại cửa ra vào, mỗi người đi một ngả. Hoắc Lệ đi theo sau Chu Nghi Nhiên rồi hỏi anh: “Nghi Nhiên, trông anh vậy có chuyện gì sao? Hay là chúng ta đi uống tiếp?”

Chu Nghi Nhiên nói: “Không, hôm nay anh vừa về nước, phải về nhà ăn cơm, lần sau mời tụi em tới nhà liên hoan nha.”

Về mặt Hoắc Lệ hơi thất vọng, nhưng cũng không chèo kéo nữa: “Vậy cũng được, lần sau tụ tập.” Cô vẫy tay với Chu Nghi Nhiên, đi về phía xe của mình.

Chu Nghi Nhiên cũng lên xe của mình, tài xế ngồi ghế trước thấy anh lên xe, lễ phép hỏi: “Thiếu gia, giờ về nhà luôn sao?”

“Ừ.” Chu Nghi Nhiên gạt đầu, rồi anh ấy lấy điện thoại di động ra, suy nghĩ một hồi, sau đó cũng gọi một cuộc điện thoại.

“Alo, xin chào! Đây là nhà họ Mễ, xin hỏi anh tìm ai ạ?”

Giọng cất lên nghe có vẻ đứng tuổi nhưng hết sức cung kính, lễ độ.

Chu Nghi Nhiên suy nghĩ một chút, rồi lên tiếng: “Dì Minh ạ, con là Chu Nghi Nhiên đây.”

Người ở đầu bên kia điện thoại dừng lại một lát, sau đó giọng có vẻ nhiệt tình hơn một chút: “Là thiếu gia nhà họ Chu sao? Cậu về nước rồi hả?”

Chu Nghi Nhiên cười cười, nói: “Vâng ạ, hôm nay vừa về tới. Con nghe tụi Hoắc Lệ nói thân thể Mễ Quang không khỏe, nên mạo muội gọi điện thoại qua hỏi thăm một chút.”

Rõ ràng là dì Minh chần chừ giây lát, mới lên tiếng: “Cậu Chu quá lo lắng, quả thật thân thể tiểu thư hơi khó chịu chút, nhưng không phải bệnh nặng gì đâu, cậu Chu không cần phải lo lắng.”

“À, vậy thì tốt ạ.” Tay Chu Nghi Nhiên nắm điện thoại, im lặng một lát: “Vậy thì không con quấy rầy nữa, hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại cậu.” Di Minh cúp điện thoại, cha mẹ của Mễ Quang cũng từ trên lầu đi xuống.

“Chuyện gì vậy?” Mẹ Mễ hỏi.

Di Minh nói: “Là thiếu gia nhà họ Chu, cậu ấy về nước rồi, nghe nói thân thể tiểu thư không tốt lắm, nên gọi điện thoại tới hỏi thăm tình hình ạ.”

Nghe được hai chữ “Tiểu thư”, sắc mặt mẹ Mễ liền tối sầm lại, ba Mễ ở bên hỏi: “Bà chưa nói lời miệng đầy chứ?”

“Ông chủ yên tâm đi, tôi biết rõ nên nói thế nào mà.” Di Minh cúi người chào họ một cái rồi tiếp tục đi làm việc của mình. Mẹ Mễ khẽ cau mày, nhìn Ba Mễ nói: “Tiểu Quang vẫn không có tin tức gì sao? Sao ông không phái thêm mấy người nữa đi tìm?”

Ba Mễ có vẻ bức mình: “Phái thêm mấy người nữa đi thì tin tức dễ bị lộ, nếu để cho người nhà họ Tống biết, thì cái mặt mo của tôi đây biết để đâu!”

Mẹ Mễ cũng hơi nổi nóng: “Ông cũng chỉ chú ý tới mặt mũi của mình thôi! Từ nhỏ, Tiểu Quang đã được ăn sung mặc sướng rồi, đã phải khổ bao giờ đâu. Sao ông cứ nhất định ép nó kết hôn vậy?”

Ba Mễ bồng nhú mày lại, hình như muốn nổi giận, nhưng kìm lại một lát rồi chỉ lạnh mặt nói: “Nhà chúng ta chỉ có nó là đứa con gái độc nhất, gia nghiệp của chúng ta sớm muộn gì cũng phải trao lại cho nó, đương nhiên tôi chỉ muốn tìm một người chồng đáng tin cậy cho nó mà thôi!”

“Cái thằng nhóc nhà họ Tống đó đáng tin cậy sao? Tôi thấy nó ẻo lả giống như một tên ‘mặt trắng’ ấy.”

“Bà...!” Ba Mễ nhìn bà ấy một cái, rồi quay đầu đi: “Tôi không muốn nói với bà.”

“Ông không muốn nói với tôi sao?” Mẹ Mễ cười lạnh một tiếng: “Hai ngày nữa là sinh nhật của Tiểu Quang, để tôi xem ông nói với nhà họ Tống thế nào.” Rồi bà cũng quay đầu sang chỗ khác, đi lên lầu.

Aizz, cũng không biết sinh nhật Tiểu Quang thế nào!?

Sinh nhật lần này của Mễ Quang trôi qua... tương đối phong phú.

Bình thường, Nhà hàng cũng rất bận rộn rồi, lại là Chủ nhật nên quả thực là bận rộn tới nỗi chóng mặt. Ngay cả người đếm thẻ tính tiền chưa tốt như Mễ Quang cũng phải bất chấp khó khăn, bởi vì căn bản khách quá đông.

Cũng may, thực khách biết cô là người mới, cũng tương đối kiên nhẫn với cô, chờ cô từ từ đếm.

Lúc kết thúc công việc ngày hôm đó là hơn mười một giờ!

Cô thay xong quần áo lấy điện thoại di động ra, nhấn mở màn hình nhìn, còn có năm mươi ba phút nữa là sinh nhật của cô trôi qua rồi.

Nghĩ tới những sinh nhật trước, đều có cả đám bạn giúp cô tổ chức, lúc ở nhà, người nhà còn có thể giúp cô làm tiệc sinh nhật, rất đông vui. Bây giờ thì...

Tốt nhất là không nên suy nghĩ, càng nghĩ càng thêm khổ.

Hiện tại, cô thấy việc cần làm nhất là tìm Tiểu Cố đòi tiền làm thêm giờ.

Lúc ra khỏi Nhà hàng Tự chọn, ngoài đường hầu như chẳng thấy một bóng người, chỉ có ánh đèn đường màu vàng cam kéo dài bóng dáng Mễ Quang. Rất may là Nhà hàng ngay kế bên vườn hoa Nam Thành, nếu không trễ thế này cô không dám đi một mình về nhà.

Trong hành lang cũng rất yên tĩnh, Mễ Quang ở dưới lầu hít sâu một hơi, lấy tinh thần chạy lên lầu bảy. Khi nhìn thấy cửa chính nhà Tiểu Cố, cô mới thoáng thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng thực sự cô rất sợ đi cầu thang một mình vào buổi tối.

Có lẽ là lúc này Tiểu Cố và Husky đều ngủ rồi, cô rón rén mở cửa, đi vào thì thấy trong phòng khách vẫn còn chút ánh sáng đọng lại.

Cô không hiểu nhú mày, bước về phía trước mấy bước, nhìn vào trong.

..... Tiểu Cố và Husky đang ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, ăn bữa tối dưới nền.

Thật sự là bữa tối dưới nền, chút ánh sáng đèn đưa đó chính là giá nền 3 cây kiểu Âu phát ra.

Mễ Quang: “.....”

Cảnh này thật là quý dị, cô im lặng một lát, rồi quyết định coi như chưa nhìn thấy gì.

“Gâu!” Husky đang ngồi chồm hổm ở trên ghế ngoảnh mặt về phía cô sủa một tiếng, nhằm thể hiện về sự tồn tại của chính mình.

Mễ Quang quay đầu sang chỗ khác, găng nhếch miệng, cười ha ha hai tiếng: “Tôi... không làm phiền mọi người dùng bữa.”

“Thiên Thiên, đi xuống.” Bỗng Tiểu Cố nói, Husky lại kêu một tiếng, rồi nhảy từ trên ghế xuống, vẫy đuôi chạy về phía Mễ Quang.

Mễ Quang nhìn Husky đang chặn lối đi của mình, nhếch miệng, ngẩng đầu nhìn Tiểu Cố. Tiểu Cố khẽ nghiêng đầu, vừa đứng đối diện với ánh mắt của cô. Anh dừng một chút, mới nói: “Đói không?”

“Gi?” Mễ Quang hơi nhướn mày, như có điều suy nghĩ nhìn anh.

Tiểu Cố đứng lên, đi tới bếp: “Đi làm đến tận giờ này, ăn khuya chút đi.”

Mễ Quang: “.....”

Đợi chút, định diễn cái gì đây chứ? Mấy ngày nay cô không đắc tội với anh chứ? Mặc dù cô nghĩ đòi tiền làm thêm giờ, nhưng đây mới là một ý tưởng thôi, cô còn chưa kịp biến thành hành động.

Cô cân nhắc một lát nhưng cuối cùng vẫn bị thua cái dạ dày rỗng của mình.

Cô rất đói bụng, bữa ăn cho nhân viên ở Nhà hàng ăn tương đối sớm, mặc dù phần ăn đầy đủ nhưng bận rộn đến bây giờ thì khẳng định là đói bụng rồi.

Cô đi tới, ngồi vào vị trí Husky mới ngồi hồi nãy, lúc Tiểu Cố từ bếp đi ra, thấy màn này thì có chút buồn cười: “Có loại ảo giác giống như Husky đột nhiên hóa thân thành người vậy ấy.”

Mặt Mễ Quang nhăn lại: “Con chó không phải chó đực sao...”

Tiểu Cố mím môi, đưa đồ ăn tới trước mặt cô: “Ăn đi.”

Mễ Quang cúi đầu nhìn qua, mặc dù chỉ là một tô mì, nhưng tô mì này trông rất ngon, gia vị đầy đủ: có trứng gà, cà chua, còn có thịt bò nữa!

“Oa, thơm quá!” Không biết tên Tiểu Cố này có cái gì tốt, hay cũng chỉ có biệt tài nấu nướng!?

Tiểu Cố kéo ghế ra, ngồi xuống đối diện cô: “Nhân lúc còn nóng, ăn nhanh đi.”

“À.” Mễ Quang cầm đôi đũa trên tô lên, cuộn một đũa mì, đưa vào miệng. Mùi vị ngon vô cùng, sợi mì thì dai, tròn giống như mì kéo vậy.

Cô ăn nửa chén nhỏ, Tiểu Cố vẫn ngồi đối diện nhìn cô, có lẽ là bởi vì không khí bữa tối dưới nền, mặt của anh đã đẹp trai trông càng mộng ảo hơn. Mễ Quang nuốt hết mì trong miệng xuống, ngược mắt nhìn anh: “Sao tự nhiên anh lại có lòng tốt nấu mì cho tôi ăn thế?”

Chẳng lẽ hôm nay anh tới thị sát ở nhà hàng, thấy mình làm việc rất cật lực sao?

Tiểu Cố nói ngắn gọn đơn giản rõ ràng: “Chúc mừng sinh nhật.”

Mễ Quang vẻ hơi sững sốt, ngơ ngác nhìn anh.

Tiểu Cố nói: “Hôm nay không phải là sinh nhật cô sao?”

Mễ Quang khẽ mím môi, trả lời: “Là sinh nhật của tôi, nhưng làm sao anh biết?”

Tiểu Cố nói: “Trước đây, tôi đã xem qua Chứng minh nhân dân của cô.”

Bỗng Mễ Quang lại sững sờ, cái hôm mà cô tới, quả thực là anh có hỏi cô muốn xem Chứng minh nhân dân.

Không biết vì sao, đột nhiên cô có chút cảm động. Cô chớp mắt thật nhanh, cúi đầu không muốn cho Tiểu Cố thấy cô cảm động: “Ông chủ như anh mà chỉ nấu tô mì thôi sao? Tôi còn tưởng rằng ít nhất phải có bữa ăn Tây chứ.”

Tiểu Cố khe khẽ tựa vào lưng ghế, nhìn cô nói: “Lẽ ra tôi làm bánh Khả Lệ, thịt bò bít tết rượu đỏ, canh bơ khoai tây, nhưng cô về quá trễ nên tôi đã ăn hết rồi.”

Mễ Quang: “.....”

Ăn rồi thì cũng đừng nói ra được không chứ!

17. Chương 15: Nấu Ăn

Editor&Betaer: Cogau

Sau khi Mễ Quang ăn sạch tô mì sinh nhật, ngay cả nước cũng húp sạch, Tiểu Cố ngồi đối diện thấy thế có chút buồn cười: “Mì tôi nấu ngon đến vậy sao?”

Mễ Quang rút cái khăn giấy, vừa lau miệng vừa nhìn anh nói: “Chỉ là tôi quá đói mà thôi.” Cô ném khăn giấy vào thùng rác, đứng lên: “Tôi làm việc cho anh đến tận giờ này rồi, cái tô này giao cho anh rửa nha.”

Cô nói xong thì đi về phòng của mình, Tiểu Cố nhìn theo bóng lưng của cô, nghĩ thầm, cũng không phải là anh chưa phát lương cho cô nha. Anh cúi đầu cười khẽ, rồi vẫn cầm lấy tô Mễ Quang vừa ăn, đứng dậy đi vào bếp rửa.

Sau khi Mễ Quang ăn tô mì xong mới có chút sức lực, cô tắm rửa sạch sẽ thật nhanh, mặc áo ngủ tai thỏ của mình chui vào trong chăn.

Bôi kem dưỡng da tay hương hoa Anh Đào xong, cô lúi đăm thoại di động dưới gối ra.

Thời gian bây giờ là mười một giờ 58phút, còn có hai phút nữa là sinh nhật tuổi 22 của cô trôi qua rồi.

Theo thói quen, cô lướt lên trang cá nhân, thấy mình có một tin nhắn mới chưa đọc, người gửi là... anh ‘Thỏ’!

Mễ Quang kích động ngồi hẫng dậy, cái mũ sau lưng vì động tác của cô mà chụp ngay trên đầu. Cô gầy gầy tóc làm cản trở tầm nhìn, mở tin nhắn ra.

Anh Thỏ: sinh nhật vui vẻ ^_^ [bánh ngọt]

Anh Thỏ: Đã lâu không gặp, em đã 22 tuổi rồi đấy! [cười trộm] À đúng rồi, anh về nước rồi, nhưng nghe nói thân thể em không khỏe lắm, sinh nhật mình em cũng còn không lộ diện, rất nghiêm trọng sao? Số điện thoại trong nước của em không gọi được, không thể làm gì khác hơn là nhắn tin cho em. Ừ, đây là quà sinh nhật, lần sau gặp sẽ đưa cho em nha! ^_^ [hình ảnh] [hình ảnh]

Hình ảnh ấy gửi có một con thỏ bông to, rồi một bộ đồ ăn hình thỏ màu hồng, trông rất đẹp và đáng yêu.

Mễ Quang hơi sững sờ, mặc dù cô và Chu Nghi Nhiên biết nhau đã nhiều năm, nhưng giao tình không coi là sâu đậm, nhưng là đồng hương cho nên bình thường liên hoan dạ vũ này nọ thì đều thường xuyên gặp.

Nhưng sau khi lên Đại học, hai người họ đều ra nước ngoài, cách liên lạc duy nhất này cũng bị gián đoạn.

Mặc dù Mễ Quang vẫn lén theo dõi anh qua Trang cá nhân, nhưng cũng chỉ có một cách này thôi, thậm chí cô rất ít bình luận. Cô thật không ngờ, thế mà anh lại nhớ sinh nhật của mình.

Sống mũi Mễ Quang cay cay, cô vốn định gửi qua một câu cảm ơn, nhưng suy nghĩ một chút vẫn cố không gửi.

Không chừng, sau khi gửi lời cảm ơn thì sẽ nói chuyện, mà một khi nói chuyện thì sẽ khó tránh khỏi việc hàn huyên tình hình gần đây với nhau, mà cô rất không muốn cho anh biết tình trạng chán nản của mình gần đây.

Điện thoại di động lại nhận được một tin nhắn mới, lần này là:

“Sinh nhật vui vẻ nha BẠN YÊU, quà tặng mình đã chuẩn bị cho cậu rồi, khi nào cậu về mình sẽ đưa cho cậu nha.”

Mễ Quang mím môi, để cho công bằng, cô cũng không trả lời tin nhắn này.

Thời gian đã nhảy tới 00:00, cô thoát khỏi Trang cá nhân, nằm lại xuống giường.

Nghĩ đến ngày mai khó khăn lắm mới có một ngày nghỉ, nên đêm nay Mễ Quang ngủ rất ngon.

Bởi vì trước khi ngủ cố ý tắt đồng hồ báo thức, Mễ Quang ngủ luôn tới mười một giờ rưỡi mới tỉnh dậy – có lẽ cũng vì mùi thơm mê người từ phòng bếp.

Cô ngồi dậy vuốt vuốt tóc, sau khi rửa mặt xong thì đi dép vào rồi đi tới nhà bếp.

Tiểu Cố đang cầm một cây thăm bằng trúc xiên vào trong nồi thịt bò, nghe có tiếng bước chân, liền ngược mắt nhìn qua. Mễ Quang rướn cổ lên nhìn vào trong nồi của anh, Tiểu Cố khẽ nhếch miệng, thu lại ánh mắt nói: “Tôi còn tưởng cô ngủ chết ở trong phòng rồi chứ.”

Mễ Quang bĩu môi, tò mò hỏi nói: “Anh đang làm món gì vậy?”

Tiểu Cố nói: “Thịt bò rượu đỏ hầm cách thủy.”

“Thịt bò rượu đỏ hầm cách thủy sao?” Ánh mắt của Mễ Quang cũng sáng lên: “Có phải mày thấy có phần rồi không vậy?”

“Gâu! Gâu!” Husky ngoe nguẩy cái đuôi lại gần, tỏ ý mình cũng nghe được.

“Thiên Thiên, đi ra ngoài, đừng có mà vào bếp quấy rối.” Tiểu Cố dùng chân đuổi Husky ra, rồi nói với Mễ Quang: “Về phần cô, nếu muốn có phần thì qua đây giúp một tay đi.”

Mễ Quang chớp mắt một cái: “Nhưng tôi không biết làm.”

Tiểu Cố nhìn cô một cái: “Cô đấy, lớn chừng đó rồi, cũng nên học nấu cơm đi.”

Mễ Quang: “.....”

Làm gì mà như mẹ cô vậy không biết...

Cô xắn tay áo ngủ lên, hỏi: “Vậy tôi có thể giúp được gì? Quá khó thì tôi không làm được đâu...!”

Tiểu Cố đưa mắt về phía gần bếp: “Nguyên liệu nấu tôi đã nhặt xong rồi, cô cắt lấy phần cuống cải bó xôi rửa rồi ngâm vào nước cho sạch đi.”

“À vâng.” Mễ Quang làm theo lời anh, bắt đầu mở nước rửa phần cuống cải bó xôi: “Cái này dùng làm món gì vậy?”

Tiểu Cố nói: “Bánh Khả Lệ.”

Mễ Quang dừng động tác lại, có bánh Khả Lệ, lại có cả thịt bò rượu đỏ hầm cách thủy nữa... Cô trừng mắt nhìn: “Không phải là bởi vì tối hôm qua tôi chưa được ăn, cho nên hôm nay anh lại nấu cho tôi ăn đấy chứ?”

Tiểu Cố nghiêng đầu nhìn cô một cái: “Cô cảm thấy mình rất đáng yêu, cho nên mới tự tin như vậy sao?”

Mễ Quang: “.....”

Cô chính là rất đáng yêu đấy!

Cô đảo mắt, rồi tiếp tục rửa cải bó xôi ở bên cạnh, Tiểu Cố nói tiếp: “Chậm một chút không sao, chân tay cô vụng về nếu cắt vào tay, không được tính là tai nạn lao động đâu.”

Mễ Quang: “.....”

Cô hít sâu một hơi, mùi thơm của thịt bò rượu đỏ hầm cách thủy khiến cô bình tĩnh lại.

Bữa cơm này, Mễ Quang cũng chỉ góp được tay rửa rau, cô ngồi trong phòng ăn hào hứng dặt dào chờ ăn cơm, nhưng khi Tiểu Cố bưng đồ ăn lên thì nhú mày thất vọng: “Tôi thấy anh hầm một nồi thịt bò cơ mà, sao lúc sắp lên bàn lại chỉ còn ít như vậy thôi hả?”

Đây là nhà mình, không cần keo kiệt như Nhà hàng Tây vậy chứ...!!!!!!

Tiểu Cố nói: “Tôi chỉ mua 500gr thịt bò, đáng lẽ là chia làm hai phần.”

Mễ Quang đảo đảo con người, lộ ra vui vẻ: “A, chia làm hai phần.”

.....

Tiểu Cố điềm tĩnh kéo Husky qua: “Tôi và Thiên Thiên.”

Mễ Quang cắn chiếc nĩa trong tay, nén cười không lên tiếng.

Tiểu Cố hơi nhú mày, ngồi xuống đối diện cô.

Mễ Quang xiên một miếng thịt bò đút vào miệng, vừa cho vào miệng, thiếu chút nữa làm cô kêu lên: Thịt bò rất mềm, vị rượu đỏ càng làm cho người ta say mê. Cô thỏa mãn nhắm mắt lại, thở dài nói: “Ăn ngon quá! Tôi cũng đã ăn món này ở Nhà hàng ba sao ở Pháp, sao anh nấu được ngon như đầu bếp chính của họ vậy!?”

Tiểu Cố chỉ im lặng ăn thức ăn trong đĩa của mình, không trả lời.

Mễ Quang ngược mắt nhìn anh: “Anh sao vậy? Giận à?”

Một đấng mày râu không đến nỗi hẹp hòi như vậy đấy chứ.

Tiểu Cố bình thản như ‘mặt hồ phẳng lặng’, nói: “Chỉ là được khen quá nên chết đứng thôi.”

Mễ Quang: “.....”

Thật muốn đem những lời khen anh vừa rồi nuốt từng chữ từng chữ vào trong bụng cho rồi.

Cô thắm làm mặt quỷ, cũng chuyên tâm ăn bữa trưa của mình.

Husky náo loạn quanh Tiểu Cố mãi, cuối cùng cũng được chia một phần nhỏ thịt bò.

Bữa trưa này Mễ Quang cũng không giúp được bao nhiêu việc, cho nên Tiểu Cố quyết định giao cho cô việc rửa chén. Trong lòng Mễ Quang rất không vui, nhưng vì để có cơ hội ăn ké nữa, cô thấy vẫn nên nhẫn nhịn thì hơn.

Cô rửa hơn nửa tiếng mới rửa xong tất cả chén đĩa, rồi lại về phòng mình thoa kem dưỡng da tay hương hoa Anh Đào sau đó tiếp tục ngủ.

Ăn no thì sẽ ngủ say, cô ngủ một mạch tới hơn 4 giờ mới dậy. Lúc này, Tiểu Cố chuẩn bị dắt chó ra ngoài đi dạo, thấy cô cầm ly ra ngoài lấy nước, không nhận được nói: “Cô là heo đầu thai sao? Ngủ cả ngày thế.”

Mễ Quang cười với anh: “Kiểu ông chủ chỉ việc chỉ tay như anh đương nhiên không hiểu nỗi khổ của nhân viên phục vụ chúng tôi rồi.”

Tiểu Cố khẽ cười, kéo Husky đi vài bước, lại quay đầu lại hỏi Mễ Quang: “Cô có muốn cùng dắt chó đi dạo không?”

Mễ Quang nuốt hết nước trong miệng xuống, lông mày khẽ nhướn lên: “Dắt chó đi dạo à?”

“Ừ, thuận tiện làm quen xung quanh một chút.”

Mễ Quang nghĩ, rồi đi vào phòng: “Được, vậy anh chờ tôi một chút, tôi thay quần áo!”

Mười lăm phút sau, Tiểu Cố thấy Mễ Quang vẫn còn đang chuốt mi, nhú mày: “Cô cứ từ từ vẽ nha, tôi đi trước.”

“Được rồi, được rồi, tôi xong rồi!” Mễ Quang để mascara xuống, cầm lược lên chải mái tóc xoăn của mình mấy cái, rồi chạy nhanh ra ngoài: “Anh cũng quá không có kiên nhẫn, người ta chờ bạn gái trang điểm cả nửa tiếng cũng rất bình thường.”

Tiểu Cố cười với cô: “Vấn đề là cô không phải là bạn gái của tôi.”

Mễ Quang quay đầu đi ‘hứ’ anh một tiếng, giống như ai mà thêm bạn trai như anh vậy!

Sau khi hai người đi ra, Tiểu Cố cúi đầu nhìn đồ mặc trên người Mễ Quang: Cô thay một chiếc váy, phần thân trên là len dệt kim màu trắng sữa, còn phía dưới là chiếc váy chữ A màu hồng, còn là váy hai tầng nữa chứ, phần chân váy phía trong dài hơn một đoạn, được may bằng lụa màu cánh sen.

Tiểu Cố bật cười một tiếng: “Dắt chó đi dạo thôi, cô mặc giống như công chúa nhỏ vậy làm cái gì?” Đặc biệt là chiếc áo lông thú nhỏ cộc tay ở ngoài, rất bắt mắt.

Mễ Quang nói: “Bình thường, đi làm tôi đều mặc đồng phục, những bộ quần áo này cũng không có cơ hội mặc. Hôm nay thật vất vả mới ra ngoài, đương nhiên là muốn mặc rồi.”

Tiểu Cố im lặng giây lát: “Tôi dắt chó đi dạo, không phải đi để trông chừng cô.”

Mễ Quang: “.....”

Hai người đang nói chuyện thì cụ Khâu ở lầu năm lại mở cửa đi ra. Nhìn thấy Tiểu Cố và Mễ Quang cùng nhau đi xuống, vẫn như lần trước, hiền hòa cười rồi nói với họ: “Hai vợ chồng son ra ngoài dắt chó đi dạo đấy à?”

Mễ Quang: “.....”

Tiểu Cố bình tĩnh nói: “Dạ.”

Mễ Quang: “.....”

Cô nghiêng đầu, sử dụng ánh mắt chất vấn anh.

Tiểu Cố nói: “Có giải thích với ông Khâu cũng vô dụng, dù sao thì lần sau ông ấy cũng quên thôi.”

..... Vậy cũng không thể cứ ngầm thừa nhận như vậy được!

18. Chương 16: Tiếng Anh

(Nhân vật chính tên là Mễ Quang cũng là Mễ Tình nha mọi người)

EDIT BY XIAO YAN

BETA BY CHERYL CHEN

Đằng sau công viên Nam Thành có một bãi cỏ rất lớn, nhiều người dân sống gần đây rất thích đưa chó mèo mình nuôi đến chơi đùa.

Mỗi ngày Tiêu Cố đều đưa Husky đi một vòng rộng, rồi đến bãi cỏ ngồi nghỉ ngơi.

Hôm nay có Mễ Tình đi cùng, bởi vì nghĩ cho tốc độ của cô nên Husky chạy chậm hơn bình thường. Đi ngang qua một tiệm cá chiên nhỏ, ông chủ hô to: “Tiểu Hắc, dắt chó đi dạo đấy à...”

Nói đến đây, miệng ông chủ kia đông cứng lại, không thể tin được, nói: “Ông chủ Tiểu à, từ bao giờ cậu tìm được bạn gái xinh đẹp thế!”

Chó độc thân chịu cảnh phản bội, cảm giác thật khổ sở, khó chịu.

Tiêu Cố nhìn ông ta, bình bình nói: “Cô ấy không phải bạn gái tôi.”

Mễ Tình cười cười đi qua tiệm, nói với ông chủ kia: “Anh ta làm gì có cửa quen người đáng yêu như tôi.”

Ông chủ tiệm cá chiên: “...”

Sao lại có cảm giác “phu tướng phụ tỳ” nhỉ, chắc chắn là ảo giác của mình rồi.

Nhưng hôm nay Tiêu Cố dắt chó đi qua, ông chủ quán ăn hai bên đường đều có chung một ý nghĩ – hic, bạn gái ông chủ Tiểu thật trẻ đẹp.

Mễ Tình đi trên thảm cỏ theo Tiêu Cố, bây giờ người dắt thú cưng đi dạo không nhiều, cô tìm cái ghế trống, ngồi xuống.

Husky chơi trên cỏ với mấy con chó khác, phong cảnh nơi đây không hẳn đẹp lắm, nhưng không khí rất trong lành, ngồi thế này thì thấy hơi lạnh. Mễ Tình chà chà hai bàn tay vào nhau, hỏi Tiêu Cố: “Ông chủ trẻ, không phải anh nên suy nghĩ một chút về việc tiền lương tăng ca của chúng tôi sao?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, thản nhiên nói: “Tiền lương hiện tại của nhân viên phục vụ mất người đã khá cao rồi.”

Mễ Tình trề môi: “.... Chúng tôi làm việc mệt hơn người khác nhiều, đêm qua 11 giờ tôi mới tan làm!”

Tiêu Cố cười: “Người mới như cô thì mệt cái gì? Cán đo đong đếm đã học xong chưa?”

Mễ Tình cảm thấy mình bị lảng mạ, không phục nói: “Anh Tiêu, dù gì tôi cũng tốt nghiệp đại học, thôi được, tôi học chuyên ngành có thể tính toán được tiền bạc, thôi thì anh điều tôi đến quầy thu ngân đi?”

Làm nhân viên thu ngân nhàn hơn phục vụ nhiều.

Tiêu Cố nói: “Tôi cảm thấy cô làm nhân viên phục vụ vẫn thích hợp hơn.”

Mễ Tình bất mãn: “Vì sao?”

“Vì tôi rất khó tưởng tượng ra bộ dáng cô lao động trí óc.”

Mễ Tình: “...”

Haha, đừng nói nữa.

Cô quay đầu nhìn Husky đang chơi đùa bên cạnh, bị một con Toy Poodle leo lên người.

Mễ Tình: “...”

Cô kéo tay áo khoác của Tiêu Cố: “Chó của anh.....” bị một con Toy Poodle dè dặt.

Tiêu Cố nhìn theo hướng mắt cô, thấy nhưng không nói gì: “Ngày nào cũng đánh nhau mà không bao giờ thắng nổi.”

Mễ Tình ngu ngơ hỏi: “Cho dù đối thủ là một con Toy Poodle?”

“Đúng.”

Mễ Tình: “...:

Cầu Đản to lớn hơn nó bao nhiêu lần.

Hai người ngồi trên ghế một lúc, Tiêu Cố nhìn Mễ Tình luôn chà hai tay, có lẽ cô hơi lạnh, đứng lên nói: “Được rồi, về thôi.”

“À.” Mễ Tình đứng lên đi theo, nhưng khi cô vừa quay người lại đã ngơ ngẩn.

Lúc mới đến đây, trên bãi cỏ chỉ có 2 3 con chó nhỏ, cho nên cô chẳng sợ. Nhưng mới ngồi chưa ấm chỗ, trên bãi đã tụ tập hơn chục con chó, cô đếm không xuể, trong đó còn nhiều con to hơn cả Cầu Đản.

Ôi đúng là địa ngục.

Mễ Tình đứng im không dám nhúc nhích, bị nhiều chó như thế vây quanh, cô luôn phải đề phòng.

“Sao thế?” Tiêu Cố thấy cô không động đậy, quay mặt nhìn.

“Chó.....” Mễ Tình cứng ngắc phun ra một chữ, ánh mắt sợ hãi biểu đạt chân thực cảm xúc của cô.

Tiêu Cố phản ứng rất nhanh, anh nhìn quanh, nói: “Không phải lo, đây đều là chó nuôi, chủ nhân đi theo cạnh, không cần đâu.”

Mễ Tình vẫn chờ người, hơi giật mình, như đang phủ định.

Tiêu Cố nói: “Bãi cỏ này rộng nhất là 6 7 mét, đi rất nhanh.”

Mễ Tình khoe miệng giật giật, run run phun ra ba chữ: “Tôi không dám.....”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn cô ngẫm nghĩ, rồi đột nhiên tiến lên, chắn ngang mặt, nhắc bổng cô lên.

Hai chân nhẹ bẫng, tay Mễ Tình vòng qua cổ Tiêu Cố như phản xạ tự nhiên. Cô vừa sợ vừa giận, nói: “Anh làm gì thế?”

“Bé cô đi ra ngoài.” Tiêu Cố nói xong, nghiêng đầu nhìn con chó gọi “Husky, đi thôi.”

Husky có vẻ chơi chưa chán, ăng hai tiếng, Tiêu Cố trừng mắt nhìn nó một cái, nó liền ngoan ngoãn chạy tới. Tiêu Cố thấy nó đuổi kịp, ôm Mễ Tình đi qua bãi cỏ.

Người chung quanh đều tò mò nhìn lại, tư thế bế công chúa này, khiến cho không ít thiếu nữ thở dài. Mễ Tình da mặt mỏng, bị mấy cô nhìn như thế, xấu hổ đến nỗi hận không thể vùi đầu vào ngực.

Cô đẩy Tiêu Cố hai cái: “Anh thả tôi xuống, bọn họ đều đang nhìn đấy!”

Tiêu Cố nói: “Cô chắc chắn hả? Thấy con chó Đức kia thế nào?”

Mễ Tình: “...”

Nếu bây giờ thả cô xuống, cô sẽ sợ tới mức không dám động chân, nhưng tình huống này xấu hổ quá đi. Cô không thể cúi đầu xuống, đành vùi đầu vào lồng ngực Tiêu Cố, gắng sức che mặt.

Tiếng động mập mờ náo động xung quanh hòa với tiếng chó sủa dần dần cách xa, Mễ Tình nghe được rõ ràng, nhịp tim Tiêu Cố.

Như đang bị ma xui quỷ khiến bỗng bình tĩnh hoàn hồn trở lại, tiếng tim đập của Tiêu Cố làm cho cô thấy an tâm.

Cô nhớ tới hơn mười năm trước, khi mới 5 tuổi cô bị nhiều chó dữ dọa sợ đến nỗi phát khóc, Anh Thỏ cũng đột nhiên xuất hiện, thay cô xua hết lũ chó đi.

Lúc đó, cũng có cảm giác an tâm như thế này.

“Cô suy nghĩ cái gì? Nhìn mặt như sắc nữ ấy.” Tiêu Cố không biết đã tới bên đường từ bao giờ, thả Mễ Tình xuống.

Mễ Tình hơi xấu hổ, chỉnh trang lại quần áo đầu tóc, ho một tiếng: “Không có gì, tôi chỉ bị dọa sợ một xíu.”

Tiêu Cố đánh giá cô từ trên xuống dưới vài lần, lông mày nhíu lại như trêu tức: “Tôi nhớ rõ cô từng nói có anh trai giúp cô đuổi đám chó đi, trở thành anh hùng của cô? Vậy bây giờ tôi không phải thành siêu cấp anh hùng à?” Anh không nhịn được cười thành tiếng: “Trăm ngàn lần cô đừng nghĩ như thế, tôi buồn cười lắm.”

Mễ Tình: “...”

Cô nắm tay phải thành quả đấm, hít thật sâu, đi nhanh về phía trước. Husky kéo Tiêu Cố đuổi theo.

Mễ Tình nghĩ ngợi cả ngày rồi, mai lại có tinh thần khỏe khoắn đi làm.

Ngay từ đầu, công việc hàng ngày của cô là phụ giúp mọi người, làm cùng cô vẫn là em trai lần trước. Hai người luyện tập một thời gian, trình độ kinh nghiệm đều tăng lên, chị Dung Dung cũng không còn mắng họ là đàn độn nữa.

Sau thời gian chuẩn bị mở tiệm, em trai tay bủn rủn, làm đổ chén trà: “Khi đọc sách, tôi cũng tưởng ông chủ Tiêu nhờ vào mặt để kiếm cơm, ai ngờ làm rồi mới biết, đúng là bản rễ lao động.”

Mẽ Tình hơi đồng cảm, an ủi cậu ta: “Ít nhất là nếu làm việc sẽ không chết đói, còn kiếm cơm nhờ khuôn mặt, nói không chừng sau hai ngày đã chết đói rồi.”

Em trai nhỏ “...”

Tiểu nam sinh: “...”

Cảm ơn nha, an ủi hay lắm.

“Tốt rồi, tinh thần đã lên cao, làm việc thôi.” Chị Dung vỗ tay, thông báo mọi người bắt đầu làm việc. Bởi không nhờ cậy được khuôn mặt, nên mấy người ở đây đều bán rẻ sức lao động để kiếm cơm.

Qua 12 giờ, có ba người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh đến ăn, Tiểu Đức Tử đón khách vẫn hơi bối rối. Anh đem vốn tiếng anh mình đã học hồi tưởng lại, sau đó phun ra một câu mà anh nghĩ rằng mình phát âm chuẩn nhất: “Hello.”

Người ngoại quốc đứng đầu vui vẻ dùng tiếng anh nói chuyện với Tiểu Đức Tử: “Xin chào, chúng tôi tới đi du lịch, đúng lúc qua đây. Hương thơm ở đây rất nồng nàn, mọi người bán gì vậy?”

Tiểu Đức Tử: “...”

Cậu lại tiếp tục nhớ lại vốn từ đơn đã học, nói: “Ba gram dầu!”

Người kia cười: “Không cần cảm ơn, chúng tôi đều rất muốn biết nơi này bán món gì.” Anh ngẫm nghĩ, dùng tiếng Hán trúc trắc, nói: “Bán lẩu?”

Hai chữ này Tiểu Đức Tử nghe hiểu, anh lắc đầu: “Đây không phải lẩu, đây là hương vị Xuyên Xuyên.” Chữ ‘hương vị Xuyên Xuyên’ anh dùng ngữ điệu của người nước ngoài nói, vô cùng khoa trương.

“Hương Xuyên Xuyên?” Người kia bắt chước cậu nói một lần, nhíu mày nghi hoặc: “Đó là cái gì?”

Tiểu Đức Tử gộp nhặt từ ngữ nửa ngày trời, cuối cùng hô vang: “Mẽ Tình cô biết tiếng anh đúng không? Học đại học rồi mà!”

Mẽ Tình vừa được một bàn khách khen ngợi, nghe thấy Tiểu Đức Tử gọi từ cửa vào, liền ra ngoài xem. Thấy ở đó có ba người nước ngoài, cô vội vàng đi qua: “Xin chào, cho hỏi tôi có thể giúp gì cho mọi người?”

Cô đang nói tiếng Anh, vô cùng lưu loát, Tiểu Đức Tử nghe được thì sửng sốt. Ông chủ ngoại quốc rất cuộc gặp được người có thể nói chuyện với mình, vô cùng hứng khởi: “À, đúng vậy, chúng tôi định vào trong ăn cơm trưa, có được không?”

Mẽ Tình nói: “Đương nhiên có thể, xin hãy theo tôi.”

Mẽ Tình đưa ba người nước ngoài vào, Lâm Tinh Dung nháy mắt ra dấu, ý là ba người này giao cho cô.

Chỉ cần phục vụ ba người này, Mẽ Tình mừng rỡ thoải mái, bọn họ bắt ngờ với bất kì thứ nào, cô chỉ cần đảm đương tốt việc phiên dịch là được.

Tiểu Đức Tử tựa vào quầy thu tiền, nhìn Mẽ Tình ở bàn bọn họ, nói với Lâm Tinh Dung: “Chị Dung Dung, tôi cảm thấy chị thật sự không coi trọng tôi.”

“Phụt.” Dung Dung còn chưa cười, em gái thu tiền đã bật cười “Coi trọng cái ‘Hello’ ‘Thank You’ của anh à?”

Tiểu Đức Tử: “...”

Thôi thì trúng gió chết anh đi.

Một giờ sau, người bạn nước ngoài ăn cay đến nổi nước mắt lưng tròng nhưng vô cùng thỏa mãn ra về. Trong tiệm giờ không nhiều khách, mọi người thu dọn, giữa trưa, công việc kết thúc.

Tiểu Đức Tử tựa cửa thở hổn hển, đã thấy ba người nước ngoài chưa đi được bao lâu đã quay lại.

Anh vội vàng đứng thẳng người, khởi động hai nghìn lần tinh thần.

“Xin lỗi, cho hỏi mọi người có thấy cái máy ảnh của tôi không? Cũng giống như trong các cửa hàng, nó... lớn thế này, rất dễ rơi,” Ông chú ngoại quốc vừa rồi, hơi sốt ruột nhìn Tiểu Đức Tử khoa tay múa chân.

Nghe không hiểu, Tiểu Đức Tử còn gấp hơn ông ta, Mễ Tình muốn về nhà nghỉ ngơi, Thẩm Thi Thi tối mới đến, bây giờ trong tiệm không ai có thể giao tiếp với họ được.

“Xin chào, xin hỏi có chuyện gì?” Một chuỗi tiếng Anh lưu loát trầm thấp đột nhiên vang lên ở bên tai, Tiểu Đức Tử giật mình ngẩng đầu, hóa ra là Tiêu Cố.

Ông chú như thể gặp người đàn ông đầu tiên của Trung Quốc nói được tiếng Anh, nói: “Xin chào, máy ảnh của tôi rơi ở đây” Tiêu Cố hỏi: “Nhân hiệu gì, màu gì?”

Người kia miêu tả rõ cho Tiêu Cố.

Tiêu Cố gật đầu, nói: “Xin chờ một chút.” Anh vào trong nhà, hỏi nhân viên thu ngân, “Có ai nhặt được cái máy ảnh nào không?”

Nhân viên thu ngân ngẫm nghĩ, nói: “À, có một cái!” Cô lấy trong ngăn kéo ra một cái máy ảnh, đưa cho Tiêu Cố, anh đối chiếu với thông tin người kia vừa nói, đều khớp hết.

Anh đem máy ảnh trả lại cho ông chú ngoại quốc, người đó cao hứng nói: “Ồi, thật tốt quá, cảm ơn anh! Bên trong có rất nhiều ảnh chụp quý!”

Tiêu Cố nói: “Không cần khách khí, vật này nhỏ, lần sau cẩn thận một chút.”

Tiểu Đức Tử bên cạnh há hốc mồm nhìn anh, hồi lâu mới hỏi: “Ông chủ, sao tiếng anh của anh lại lưu loát thế?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn anh ta: “Sao cậu thắc mắc nhiều vậy?”

Tiểu Đức Tử: “...”

Tôi chỉ tò mò thôi mà!

19. Chương 17: Cứu Mỹ Nhân

EDIT BY VŨ

BETA BY CHERYL CHEN

Tiêu Cố không để ý đến sự tò mò của Tiểu Đức Tử, sau khi tiễn ba người nước ngoài kia về, anh cũng đi luôn.

Tiểu Đức Tử nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh, hỏi Lâm Tĩnh Dung: “Chị Dung Dung, ông chủ trước kia làm nghề gì thế? Sao nói tiếng Anh trôi chảy vậy?”

Lâm Tĩnh Dung nhún mày, cô không rõ lắm về quá khứ của Tiêu Cố, khi cô gặp anh, anh đã là ông chủ tiệm Xuyến Xuyến rồi.

Tiểu Đức Tử thấy Lâm Tĩnh Dung không nói gì, chớp chớp mắt: “Chị Dung, chẳng nhẽ chị cũng không biết?”

Lâm Tĩnh Dung lườm anh, quát: “Chuyện ông chủ cậu hỏi làm gì? Làm tốt việc của mình đi!”

Tiểu Đức Tử bĩu môi, đi lên lầu hai ngủ bù.

Đến buổi chiều, Mễ Tình đi làm, nghe Tiểu Đức Tử thêm mắm thêm muối kể lại chuyện giữa trưa, cô hơi tò mò. Cô vẫn nghĩ Tiêu Cố vừa tốt nghiệp xong đã ra ngoài kinh doanh — không chừng chưa tốt nghiệp cả trung học ấy, cô hơi khó hình dung dáng vẻ nói tiếng anh của Tiêu Cố.

Khách đến đông dần, Mễ Tình cũng bỏ chuyện này ra sau đầu. Tiểu Đức Tử đón ba vị khách, Mễ Tình lập tức cầm ấm trà đi rót cho khách.

“Ồ, người đẹp, cô cũng làm ở đây?” Người nói đằng trước là mẹ của Tiểu Mập Mập, còn có Tiểu Hắc Tử.

Mễ Tình cười: “Vâng, tôi tạm thời làm ở đây.”

Mẹ Tiểu Mập Mập nhìn cô, nhiệt tình nói: “Cô là Mễ Tình đúng không? Tôi vừa nghe Tiểu Đức Tử bảo cô nói tiếng anh rất tốt?”

Mễ Tình không hiểu sao Tiểu Đức Tử lại đi nói chuyện đó ra ngoài, hơi ngại: “Tôi có ở nước ngoài mất năm, nên biết chút chút.”

“Ồ, cô từng ở nước ngoài à?” Mẹ của Mập nói, “Vậy cô có thể bỏ tức tiếng anh cho Tiểu Mập Mập được không?”

Mễ Tình không nghĩ tới dì ấy lại nói thế, giật giật lông mày: “Học bỏ tức tiếng Anh?”

“Đúng vậy!” Mẹ Tiểu Mập Mập nhìn con trai mình, oán giận nói, “Điểm tiếng anh của thằng nhóc này rất kém. Trước đây tôi cho đi học thêm của thầy giáo, nó trốn học liên tục, tôi không quản nổi. Nhà chúng tôi cũng gần đây, cô có thể tới dạy gia sư cho nó được không? Tôi sẽ gửi trả học phí.”

Mễ Tình vốn cảm thấy hơi phiền, nhưng lại nghe được câu cuối, mắt sáng lên: “Cô cứ yên tâm giao cho tôi đi.”

Cô đồng ý nhanh chóng, nhưng hơi buồn, bởi dạo đây cô chỉ rảnh có 4 tiếng, không có thời gian cố định để dạy học, cũng chưa biết chừng không có lúc nào rảnh mà dạy ấy... Nhưng không sao cả! Ba giờ chiều là thời gian nghỉ ngơi, cô có thể không nghĩ!

Quyết định xong, Mễ Tình thấy thoải mái hơn. Tiểu Mập Mập thấy chị gái xinh đẹp đồng ý dạy thêm cho mình, tâm trạng lên cao. Tiểu Hắc Tử ngồi bên cạnh lay lay mẹ mình, kiên quyết nói: “Mẹ, con cũng muốn học bỏ tức tiếng anh, mẹ cho con với Tiểu Mập học chung đi!”

Mẹ Tiểu Hắc nhìn con như người ngoài hành tinh, nói: “Hôm nay mặt trời mọc ở đằng Tây à? Sao con lại chủ động xin học thế kia?”

Tiểu Hắc kiên quyết nói: “Nếu không giỏi tiếng anh, chắc về sau cũng chỉ như anh Tiểu Đức Tử trông của quán Xuyên Xuyên thôi.”

Tiểu Đức Tử: “...”

Anh ở Xuyên Xuyên trông cửa hàng không phải vì không học tốt môn tiếng Anh, mà là vì anh không học tốt môn nào cả.

Anh buồn bã rời đi, Mễ Tình thành giao được chuyện làm ăn, vui vẻ tới mức muốn bay lên. Mục tiêu của cô sắp hoàn thành rồi!

Cậu buồn bã rời đi, Mễ Tình thành giao được chuyện làm ăn, vui vẻ muốn bay lên. Mục tiêu của cô sắp được hoàn thành rồi!

Sau khi Mễ Tình đi tiếp đón khách khác, mẹ Tiểu Mập Mập và mẹ Tiểu Hắc tụm lại tám chuyện.

Mẹ Mập nói: “Chị nói xem quan hệ của ông chủ Tiêu và cô Mễ Tình này là như thế nào? Trước đây nghe nói cô ấy là khách trọ của ông chủ Tiêu, hiện tại lại đến nhà hàng làm việc, cảm giác không bình thường lắm.”

Mẹ Tiểu Hắc nói: “Thấy hơi mờ ám, nhưng không phải trong nhà hàng còn có Dung Dung sao? Tôi vẫn nghĩ ông chủ Tiêu thích cô ấy.”

Mẹ Tiểu Mập lắc đầu, không đồng ý nói: “Nếu đúng như thế, còn chờ tới bây giờ sao? Tôi nghĩ không phải.”

Mẹ của Tiểu Hắc suy nghĩ một chút, cảm thấy có lý: “Nhưng cô Mễ Tình này rất giống đại tiểu thư, lại từng đi du học nước ngoài, tiêu chuẩn nhất định rất cao!”

Mẹ của Tiểu Mập Mập cười: “Chị xem ông chủ quán có kém gì đâu, trong tiệm này biết bao nhiêu cô gái vì cậu ấy mà tới đấy thôi.”

Mẹ Tiểu Hắc ngẫm hiểu, hai người nhìn nhau cười, tất cả đều không nói nữa.

Trong quán quả đúng là không thiếu khách đến vì Tiêu Cố, hiện tại trước mặt cô cũng có hai người như vậy đây...

Hai cô gái này thoát nhìn không lớn hơn cô là bao, hình như cũng vừa tốt nghiệp đại học. Mẹ Tình hỏi các cô có muốn gọi đồ uống không, đã có nữ sinh lôi kéo cô, hỏi: “Số điện thoại ông chủ chỗ các cô là gì thế?”

Mẹ Tình sững sốt, chớp mắt: “Cô tìm ông chủ có chuyện gì không?”

Nữ sinh nói: “Muốn tâm sự vài chuyện thôi”

Mẹ Tình trừng mắt nhìn, hóa ra là muốn tâm sự với ông chủ. Cô lấy trong túi quần ra tấm danh thiếp của quán, đưa cho nữ sinh đối diện cô: “Đây là danh thiếp của quán chúng tôi, mặt trên có số cố định của quán, cũng có số của ông chủ”

Vậy mà nữ sinh kia không nhận: “Danh thiếp này tôi có đây, dãy số kia tôi cũng đã gọi mấy lần, không thấy ai trả lời, nhắn tin cũng không thấy hồi âm lại.” Nói tới đây, cô mập mờ nháy mắt nhìn Mẹ Tình, lặng lẽ nói: “Tôi muốn hỏi số điện thoại cá nhân của anh ấy.”

Mẹ Tình giật mình, thảo nào ngày đầu tiên cô đến đây, gọi ba cuộc điện thoại anh cũng không trả lời, thì ra anh ta nghĩ cô là fan gọi điện quấy rầy.

Cô thu lại danh thiếp, cười ngượng: “Thật ngại quá, số điện thoại cá nhân của ông chủ Tiêu tôi cũng không biết, cô trực tiếp hỏi anh ấy là được.”

Nữ sinh bĩu môi, hơi thất vọng, cô liếc mắt với bạn, vụng trộm hỏi Mẹ Tình: “Thế chị Dung Dung trong quán có quan hệ gì với ông chủ Tiêu? Có phải là bạn gái của anh ấy không?”

“Chuyện này...” Mẹ Tình dừng một chút, “Đời tư của ông chủ nhân viên làm công chúng tôi không dám quá phận.”

Nữ sinh còn muốn hỏi mấy thứ, nhưng bàn bên cạnh có khách kêu trà, Mẹ Tình cũng nhân cơ hội mà chuẩn đi.

Một bàn có 4 5 người đàn ông ngồi, bên dưới vỏ chai bia ngổn ngang. Mẹ Tình cầm ấm trà theo hướng khách, rót đầy vào ly trước mặt người đó.

Đó là một người đàn ông mặc áo lông đen, tóc đầu đinh, dáng người rắn chắc. Mẹ Tình rót xong định quay đi, thì bị người đàn ông kia giữ lại.

“Người đẹp, sao trước đây chưa từng thấy cô?”

Anh ta lôi cổ tay Mẹ Tình, không cho cô đi.

Mẹ Tình nhú mày, lực người kia rất mạnh, cô giật tay về sau, nhưng không di chuyển được gì.

Cô hít một hơi, cười nói: “À, tôi mới đến đây không bao lâu, xin anh buông tay.”

Nhưng vị kia không buông tha: “Đừng đi, ở đây tâm sự với anh tí đã.”

Lông mày Mẹ Tình giật giật, cô kim chế không tát người kia một bạt tai, nhìn ghê tởm: “Tôi còn phải làm việc, mời anh bỏ tay.”

Đối phương giả mù giả điếc, vẫn kéo cô bên đến bên mình. Thẩm Thi Thi gần đó nhìn thấy, vội vàng đi tới, muốn kéo Mẹ Tình ra, nhưng chưa chạm đến cạnh bàn, đã thấy bóng người mặc đồ xanh biếc đứng chắn trước mặt, cầm cổ tay vị khách kia.

“Ở trong tiệm chúng tôi mà lại trêu chọc nhân viên của chúng tôi, anh cho rằng tôi là gì?”

Giọng điệu trầm thấp mọi ngày vẫn nghe, nhưng lúc này lại phủ một lớp tức giận, càng thêm uy nghiêm.

Mẹ Tình nghiêng đầu sang nhìn, quả nhiên người đứng cạnh là Tiêu Cố.

Anh lại thêm một lực rất lớn trên cổ tay khách nhân, người kia hô nhỏ một tiếng, liền buông lỏng Mễ Tình ra. Thảm Thi Thi lúc này mới kéo Mễ Tình về bên cạnh mình, ân cần hỏi: “Cô không sao chứ?”

Mễ Tình lắc đầu, nhìn về phía Tiêu Cố.

Người kia lắc lắc cổ tay bị bóp chặt, nổi giận đùng đùng đập bàn đứng lên: “Mày là ai? Tao muốn tán gẫu với cô ta, liên quan cái rắm gì đến mày?”

Anh ta làm lộn xộn lên, trong quán có không ít khách bị anh ta dọa sợ, đồng loạt nhìn sang.

Tiêu Cố bình tĩnh nhìn, con người đen nhánh không có cảm xúc: “Tôi là ông chủ ở đây.”

“Ông chủ?” người kia càng lớn gan “Quán anh bình thường vẫn đãi khách thế à?”

Tiêu Cố bình tĩnh nói: “Quán chúng tôi không chào đón khách như anh.”

Người kia “a” một tiếng, hùng hổ bước lên, như muốn đánh nhau, nhưng bị người đi cùng ngăn lại: “Thật ngại quá, anh em tôi uống hơi nhiều rồi.”

Tiêu Cố không nói gì, để mặc người mặc áo lông đen không phục, ồn áo náo loạn muốn bạn mình tránh ra.

Lại thêm một người đàn ông bên cạnh tới hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Người mặc áo lông đen thấy, khinh thường hỏi: “Mày là ai? Liên quan gì mày?”

Người đó nhìn rồi lấy từ túi ra thẻ cảnh sát: “Tôi là cảnh sát.”

Nói xong, còn chỉ bàn đằng sau: “Cảnh sát bọn tôi thường đến tiệm này ăn, đừng làm bậy ở đây.”

Người mặc áo lông đen nhìn theo hướng tay, thấy hai bàn chập lại thành một dãy, toàn là.. cảnh sát.

Mấp máy môi, nhưng lại im lặng, bạn của người mặc áo lông đen dẫn anh ta đi, nói vài lời xin lỗi.

“Được rồi, không có việc gì, mời mọi người tiếp tục dùng bữa.” Lâm Tĩnh Dung đi ra, cười trấn an khách trong sảnh.

Tiêu Cố nói vài câu với cảnh sát, quay đầu nhìn Mễ Tình, tới bên cô: “Cô không sao chứ?”

Mễ Tình lắc đầu: “Không có việc gì.....”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn tay cô bị siết đỏ. Anh trầm mặc, rồi lên tầng hai: “Theo tôi đến phòng nghỉ, tôi giúp cô bôi thuốc.”

20. Chương 18: Quan Hệ

EDIT BY VŨ

BETA BY CHERYL CHEN

Lâm Tĩnh Dung đi theo sau Tiêu Cố, bước đến gần cầu thang, cô nói: “Hay là để em bôi thuốc cho cô ấy.”

“Không cần đâu.” Bước chân Tiêu Cố chưa đến cửa, anh quay đầu nhìn Mễ Tình còn đứng sững sờ ở đó: “Cô còn đứng đấy làm gì?”

“À” Mễ Tình lên tiếng, bước chân nhanh hơn.

Lâm Tĩnh Dung nhìn bóng dáng của bọn họ biến mất ở góc cầu thang, xoay người tiếp tục xuống lầu tiếp đón khách.

Phòng nghỉ của nhân viên ở bên cạnh phòng thay quần áo, diện tích không lớn lắm, nhưng lại có hai chiếc ghế sofa nhỏ, nếu mệt mỏi có thể nằm trên đó ngủ.

Trên mặt bàn trước ghế sofa còn một ít đồ ăn vặt chưa ăn hết, Tiêu Cố để Mễ Tình ngồi xuống ghế, để hộp thuốc lên bàn.

Hộp thuốc nhỏ này Tiêu Cố cất ở phòng nghỉ ngơi, đây là lần đầu tiên Mễ Tình nhìn thấy, cô bắt đầu nghĩ anh là một ông chủ tốt.

“Đưa tay cho tôi.” Giọng của Tiêu Cố vang lên bên tai, Mễ Tình thu lại ánh mắt đang nhìn hộp thuốc, đưa tay mình tới.

Trên cổ tay xuất hiện mấy vết hồng rõ ràng, có thể hình dung ra vị khách kia dùng lực rất mạnh kéo cô. Tiêu Cố nhìn một hồi, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng xoa trên da cô.

“Á” Mễ Tình thấy đau, lập tức kêu thành tiếng, bất mãn ngẩng đầu nhìn anh chằm chằm “Anh xoa nhẹ thôi, đau lắm đó!” Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô: “Biết đau sao cô không đánh hấn? Không phải lúc trước cô tát ông già kia dững mãnh lắm à?”

Mễ Tình cau mũi, vùi đầu nhỏ giọng nói: “Không phải anh nói tôi quá trẻ con sao? Tôi không muốn gây chuyện trong quán anh.”

Tiêu Cố nhìn cô không trả lời, đổ một ít rượu thuốc vào lòng bàn tay, xoa bóp cổ tay bị thương của Mễ Tình. Rượu thuốc lạnh lẽo đột nhiên tiếp xúc với da thịt, mang tới cảm giác đau đớn khiến Mễ Tình cau mày, khẽ rên.

Tiêu Cố nói: “Kiên nhẫn một chút, không có lực thì không hiệu quả.”

Mễ Tình ngẩng đầu nhìn anh, Tiêu Cố cúi đầu, lông mi rũ xuống che đi đôi mắt, nhưng Mễ Tình nghĩ rằng ánh mắt của anh thật chuyên chú.

Lòng bàn tay của Tiêu Cố truyền đến từng đợt ấm áp, cổ tay Mễ Tình cũng theo đó mà ấm lên. Căn phòng nhỏ chỉ có tiếng ma sát của quần áo, hương vị của rượu thuốc tràn ngập trong không khí.

Mễ Tình im lặng ngẩng người trong chốc lát, nhìn Tiêu Cố hỏi: “Vừa rồi anh nói tôi là người của anh sao?”

Tiêu Cố không ngẩng đầu lên, chỉ nói: “Cô là nhân viên của tôi, đương nhiên là người của tôi rồi.”

Mễ Tình đảo tròn mắt, ông chủ Tiêu đúng là thích chiếm tiện nghi của nhân viên. Cô hạ ánh mắt, lại nói: “Hôm nay tôi nghe Tiểu Đức Tử kể lại anh cũng biết tiếng Anh.”

Tiêu Cố cười khẽ, nâng mắt nhìn cô, rồi lại tiếp tục cúi đầu giúp cô bôi thuốc ở cổ tay: “Thời đại này mà nói được tiếng Anh cũng không có gì giỏi lắm, ngay cả chú Trương bán ở tiệm đối diện cũng hợp tác làm ăn với người nước ngoài.”

Mễ Tình: “...”

Bây giờ anh muốn gạt bỏ sở trường duy nhất của cô đó sao?

Cô mím môi, hai mắt nhìn anh, thử hỏi: “Chuyện này... Anh và chị Dung Dung có quan hệ gì vậy?”

Tiêu Cố ngẩng đầu nhìn cô, khóe miệng như cười như không: “Cô để ý đến chuyện này sao?”

Mễ Tình dứt khoát: “Tôi không thêm để ý, chỉ là thường xuyên bị khách khứa hỏi về chuyện này thôi.”

Tiêu Cố cười cười, nói: “Quan hệ ông chủ nhân viên thôi, cô ấy là tôi mời đến tiệm giúp đỡ.”

Mễ Tình kêu lên một tiếng đầy ẩn ý: “Vậy cô ấy cũng là người của anh?”

Tiêu Cố trầm mặc nhìn cô, động tác dần dừng lại, nhìn tay cô: “Được rồi.”

Anh đây chặt nắm bình, bỏ lại vào hộp thuốc.

Mễ Tình nhìn mu bàn tay mình bị xoa bóp ửng đỏ, cô lắc lắc vài cái, cảm giác dễ chịu hơn nhiều: “Cảm ơn.”

Tiêu Cố đem hộp thuốc đặt lại chỗ cũ, quay đầu nhìn cô: “Không cần khách khí, cô cứ coi như là tai nạn lao động vậy.”

Mề Tình: “...”

Đây là tai nạn lao động cái quỷ gì!

Mề Tình khoe môi co giật, đứng lên: “Tôi xuống làm việc tiếp đây.”

“Ừ.” Tiêu Cố bỏ hai tay vào túi quần, đi đến cửa: “Nếu lần sau còn gặp chuyện này, cô cứ la lớn lên, trong quán có nhiều khách, hần không dám làm xằng bậy đâu.”

Mề Tình nghiêng đầu, cười với anh: “Cảm ơn, tôi cũng không muốn có lần sau đâu.”

Tiêu Cố nâng khoe miệng, không nói gì.

Sau khi Mề Tình xuống lầu, Thẩm Thi Thi kéo cô lại nhìn, hỏi han ân cần rồi lại tiếp tục làm việc. Mãi cho đến chín giờ, trong quán mới vui với khách đi.

Mề Tình và Thẩm Thi Thi đứng trong góc tiệm, Thẩm Thi Thi thấy trong quán có mấy bàn khách đều còn đang bận rộn ăn uống, nên lấy điện thoại ra ngó.

Mề Tình nhìn Thi Thi trêu đùa nói: “Lại nói chuyện phiếm với tài khoản công chúng của Cố Tín à?”

Cô cố ý tăng giọng khi đọc bốn chữ ‘tài khoản công chúng’, nhưng Thẩm Thi Thi không để ý chút nào, ngược lại có chút hưng phấn mà nói với cô: “Gần đây tôi mới phát hiện, tài khoản công chúng trả lời ngày càng thông minh, ôi chao, tôi nói nhiều bao nhiêu nó đều hiểu, hơn nữa còn thân thiết lạ thường nha..”

“Phải không vậy?” Mề Tình nhướn mày nhưng không để ý lắm, thật ra cô chỉ tò mò nếu Thẩm Thi Thi biết Cố Tín là em họ ông chủ thì sẽ phản ứng thế nào?

Thẩm Thi Thi rất hứng trí, đầu ngón tay của cô trượt trên màn hình, đưa điện thoại di động cho Mề Tình xem: “Đây xem này, là tin nhắn tôi với anh ấy.”

Mề Tình đến gần, nhìn.

Thẩm Thi Thi: Anh Cố đẹp trai , ăn cơm chưa? ~==3=

Cố Tín: Tôi còn chưa ăn, vừa mới ra từ phòng thu âm

Thẩm Thi Thi: Thật đáng thương QwQ, tôi đã ăn thịt bò với khoai tây chiên ở quán! Còn có fans

Cố Tín: Tôi cũng muốn ăn:-[

Mề Tình nói: “Cuộc nói chuyện chỉ liên quan đến ăn.”

Thẩm Thi Thi bĩu môi, trượt tay xuống hai cái: “Vậy cô xem cái này đi.”

Thẩm Thi Thi: Thương tâm [khóc]

Cố Tín: Làm sao vậy?

Thẩm Thi Thi: Bài tập nhiều quá, làm không xong [khóc]

Cố Tín: Lịch trình của tôi cũng dày đặc, chúng ta cùng nhau cố lên đi. [w]

Thẩm Thi Thi: Anh selfie một tấm đi, tôi sẽ có động lực đấy.

Cố Tín: [hình ảnh]

Mề Tình: “....”

Này..... Chế độ tự động trả lời đã lên đến trình độ này?

Cô mím môi, nói: “Quả thật rất thông minh nha, đại khái là giống mật đào sili đó, có thể tiếp nhận mệnh lệnh!”

Thẩm Thi Thi cao hứng nói: “Đúng vậy! Không nghĩ tới QQ cũng có ứng dụng kiểu này!”

“Ừ.....” Mề Tình nghĩ, vẫn cảm thấy có gì đó không đúng?

Thời gian làm việc cuối cùng của buổi tối trôi qua rất vui vẻ trong cuộc trò chuyện hào hứng với Thẩm Thi Thi.

Thẩm thoát đã bước sang tháng 12, Mễ Tình cũng đã làm việc trong tiệm được nửa tháng.

Thứ 5 là ngày phát tiền lương, ngày Mễ Tình mong đợi, rốt cuộc cũng đến. Nửa tháng tiền lương chỉ có một ngàn tệ, nhưng dù sao đây cũng là tiền lương đầu tiên mà Mễ Tình kiếm được, cô vẫn rất vui vẻ.

Tính ra đã một tháng cô không đi trung tâm thương mại, hãng Bunny hình như mới ra Bộ sưu tập mùa xuân thì phải?

Mễ Tình! Một ngàn tệ chỉ có thể mua được một cái cổ áo, mau tỉnh lại!

Cô nhin sự kích động lại, khê cần môi, lấy một phần tiền ra, mua cho mình vài đồ dùng cá nhân, số tiền còn lại gửi vào trong thẻ.

Cô cầm túi mua sắm chở về, thấy Tiêu Cố đang đứng trên ban công nói chuyện điện thoại.

“Thứ 7 có khách quan trọng đến dùng cơm, muốn anh làm đầu bếp chính.”

Giọng nam bên kia điện thoại rất dễ nghe, nhưng âm sắc so với gió Bắc còn lạnh lẽo hơn.

Tiêu Cố quay đầu nhìn Mễ Tình ở cửa ra vào, rồi lại nhìn cửa sổ: “Úc tổng, tôi không phải là đầu bếp riêng của nhà anh.”

Đầu bên kia điện thoại cố gắng thương lượng: “Tôi sẽ trả tiền theo đúng tiền lương của đầu bếp ”

Tiêu Cố cười mỉa mai, lại nghe đối phương nói tiếp: “Thêm cả năm mươi cân xoài, chính tay nhà họ Bạch trồng ở Đài Loan.”

Tiêu Cố khê cong miệng, trầm ngâm một lát rồi đáp: “Tôi muốn hàng tươi nhất.”

Úc Ý như cười một tiếng, Tiêu Cố cảm thấy chắc chỉ là ảo giác của mình: “Đầu bếp bên tôi sẽ chọn nguyên liệu, chọn xong sẽ trực tiếp đưa đến thành phố A.”

“Thành giao.” Tiêu Cố cùng anh bàn việc xong, cúp điện thoại.

Người bên cạnh thấy Úc Ý buông điện thoại xuống, liền hỏi: “Anh ta đồng ý rồi sao?”

Úc Ý trả lời: “Tôi cảm thấy sau này tiền lương của Tiêu Cố cứ trực tiếp thanh toán bằng xoài là được.”

21. Chương 19: Bạn Cũ

Hai ngày sau, Mễ Tình vừa về đến nhà, đã ngửi thấy mùi xoài tràn ngập mọi nơi.

Cô đứng trước cửa phòng bếp, nhìn vào trong.

Trên mặt đất có một giỏ xoài lớn, ước chừng cũng hơn 10 cân, Tiêu Cố đeo tạp dề, đứng bên bếp gọt xoài.

Mễ Tình liếm môi, hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

Tiêu Cố gọt xoài vô cùng cẩn thận, thậm chí không buồn quay đầu nhìn cô: “Làm xoài sấy.”

Con người Mễ Tình giật giật, lại chỉ giỏ xoài dưới đất: “Anh mua xoài ở đâu mà lắm thế?”

Tiêu Cố nói: “Người khác tặng.”

Mễ Tình lú lờ, ai rảnh rỗi lại đi tặng anh nhiều xoài như vậy? Cô suy nghĩ trong chốc lát, nháy mắt mấy cái hỏi: “Có phải nữ sinh thăm mến anh tặng không?” Vì để lấy lòng anh mà bỏ nhiều vốn thế cũng bằng lòng à?

Cuối cùng Tiêu Cố cũng nghiêng đầu nhìn cô: “Đàn ông tặng.”

Mễ Tình: “...”

Wow, ông chủ Tiêu nhìn như thế này... nam nữ đều thích, giá trên thị trường không tồi.

Cô cười, tiếp tục nhìn: “Cần tôi giúp gì không?”

Lần trước cô giúp anh thái rau chân vịt, rồi được ăn cơm Tây ngon miệng, bây giờ cô giúp anh gọt xoài, chưa biết chừng sẽ được ăn xoài sấy.

Tính toán nhỏ nhặt xấu xa đang khuấy động trong đầu Mễ Tình, cô vẫn nhớ vị của 5 miếng xoài trước đây. Tuy trong tiệm cũng có xoài vụn, nhưng không ngon bằng.

Tiêu Cố không cho cô cơ hội ấy: “Xoài được gửi từ nông trại ở Đài Loan, một quả xoài chỉ lấy được hai miếng, đây có thể coi là bài kiểm tra trình độ nấu ăn, cô vẫn nên lượn đi chơi đi thôi.”

Mễ Tình chép chép miệng: “Vậy có cần tôi giúp anh gọt vỏ không?”

“Không cần, tôi sợ cô gọt xấu.”

Mễ Tình: “...”

Vậy anh tự chơi một mình đi!

Cô thở phà phò xoay người chuẩn bị rời đi, Tiêu Cố ở phía sau gọi lại: “Cô lấy hai quả xoài ăn đi.”

Mễ Tình sững cả người, thụ sủng nhược kinh [1]: “Thật sao?”

[1] Thụ sủng nhược kinh: Được sủng ái mà lo sợ.

Tiêu Cố khẽ nâng khóe miệng, quay đầu nhìn cô, ánh mắt tràn ngập ý cười: “Chỉ là hai quả xoài thôi mà, cô đâu cần ngạc nhiên như thế?”

Vì nó là xoài nên cô mới hết hồn đấy! “Xoài không phải thứ anh thích nhất à?”

Tiêu Cố thu lại ánh mắt, tiếp tục chuyên tâm gọt xoài: “Cô không ăn thì thôi.”

Mễ Tình sợ anh đổi ý, xông lên cầm lấy hai quả xoài, về phòng mình.

Cô vốn thấy ông chủ dạo gần đây đổi tính đổi nết, so với hồi cô mới đến thì tốt hơn nhiều. Mễ Tình vừa nghĩ vừa gọt vỏ xoài, cắn một miếng.

Ai ôi, xoài chín vừa, hương vị ngọt ngào nồng nàn, nếu làm xoài sấy sẽ vô cùng ngon.

Chưa biết có phần của cô không.

Mấy hôm sau, Tiêu Cố đều ở trong bếp làm xoài sấy, Mễ Tình đến bây giờ mới phát hiện, trong phòng bếp kia có cái lò lớn hình dáng kì quái, thực ra, đó là máy nướng nhiệt độ thấp.

Tiêu Cố làm khô từng miếng xoài, lấy túi ni lông từ tủ bát ra, chia đều xoài cho vào túi.

Lúc Mễ Tình về, thấy Tiêu Cố ôm chớ ngồi trên salon xem tivi, ánh mắt cô dừng lại ở miếng vụn xoài trên miệng anh, hỏi: “Xoài anh làm ngon lắm à?”

“Ừ” Tiêu Cố cắn một miếng xoài, Mễ Tình có thể tưởng tượng ra mùi vị vừa thơm vừa nồng của nó.

Cô đứng tại chỗ, nhìn xoài sấy.

Dường như bây giờ Tiêu Cố mới để ý, anh nhẹ nhàng nâng khóe miệng, ném cho cô một túi xoài: “Cầm lấy ăn đi.”

Mễ Tình ôm cái túi vừa bay qua, thật không thể tin nổi.

Một túi? Anh ta như thế mà cho cô hẳn một túi? Trong lòng cô chỉ có mong ước nhỏ nhoi là được hưởng vài miếng thôi!

Tiêu Cố thấy cô ôm xoài đứng tại chỗ không nhúc nhích, cau mày: “Chê ít à? Mười cân xoài chỉ làm được một túi như thế thôi.”

“Không không không.” Mễ Tình liên tục lắc đầu, “Cám ơn phúc lợi của ông chủ!”

Cô vui sướng chạy vào phòng.

Tiêu Cố nhìn cửa phòng cô, khoe miệng lơ đãng nhếch lên, mấy nhân viên khác cũng không có cái phúc lợi này đâu.

Mễ Tình nhảy vào phòng, khăn trương mở túi, hương vị xoài bay khắp phòng. Chắc nông trại này rất nhỏ, nên miếng xoài cũng nhỏ theo, giống quả trứng gà, nhìn rất đáng yêu.

Mễ Tình cắn một miếng, hạnh phúc cười híp mắt.

Vẫn cách làm đó, vẫn hương vị đó.

Tối hôm đó không phải do đói cô mới thấy ngon, mà là ngon thật. Cô vui vẻ giải quyết nửa túi, rửa mặt đi ngủ.

Hôm sau, trước khi mở hàng, Mễ Tình ghé quầy thu ngân xem laptop. Cô dùng cái này để soạn bài bổ túc tiếng anh cho Tiểu Mập, tuy giao tiếp của cô không có vấn đề, nhưng kiến thức cô nắm rất ít, nhớ không rõ, nếu cô tham gia thi tiếng anh, không chắc có thể lấy điểm cao.

Tiêu Cố cầm mấy túi xoài nhỏ đi vào, thấy mặt cô hiện lên vẻ phiền não, đến gần hỏi: “Có chuyện gì thế?”

Mễ Tình thấy Tiêu Cố, theo bản năng lấy tay che laptop, tuy rằng ông chủ không cấm việc nhân viên làm việc ở ngoài, nhưng trong tiệm làm việc riêng, hình như không ổn lắm.

Cô càng làm thế càng thu hút sự chú ý, Tiêu Cố liếc laptop, nói: “‘Wish’ có nghĩa là nguyện vọng khó thực hiện, đứng trước tân ngữ, ‘hope’ là hy vọng, bất đồng phương thức với ‘wish’”.

“A? Cám ơn.” Mễ Tình sửng sốt, mới gật đầu nói tiếng cảm ơn. Cô nhìn bóng lưng Tiêu Cố, nhin không được nghĩ, anh lấy cô ra so sánh với bác Trương bán bánh đối diện? Bác Trương sao biết được chỗ bất đồng phương thức?

Ông chủ Tiêu này, chắc chắn đã tốt nghiệp trung học.

Tiêu Cố đem mấy túi xoài sấy nhỏ đặt ở trên quầy, nói với Lâm Tĩnh Dung: “Đây là xoài sấy tôi mới làm.”

“A, thật tốt quá, có rất nhiều khách đều hỏi khi nào có xoài sấy.” Lâm Tĩnh Dung vui vẻ cầm xoài sấy, nhân viên khác nghe được, tụ tập rất nhanh.

Chỉ có Mễ Tình bình tĩnh, không tranh giành, của các người hết đây.

Tiêu Cố đã thấy mọi người tập hợp đông đủ, nói: “Nhân lúc có đủ mọi người, tôi sẽ nói qua về chuyến du lịch năm nay.”

Mọi người vừa nghe, lỗ tai dựng thẳng lên. Lâm Tĩnh Dung cũng giật mình: “Nhanh quá, đã hơn một năm nữa rồi.”

Tiêu Cố gật đầu: “Năm nay vẫn tổ chức vào hai ngày 15, 16. Nhân viên trên một năm đều có thể tham gia.”

Mễ Tình nghe thấy liền buồn bực, à, vậy không phải chuyện của cô rồi.

“Ông chủ Tiêu, suối nước nóng lần trước tôi nói có được không? Ngay cạnh thành phố A, tới đó 2 ngày rồi về là vừa. Tôi nghe bạn bè nói chỗ đó rất xịn” Tiểu Đức Tử cười tủm tỉm nhìn Tiêu Cố, du lịch mãi mãi là đề tài làm người ta hưng phấn.

Tiêu Cố gật đầu nói: “Tôi đã xem qua tư liệu về suối nước nóng đó, quả thật không sai, nếu mọi người đều đồng ý, vậy đến đó đi.”

“Được đây!” Nhóm nhân viên nhất trí đồng ý, Mễ Tình chép miệng, hừ, tắm suối nước nóng thôi mà, kích động thế làm gì, cô từng đi suối nước nóng ở Nhật Bản nữa kia.

Bên kia, Cố Tín đang ngồi ở trong phòng nghỉ ngơi onl QQ.

Trong lúc vô ý, anh thấy tin nhắn của Thẩm Thi Thi, tên và ảnh đại diện đều là cô thật, liếc một cái là anh nhận ra.

QQ công khai của anh mỗi ngày đều có nhiều fans gửi tin nhắn, tuy chủ yếu là trả lời tự động, nhưng đôi khi anh ngẫu nhiên chọn 1 2 người hâm mộ trò chuyện, coi như quà tặng người hâm mộ.

Chẳng qua, đến bây giờ, fan may mắn đó vẫn luôn là Thẩm Thi Thi.

“Anh Cố đẹp trai, người đệm đàn piano đã đến rồi đây.” Giọng nói của người đại diện vang lên sau lưng, Cố Tín đăng xuất QQ.

Quay đầu lại, sau lưng là một người đàn ông mặc tây trang đi giày da, ngoại hình khí chất đều xuất chúng. Cố Tín đánh giá trong chớp lát, nhủ mảy: “Chu Nghi Nhiên?”

Chu Nghi Nhiên nở nụ cười, thanh âm như đàn dương cầm tao nhã: “Không nghĩ rằng anh vẫn còn nhớ tôi.”

Người đại diện hơi ngu ngơ: “Hai người biết nhau sao?”

Làm khổ

Cố Tín đứng lên, cười: “Vẫn nhớ qua từng ấy năm.”

22. Chương 20

EDIT BY CHERYL CHEN

Sau khi Cố Tín tốt nghiệp trung học, anh tới thành phố A, khi đi chơi gặp một số người làm âm nhạc nổi tiếng, giúp anh làm ngôi sao ca nhạc, rồi anh định cư ở thành phố A.

Anh cũng không thường liên hệ với gia đình ở thành phố C, người duy nhất giao tình tốt với anh, là anh họ Tiêu Cố. Không nghĩ tới một ngày, anh có thể gặp lại bạn cũ.

Người đại diện của anh giúp anh và Chu Nghi Nhiên gặp lại nhau, cho họ ôn chuyện cũ.

“Cậu về nước khi nào thế?” Cố Tín lắc lắc chén trà bằng sứ, hỏi Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên nói: “Tháng trước, không ngờ khi trở về lại có cơ hội hợp tác với cậu, thật có duyên.”

Cố Tín cười, anh làm nhạc rock, không liên quan gì đến dương cầm, nhưng gần đây anh thử nghiệm phong cách mới, nghĩ rằng nên có yếu tố dương cầm, nên để người đại diện đi liên hệ với nghệ sĩ dương cầm.

Không nghĩ rằng lại tìm được Chu Nghi Nhiên.

“Cậu còn nhận ra tôi, tôi cũng hơi ngoài ý muốn.” Anh uống một hớp trà, để chén xuống, “Giờ cậu định cư ở thành phố A à?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Trước khi cậu hoàn thành bản thu, tôi sẽ ở đây”, nói đến đây, anh dừng một chút, nhìn Cố Tín: “Còn cậu? Trở về thành phố C à?”

Cố Tín nhún vai: “Nhà tôi không thích tôi chơi nhạc.”

Con người Chu Nghi Nhiên giật giật, khi còn bé, Cố Tín rất tự lập, đơn độc, lũ trẻ bạn họ tụ họp chơi đùa cũng không thấy anh tham gia, thật đau đầu. Anh cười, nói: “Tôi cũng làm nhạc mà.”

Cố Tín nhủ mảy: “Cậu không giống tôi, trong mắt họ, cậu là nghệ sĩ dương cầm, còn tôi là người hát rong.”

Chu Nghi Nhiên cười khê: “Trước khi tới, tôi đã xem qua thông tin cơ bản của cậu, cậu được nhiều thành tựu đấy.”

Cố Tín khê lắc đầu, cười: “Cậu không thấy lễ trao giải vừa qua à? Golden Melody Award tôi đều thua trước nhóm Quả chanh.”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi không biết rõ về thị trường âm nhạc lắm, nhưng lần này cậu tìm tôi, bởi vì muốn có phong cách đột phá đúng không?”

“Đúng.” Cố Tín nói như đang suy tư điều gì đó.

Bên ngoài vọng vào tiếng đập cửa, người bán hàng bưng khay đi đến, mang thức ăn lên. Chu Nghi Nhiên nhìn một bàn đầy đồ ăn Trung Quốc, cười với Cố Tín: “Bình thường khi ở nước ngoài, tôi rất nhớ đồ ăn Trung Quốc, một mình cậu ở thành phố A, không nhớ nhà à?”

Cố Tín nói: “Không sao, tôi có anh họ bên cạnh.”

Chu Nghi Nhiên trầm ngâm, suy nghĩ về anh của Cố Tín: “Tôi có chút ấn tượng về người này, tên là Tiêu Cố à?”

Cố Tín bật cười: “Trí nhớ cậu tốt thật, anh ấy chỉ đến thành phố C một lần, từ hồi nhỏ xíu.”

Chu Nghi Nhiên tự hào: “Tôi vẫn nhớ rõ, đó là vào tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ.”

Bọn họ dùng cơm ở Thiên Hạ cư, cũng là chi nhánh tiệm Xuyên Xuyên của Tiêu Cố.

Cơ bản là do ba ngày sau sẽ đi du lịch, nên mọi người đều cao hứng, ra sức làm việc hơn mọi ngày. Đường nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như Mễ Tình không tham gia vào cuộc đi chơi.

“Mễ Tình Mễ Tình, cô nói tôi nên mặc quần áo gì đi chơi đây?” Thẩm Thi Thi tranh thủ lúc rảnh rỗi, hỏi Mễ Tình phối quần áo thế nào.

Thẩm Thi Thi dù không phải nhân viên chính thức, nhưng đã làm hơn một năm rồi, nên ông chủ Tiêu ngoại lệ cho cô cùng đi với mọi người.

Mễ Tình nghe thấy, cười nhạt: “Phải cởi sạch mới xuống suối tắm, mặc quần áo gì có quan trọng à?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Cô nói rất đúng.

Mễ Tình không nói chuyện phiếm nữa, tiếp tục đi làm chuyện của mình.

Sau giờ tan tầm, cô một mình về nhà. Tiêu Cố và Husky đều chưa ngủ, thấy cô về, Husky vẫy đuôi đi tới: “Gâu!!”

Mễ Tình xoa đầu nó, tiếp tục đi vào trong, Tiêu Cố nhìn cô, hỏi: “Mai cô nghỉ à?”

Mễ Tình khựng lại, đáp: “Ừ, có gì không?”

Tiêu Cố nói: “Mai tôi đi siêu thị mua đồ dùng để đi du lịch, cô có muốn đi không?”

Mễ Tình hahaha: “Không, du lịch không phải dành cho tôi.” cô tình nguyện ngủ nguyên ngày trong nhà.

Khóe miệng Tiêu Cố cong lên một đường khó nhận thấy: “Ai nói không cho cô đi?”

Mễ Tình ngẩn người, nhìn anh: “Không phải chỉ có nhân viên làm trên một năm mới có tư cách đi thôi à?”

Tiêu Cố nói: “Tôi là ông chủ, tôi quyết định.”

Mễ Tình hặn hán lời.

Loại cảm giác này là ông chủ bá đạo yêu tôi..?

Cô lắc đầu, đem suy nghĩ này văng ra ngoài: “Anh nói rằng tôi cũng được đi?”

“Đúng.”

Mễ Tình trầm mặc, rồi nói: “Ồ, vậy mai tôi đi mua sắm với anh!” cô nói xong, bình tĩnh về phòng mình.

Khóa cửa phòng xong, Mễ Tình mở tủ quần áo, mắt sáng ngời tìm tòi bên trong.

Áo len cao cổ màu trắng thêu hoa, quần Âu bằng lụa mỏng màu đen dài qua gối, thêm áo khoác dài màu hồng, hoàn mỹ! Bây giờ đi chơi phải mặc thế này nè!

Mễ Tình thư thái rửa mặt xong, chờ đến hôm sau đi shopping cùng ông chủ.

Cô và Tiêu Cố hẹn nhau 10 giờ ra khỏi nhà, nhưng nghĩ đến thời gian trang điểm, cô dậy sớm hơn một chút. Cô mặc lên bộ đồ tối qua đã chọn, soi gương, mặc nó ra ngoài!

Cô mang theo túi xách, Tiêu Cố đã đi giày xong chờ ở cửa, Mễ Tình lấy điện thoại ra nhìn, giơ trước mặt Tiêu Cố: “Bây giờ là 9h59p, tôi chưa trễ đâu.”

Tiêu Cố cười, xoay người mở cửa: “Đi thôi.”

“Gâu!!”

Husky cũng chen ra ngoài, lại bị Tiêu Cố ngăn lại: “Chớ ngoan, mày ở lại trông nhà.”

“Gâu” Husky lại cầu cứu Mễ Tình.

Mễ Tình xoa đầu nó, nói: “Câu Đản, ở lại trông nhà.”

Husky: “...”

Có loại cảm giác mình là kỳ đà cản mũi, là người ngoài cuộc.

Mễ Tình ra ngoài cùng Tiêu Cố, bóng lưng Husky buồn thiu tịch mịch như tuyết trắng.

Khi xuống thang bộ, Mễ Tình sợ lại gặp phải ông Khưu, nhưng rồi lại bình an vô sự đi qua tầng 5. Tiêu Cố bên cạnh nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Rốt cuộc cô mang theo bao nhiêu bộ quần áo?”

Mễ Tình hơi ngạc nhiên: “Thế này đã là nhiều sao? Anh cũng biết tôi có nhiều quần áo lắm mà.”

...

Tiêu Cố cạn lời.

Sau khi đi khỏi hành lang, Mễ Tình đi tiếp ra ngoài, Tiêu Cố đứng trước gara dưới lầu, lấy trong túi ra một chuỗi chìa khóa, mở cửa gara.

Mễ Tình: “...”

Trong gara, có một chiếc xe Land Rover màu vàng, nhìn rất ngẫu, Mễ Tình mở to mắt nhìn, hỏi: “Đây là xe của anh sao?”

“Nếu không thì sao?” Tiêu Cố hỏi ngược lại.

Mễ Tình: “...”

Hừm, lấy tiền lãi trong tiệm Xuyên Xuyên từ ngày cô bắt đầu vào làm ra đếm, chắc cũng đủ mua Land Rover rồi.

Tiêu Cố lái xe, Mễ Tình ngồi ghế phụ lái. Thắt chặt dây a toàn, cô nhìn Tiêu Cố: “Chúng ta đi đâu thế?”

“Trung tâm Ánh Sao, ở đó có nhiều đồ, đúng lúc tôi muốn mua nguyên liệu nấu ăn.” Tiêu Cố vừa trả lời vừa lái xe.

Anh lái xe rất ổn định, mấy góc quẹo đều bình tĩnh mà đi, Mễ Tình quan sát cảnh vật dọc đường đi, tuy cô tới thành phố A đã một tháng rồi, nhưng mới chỉ đi thăm thú ở ngoài được 2 ngày, sau lại... Chuyện cũ nghĩ lại mà ghê.

“Cô còn chưa đi một vòng thành phố sao?” Tiêu Cố bỗng nhiên hỏi.

Mễ Tình gật đầu, trên mặt hiện vẻ ai oán. Tiêu Cố đi qua một khúc cua, nói: “Khi nào rảnh rồi, tôi đưa cô đi.”

“Thật sao?” Mễ Tình cao hứng nhìn anh, nhưng rồi lại lạnh nhạt nói, “Sao lại là anh đưa tôi đi?”

Tiêu Cố nói: “À, tôi gọi Tiểu Đức Tử đưa cô đi.”

Mễ Tình: “...”

Chọn một trong hai, quá khinh người!

Tiêu Cố đi hơn 20 phút đường xe, mới đến Trung tâm Ánh Sao. Từ bãi đỗ xe ngầm đi ra, hai người vào siêu thị. Trong trung tâm, không khí Giáng sinh đã tràn ngập mọi góc ngách, nhìn đâu cũng thấy đồ trang trí Giáng sinh, trong siêu thị cũng bán cây thông Noel nhỏ và các đồ dùng đặc trưng của Giáng sinh.

Tiêu Cố vào khu thực phẩm, chọn nguyên liệu nấu ăn, Mễ Tình cũng đi theo chọn đồ ăn vặt.

Tiêu Cố nhìn cô cầm mấy túi khoai tây chiên cùng một hộp bánh quy, hứng thú hỏi: “Cô có tiền à? Hình như sắp phải đóng tiền phòng rồi.”

Mễ Tình: “...”

Anh mà không nhắc đến, cô cũng suýt quên. Trước cô tìm trên websit nhà đất, phòng thông thường 1 ngàn tệ 1 tháng, nhà một gian cũng 500 tệ, phòng như nhà Tiêu Cố cho thuê, tìm đồ mắt cũng không có căn thứ hai.

“Bao giờ về tôi trả tiền nhà cho anh.” Cô mới nhận lương, rồi tiền học bổ túc của hai đứa bé kia, tình hình kinh tế coi như rộng rãi.

Nếu không... cô cũng đâu dám dạo trung tâm mua sắm.

Tiêu Cố nhướn mày, mặt mang ý cười: “Xem ra tôi có thể tăng tiền phòng.”

Mễ Tình khinh bỉ nhìn anh, mắt hững: “Tôi không có tiền mua thì không được phép ngắm à? Ngắm cũng không được à?”

“Rồi rồi.” Ánh mắt nhiều người nhìn sang bên này, Tiêu Cố nhanh chóng đồng tình với tiểu công chúa.

Mễ Tình là người cuồng Bunny, tủ quần áo của cô đều lấp đầy bởi trang phục của hãng Bunny. Cho nên khi đến khu quần áo, cô đi thẳng tới cửa hàng Bunny.

Cô nghĩ quả nhiên không sai, hãng đã bắt đầu bày bán bộ sưu tập mùa xuân, giá so với áo lông còn đắt hơn.

Nhưng kiểu dáng quần áo hãng này luôn mang đến cho Mễ Tình sự hứng thú, cô thử hết tất cả quần áo mỗi cái một lần, rồi lôi Tiêu Cố đi.

Nhân viên bán hàng: “...”

Đi đến cửa thang máy, Tiêu Cố bật cười: “Đi nhanh như thế làm gì? Cô lo lắng người nhân viên kia sẽ lao tới đánh cô à?”

Mễ Tình hít một hơi, kiềm chế rạo rục trong lòng: “Tôi sợ bước chậm một chút, tôi sẽ không nhìn được mà mua hết.”

Tiêu Cố nói: “Nhưng cô không có tiền.”

Đây quả thực là nói thẳng tim đen, giết người không

23. Chương 21

Cửa ra của thang máy ở đại sảnh tầng 1, đối diện là một khoảng không gian nhỏ. Bây giờ ở đó có một cây thông Noel trang trí rực rỡ hoa lệ, bên cạnh còn đặt một chiếc đàn dương cầm màu trắng, có một đứa trẻ đang đứng dùng ngón tay chọc chọc phím đàn.

Tuy chỉ là trò chơi ngốc nghếch, nhưng vẫn nghe ra giai điệu, là bài hát mọi người đều thuộc ‘Hai con hổ’.

Đứa trẻ đó đánh xong khúc ca, người mẹ vỗ tay cười, ôm đứa trẻ đi.

Mễ Tình đứng trước đàn dương cầm, đi tới hỏi nhân viên công tác gần đó: “Cái đàn này có được dùng không?”

Nhân viên công tác trả lời: “Có ạ, chỉ cần không làm hỏng là được ạ.”

Mẽ Tình đưa hết đồ trên tay cho Tiêu Cố, sửa lại quần áo, ngồi xuống trước đàn.

Cô giơ tay thả một phím đàn, tựa hồ như đang suy nghĩ nên đánh khúc nào, một lát sau, đầu ngón tay của cô nhắm phím đàn thứ nhất.

Tiêu Cố chỉ nghe phần đầu, đã biết đây là bản nhạc nổi tiếng thế giới, tên là ‘Jingle Bell’.

Bây giờ đàn khúc nhạc này rất hợp lúc, hơn nữa bản Mẽ Tình đàn với bản bình thường anh nghe không giống nhau, Mẽ Tình như đang đàn bản nhạc đã được gọt giũa cải tiến.

Một bản nhạc chấm dứt, thu hút rất nhiều khách trong trung tâm, ngay cả nhân viên công tác cũng vỗ tay khen ngợi cô.

Mẽ Tình đứng dậy cúi chào mọi người, cầm đồ đạc của mình trên tay Tiêu Cố, đi về bãi đỗ xe.

Sau khi Tiêu Cố cho xe chạy, liếc mắt tò mò nhìn cô: “Đàn dương cầm là môn học bắt buộc của công chúa nhỏ à?”

Mẽ Tình cau mày, tự hào nói: “Hồi còn học tiểu học, trình độ đàn của tôi đã lên cấp mười rồi.”

Đối với đàn dương cầm, ban đầu cô không có hứng thú, chỉ đến khi cô vô tình biết được, Anh Thỏ thích đàn dương cầm, nên cũng đòi học. Cha mẹ cô đương nhiên vui vẻ bằng lòng, Tiêu Cố cũng cho rằng, đàn dương cầm là môn học bắt buộc với tiểu thư nhà giàu.

Nhưng lâu quá rồi không luyện lại, không còn háo hức như ngày trước nữa rồi.

Thời gian trôi nhanh, đã đến ngày đi du lịch. Tiệm Xuyến Xuyến ‘Hương Phiêu Mười Dặm’ ngừng kinh doanh hai ngày, công nhân viên làm trên một năm hưởng thụ chuyến đi miễn phí, nhân viên dưới một năm cũng có hai ngày nghỉ thỏa thích, tất cả mọi người đều mừng rỡ.

Trước khi lên đường, Tiêu Cố gửi chó cho hàng xóm. Hàng xóm không hề lo lắng Husky sẽ phá nhà họ, bởi ngày thường có thể nhìn ra, con chó này được Tiêu Cố giáo dục cẩn thận.

Husky như biết mình bị vứt bỏ, cọ cọ vào ống quần Tiêu Cố tỏ vẻ đáng thương. Tiêu Cố ngồi xổm xuống, vuốt ve đầu nó: “Đừng giả vờ giả vịt nữa, chờ tao về mang thịt cho mày ăn.”

“Gâu!” bắt được từ khóa then chốt ‘thịt’, Husky như sống lại.

Mẽ Tình đã chuẩn bị quần áo xong xuôi, mang theo một túi hành lý nhỏ từ trong phòng đi ra. Tạm biệt Husky xong, cô theo Tiêu Cố xuống lầu.

Địa điểm tập hợp là cửa tiệm Xuyến Xuyến, Tiêu Cố đi Land Rover, thuê thêm cả hai chiếc xe to, tất cả nhân viên đều có chỗ.

Đi du lịch tâm tình cũng hân hoan theo, hơn nữa hôm nay sắc trời rất đẹp, mọi người đều ríu rít trò chuyện. Tiêu Cố lái xe đến, đỗ ở trước mấy xe khách.

Thẩm Thi Thi dẫn đầu đoàn nhìn thấy Mẽ Tình ngồi ghế phụ lái, hưng phấn vọt tới: “Mẽ Tình, cô cũng đến rồi à!”

Mẽ Tình cười, hơi xấu hổ. Tuy đây là ý của ông chủ, nhưng cô mới làm trong quán được nửa tháng, mấy người kia sẽ có ý nghĩ không hay.

Mấy nhân viên kia quả thật có nghĩ ngợi, nhưng Mẽ Tình thấy không khác lắm. Mọi người thấy Mẽ Tình thì hơi bất ngờ, nhưng rồi ngẫm hiểu ra vấn đề.

Không khí mập mờ bắt đầu lan tỏa, cuối cùng có một nhân viên không nhịn được, nói: “Ông chủ Tiêu, sao anh không nói được mang người nhà đi cùng sớm? Biết thế tôi cũng mang con theo.”

Thật ra trong khoảng thời gian này, chuyện trà dư tửu hậu trong quán đa số là liên quan đến Tiêu Cố Mẽ Tình. Tuy trên danh nghĩa Mẽ Tình chỉ là khách trọ của Tiêu Cố, nhưng cô nam quả nữ cùng ở trong phòng — lại còn là một cặp trai tài gái sắc, ai có thể đảm bảo vào ngày nào đó sẽ không phát sinh chuyện gì?

Nếu không phải còn có Lâm Tĩnh Dung, đề tài của bọn họ có khi đã phát triển đến Mẽ Tình sinh em bé cho Tiêu Cố rồi.

Câu nói của nhân viên này, như mở công tắc đập nước, không ít người cúi đầu cười trộm.

Mễ Tình ở trong tiếng cười mờ ám của mọi người, mới ý thức được vấn đề còn nghiêm trọng hơn cô tưởng. Mặt cô bắt đầu ửng lên, muốn mở cửa xe giải thích đôi câu, bỗng Lâm Tĩnh Dung vỗ tay một cái, tổ chức mọi người như bình thường: “Được rồi, đừng đùa nữa. Mọi người lên xe đi, chuẩn bị xuất phát.”

Mọi người nối đuôi nhau lên xe theo thứ tự, cuối cùng vẫn còn Lâm Tĩnh Dung và Thẩm Thi Thi ở bên ngoài.

Thẩm Thi Thi mở cửa xe, tự động ngồi ra sau. Mễ Tình thấy cái ghế phụ lái này hơi nguy hiểm, nên vội vã mở cửa xe đi xuống, nói với Lâm Tĩnh Dung: “Chị Dung, chị ngồi đây đi, em với Thi Thi ngồi đằng sau.”

Cô chưa để Lâm Tĩnh Dung phản ứng, đã chạy đến cửa sau, ngồi xuống cạnh Thẩm Thi Thi. Lâm Tĩnh Dung cũng không từ chối, ngồi bên cạnh người lái xe.

Tiêu Cố liếc mắt nhìn Mễ Tình, cho xe chạy.

Thẩm Thi Thi kéo tay Mễ Tình, nhướn mày nhìn cô: “Mễ Tình, cô bảo tôi mặc hay cởi đều giống nhau, nhưng sao lại ăn diện như thế này, đúng là tâm cơ!”

Mễ Tình nói: “Đúng là mặc cái gì cũng vậy, thì sao không mặc đẹp một chút?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Công chúa nhỏ nói có lý!

Cô quay sang chỗ khác, nhìn Tiêu Cố đang lái xe đằng trước: “Ông chủ, sao lại mang theo Mễ Tình thế? Năm ngoái anh có mang em đi đâu?”

Tiêu Cố nói: “Nếu anh không mang cô ấy theo, lúc quay về chưa biết chừng sẽ thấy hai cái xác.”

Thẩm Thi Thi bị lời này dọa sợ, kinh ngạc quan sát bụng Mễ Tình: “Hai cái sao?” (*)

(*) Bạn Thẩm Thi Thi tưởng Mễ Tình mang thai, nên mới có hai cái xác =)))

Mễ Tình: “...”

Tiêu Cố nói: “Tính cả chó của anh.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Lâm Tĩnh Dung dường như không hề để ý đến vấn đề này, cười nói: “Mễ Tình vừa tới thành phố A, có dịp đi chơi cũng tốt.”

Mễ Tình vui vẻ lấy từ túi đồ ra một gói khoai tây chiên, mở ra chia cho mọi người: “Ăn khoai chiên đi, vị này ngon lắm.”

Thẩm Thi Thi và Lâm Tĩnh Dung vươn tay ra, Mễ Tình đưa xong cầm lấy một miếng, ăn ngon lành.

Tiêu Cố nhìn cô qua kính chiếu hậu, lông mi nhíu lại: “Đừng để vụn khoai tây rơi vãi ra xe tôi.”

Mễ Tình nói: “Vậy tôi đưa xoài khô của anh chia cho mọi người nhé, sạch sẽ luôn.”

“Phụt.” Lâm Tĩnh Dung không nhịn được bật cười. Tiêu Cố lại liếc Mễ Tình trong kính, nói: “Từ nay về sau tôi sẽ chia phần của cô cho mọi người.”

Mễ Tình: “...”

Cô quên mất mình đâu không thắng nổi nhà tư bản vô liêm sỉ.

Thẩm Thi Thi lại nắm được trọng điểm: “Ông chủ Tiêu, anh chia xoài sấy cho Mễ Tình à? Thế sao anh toàn chia cho bọn em phần đầu thừa đuôi thẹo! Anh có thiếu khách trọ không?”

Tiêu Cố nói: “Khách trọ thì không thiếu, nhưng Husky nhà anh thiếu một em gái làm vợ, muốn làm không?”

Thẩm Thi Thi không dễ bỏ qua như thế: “Husky không phải đã bị hiến rồi sao? Có thiếu vợ cũng là anh thiếu.”

Ui? Chờ đã. Cô quay sang nhìn Mễ Tình... thì ra là thế.

Mễ Tình: “...”

Ánh mắt ấy là có ý gì?

Từ thành phố A đến Resort mất chừng hai giờ đường xe, mọi người cười cười nói nói, thấm thoát đã đến nơi.

Resort này được xây dựng như một sơn trang, khi ánh mặt trời chiếu rọi còn có khí thế hơn nữa.

Trước khi đến, Mễ Tình đã xem qua vài tin tức rồi, resort này vừa để nghỉ ngơi vừa để ăn uống, phong cảnh rất đẹp, còn có thể tham gia leo núi.

Tiêu Cố thống nhất thời gian biểu, gọi nhân viên đi nhận phòng. Mỗi phòng hai người, muốn ở với ai đều tự quyết định, mọi người đã ghép đôi xong, nhưng vẫn rất tò mò, ông chủ Tiêu ở với ai?

Người nhân viên vừa nãy bị mọi người hỏi thúc, nói: “Ông chủ Tiêu, anh ở chung với chị Dung Dung hay với Mễ Tình?”

Mễ Tình chưa đợi Tiêu Cố trả lời, đã vội nói: “Tôi ở chung với Thi Thi!” nói xong như để chứng minh, cô khoác tay Thẩm Thi Thi.

Mọi người đều tự động loại Mễ Tình ra, ánh mắt đen tối đổ dồn vào Lâm Tĩnh Dung.

Tiêu Cố nói: “Tôi một mình ở một phòng.”

Trên mặt mấy người nhân viên lộ ra sự thất vọng, Lâm Tĩnh Dung cười, khoác tay người bên cạnh như Mễ Tình: “Tôi ở với Tiểu Vương.”

Tiểu Vương chính là Tiểu Vương phụ trách phòng hành chính.

Thấy không còn chuyện gì để soi mói, mọi người chuyển chủ đề rất nhanh.

Bên trong từng phòng khách sạn cũng được trang trí kiểu cổ điển, tuy nhìn giống khách sạn thời xưa, nhưng vẫn áp dụng mô hình hiện đại, trên hành lang cũng có nhân viên túc trực.

Mễ Tình và Thẩm Thi Thi vào phòng, bắt đầu thu xếp đồ đạc, Tiêu Cố mới nói, 11 rưỡi ăn cơm, mọi người tập hợp bên ngoài.

Thẩm Thi Thi chỉ mang hai túi, cũng không phải sửa soạn gì nhiều, liền đến gần Mễ Tình, hỏi cô: “Nói thật đi, cô với ông chủ có gì không?”

Mễ Tình nhẹ nhàng chớp mắt, hỏi ngược lại: “Có gì là có gì?”

Thẩm Thi Thi cười xấu xa: “Hắc hắc.”

Mễ Tình: “...”

Cô không hiểu ẩn ý đâu.

Thẩm Thi Thi bỏ túi xuống, ngồi trên giường mình: “Tôi thấy cô với ông chủ rất xứng đôi, tôi ủng hộ hai người!!”

Mễ Tình: “...”

Ai cần cô ủng hộ chứ.

Trong phòng Lâm Tĩnh Dung, cũng có một người bát quái: “Chị Dung, giữa chị với ông chủ có chuyện gì à?”

Lâm Tĩnh Dung vừa dọn đồ ra, vừa nói: “Chuyện gì sao?”

Tiểu Vương tiến đến gần cô, ý như ‘hoàng thượng chưa vội, thái giám đã vội’: “Nghe nói chị và ông chủ đã quen biết nhiều năm, em luôn mong chị trở thành vợ ông chủ, nhưng bây giờ ông chủ Tiêu đối xử với Mễ Tình hơn mức bình thường, nếu chị không nỗ lực sẽ bị người ta hốt mất đấy!”

Khóe miệng Lâm Tĩnh Dung giật giật, cô không nói gì.

Tròng mắt Tiểu Vương chuyển động, cười ám muội: “Quên đi, em biết bọn chị đều dễ xấu hổ, cái này cứ để em giúp!!”

24. Chương 22

EDIT BY CHERYL CHEN

Đồ ăn ở Hot Spring Resort cũng không tệ lắm, tuy Mễ Tĩnh thấy chưa bằng Tiêu Cố làm, nhưng cũng coi như đặc sắc. Hơn nữa ông chủ Tiêu này nha, rất tốt, chưa gì đã chọn một bàn toàn rau, nhưng cũng có không ít thịt.

Mễ Tĩnh ăn no bụng, Tiêu Cố nói mọi người vừa ăn cơm xong, nghỉ ngơi một chút, một giờ chiều lại đi suối nước nóng.

Nhưng mà khi ra ngoài du lịch, có rất ít người nguyện ý ngồi gốc trong phòng, lãng phí thời gian, khó có được một ngày tiết trời đẹp như hôm nay, mọi người đều cầm điện thoại ra ngoài resort chụp ảnh lưu niệm.

Nhưng ngược lại, Mễ Tĩnh rất muốn nghỉ ngơi, nên trở về phòng một mình. Hai ngày hôm nay chuẩn bị đồ đạc nhanh chóng, cô không có thời gian lên weibo, lúc này mới nhớ tới, cô lấy điện thoại kết nối wifi của resort, xem weibo Anh Thỏ.

Anh Thỏ cập nhật mới nhất vào 8h10p hôm qua, tải lên một video.

Khó có dịp anh đăng video, Mễ Tĩnh phấn khởi mở ra xem.

Nội dung video là Chu Nghi Nhiên ngồi dưới cây thông Noel, bên cạnh là đàn dương cầm, khung cảnh như trong trung tâm thương mại. Anh chơi bài Merry Christmas, tuy là đàn dương cầm thông thường, nhưng chẳng ảnh hưởng đến tiếng đàn duy mỹ phát ra theo từng chuyển động của ngón tay.

Mễ Tĩnh ngơ ngẩn, không phải vì tài năng phi phàm của anh, mà là cái này cái này cái này... Đây không phải là Trung tâm Thương mại Ánh sao sao, mấy hôm trước cô còn đi dạo qua!

Video đã chạy hết từ lâu, cô chậm rãi bỏ điện thoại xuống.

Anh Thỏ... tới thành phố A?

Cô trề môi, lòng bàn tay rịn ra tầng mồ hôi mỏng. Anh tới thành phố A, nhưng cô lại đi du lịch, không biết đây là niềm tiếc nuối, hay sự may mắn nữa.

Nhưng nếu coi như cô không đi du lịch, thành phố A cũng to như thế, khả năng họ gặp nhau là rất thấp.

Mễ Tĩnh thở dài, nằm xuống giường.

Bên ngoài Thẩm Thi Thi chụp thật nhiều ảnh phong cảnh, chọn mấy bức mình hài lòng nhất, kết nối wifi, đi đùa giỡn với tài khoản công chúng của Cố Tín.

Thẩm Thi Thi: [hình ảnh]

Thẩm Thi Thi: [hình ảnh]

Thẩm Thi Thi: Tôi đi du lịch này, resort đẹp lắm, đẹp cực!

Cố Tín: Ha ha [mỉm cười]

Cố Tín: Ra ngoài du ngoạn à, thật tốt -. –

Thẩm Thi Thi: Hắc hắc, ông chủ cho nhân viên đi suối nước nóng.

Cố Tín: Suối nước nóng? Gửi ảnh cô tắm suối nước nóng đi

Thắm Thi Thi: Háo sắc!

Cố Tín:

Suối nước nóng? Mấy hôm trước anh nghe Tiêu Cố nói tiệm Xuyến Xuyến đi suối nước nóng... Chả nhẽ lại trùng hợp như vậy?

Anh suy nghĩ một hồi, gửi tin nhắn cho Tiêu Cố: “Tiệm Xuyến Xuyến của anh có nhân viên là Thắm Thi Thi à?”

Một lát sau, Tiêu Cố hồi âm: “Có một người, sao vậy?”

Cố Tín sững sốt, nâng khóe miệng: “Không có gì, bao giờ rảnh em qua tiệm của anh ăn.”

Anh gửi xong hàng chữ này, đột nhiên nghĩ đến chuyện khác. Cả tiệm của Tiêu Cố hôm nay đi du lịch, nên không lẽ Chu Nghi Nhiên tới tiệm Xuyến Xuyến bị mừng hụt à?

Chu Nghi Nhiên quả thật mừng hụt, Cố Tín đề cử tiệm Xuyến Xuyến này cho anh, anh liền tới thử một lần. Hôm nay rốt cuộc mới có thời gian đi ăn, không nghĩ tới “Cuối năm đi du lịch, ngừng kinh doanh 2 ngày.”

— bảng treo trước cửa viết thế này.

Đúng lúc này, di động vang lên, Cố Tín gọi đến.

Chu Nghi Nhiên nhận điện: “Có chuyện gì thế?”

Giọng nói Cố Tín truyền từ loa ra: “Tôi vừa nghe nói tiệm anh họ tôi hai hôm nay nghỉ đi du lịch.”

Chu Nghi Nhiên cười: “À, tôi đang đứng trước cánh cửa tiệm đóng chặt đây.”

Cố Tín: “...”

“Xin lỗi.” Anh khẽ ngẩng đầu lên, tay nắm cửa, nói: “Hôm sau anh tôi mở tiệm, tôi dẫn anh đi ăn.”

“Được.” Chu Nghi Nhiên cúp điện thoại, liếc cửa tiệm Xuyến Xuyến, xoay người rời đi.

Qua một thời gian, Mễ Tình mang quần áo và đồ đạc theo mọi người đến suối.

Suối ở đây có riêng cho nam, nữ, cũng có phòng cho cả nam lẫn nữ. Dọc đường đi, có không ít thiếu nữ hưng phấn mà châu đầu ghé tai: “Chúng ta đi suối nước nóng hỗn hợp đi, nói không chừng có thể tắm cùng ông chủ Tiêu á.”

Tắm suối đương nhiên phải mặc ít, mấy cô đi suối hỗn hợp nhìn vào trong, chỉ thấy Tiểu Đức Tử ngâm nước bên trong, không chút do dự mà rời đi.

Tiểu Đức Tử: “...”

Mễ Tình và Thắm Thi Thi mặc bikini ngâm trong suối, tựa trên vách dưỡng thần. Trong chốc lát, nhân viên nữ vừa ghé qua suối hỗn hợp đều trở về, Thắm Thi Thi cười nói với Mễ Tình: “Ông chủ Tiêu chắc không có ở đó, cô nhìn xem, mấy người đấy đều ử rữ.”

“Ồ nhỉ.” Mễ Tình hơi hé mắt, mơ hồ nói. Đã lâu lắm cô chưa ngâm mình trong nước rồi, vốn định lần này đi hưởng thụ một chặp, nhưng ăn mặc ở suối nước nóng không thoải mái lắm, nếu chỉ bọc một cái khăn tắm ngâm nước thì hơi phóng túng quá.

Ai ôi, Mễ Tình hơi bi thương.

Khi bọn họ mới tới, có nghe nhân viên resort giới thiệu, ở đây có một cái suối nước nóng lộ thiên, là một dòng suối thiên nhiên, không lớn lắm, người đến ngâm mình cũng không ít. Nếu không thì đợi buổi tối trăng sao giăng đầy trời, tất cả mọi người đi ngủ, một mình cô đi tắm?

Ngâm suối được 4 tiếng, mọi người đều thử tất cả chức năng ở đây một lượt rồi lần lượt rời đi. Ăn cơm tối xong, tất nhiên còn phải hoạt động giải trí nữa.

Có người muốn thừa dịp đông vui kể chuyện ma, có người muốn chơi trò ‘Giết người’ hay là ‘Nói thật hay mạo hiểm’, có người muốn hát... Tiêu Cố nhận được nhiều ý kiến, liền đi thuê một phòng KTV lớn, để ai muốn làm gì thì làm.

Mễ Tình quả thật hơi muốn nghe chuyện ma, tuy cô nghe xong sẽ run lấy bầy, nhưng quá trình nghe rất kích thích. Hơn nữa đây còn là resort thiên nhiên, nếu không có mấy lời đồn đại quỷ quái thì quả thật hơi có lỗi.

Thế nhưng trong KTV không có không khí kể chuyện ma, vài người muốn nghe trong chốc lát đều ca hát uống rượu chơi sức sắc.

Tiểu Vương nghiên cứu luật chơi trò ‘Nói thật hay mạo hiểm’ một lúc, liền gọi mọi người đến chơi.

Đạo cụ trò chơi là do Resort cung cấp, bên trong có thẻ, còn có cả thăm bằng trúc. Trước nhất, một người rút thẻ ra, mọi người rút thăm. Trong đồng thăm có 2 cây đầu màu hồng, người bốc phải thăm đầu hồng phải thực hiện nhiệm vụ ghi trên thẻ.

Ngoại trừ hai người đang hát tình ca với nhau, những người còn lại đều bị Tiểu Vương kéo ra chơi game.

Tiểu Vương là chủ tọa, cô lấy trong đồng thẻ ra một cái, vừa nhìn đã nở nụ cười.

Mọi người bất an nói: “Cái gì thế, đùa ít thôi, nói nhanh lên.”

Tiểu Vương húng hắng một tiếng, đọc to: “Hai người bốc phải thẻ màu hồng phải hôn môi, nếu không một người bị phạt uống bia, phải uống xong trong vòng 30 giây.”

...

Mọi người im lặng trong chốc lát, hơi nóng lòng muốn chơi thử.

...

Tiểu Vương lắc lắc ống đựng thẻ, đưa cho Tiêu Cố: “Ông chủ, anh đánh trận đầu đi.”

Tiêu Cố liếc ống thẻ, đưa tay rút một que. Sau khi lấy ra, mọi người rạo rức: “Thẻ đầu hồng! Khởi đầu của ông chủ tốt ghê!”

Tiêu Cố: “...”

Nữ nhân viên thấy người bốc phải thẻ hồng đầu tiên là Tiêu Cố, nên hơi mong đợi.

Có thể hôn ông chủ Tiêu, chẳng thiệt cái gì!

Tiểu Vương lại ho nhẹ, nói với Lâm Tĩnh Dung: “Cây thứ hai Dung Dung tỷ tới bốc đi.” cô bí mật nháy mắt với Lâm Tĩnh Dung, ám chỉ cho cô ấy nên bốc cây nào.

Động tác nhỏ này không chỉ có chị Dung nhìn thấy, mà Thẩm Thi Thi cũng biết. Cô chớp mắt, nhưng không nghĩ rằng lại đụng vào tay Tiểu Vương, ống thẻ suýt bay ra ngoài.

“Xin lỗi xin lỗi, tôi không cố ý.” Thẩm Thi Thi vội xin lỗi, còn đẩy mấy que sắp rơi vào trong, lắc lại ống.

Tiểu Vương hơi bối rối, bị Thẩm Thi Thi làm lộn tung lên rồi, cô cũng không biết cái nào là thẻ hồng.

Lâm Tĩnh Dung chọn ngẫu nhiên một que rồi rút ra, thẻ bình thường.

Tiểu Vương tiếc nuối nhìn cô, trong ánh mắt còn có cả sự áy náy.

Những nhân viên khác thấy Lâm Tĩnh Dung không bốc được thẻ hồng, chờ mong trong lòng tăng lên bội phần. Kết quả, thẻ hồng cứ lần lượt mãi không chịu ra, Thẩm Thi Thi tò mò: “Nếu như người bốc trúng thẻ hồng còn lại là đàn ông thì sao?”

Một giây sau, không khí quỷ dị kéo đến, không ai trả lời điều này.

Thì sao? Ông chủ bảo thẻ nào thì sẽ làm như thế đó

~Ông trúc truyền đến tay Mễ Tình, Thẩm Thi Thi ngồi đối diện làm động tác tay cổ lên với cô.

Mễ Tình: “...”

Cô không muốn thêm dầu vào lửa nha.

Nhưng không biết do thần lực của Thẩm Thi Thi quá bá đạo, hay vận khí của cô tốt đột suất, mà cô rút được cây thẻ hồng còn lại.

Thấy trên đầu thẻ vết sơn màu đỏ, không gian trong phòng bắt đầu huyền ảo, ngay cả hai người một mực hát karaoke từ nãy đến giờ, cũng ồn ào hóng hớt.

Hay cây thẻ hồng đều rút ra rồi, những người còn lại cũng không cần rút nữa. Mễ Tình bị ánh mắt mọi người bao vây, tâm trạng như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than.

Tiểu Vương nhíu mày nhìn Lâm Tĩnh Dung, Lâm Tĩnh Dung vẻ mặt trầm tĩnh, nhưng không tự nhiên lắm.

Mễ Tình và Tiêu Cố bị mọi người đẩy đến ngồi ở giữa cạnh nhau, một người quần bách, một người trái lại ung dung thong thả.

“Được rồi, mọi người đừng ồn nữa, mặt Mễ Tình đỏ như mông khỉ rồi~” Thẩm Thi Thi miệng nói mọi người đừng ồn, nhưng lại là người ồn nhất.

Mễ Tình nhìn cô, bĩu môi.

Tiểu Vương vẫn không nói gì, Thẩm Thi Thi tự giác đảm nhiệm phần của chủ tọa: “Bây giờ, hai người hôn nhau, hoặc uống một chai bia trong vòng 30 giây.”

Cô vừa nói vừa rút từ gầm bàn ra một chai bia, còn cố tình đặt thật mạnh xuống, tạo ra tiếng “coong”.

Mễ Tình bối rối chết mất, uống xong một chai bia trong vòng 30 giây, đối với cô là điều không thể; nhưng hôn Tiêu Cố lại càng không! Nụ hôn đầu của cô còn chưa cho ai đâu!

Cân nhắc nặng nhẹ đôi bên, Mễ Tình quyết định liều mạng, uống rượu, có khi ngày mai còn được ngủ trong phòng một ngày.

Cô đang chuẩn bị cầm chai rượu lên, bả vai đã bị giữ lại.

Tiêu Cố nghiêng người sang, tiếng gần đến cô, khuôn mặt đẹp trai mơ hồ dưới ánh đèn mờ, phóng đại trước mắt cô.

Nụ hôn vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, như lông vũ rơi trên môi cô.

25. Chương 23

EDIT BY CHERYL CHEN

Mễ Tình trợn mắt, nhìn lông mi Tiêu Cố khẽ rung rung, làn môi chậm rãi tách ra.

Hương vị của Tiêu Cố dần tan đi, tiếng động ồn ào bên tai rõ ràng hơn. Mễ Tình kinh ngạc, cô đặt tay lên môi, nhìn Tiêu Cố bằng vẻ mặt không thể tin nổi.

“Ui da Mễ Tình xấu hổ lắm đó nha, ông chủ Tiêu còn không đi xoa dịu người ta đi!” Thẩm Thi Thi lại giả trò, Tiêu Cố liếc mắt nhìn bọn họ, cũng theo ra ngoài.

Sau khi hai người rời đi, Thẩm Thi Thi quơ quơ cái di động trong tay, nhìn mọi người: “Tôi vừa chụp lại rồi~”

“Thật á, cho tôi xem!” mọi người lại náo loạn, còn có người la hét muốn in ảnh ra, dán trong cửa hàng để trừ tà.

Tiêu Cố ra khỏi phòng thì thấy bóng lưng Mễ Tình. Cô chạy với tốc độ nhanh, nhưng thở sao bằng sói được, cô không nhanh bằng Tiêu Cố. Tiêu Cố chạy thêm hai bước nữa, bắt kịp cô.

Mễ Tình bị chặn lại ở hành lang, vẻ mặt đỏ ửng còn chưa nguôi, vừa thẹn vừa giận mắng Tiêu Cố: “Anh cái đồ không biết xấu hổ, lòng lang dạ thú, cút!”

Tiêu Cố nhìn cô, bật cười, công chúa nhỏ mắng người cũng đáng yêu thế này.

Thấy Mễ Tình muốn chạy, Tiêu Cố kéo tay cô, nói: “Xin lỗi, tôi không muốn uống rượu, nên phải hôn cô.”

Mễ Tình nổi giận, một phát hất văng tay anh ra, cao giọng: “Lời xin lỗi của anh một xíu thành ý cũng không có, anh không muốn uống nên hôn tôi? Anh không muốn uống không có nghĩa là người khác cũng như vậy.”

Khách đi ngang qua hành lang đều nhìn họ bàn tán, có nữ sinh tò mò đứng lại xem, bị bạn lôi đi: “Người yêu cãi nhau, đứng xa một chút rồi xem.”

Mễ Tình: “...”

Nhưng Tiêu Cố dường như không bị bên ngoài ảnh hưởng, nhìn đáng vẻ Mễ Tình tức giận mà cười: “Vậy nếu tôi nói là tôi muốn hôn cô, chỉ muốn hôn cô thôi, không vì gì khác, cô có dễ chịu hơn không?”

Mễ Tình: “...”

Một chút cũng không hiệu quả.

Khuôn mặt tươi cười của Tiêu Cố làm cô phiền lòng, cô nhắc tay muốn cho anh cái tát, nhưng bị đối phương nhanh nhẹn bắt lại. Tiêu Cố nắm cổ tay cô, nhìn thẳng vào mắt cô như muốn tìm tòi điều gì đấy: “Cô thờ ơ như thế, chẳng nhẽ là nộ hôn đầu tiên?”

Mặt Mễ Tình đỏ ửng, cô dùng sức kéo tay mình ra, nhưng Tiêu Cố nắm rất chặt, tuy không làm đau cô, nhưng cũng không để cô giật lại.

Cổ nhú mào, nhìn anh chăm chăm: “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Tiêu Cố nhìn cô, lông mi dài như khê cọ vào trái tim cô, hơi buồn: “Thực ra đây cũng là nộ hôn đầu của tôi.”

Mễ Tình sửng sốt, rút tay về: “Anh tin anh, lưu manh!!”

Tiêu Cố nhìn cô đi xa, không đuổi theo. Anh không quay lại phòng KTV, mà vào phòng nghỉ, khéo miệng mang theo nụ cười không dễ nhận ra.

Sau khi Mễ Tình về đến phòng, nổi lòng vẫn không bình tĩnh lại. Cô mở điện thoại onl Weibo, xem lại video của Anh Thỏ nhiều lần, rốt cuộc tỉnh táo hơn một chút.

Làm thế nào bây giờ, nộ hôn đầu của cô.., rõ ràng Anh Thỏ mới là đối tượng cô mong muốn cho nộ hôn đầu.

Mễ Tình lộn hai vòng trên giường, quyết định đi ngủ sớm, biết đâu khi thức dậy sẽ quên hết những chuyện này.

Nhưng vừa nhắm mắt, khuôn mặt phóng đại đẹp trai của Tiêu Cố hiện ra trước mặt, còn có rèm mi khê rung.

!

Mễ Tình mở mắt.

Bám giai như đĩa!

Cô vô thức dùng ngón tay chạm môi, cảm nhận nộ hôn đấy, trong người như có lò xo bắn ra.

Không được không được, cô không ngủ được rồi.

Cô đi loang quanh trong phòng mấy vòng, quyết định đi sưởi nước nóng ngâm mình.

Cô sửa soạn đồ đạc, đi đến suối.

Buổi tối ở đây rất ít người, ở suối nước nóng lộ thiên lại càng ít. Mễ Tình đến xong, nhìn xem có người hay không.

Suối nước nóng này tách biệt với resort, nơi này nhìn ra dãy núi trùng trùng điệp điệp, mang vẻ yên tĩnh lạ thường.

Khi nãy trong phòng KTV, dù có không khí nhưng cô nghe chuyện ma không sợ lắm, nhưng ở đây một lúc, mới cảm nhận được bối cảnh âm thanh làm người ta run lấy bầy.

Mễ Tình nuốt nước bọt, đành đi vào suối, Bên trong có một người, tóc đen, vài sợi rủ xuống.

Cô ấy đưa lưng về phía Mễ Tình, Mễ Tình không thấy mặt cô.

...

Mễ Tình hơi do dự, vẫn còn người giống cô, buổi tối chạy tới suối lộ thiên tắm sao?

Cô bất động, nghĩ rằng nếu cô gọi người kia, rồi cô ấy quay lại với gương mặt giống cô như đúc, cô sẽ làm sao bây giờ?

Mễ Tình rùng mình, ôm chặt khăn tắm trong ngực.

Người trong suối kia như nhận thấy động tĩnh sau lưng, quay đầu lại.

Là một cô gái trẻ tuổi, chắc đã ngâm được một thời gian, gương mặt hồng hồng. Cô ấy thấy Mễ Tình, cười lúng túng: “Chị cũng tới suối này tắm à?”

“Dạ vâng.” Mễ Tình thở phào nhẹ nhõm, gật đầu.

Cô bé kia hơi ngượng ngùng đứng lên, cũng chỉ bọc một cái khăn tắm: “Vị chỗ này lộ thiên, hơn nữa còn là hỗn hợp nam nữ, ban ngày không tiện lắm, nên em đến vào buổi tối không người.”

Mễ Tình cười: “Chị cũng thế.”

Cô bé kia bước ra khỏi suối, cười với cô: “Em ngâm nước thoải mái lắm, chị cũng hưởng thụ đi.”

Mễ Tình thấy cô đã đi, búi tóc lên, vào phòng thay đồ cởi quần áo, rồi quấn khăn tắm đi ra.

Gió bên ngoài thổi lạnh thấu xương, cô ba chân bốn cẳng chạy đến cạnh suối, thử độ nóng của nước, rồi chậm rãi hạ mình.

“Phiuuu –” Mễ Tình thở hắt một hơi dài, suối nước nóng thoải mái quá đi. Không gian an tĩnh, Mễ Tình ngẩng đầu lên có thể thấy mấy ngôi sao.

Cô trầm mình xuống thêm một ít, dưới mũi ngâm trong nước.

Thân thể trở nên ấm áp, máu huyết lưu thông, Mễ Tình thấy đầu óc cũng minh mẫn hơn.

Không thể gọi là bị hôn một cái được, cái này không thể tính là hôn môi, chỉ là môi chạm môi thôi, không sao cả.

Cô tự trấn an trong chốc lát, bỗng nghe tiếng bước chân rất nhỏ ở đằng sau. Cô nhướn mày, mở mắt, cô gái vừa nãy bỏ quên cái gì à?

Cô quay đầu nhìn thoáng qua, không thấy ai, liền đứng lên. Khẽ bó lại khăn tắm trên người, Mễ Tình vừa bước một bước ra khỏi suối thì thấy một bóng người tắm ánh trắng từ ngoài đi vào.

Hai ánh mắt chạm nhau trên không trung, cả hai người đều sửng sốt.

... Thập chí đi tắm suối cũng gặp Tiêu Cố!

Tiêu Cố mặc quần áo bình thường, chắc đến để xem có người hay không, Mễ Tình sửng sốt trong giây lát, rồi ý thức được mình chỉ quấn khăn tắm, toàn thân còn ướt nước, khuôn mặt liền bốc cháy.

Cô muốn về phòng thay đồ mặc quần áo, nhưng đầu gối bước chân này dùng sức rất tuyệt, khăn tắm nhẹ nhàng tuột xuống.

Mễ Tình: “...”

Tiêu Cố: “...”

Tiêu Cố giật mình run rẩy. Rồi cực nhanh cởi áo khoác ra, bọc lấy người Mễ Tình.

Mễ Tình cứng đờ người bên suối nước nóng, mắt nhìn mông lung không có tiêu cự.

Ánh mắt Tiêu Cố lóe sáng, không biết nhìn đi đâu. Anh khẽ mím môi, lên tiếng hỏi: “Cô không sao chứ?”

Mễ Tình ngơ ngẩn, thét chói tai: “A—!!!”

Tiếng hét xuyên qua không gian, trong đầu óc hỗn loạn của Mễ Tình chỉ có một ý tưởng vô cùng rõ ràng.

Để cô chết đuối trong suối nước nóng đi!!!

26. Chương 24

EDIT BY VŨ

BETA BY CHERYL CHEN

Mễ Tình la hét tê tâm liệt phế, tiếng thét chói tai kinh động nhân viên phục vụ, giọng của cô vẫn chưa dừng hẳn, thì đã có người mặc đồ phục vụ chạy vào.

Tay Tiêu Cố còn khoác trên vai Mễ Tình, mà khăn tắm của Mễ Tình lại chồng chất bên chân. Nhân viên phục vụ nhanh chóng phân tích hiện trường, giơ sổ tay tuyên truyền còn chưa phân phát hết lên, chỉ thẳng vào Tiêu Cố lớn giọng: “Vị tiên sinh này! Mời anh lập tức buông vị tiểu thư kia ra!”

Tiêu Cố quay đầu nhìn cô, muốn giải thích vài câu, vậy mà anh chưa kịp mở miệng, nhân viên phục vụ kia lại lớn tiếng hơn: “Không được cử động! Lập tức buông vị tiểu thư kia ra!”

Tiêu Cố: “...”

Cô không thể nghĩ xong rồi mới nói tiếp sao.

Anh quay đầu nhìn Mễ Tình, thấy áo khoác đã vừa trên người cô, liền buông cô rồi lùi ra sau hai bước. Nhân viên phục vụ thấy anh vừa keo dài khoảng cách, nhanh chóng xông tới, nhặt khăn tắm trên đất khoác lên vai Mễ Tình: “Vị tiểu thư này, cô không sao chứ? Có cần tôi báo cảnh sát không?”

Tiêu Cố: “...”

Bây giờ anh mới chợt nhận ra, mình phải giải thích.

Mễ Tình vì bị đả kích quá mức, nên tạm thời mất đi khả năng nói chuyện. Nhân viên phục vụ lại cho rằng cô sợ hãi, nên đỡ cô về phòng thay quần áo.

Để lại một mình Tiêu Cố, nhân viên bên ngoài nhanh chóng dẫn anh đến phòng làm việc của quản lý suối nước nóng

Quản lý suối nước nóng là một người đàn ông trung niên hơi mập, từ khi sinh ra đã hơn hở, nhìn qua rất vui vẻ. Ông ngồi một bên ghế sofa, cười híp mắt nhìn Tiêu Cố ngồi đối diện.

Áo khoác của Tiêu Cố bị Mễ Tình cầm, cho trên trên người anh chỉ mặc áo lông màu trắng, anh mấp máy môi, nhấn mạnh một lần nữa: “Giống như tôi đã nói rồi, tôi và cô gái kia có quen biết.”

Quản lý ngồi đối diện nhấp ngụm trà nóng, cười ảm áp: “Tôi đã xem lại camera, đúng là hai người đi chung thật. Tôi tin anh là ông chủ của cô ấy, nhưng làm ông chủ thì không nên lợi dụng chức vị làm vậy, bức bách nhân viên làm chuyện mà họ không muốn”

Tiêu Cố: “... “

Đừng có tự tiện suy nghĩ lung tung như vậy được không?

Anh thở dài, cười với người quản lý: “Tôi nói lại một lần nữa, khăn tắm của ấy không cần thận bị rơi, tôi chỉ trùm áo khoác của mình lên người cô ấy thôi.”

Quản lý khí thế nói: “Trong suối nước nóng không có người trông chừng, đương nhiên anh nói thế nào cũng được.”

Tiêu Cố: “... “

Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do.

“Nếu như nhân viên chúng tôi không đến kịp lúc, anh có cam đoan mình sẽ không làm gì cô ấy không?”

Khóe miệng Tiêu Cố giật giật, trầm mặc độ mắt cùng quản lý.

Trong phòng nghỉ, Mễ Tình đã đổi lại quần áo của mình của mình, trên tay còn cầm ly nước nóng. Hơi nóng tỏa lên, khuôn mặt tái nhợt của cô cuối cùng cũng có huyết sắc.

Nhân viên phục vụ thấy tinh thần cô tốt hơn một chút, dịu dàng hỏi thăm: “Vị tiểu thư, cô đã cảm thấy tốt hơn chưa?”

Mễ Tình không trả lời, nhân viên phục vụ hơi bối rối. Gặp phải sự việc như thế này, cô cũng không biết phải an ủi như thế nào mới khéo, nói: “Nếu như cô muốn báo cảnh sát, tôi có thể đứng ra làm chứng.”

Mễ Tình khựng lại, mím môi nói: “Không cần, tôi và người kia có quen biết. Anh ấy là ông chủ của chỗ tôi làm.”

Nhân viên phục vụ giật mình run run. Nháy mắt một cái, rồi nhìn về phía Mễ Tình, ánh mắt càng thêm phức tạp: “Tôi hiểu mà, có một số việc thân bất do kỷ bản thân không quyết định được.”

Lông mi Mễ Tình rung rung, cô ấy đang nghĩ đến chuyện gì vậy?

Cô đang muốn giải thích, đối phương lập tức cắt ngang: “Cô đừng suy nghĩ nhiều, cứ xem như không may bị chó cắn một cái đi.”

Mễ Tình: “... “

Khi cô đi ra từ trong phòng nghỉ, vừa lúc Tiêu Cố cũng được thả ra từ phòng làm việc của quản lý. Hai người vừa nhìn thấy nhau, độ xấu hổ trong không khí nhanh chóng tăng lên.

Tiêu Cố tiến lên về hướng Mễ Tình, như muốn nói điều gì, Mễ Tình quăng áo khoác của anh, giống như trùm bao tải lên đầu anh.

Mễ Tình muốn nhân cơ hội ấy cho anh một gậy, nhưng xung quanh lại không có gậy gộc gì để cô ra tay, cô không thể làm gì hơn là lấy tốc độ nhanh nhất để chạy trốn khỏi hiện trường.

Tiêu Cố nghe tiếng bước chân lộp bộp, anh lấy áo khoác xuống, đã thấy cô chạy xa.

Sau khi Mễ Tình trở về phòng, lập tức chôn mình trong chăn. Bạn cùng phòng Thẩm Thi Thi vẫn chưa về, chắc đang đi chơi rồi. Mễ Tình không mở đèn, cả phòng trùm trong bóng đêm yên tĩnh, cô có thể nghe thấy cả tiếng thở của mình.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủn, cô không những mất đi nụ hôn đầu, mà còn bị thấy hết, đối tượng lại cùng là một người! Nếu ở thời cổ đại, tình trạng bây giờ của cô sẽ không đi lấy chồng được.

Mễ Tình buồn bực giãy dụa trong chăn, kêu một tiếng.

Mất nụ hôn đầu tiên cô còn có thể tự an ủi bản thân, nhưng sự việc trong suối nước nóng... Sau này sao cô có thể đối mặt với anh Thổ đây! Cô vô cùng muốn chết đuối cho quên đi!

Cô lẩn lộn mấy vòng, cô thấy nếu cứ chết chìm trong suối, thì quá tốt cho Tiêu Cố rồi, có chết cũng phải lỗi anh ta chịu cùng.

Cô âm thầm nhớ từng tập phim Conan, thay mặt của nạn nhân trong phim bằng mặt Tiêu Cố, rốt cuộc trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn.

Xảy ra tai nạn nghiêm trọng như thế, đêm nay vốn phải là một đêm thức trắng, nhưng Mễ Tình nghĩ đến 21 kiểu chết của Tiêu Cố, dần dần buồn ngủ, cô cố gắng mở to mắt, nhưng vẫn bị cơn buồn ngủ đánh bại.

Cuộc sống luôn đi ngược lại những gì ta mong muốn.

Gần mười hai giờ Thẩm Thi Thi mới về, cô thấy Mễ Tình đã ngủ, nhanh chóng nhẹ nhàng bò lên giường của mình, nhắn tin cho QQ Cố Tín một lời chúc ngủ ngon, thấy được tin nhắn tự động của Cố Tín, trong lòng cô chứa đầy mật ngọt nhắm mắt lại.

Hành trình của ngày thứ hai là leo núi, Thẩm Thi Thi đã cài báo thức, đúng giờ gọi dậy. Tuy tối hôm qua cô ngủ tương đối trễ, nhưng Thẩm Thi Thi không có thói quen nằm ỳ, vẫn nhanh chóng bò dậy.

Cô rửa mặt xong đi vào mà Mễ Tình vẫn không có động tĩnh, lấy tay chọc chọc: “Mễ Tình, dậy thôi, ngày hôm nay đi leo núi.”

“Ừ...” Mễ Tình hất tay Thẩm Thi Thi ra một bên, trở mình ngủ tiếp.

Thẩm Thi Thi nhìn tay mình, cau mũi lớn tiếng gọi: “Mễ Tình! Rời giường!!”

“....”

Mễ Tình bị đánh thức, cô vén chăn lên, ngồi dậy nhìn chòng chọc vào Thẩm Thi Thi.

Thẩm Thi Thi: “....”

“Tôi chờ cô ở ngoài vậy.” cô gấp gấp chạy ra ngoài, sau đó móc điện thoại di động ra nhấn cho tài khoản công chúng của Cố Tín: “Công chúa nhỏ rời giường thật đáng sợ, ô ô ô o(>~<>”

Cố Tín: Ngoan, không khóc không khóc

~Ô ô ô, chỉ có người nhà cô mới dịu dàng, Thẩm Thi Thi trong lòng vẫn sợ hãi cắt điện thoại vào túi.

Sau đó Mễ Tình mới bắt đầu rửa mặt, vì hành trình hôm nay là leo núi, cô đặc biệt mặc áo lông với quần, thay xong quần áo cô mới ra khỏi phòng.

Áo lông của cô màu trắng, ống tay áo và mũ trùm đều màu trắng vải nhung, rất mềm, kết hợp với quần đen vô cùng đẹp mắt. Thẩm Thi Thi vừa nhìn đã xao động, hất chuyện vừa bị đánh lên chín tầng mây: “Ui Mễ Tình ơi, áo lông của cô đẹp thế, cô mua ở đâu vậy?”

Mễ Tình nói: “Ah, đây là đồ của năm ngoái rồi.” năm nay cô còn chưa kịp mua, thì đã chạy đến đây rồi.

Thẩm Thi Thi sờ soạng áo lông của cô, thoải mái: “Áo này bao nhiêu tiền thế? Tôi cũng muốn mua.”

Mễ Tình suy nghĩ nói: “Tôi cũng không nhớ rõ lắm, mấy vạn tệ thì phải.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Cô lại móc điện thoại di động ra, nhấn cho tài khoản công chúng của Cố Tín: “Không thể tin được, công chúa nhỏ có cái áo lông đến mấy vạn tệ.”

Cố Tín: Áo nào? Tôi mua cho cô [khóc]

Thẩm Thi Thi: Anh càng ngày càng thông minh lên rồi.

Đầu kia không kìm được nụ cười.

Mễ Tình nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của Thẩm Thi Thi, thấy cô lại nói chuyện phiếm với QQ Cố Tín, trề môi. Trúng độc quá sâu rồi, biết đối phương là người máy mà vẫn trò chuyện hăng say như thế.

Cô đang nghĩ ngợi thì đã thấy Tiêu Cố đi tới.

Ban đầu cô hơi buồn ngủ nên không nhớ tới chuyện ngày hôm qua, nhưng vừa thấy Tiêu Cố, ký ức xấu hờ ùa về ngay lập tức. Mễ Tình xoay người ra đằng sau, chạy về phòng ‘cách’ đóng cửa đường thương.

Tiêu Cố: “... “

Thẩm Thi Thi cũng bị thanh âm này làm giật mình, cô nhìn Tiêu Cố, lại ngó qua cánh cửa đang đóng chặt, tò mò.

“Ông chủ Tiêu, việc này cứ giao cho em đi.” Cô tự đề cử mình, dùng chìa khóa mở cửa ra, đi vào.

Mễ Tình ngồi trong góc, Thẩm Thi Thi đi tới bên người cô, vỗ vai: “Làm sao vậy? Tối hôm qua ông chủ Tiêu không trấn an được cô à?”

Mễ Tình giật giật khoe mắt, không muốn nói chuyện.

Thẩm Thi Thi tự phân tích vấn đề một lúc, nghĩ rằng ông chủ Tiêu xử lý không khôn khéo rồi. Nên quyết định tự mình ra tay: “Thời đại nào rồi hả má, hôn một cái có mất gì đâu, cũng không phải cho người ta nhìn hết.”

Mễ Tình: “... ..”

Thẩm Thi Thi thấy mặt Mễ Tình ngày càng đỏ, nhưn mày dò hỏi: “Có lẽ nào hôm qua, khi ông chủ Tiêu đuổi theo, hai người đã xảy ra chuyện gì?”

“Chả có cái gì cả.” Mễ Tình nhảy dựng lên.

“Không có gì là được rồi.” Thẩm Thi Thi kéo tay cô, đi tới cửa “Nếu không có việc gì xảy ra vậy thì lên đường thôi, trên núi có cảnh tuyệt đó~.”

Mễ Tình muốn kéo tay mình về, nhưng làm vậy thì khác gì tự mình thừa nhận xảy ra chuyện gì đó với Tiêu Cố, nên đành theo ra ngoài.

Sau khi hai người bọn họ ra ngoài, mọi người đều đã đến đông đủ, Tiêu Cố nhìn thoáng qua Mễ Tình, Mễ Tình dời ánh mắt, giả vờ nhìn phong cảnh.

Tiêu Cố thu mắt, nói với mọi người: “Đi ăn sáng trước rồi leo núi.”

Mọi người hoan hô, đi theo anh, Mễ Tình bị Thẩm Thi Thi kéo đi phía sau bọn họ.

Thẩm Thi Thi nói không sai, mọi người không hề để ý nụ hôn tối qua của cô và Tiêu Cố.

Ngoại trừ cô

Ánh mắt của cô lơ đãng rơi vào người Tiêu Cố đang đi phía trước, anh... Chắc anh cũng để ý!?

Mễ Tình cúi đầu, bắt đầu nhìn chòng chọc mũi chân của mình.

Trên đường đi dọc theo đỉnh núi, Mễ Tình đều cố gắng lảng tránh Tiêu Cố, ngay cả ánh mắt cũng không muốn tiếp xúc với anh. Thẩm Thi Thi đi một bước chụp một tấm hình, tương đối hài lòng, liền gửi tin nhắn cho Cố Tín. Mễ Tình đi cùng với Thẩm Thi Thi, thỉnh thoảng dùng điện thoại chụp phong cảnh, mỗi lần không cẩn thận chụp dính bóng dáng của Tiêu Cố, cô ghét bỏ nhăn mặt chau mày.

Phía trước là một đoạn cua, mọi người đều đi chậm lại. Thể lực Mễ Tình vốn không tốt, hơn nữa trong lòng luôn không yên, dưới chân mềm nhũn liền trượt chân.

Tiêu Cố nhanh tay nhanh mắt kéo cô lại, hai người khó khăn lắm mới đứng vững.

“Khi đi để ý một chút được không?” Tiêu Cố nhíu mày, giọng nói mang theo ý tức giận.

Mễ Tình cũng nhíu mày, giận dỗi dỗi nói: “Tôi vẫn để ý mà, anh buông ra.” Cô lắc lắc, muốn bỏ tay Tiêu Cố ra.

Nhưng kỳ lạ thật, Tiêu Cố không phải người đứng gần cô nhất, nhưng lại là người đầu tiên kéo cô lại.

Tiêu Cố thở dài, buông tay cô ra, dùng giọng nói đủ để cô nghe thấy: “Chuyện đêm qua tôi sẽ giữ bí mật.”

27. Chương 25

EDIT BY CHERYL CHEN

Nghe được chuyện tối qua, mặt Mễ Tình đỏ lên.

Cô không nói gì mà xoay người lại, định trốn đi. Tiêu Cố nhìn theo bóng lưng cô, cũng leo lên.

Lâm Tĩnh Dung đến bên Tiêu Cố, sóng bước với anh: “Anh với Mễ Tình thế nào rồi?”

“Không có gì.” Tiêu Cố lên tiếng nhàn nhạt.

Lâm Tĩnh Dung ngẩng đầu nhìn anh, tựa như vẫn có lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn thu lại ánh mắt, không nói gì nữa.

Sau khi lên đến đỉnh núi, mọi người tự do hoạt động. Lớp tuyết rất dày, phóng tầm mắt nhìn quanh đều là tuyết trắng. Cảnh sắc tuy đẹp, nhưng rất lạnh lẽo, Mễ Tình mặc áo lông, đầu ngón tay đông cứng vào.

Tiêu Cố mang theo một cái bình nước, bên trong là khung trà làm ấm người. Anh đổ trà vào nắp bình, đưa cho Mễ Tình.

Mễ Tình nhìn trà bốc hơi nghi ngút trước mặt, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố: “Anh không phải đối xử tốt thế với tôi, tôi không muốn nhìn thấy anh!”

Tiêu Cố thấy hơi buồn cười, vẻ mặt của Mễ Tình bây giờ như trẻ con giận dỗi, nhìn rất.. đáng yêu.

“Vậy cô uống đi.” Anh bê nắp bình trên tay, không có ý thu lại.

Mễ Tình cắn môi, lấy nắp bình để đuổi anh đi sớm.

Định uống cạn một hơi, cô quên mất: trà rất nóng.

Môi mới chạm vào nước trà, Mễ Tình suýt thì hắt cả nắp ra: “Nóng quá! Anh cố ý hả!!”

Tiêu Cố giật mình, cau mày nhìn xem cô có bỏng không: “Cô không thấy trà đang bốc khói sao?”

Mễ Tình nhìn chằm chằm vào anh, có điều đôi mắt to vừa bị kích động, nổi lên một tầng sương mỏng, vẻ mặt đáng thương.

Tiêu Cố cũng nhìn cô, rồi cup mắt, lấy nắp bình về. Anh nhẹ thổi vào nước trà đang tỏa khói, rồi đưa lại cho Mễ Tình: “Công chúa nhỏ, uống trà đi.”

Mễ Tình: “...”

Cô hơi lúng túng, ‘hừ’ một tiếng, tự mình thổi mấy lần, mới nhấp một ngụm trà nhỏ.

Tiêu Cố thấy công chúa rốt cuộc cũng uống trà, rót cho mình một ly, vừa đưa kề bên môi, đã bị Mễ Tình gọi lại: “Chờ đã! Chỗ đó tôi vừa uống xong, anh uống bên kia đi!”

Tiêu Cố khựng lại, khẽ cười, xoay nắp bình uống trà.

Mễ Tình cau mày, tìm Thẩm Thi Thi cùng chụp ảnh, Tiểu Đức Tử tiến lên nói cười hì hì: “Ông chủ Tiêu, tôi cũng muốn uống trà.”

Tiêu Cố nói: “Mang cốc ra đây.”

Tiểu Đức Tử đau khổ: “Tôi không mang cốc.”

“Thế cố chịu đến khi xuống núi.”

Tiểu Đức Tử: “...”

Ngang nhiên phân biệt đối xử như thế hay lắm sao! Đúng là ông chủ chỉ yêu thích người đẹp!

Tiểu Vương chú ý tới Tiêu Cố và Mễ Tình, cô nghiêng đầu vốn muốn oán giận vài câu với Lâm Tĩnh Dung, nhưng thấy sắc mặt cô ấy không tốt, con người giật giật, cô hờ hững với Tiêu Cố: “Ông chủ, có thể giúp chúng tôi chụp ảnh không?”

Tiêu Cố ‘ừ’ một tiếng, đi tới.

“Lấy cảnh chỗ núi này đi.” Tiểu Vương đưa máy ảnh cho Tiêu Cố, kéo Lâm Tĩnh Dung đến đứng cùng, tạo dáng trước máy ảnh.

Tiêu Cố lựa chọn tiêu cự, ấn chụp, ngẩng đầu nhìn: “Được rồi.”

“À, cho tôi xem một chút.” Tiểu Vương nhìn máy ảnh, cười híp mắt nói với Tiêu Cố: “Ông chủ, hay là tôi giúp anh với chị Dung chụp một bức.”

Tiêu Cố không thích chụp ảnh lắm, lắc đầu: “Không cần đâu.”

“Ôi đừng ngược, không dễ tìm được cảnh đẹp thế này đâu.” Tiểu Vương nói xong liền kéo Lâm Tĩnh Dung đến bên người Tiêu Cố, còn mình đứng đối diện lấy cảnh: “Hai người cười lên nào!”

Lâm Tĩnh Dung ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, cười nói: “Cùng chụp một tấm nhé.”

Tiêu Cố không nói gì, Tiểu Vương gửi một ánh mắt khích lệ cho Lâm Tĩnh Dung, nhấn chụp.

Chụp xong, cô ôm máy ảnh đi sang chỗ khác: “Em qua bên kia, hai người cứ trò chuyện nha.”

Lâm Tĩnh Dung nhìn cô đi xa dần, nói với Tiêu Cố đang ở bên cạnh: “Sắp sang năm mới rồi, anh có muốn đi gặp mọi người với em không?”

Tiêu Cố trầm mặc một hồi, nói: “Không cần đâu.”

Lâm Tĩnh Dung hơi lúng túng, cô khẽ nói: “Anh đừng hiểu lầm, em không có ý gì hết, em chỉ thấy anh năm nào cũng một mình ở lại đây..”

“Anh biết.” Tiêu Cố quay lại nhìn cô, trông mắt đen lạnh đậm, dường như không còn sự ôn nhu bình thường nữa, “Em đối với anh là một nhân viên ưu tú, cũng là người bạn đáng tin cậy.”

Lâm Tĩnh Dung sững sốt cúi đầu, lúc lâu sau mới nói: “Chỉ như vậy thôi sao?”

“Ừ.” Thanh âm nhẹ nhàng từ từ hạ xuống.

Lâm Tĩnh Dung trầm mặc, rồi lại cười: “Em đã biết.” cô ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, nói với anh, “Em đi tìm Tiểu Vương.”

Tiêu Cố gật đầu, đi về hướng khác.

Mọi người chơi ở trên núi một lát đã đến buổi trưa, tất cả ăn bánh quy chống đói rồi xuống núi. Xuống núi nhanh hơn lên núi, nhưng khi về resort thì đã là 1 giờ chiều. May mà nhà hàng vẫn cung cấp bữa trưa, mọi người ăn cơm rồi nghỉ ngơi, đến 5 giờ tất cả về thành phố A.

Khi đi chỗ ngồi thế nào thì lúc về cũng thế, nhưng Lâm Tĩnh Dung ngồi xe trước đột nhiên lại leo lên xe thuê cho mọi người. Thẩm Thi Thi không rõ lắm, nhưng cô muốn để Mễ Tình ngồi riêng với Tiêu Cố nên cũng trèo lên xe Van.

Mễ Tình: “...”

Cô không muốn ngồi riêng với Tiêu Cố hơn hai tiếng, nhưng hai xe Van đều không thể chen nổi nữa, tất cả mọi người đều không cho cô lên xe.

Land Rover của Tiêu Cố bấm còi, Thẩm Thi Thi cười nói: “Nhanh lên nhanh lên, chỗ của cô ở xe ông chủ.”

Mễ Tình: “...”

Mễ Tình: “... “

Cô bắt đầu chạy tới Land Rover, mở cửa ngồi phía sau.

Tiêu Cố không nói gì, chạy theo hai chiếc xe kia.

Dọc đường đi, hai người chẳng nói chẳng rằng, Mễ Tình nhìn ra ngoài cửa sổ đờ đẫn. Ban ngày mùa đông rất ngắn, mới hơn 6 giờ mà trời đã tối. Đèn đường dần sáng lên, cửa sổ bằng kính phản chiếu đường nét mờ nhạt của cô.

Vì sắc trời u ám, xe đi chậm, về đến thành phố A sẽ hơn 9 giờ. Bình thường bây giờ, Mễ Tình vẫn đang sinh long hoạt hổ [1], nhưng ban ngày đã leo núi hơi mệt, đang ngủ ở đằng sau.

Tiêu Cố nhìn cô qua kính chiếu hậu, đánh tay lái, không đi theo hai chiếc xe kia nữa.

Mễ Tình đập đầu vào cửa xe nên tỉnh giấc. Khung cảnh ngoài kia rất xa lạ, không giống như đường về hoa viên Nam thành. Cô xoa xoa chỗ vừa đụng, hỏi Tiêu Cố đang lái xe: “Đây là chỗ nào thế?”

Tiêu Cố nói: “Hôm nay về hơi muộn, nên ở chỗ này một đêm, mai tôi đưa cô về.”

Mễ Tình giật giật chầm mày, bây giờ chỉ số tín nhiệm của cô với Tiêu Cố đang ở mức thấp nhất, thấy anh đem mình đến nơi xa lạ, lập tức đề phòng rú lên: “Anh có ý gì? Chúng ta đi đâu?”

Tiêu Cố cười nói: “Sao thế, sợ tôi làm hại cô à?”

Mễ Tình rụt rè nhìn anh, Tiêu Cố vui vẻ: “Chỗ này rất gần, tôi thấy cô buồn ngủ như thế, nên đành mang cô tới đây vậy.”

Anh nói xong, cho xe quẹo, dừng lại trước cửa lớn.

Mễ Tình nhìn ra ngoài cửa xe, chỗ này cũng là một khu dân cư, bia bằng đá cẩm thạch trước cửa viết mấy chữ ‘Khải Thụy Quốc Tế’ rất to.

Bên trái cửa là phòng bảo vệ, cửa sắt đang mở, nhưng trước đó là một cái máy. Tiêu Cố đưa thẻ ra vào cho bảo vệ, người kia quẹt một cái, cái máy mới mở ra.

Tiêu Cố cầm lại thẻ, lái xe vào. Cơn buồn ngủ của Mễ Tình tan biến, mở to mắt đánh giá xung quanh.

Tuy trời rất tối, nhưng đèn bên trong lại sáng vô cùng, mọi thứ rất rõ ràng.

Nhà ở đây được thiết kế theo lối biệt thự Châu Âu, mỗi nhà còn có cả hoa viên và sân thượng. Mễ Tình nhìn một lúc, hỏi Tiêu Cố: “Anh có nhà ở đây?”

Tiêu Cố gật đầu: “Ừ.”

Mễ Tình: “...”

Xem ra bán Xuyên Xuyên rất có tiền đồ.

Land Rover của Tiêu Cố chạy đến trước một ngôi biệt thự rồi dừng lại, anh lái xe vào ga ra, đi ra ngoài. Mễ Tình theo anh xuống xe, nhìn xung quanh. Tiêu Cố quét vôn tay trước cánh cửa đang đóng chặt, cửa liền mở ra.

Mễ Tình ‘ồ’ một tiếng, đúng là khóa vân tay.

Tiêu Cố dẫn cô đến phòng khách, đưa cho Mễ Tình một đôi dép: “Đi vào đi.”

Mễ Tình bĩu môi, thay dép đi vào.

Chỗ này đã sửa chữa xong, rất sạch sẽ, Mễ Tình dạo quanh một vòng, nói với Tiêu Cố: “Anh sửa sang xong rồi, tội gì không ở?”

“Chỗ này xa quá, bên kia gần tiệm hơn.” Tiêu Cố cởi áo khoác ra, để ở ghế salon, nhìn cô nhếch miệng: “Chỗ này tôi định dùng làm phòng cưới.”

Mễ Tình: “...”

Mặt cô đỏ làm gì!

Tiêu Cố cười, giới thiệu cho Mễ Tình: “Tầng một là phòng khách và phòng bếp, tầng hai là phòng ngủ cho khách và thư phòng, tầng ba là phòng ngủ chính, cô muốn ở đâu?”

“Phòng ngủ cho khách!” Mễ Tình nói xong lập tức chạy lên trên tầng. Tiêu Cố đi sau cô lên tầng hai, tiện tay mở cửa phòng giúp cô, “Gian này có phòng tắm riêng, cô có thể tắm.”

Mắt Mễ Tình sáng lên, tuyệt quá!

Cô nhìn Tiêu Cố, trừng mắt: “Nhà này anh cũng cho thuê à??”

Tiêu Cố nhìn cô, trừng lại: “Không cho thuê, ai gả cho tôi được ở miễn phí.”

Mễ Tình: “...”

Cô vào trong phòng, cầm tay nắm cửa: “Anh Tiêu, tôi cần thời gian nghỉ ngơi, anh đi được rồi.”

Tiêu Cố cười, xoay người đi, Mễ Tình thấy anh lên lầu, nhanh chóng đóng cửa lại.

Lúc này, Cố Tín còn đang ở trong công ty bàn chuyện ra album mới. Anh nhìn thấy Thẩm Thi Thi gửi ảnh cho tài khoản công chúng của anh, cười với Chu Nghi Nhiên đối diện: “Hôm nay cực khổ rồi, mai tôi mời anh đi ăn Xuyên Xuyên.”

28. Chương 26

EDIT BY XIAO YAN

BETA BY CHERYL CHEN

Mễ Tình đi một vòng trong phòng khách, rồi hào hứng vào xem phòng tắm. Phòng tắm không rộng lắm, giấy dán tường màu trắng, gạch men sứ, bồn tắm bằng sứ đặt trong cùng, bên ngoài là cửa kính trong suốt.

Cô thử nước ấm, đến khi nước dâng lên 2/3 bồn, cô ngâm mình. Bồn tắm dài vừa đủ để cô duỗi chân, nhiệt độ nước thích hợp rất hiệu quả trong việc xua tan mệt mỏi.

Cô dựa vào thành bồn, nhẹ nhõm khoan khoái, thầm nghĩ rằng, không biết trong phòng ngủ chính của Tiêu Cố ngâm nước có thoải mái hơn không.

Không phải không phải, cô không muốn đi tắm ở phòng Tiêu Cố.

Hơn 20 phút sau cô mới ra ngoài, đúng lúc nghe được tiếng gõ cửa.

Trong nhà chỉ có cô và Tiêu Cố, người ngoài cửa không cần nói cũng biết là ai. Cô bình tĩnh lại, tự nhiên đập cửa phòng con gái nhà người ta, chắc có việc gì đó.

Mễ Tình hỏi: “Chuyện gì thế?”

Tiêu Cố ở ngoài cửa hỏi: “Cô có đói không? Tôi vừa làm đồ ăn, cô có muốn ăn không?”

Mễ Tình bất giác sờ bụng, tuy buổi trưa ăn cơm muộn, nhưng lúc tối vội vã về nên trên xe cô mới ăn một ít đồ vặt. Cô quả thực hơi đói. Suy nghĩ một lát, cô tới trước gương, đảm bảo đồ ngủ không xộc xệch, đoan trang nghiêm chỉnh, cô mới mở cửa ra ngoài: “Ăn ăn ăn.”

Tiêu Cố cười khẽ, đi xuống nhà.

Bên ngoài bếp là nhà ăn. Tiêu Cố dùng nồi nhỏ nấu mì, bên trong thêm một ít đồ ăn kèm, cầm hai cái bát và hai đôi đũa ra ngoài.

Mễ Tình ăn đến nỗi như úp mặt vào trong nồi, hai tay đỡ bát, húp mì xì xụp.

“Ở đây không có nguyên liệu nấu ăn, tôi chỉ tìm được mấy thứ này, cô ăn tạm.” Tiêu Cố cũng cầm đũa, xoắn mì cho vào bát.

Mễ Tình hơi cảm thán, mùi vị thế này mà chỉ là mức độ ‘ăn tạm’ thôi à? Chẳng nhẽ trước đây cô ăn mì gói, anh nghĩ rằng cô ăn rác rưởi sao?

“Cô muốn ăn trứng à?” Trong nồi có một quả trứng chần, Tiêu Cố chỉ tìm được đúng một quả, nên cho vào nấu.

“Có có.” Mễ Tình cầm bát đưa tới nồi, chờ Tiêu Cố gấp trứng vào bát mình.

Tiêu Cố hơi bất lực cắn môi, dùng đũa kẹp trứng gấp vào bát Mễ Tình: “Cô ăn đêm nhiều thế không sợ béo à?”

Mễ Tình nuốt hết mình trong miệng, khinh bỉ nói: “Tôi không béo lên đâu, tặng người tôi ăn hoài không béo.” Mễ Tình nói xong, bỗng khựng lại, chờ đã, hôm qua cô đã bị Tiêu Cố nhìn hết rồi, hôm nay hai người hòa hợp vui vẻ ăn mì chung thế này, có gì đó sai sai?

Cô nhúu mày, ngẩng đầu nhìn Tiêu Cố, nói: “Không phải anh nên nói rằng ‘Chúng ta đang chiến tranh lạnh’ sao?”

Tiêu Cố buông đũa, bật cười: “Nếu cô cảm thấy bản thân thiệt thòi, tôi có thể cởi lại cho cô xem.”

“Phụt.. khụ khụ” Mễ Tình sắc nước, vừa bực vừa ngại nhìn anh: “Ai muốn nhìn chứ, biến thái!”

Tiêu Cố đứng dậy, lùi về sau hai bước: “Tôi nói thật đấy, có qua có lại, để cô không nói tôi chiếm tiện nghi của cô.”

Mễ Tình thấy anh vừa nói vừa toan cởi áo khoác ra, đứng bật dậy: “Dừng ngay! Không được kiểm cố giở trò lưu manh.”

Biết ngay con chồn này gọi cô ra ăn tối, đâu chỉ đơn giản như thế!

Tiêu Cố cười, dựa vào tường. Mễ Tình đỏ bừng mặt, cầm bát vọt lên lầu.

Tiêu Cố ở lại trong phòng ăn, lặng lẽ cười một lát, rồi mới ngồi vào bàn, ăn hết chỗ mì còn lại.

Mễ Tình trong phòng dành cho khách ăn xong trứng chần nước sôi trong miệng, lòng sợ hãi buông đũa xuống.

Ở lâu mới biết lòng người, tên Tiêu Cố nhân cách vận vẹo này.

Chắc vì ban ngày leo núi tốn sức, nên Mễ Tình ngủ một giấc rất ngon. Lúc Tiêu Cố gọi dậy, cô còn đang nằm mơ.

Mễ Tình bị đánh thức, tâm trạng không tốt, hung hãn ra mở cửa, nhìn Tiêu Cố đứng ngoài: “Có chuyện gì?”

Tiêu Cố không phải Thẩm Thi Thi, khí thế của cô đâu thể dọa được anh, anh nhìn cô, cười nói: “Công chúa nhỏ ơi, hôm nay cô phải đi làm.”

Mễ Tình: “...”

Vì cô là công chúa nhỏ, nên sao cô phải đi làm!

Mễ Tình buồn bã đau lòng đóng cửa thay quần áo. Khi cô đi xuống nhà, Tiêu Cố đang chờ ở cửa.

“Đi thôi.” Mễ Tình nói.

Tiêu Cố nhìn cô, hỏi: “Cô mang đủ đồ chưa?”

Mễ Tình: “Tôi nghĩ là rồi.”

“Nghĩ?” Tiêu Cố đi lên trước, nói với cô: “Ra đây lưu dấu vân tay?”

Mễ Tình sững sốt, nghi ngờ nhìn anh: “Lưu dấu vân tay làm gì?”

“Nếu cô đột ngột nhớ mình quên thứ gì ở đây, thì chả lẽ tôi phải đến mở cửa cho cô à?”

Mễ Tình: “...”

Cô cười haha, đến chỗ máy lưu dấu lại.

Tiêu Cố thấy cô xong rồi, khẽ nâng khóe miệng, đi ra ngoài: “Đi thôi, cô trễ giờ làm rồi.”

Mễ Tình: “...”

Mấy phút sau, cô đã chễm chệ ngồi trên chiếc Land Rover của Tiêu Cố, đi về quán Xuyến Xuyến “Hương Phiêu Mười Dặm”.

Tiêu Cố đưa một hộp sữa cho Mễ Tình, chắc là đồ mua ở siêu thị bên cạnh Khải Thụy Quốc Tế. Cô nhìn hộp sữa, cuối cùng vẫn nhận lấy uống.

“Haizzzzzzz.” Mễ Tình ngồi bên ghế phụ, than thở.

Tiêu Cố nói: “Mới sáng ra đã than cái gì?”

Mễ Tình đảo mắt: “Bởi vì sáng sớm tôi không được ngủ, phải dậy đi làm.” nghĩ lại việc mình phải làm là nhân viên phục vụ, tâm trạng Mễ Tình tụt dốc không phanh.

Tiêu Cố khẽ cười, không nói gì.

Xe đi hơn 40 phút mới đến tiệm Xuyên Xuyên, Mễ Tình tháo dây an toàn, thuận miệng hỏi: “Anh mua nhà ở xa thế làm gì?”

Tiêu Cố nói: “Thích thì mua, tôi định mở chi nhánh ở đó.”

Mễ Tình hơi ngẫm nghĩ, gật đầu, bên đó có không ít hộ gia đình, hơn nữa chỗ đó nhiều điểm thương mại, buôn bán chắc không tệ.

Qua hai ngày vui chơi rồi lại đi làm, mọi người vẫn phấn khích, đề tài trò chuyện vẫn xoay quanh chuyện đi vừa rồi.

Mễ Tình tới ấn vân tay, máy chấm công vang lên, hiện tên cô. Mễ Tình thu tay, vào phòng thay quần áo, sẵn sàng ở chỗ.

Vừa rồi cô cảm thấy có gì đó không đúng, hóa ra là vậy!!

Nhà của Tiêu Cố khóa bằng vân tay, anh lại để cô lưu dấu vân tay của mình vào, không phải đồng nghĩa với việc anh đưa chìa khóa nhà cho cô sao?

...

Ông chủ Tiêu tin tưởng cô thật, không sợ cô bê nhà anh ta đi à? Haha/

Mễ Tình không tưởng tượng thêm nữa, vỗ vỗ mặt, vào phòng thay đồng phục.

Lúc ra ngoài gặp Lâm Tĩnh Dung, Mễ Tình lên tiếng chào hỏi, để ý chuyện hôm qua: “Chị Dung, sao hôm qua chị không đi xe ông chủ về?”

Trong tiệm này, người có quan hệ gần gũi với Tiêu Cố nhất chắc chắn là Lâm Tĩnh Dung. Hành động hôm qua của chị ấy hơi khác thường, hơn nữa nếu không phải do chị ấy chen lên xe van kia, Thẩm Thi Thi cũng sẽ không theo lên, tác hợp cô với Tiêu Cố.

Lâm Tĩnh Dung trầm mặc, cười nói: “Chuyện đó à, vì.. hôm qua tôi bị ông chủ Tiêu từ chối, đi xe của anh ấy thì xấu hổ lắm.”

Mễ Tình ngây người, cô chỉ băng quơ một câu, không ngờ câu trả lời lại thế này. Cô chần chừ hỏi lại: “Từ chối là sao?”

Tĩnh Dung gật đầu cười: “Ừ, ông chủ nói chỉ coi tôi là nhân viên, đồng nghiệp, nên mọi người về sau đừng gọi đùa tôi là bà chủ nữa.”

Mễ Tình mím môi, lúng túng: “Thật ngại quá, tôi không biết..”

“Không sao.” Lâm Tĩnh Dung vỗ vai cô, nụ cười trên mặt rạng rỡ hẳn lên “Cô phải cố lên, tôi rất coi trọng cô.”

Mễ Tình: “...”

Cố lên cái gì? Nỗ lực trở thành quản lý à?”

“Được rồi, tôi thấy cô đi xe Tiêu Cố đến đây, hai người hôm qua không về nhà à?” Lâm Tĩnh Dung tới bên cạnh Mễ Tình, vừa xuống cầu thang vừa nói.

Mặt của Mễ đồ lựng, như gấp gấp muốn làm sáng tỏ chuyện gì đó: “Không phải đâu, ngày hôm qua về hơi muộn, nên anh ấy đưa tôi ở Khải Thụy Quốc Tế.”

Lâm Tĩnh Dung dừng một chút, gật đầu: “À, chỗ kia tôi còn chưa bao giờ đến.”

Mễ Tĩnh càng luống cuống, Lâm Tĩnh Dung nhìn cô, cười một tiếng: “Tôi chỉ băng quơ nói mấy câu, cô đồ mặt làm gì?”

Mễ Tĩnh sờ mặt: “Tôi sợ mọi người hiểu lầm, tôi và ông chủ Tiêu thực sự không có gì...”

Cô nói xong câu cuối thì cạn kiệt sức lực, bởi nụ hôn ở suối nước nóng lại hiện ra trước mắt.

Tiêu Cố về nhà, đầu tiên anh dắt chó về. Husky đã hai ngày chưa thấy anh, lúc này được về nhà, nó vô cùng kích động. Tiêu Cố treu chọc con chó, đang định dẫn nó xuống phía dưới, lại nhận được điện thoại của Cố Tín.

“Có chuyện gì?” Tiêu Cố hỏi, Husky kêu theo.

“A, Husky có vẻ rất phấn khích, có phải nó nhớ em rồi đúng không?” Cố Tín nghe tiếng Husky, cười hỏi.

Tiêu Cố nói: “Có cần anh đưa điện thoại cho nó, để hai người trò chuyện không?” Cố Tín mấp máy, nói: “Hôm nay Thẩm Thi Thi có đi làm không?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Em hỏi cái này làm gì?”

Cố Tín nói: “Cô ấy là fans mà, em định đến đó cho cô ấy một sự bất ngờ.”

Tiêu Cố: “...”

Anh xoa đầu Husky, suy nghĩ: “Thẩm Thi Thi đến tiệm vào buổi trưa.”

“Ok, em sẽ đưa một người bạn đến, anh giúp em chuẩn bị một phòng riêng.” Cố Tín giơ tay lên nhìn đồng hồ, nói “Bọn em chuẩn bị xuất phát đây.”

29. Chương 27

EDIT BY XIAO YAN

BETA BY CHERYL CHEN

Lúc Cố Tín và Chu Nghi Nhiên đến, trong tiệm chỉ còn hai ba bàn khách. Thừa dịp ít người, Cố Tín khiêm tốn đi lên lầu hai.

Mễ Tĩnh mang trà nhân sâm ra cho khách, xoay người đúng lúc nhìn thấy góc áo Chu Nghi Nhiên. Cô giật giật lông mày, ánh mắt dừng lại trên người Tiêu Cố trong đại sảnh.

“Sao hôm nay anh lại đến đây canh chừng?” tuy bình thường anh cũng hay ghé vào tiệm, nhưng hôm nay rõ ràng là đang chờ người.

Tiêu Cố đi tới trước mặt Mễ Tĩnh, nói: “Hôm nay em họ tôi muốn đến đây.”

“Em họ anh? Cố...” Lúc sắp thốt ra chữ cuối cùng, cô vội vàng che miệng mình lại.

Tiêu Cố gật đầu, nói: “Đã tới rồi. Đang ở trên lầu.”

Mễ Tĩnh nhìn cầu thang, thì ra người vừa mới lên đi là Cố Tín sao? Ui, Cố Tín tới, Thẩm Thi Thi... Nhắc mới nhớ, sao hôm nay Thẩm Thi Thi còn chưa đi làm.

Cô vừa nghĩ tới đây, Thẩm Thi Thi đã hấp tấp chạy vào: “Xin lỗi, trường học có chút việc em phải ở lại làm cho xong.”

Tiêu Cố nhìn gương mặt đỏ bừng của cô, nhẹ nhàng nói: “Không cần xin lỗi, dù sao anh cũng trừ tiền.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Cô làm khuôn mặt quý, đeo balo định đi thay quần áo, Tiêu Cố gọi lại: “Phòng 18 trên lầu có khách, cô phụ trách đi.”

Thẩm Thi Thi có chút nghi ngờ, dừng bước chân: “Sớm như vậy đã có người đến đặt phòng rồi à?” Tuy phòng riêng dùng để tiếp khách khá tiện lợi, nhưng cô nghĩ ăn Xuyên Xuyên phải ăn ở đại sảnh mới đồng vui.

Tiêu Cố chỉ gật đầu không giải thích nhiều, nhưng đầu Mễ Tình lại chợt lóe lên, như là hiểu ra điều gì.

Khách phòng 18 nhất định là Cố Tín!

Cô xoay người nhìn Thẩm Thi Thi, trong mắt cười mang theo sự hứng thú đầy ám muội: “Đợi lát nữa biểu hiện tốt một chút.”

“Hả? À...” Thẩm Thi Thi bất đắc dĩ lên tiếng, quay người lên phòng thay quần áo.

Cô thay xong đồng phục, trực tiếp đến phòng 18 gõ cửa: “Xin chào, làm phiền rồi.”

Cô đẩy cửa đi vào, vừa định hỏi khách cần gì không, nụ cười liền đọng lại ở trên mặt.

Cố Tín mặc áo màu đen ngồi dựa vào tường, cười với cô: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, cô Thẩm Thi Thi.”

Chu Nghi Nhiên ngồi đối diện khẽ động lông mi, ánh mắt hứng thú dạo trên người Cố Tín và Thẩm Thi Thi. Xem ra Cố Tín mời anh đến ăn Xuyên Xuyên ở đây, là ý tại ngôn ngoại [1] .

[1] Ý tại ngôn ngoại: ý không nằm trong câu nói.

Từ sau lần gặp nhau trong cửa hàng tiện lợi, cô chưa gặp lại anh. Cô cũng không nghĩ mình sẽ đợi Cố Tín quay lại cửa hàng, càng không nghĩ tới anh sẽ đến ăn tiệm này.

Kinh ngạc một hồi, Thẩm Thi Thi hồ hởi nói: “Đúng vậy, chúng ta thật có duyên!”

Cố Tín cười nhẹ, nhìn cô: “Trước đây anh có đến cửa hàng tiện lợi hai lần. Nhưng đều không phải lần em trực ban.”

Thẩm Thi Thi nói: “À, em phải sắp xếp lịch học, một tuần chỉ làm ở đó hai, ba lần.”

Cố Tín gật đầu, Thẩm Thi Thi nhiệt tình hỏi: “Hai người ăn gì? Em sẽ đưa món lên.”

“Vâng cảm ơn nhiều.” với thân phận của Cố Tín, anh quả thực không tiện chường mặt ra khắp nơi, anh chọn một vài món mình thích, Thẩm Thi Thi ra ngoài giúp anh gọi món.

Chu Nghi Nhiên chờ Thẩm Thi Thi rời khỏi, như cười như không nhìn anh: “Cố Thiên Vương quan hệ rộng thật.”

Cố Tín nhướn mày trả lời: Thẩm Thi Thi làm việc tại cửa hàng tiệm lợi cạnh nhà tôi, lần trước bị fans đuổi theo, cô ấy đã giúp tôi.”

Chu Nghi Nhiên thú vị ‘ồ’ một tiếng: “Nhìn có vẻ giống sinh viên?”

“Ừ, đại học năm hai.”

Chu Nghi Nhiên cười khẽ một tiếng: “Anh biết rõ cô ấy quá.”

Cố Tín không vì lời trêu đùa mà xấu hổ, anh cắn môi, nói với Chu Nghi Nhiên: “Chúng tôi đã từng ăn cơm cà ri với nhau.”

Mễ Tình tò mò chạy lên tầng hai vây xem, Thẩm Thi Thi ngâm nga bài hát chủ đề trong album Passion love của Cố Tín, tay bê đồ ăn. Mễ Tình đến bên cạnh, quan sát cô: “Có chuyện gì mà phấn khởi thế?”

Cô biết rõ rồi còn hỏi.

Thẩm Thi Thi thấy cô đến, hưng phấn trả lời cô: “Cố Tín đến! Đang ở trong phòng 18! Một thời gian không gặp, anh ấy lại đẹp trai hơn rồi!”

Mễ Tình: “...”

“Được rồi, cô đến đúng lúc lắm, nhiều món như thế này, một mình tôi cầm không xuể, giúp tôi bê vào đi.”
Thẩm Thi Thi nói xong chuyển một đĩa đồ ăn cho Mễ Tình.

Mễ Tình nhận lấy đĩa, theo Thẩm Thi Thi đến phòng 18: “Anh ấy đến một mình sao? Không đưa theo bạn gái nào à?”

“Nói vậy, anh ấy làm gì có bạn gái.” Thẩm Thi Thi quay đầu hung ác trừng mắt nhìn Mễ Tình, lại suy nghĩ “Hình như còn có một người, tôi chưa nhìn kỹ.”

Mễ Tình cười: “À, tôi biết rồi, trong mắt cô có Cố Tín thôi.”

Thẩm Thi Thi ha ha: “Tại vì trên người anh ấy tỏa ra ánh hào quang.”

Mễ Tình trong lòng nhớ lại điều gì đó, nhưng khi chạy tới cửa phòng, cô vẫn muốn kìm nén hy vọng.

“Thật ngại quá, làm phiền rồi.” Thẩm Thi Thi cười híp mắt mở cửa đi vào, Mễ Tình ở sau lưng cô, Cố Tín nhìn rồi liền đưa tay nhận lấy đồ ăn đặt trên giá cạnh bàn.

Lúc khom lưng, ánh mắt của Mễ Tình vừa đúng lúc nhìn qua người khách ở đó, cô chợt cứng đờ, cho rằng bản thân nhìn lầm rồi.

Chu Nghi Nhiên hơi nghiêng đầu, đối diện với cô, mắt anh xẹt qua một tia kinh ngạc, hỏi một câu như thăm dò: “Mễ Tình?”

Cố Tín và Thẩm Thi Thi nhìn bọn họ, lông mi Mễ Tình khẽ rung động, giống như con chim nhỏ mới nở từ trứng, lông tơ trên người rung rung.

“Thật ngại quá, anh nhận nhầm rồi.” cô bỏ lại một câu nói, xoay người bước nhanh ra ngoài.

Chu Nghi Nhiên đứng lên, đuổi theo: “Chờ đã.”

Khi Mễ Tình chạy đến cửa cầu thang, đúng lúc lướt qua người Tiêu Cố đang đi lên, Tiêu Cố quay lại nhìn cô chạy nhanh xuống tầng dưới, lông mày khẽ cau lại.

“Mễ Tình!” Chu Nghi Nhiên đuổi tới cầu thang, trong miệng vẫn gọi tên Mễ Tình.

Tiêu Cố bắt cánh tay anh, ngăn Chu Nghi Nhiên lại: “Anh làm gì vậy?”

Chu Nghi Nhiên nhíu mày, dừng lại nhìn Tiêu Cố: “Chẳng lẽ không nên để tôi hỏi anh sao? Anh là ai?”

Tiêu Cố nói: “Tôi là ông chủ ở đây, Tiêu Cố.”

Chu Nghi Nhiên đảo mắt, hỏi: “Anh chính là anh họ Cố Tín?” anh quan sát Tiêu Cố, rút tay mình ra “Xin lỗi, bây giờ tôi có chút việc, đợi lát nữa trò chuyện tiếp.”

Bóng dáng Mễ Tình đã không còn ở cầu thang, Chu Nghi Nhiên đuổi theo.

Tiêu Cố còn đứng ở cửa cầu thang, nhìn bóng lưng của anh ta, nhíu mày. Cố Tín đi từ trong phòng ra, đứng cạnh Tiêu Cố: “Rất cuộc có chuyện gì vậy?”

Tiêu Cố quay đầu nhìn anh: “Anh muốn hỏi, người em đưa đến là ai?”

Cố Tín nói: “Chu Nghi Nhiên, một nghệ sĩ dương cầm, hai người có gặp nhau ở tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ mà.”

Tiêu Cố vẫn nhíu chân mày, tâm tình nghèo nàn nhìn anh: “Xin lỗi, anh không biết Chu Nghi Nhiên, lại càng không nhận ra mẹ Hoắc Lệ là ai.”

Cố Tín nhếch miệng cười, nói: “Có vẻ anh ấy quen Mễ Tình, công chúa nhỏ anh nhật về ấy.”

Mễ Tình vọt ra từ tiệm Xuyến Xuyến, ngay cả đèn đỏ trên đường cũng không ngăn nổi cô. Lúc cô định vượt đèn đỏ mạnh mẽ băng qua đường, chợt bị một cánh tay dùng lực kéo lại.

“Rất nguy hiểm.” Chu Nghi Nhiên kéo cổ tay cô, chân mày hơi nhíu.

Mễ Tình vừa nhìn thấy anh, lập tức xấu hổ. Cô vội vã rút tay lại, đổi phương hướng chạy. Chu Nghi Nhiên chân dài, hai, ba bước đã đuổi kịp cô: “Mễ Tình.”

“Tôi không phải tôi không phải, anh nhận lầm người rồi!” Cô hai tay che mặt, liều chết không thừa nhận mình là Mễ Tình.

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, khoe miệng khe mỉm cười: “Sao không nhận mình là Mễ Tình?”

“Tôi vốn không phải mà!” Mễ Tình ương ngạnh lấy tay che mặt.

Chu Nghi Nhiên cười, kéo tay đang che mặt của cô ra, đôi mắt ấm áp nhìn cô chăm chú: “Em đến thành phố A từ khi nào?”

Mễ Tình nói: “Tôi vốn là người thành phố A.”

Chu Nghi Nhiên rốt cục nhìn không được cười thành tiếng: “Nếu em không phải là Mễ Tình, vậy thấy anh em bỏ chạy làm gì?”

Mễ Tình: “...”

Một sơ hở quá lớn.

Cô cúi đầu không nói lời nào, bỗng một người đi xe đạp nhấn chuông. Chu Nghi Nhiên nắm cổ tay cô, kéo sang ven đường,

“Anh nghe nói em không khỏe, nên không tiện xuất hiện, không nghĩ rằng em đã đến thành phố A.” anh nhìn cô, giọng nói nhu hòa “Đã xảy ra chuyện gì thế?”

Mễ Tình mím môi, dù sao cô nói mình không phải Mễ Tình anh cũng không tin, nếu đã như vậy, cần gì giấu giếm: “Em bị bức hôn, nên mới bỏ nhà đi.”

Lúc cô nói chuyện vẫn cúi đầu, tuy là quyết định thành thật với anh, nhưng vẫn không dám nhìn vào mắt anh.

Chu Nghi Nhiên sững sốt, dĩ nhiên anh không ngờ chân tướng là như vậy. Lúc đầu anh còn tưởng rằng, Mễ Tình tu luyện tính kiên nhẫn, ở trong nhà không bước ra khỏi cửa.

Anh trầm mặc một hồi, mới hỏi: “Em đã nói chuyện rõ ràng với bố mẹ chưa?”

Mễ Tình gật đầu: “Em nói rồi, nhưng bố em không nghe. Ông ấy vẫn như vậy, chuyện ông quyết định, không ai có thể từ chối.”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, ánh mắt càng dịu dàng hơn. Anh đưa tay xoa đầu cô “Bố mẹ sắp xếp hôn sự của em với ai?”

Mễ Tình chép chép miệng: “Người Tổng gia, tên em không nhớ rõ.”

Chu Nghi Nhiên nở nụ cười, hỏi: “Em cứ cúi đầu như vậy làm gì, không muốn nhìn thấy anh sao?”

“Không phải!” Mễ Tình vội vàng ngẩng đầu nhìn anh, sau khi đụng phải ánh mắt của anh lại thật nhanh cúi đầu xuống “Chẳng qua bây giờ em như thế này, thật sự là không còn mặt mũi gặp anh...”

Vừa rồi ở trong tiệm, nếu có kẻ bắt cô nhất định sẽ không chút do dự nhảy xuống.

Chu Nghi Nhiên nhếch miệng, cố ý quan sát cô, nói: “Không đúng, em bây giờ vô cùng đáng yêu.”

Mễ Tình nhìn quanh, khe ngẩng đầu lên liếc anh. Không được nha, Anh Thỏ dịu dàng quá rồi.....

Chu Nghi Nhiên thấy cô cuối cùng đã ngẩng đầu lên, cười nói với cô: “Em bây giờ đang ở đâu?”

Mễ Tình nói: “Trong nhà Tiêu Cố, anh ta cho em thuê phòng.”

Chu Nghi Nhiên khe nhủu mày, rồi lại vui vẻ cười với cô: “Khoảng thời gian này anh ở lại thành phố A, hay là em chuyển đến chỗ anh ở, anh không lấy mất tiền.”

30. Chương 28

EDIT BY CHERYL CHEN

Lời nói của Chu Nghi Nhiên như kẹo ngọt, quyến rũ Mễ Tình.

Chắc chắn nhà anh tốt hơn nhà Tiêu Cố ở Hoa viên Nam Thành nhiều, cô chuyển đến đây ngày nào cũng ngâm trong bồn tắm. Nhưng lại không phải trả tiền nhà, Anh Thỏ chắc cũng không đòi cô tiền điện nước...

Nếu nói trong lòng không rung động, thì chắc chắn là nói dối.

Nhưng đi làm sẽ rất xa, hơn nữa, ngày nào cô và anh Thỏ cũng sống chung dưới một mái nhà... huyết áp cô chịu không nổi

~Cô hạ khóe môi, cười gượng hai tiếng: “Không cần đâu, dọn đồ đạc quá phiền phức, hơn nữa em đi làm cũng không tiện.”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ rồi nói: “Cái này em không cần lo lắng, ngày nào anh cũng đưa đón em.”

Mễ Tình ngây người nhanh chóng cự tuyệt: “Không được đâu ạ, phiền anh lắm.”

Chu Nghi Nhiên cười với cô: “Nếu em thấy phiền cho anh quá, em có thể không đi làm. Chỉ cần ngồi ngốc trong nhà anh, để anh xử lý xong công việc bên này, chúng ta cùng nhau về thành phố C.”

Mễ Tình bối rối, ngày nào cũng tắm, không cần đi làm, đây quả thực là môi trường sống lý tưởng của cô. Không không, cô lắc đầu, vứt hết mấy cái suy nghĩ hường lạc ra khỏi não: “Em không phải ký sinh trùng Mễ, hơn nữa nếu bố em không đồng ý, em sẽ không về thành phố C.”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô, trong mắt ngập tràn ý cười, cô bé trước đây đã trưởng thành, có chủ kiến của mình rồi. Anh xoa đầu cô, cười nói: “Ký sinh trùng Mễ này anh nuôi được, còn bố em, em phải tin tưởng rằng ông ấy làm tất cả mọi chuyện chỉ muốn tốt cho em, tuy cách này không hợp lý lắm, nhưng em là con gái duy nhất của ông ấy, ông ấy chắc chắn thương em nhất.”

Anh có thể hiểu được ý nghĩ của bố Mễ, Mễ gia sản nghiệp lớn, lại chỉ có một cô con gái, bố Mễ muốn chọn cho cô một người chồng đáng tin cậy mới có thể giao hết công việc cho anh ta.

Mễ Tình cúi đầu, rầu rĩ: “Là em cưới chồng chứ đâu phải bố, đương nhiên phải theo ý em rồi.”

Chu Nghi Nhiên méo miệng, nói: “Em yên tâm, khi trở về thành phố C anh sẽ tìm cơ hội trò chuyện với bác Mễ, nếu bố em phát hiện có người còn ưu tú hơn cả tên họ Tống kia, chắc chắn sẽ đổi ý.”

Mễ Tình ngẩng đầu nhìn anh, liếc rất nhanh, sao cô lại cảm giác mấy lời này hơi ...

Chu Nghi Nhiên nhìn cô chăm chú, hỏi lại một lần: “Bây giờ anh mang em đi nhé?”

Mễ Tình cắn môi, suy tư một lát, nói với giọng rầu rầu: “Hic, nhưng tháng này em trả tiền phòng rồi, nếu như bây giờ dọn ra ngoài, Tiêu Cố chắc chắn sẽ không trả cho em tiền nửa tháng còn lại đâu, em chịu thiệt đó huhu.”

Chu Nghi Nhiên trầm mặc, mím môi: “Được rồi, em cứ nghĩ kỹ đi, nếu thay đổi chủ ý thì...” anh lấy điện thoại ra, “à cho anh số điện thoại bây giờ em dùng với.”

Mễ Tình gật đầu, nói số cho anh. Chu Nghi Nhiên gõ xuống bàn phím, gọi: “Nếu thay đổi chủ ý, gọi cho anh vào số này.”

Mễ Tình cười nhún vai: “Được ạ.”

Chu Nghi Nhiên để điện thoại vào túi, nhìn cô nói: “Bây giờ chúng ta về lại quán đi, chắc Xuyên Xuyên bị Cố Tín ăn mất hết rồi.”

Mễ Tình cười cười theo anh về. Chu Nghi Nhiên xoay người nhìn cô đi bên cạnh, nói: “Mai em có rảnh không? Anh cũng hiếm khi tới thành phố A, hay là chúng ta ra ngoài dạo chơi?”

Mễ Tình định đáp ứng, nhưng từ “Được” bị kìm lại: “Mai em phải đi làm ui da...” cô cau mày suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nhìn anh nói: “Nhưng em có thể xin nghỉ!”

Xíu nữa về quán cô sẽ lập tức tìm Tiêu Cố xin nghỉ!

Khi cô và Chu Nghi Nhiên vào trong tiệm, Tiêu Cố vẫn chưa đi. Tuy khách ở tầng 1 đã đông hơn nhưng tầng hai vẫn rất yên ắng.

Tiêu Cố ngồi trong phòng Cố Tín, ánh mắt rọi một lượt trên người Mễ Tình và Chu Nghi Nhiên đang sóng vai bước, cuối cùng rơi trên người Mễ Tình: “Trong thời gian làm việc, ngang nhiên qua mặt ông chủ rời khỏi vị trí, cô không cần tiền lương hôm nay à?”

Nghe thấy tiền mình bị hao hụt, Mễ Tình xông lên, biện luận với Tiêu Cố: “Tôi mới đi có 10 phút, bây giờ trong quán có cập rập lắm đâu.”

Tiêu Cố nói: “Mười phút cũng là tự ý rời đi, một tiếng vẫn là tự ý rời đi.”

Mễ Tình giật giật khoe miệng, định nói gì thêm, nhưng Chu Nghi Nhiên kéo cô lại: “Không sao, anh ta trừ bao nhiêu, anh bù gấp đôi cho em.”

Tiêu Cố nhìn về phía Chu Nghi Nhiên, Chu Nghi Nhiên chống lại ánh mắt ấy, cười cười với anh.

Tiêu Cố rũ mi, đứng dậy ra ngoài. Mễ Tình gọi anh, Tiêu Cố quay đầu, trầm mặc nhìn cô.

“À....” Mễ Tình thấy hơi khó nói, cảm giác cô nói bất kì cái gì Tiêu Cố cũng sẽ không đồng ý. Cô mấp máy môi, nói: “Cái này, tôi xin nghỉ ngày mai có được không?”

“Không được.” Tiêu Cố chẳng mảy may suy nghĩ, đáp luôn.

Anh cự tuyệt quá dứt khoát, Mễ Tình tức giận: “Sao không được? Tôi có việc riêng, anh cứ trừ lương là được.”

Tiêu Cố nói: “Cô nói xem cô có việc riêng gì.”

Mễ Tình nghẹn, nói chung không thể bảo là cô đi chơi với anh Thỏ đầu!

Tiêu Cố cau mày một cái khó nhận ra, xoay người đi về phía trước, Mễ Tình giận dùm dùm gọi anh: “Tôi đổi lịch nghỉ với người khác, được chưa??”

Cô nói xong nhìn về phía Thẩm Thi Thi đang đứng cạnh Cố Tín, nói: “Mai cô đi làm giùm tôi, lần sau tôi làm bù cho.”

Cô cho rằng với giao tình của mình và Thẩm Thi Thi, cô ấy sẽ đồng ý, không nghĩ rằng Thẩm Thi Thi cự tuyệt: “Hic, tôi sắp thi cuối kỳ, mai phải tới thư viện.”

Mễ Tình nhướn mày: “Thư viện đi lúc nào chẳng được, chẳng lẽ cô hẹn bạn trai?”

“Đương nhiên là không! Tôi không có bạn trai cô đừng nói lung tung!” cảm giác ánh mắt Cố Tín đang rơi vào người mình, Thẩm Thi Thi khấn trương giải thích.

Mễ Tình cắn môi, không miễn cưỡng: “Để tôi tìm người khác.”

Thẩm Thi Thi nhìn lướt qua Tiêu Cố đứng ngoài, nói thầm: “Ông chủ không muốn thả cô ra, chẳng ai đổi nghỉ cùng cô đâu.”

Mễ Tình: “...”

Chu Nghi Nhiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mễ Tình, cười nói: “Không sao cả, chờ đến ngày nghỉ của em, chúng ta ra ngoài chơi, anh còn ở thành phố A một thời gian nữa mà.”

Anh nói xong lời này, Thẩm Thi Thi và Cố Tín đều nhìn anh, Tiêu Cố ngoài cửa cũng lảng lạng dôi mắt.

Chu Nghi Nhiên như không nhận ra, ngồi xuống ghế của mình, ngẩng đầu nói với Mễ Tình: “Em có muốn ăn chung không?”

Mễ Tình đương nhiên muốn, nhưng ngại ông chủ đứng ngoài. Nếu như cô đồng ý, nói không chừng anh ta hắt canh vào người cô mất: “Em còn phải làm việc, mọi người cứ chậm rãi ăn, em cầm đồ ăn lên cho!”

Cô nói xong đi ra ngoài luôn, khi ngang qua Tiêu Cố còn ‘hừ’ một tiếng.

Cố Tín nghĩ ngợi gì đó, rồi hỏi Tiêu Cố ngoài cửa: “Anh có muốn ăn cùng không?”

Tiêu Cố nhàn nhạt quét qua Chu Nghi Nhiên, xoay người rời đi: “Không cần, không thấy ngon miệng.”

Sau khi anh đi, Thẩm Thi Thi và Cố Tín trong phòng bao nhìn nhau, rồi nâng khóe miệng. Cố Tín nhướn mày, cô muốn làm gì đây?

Thẩm Thi Thi lấy điện thoại từ trong túi, đến bên cạnh Chu Nghi Nhiên, đề cử món mới: “Các anh có muốn dùng thứ khác không? Ở chỗ chúng tôi còn có nhiều món ngon lắm.”

Cô trượt vài tấm hình trong album ảnh cho Chu Nghi Nhiên xem, đều là đồ ăn trong tiệm. Đầu ngón tay một lần nữa nhẹ nhàng trượt về sau, một hình ảnh khác hẳn với mấy tấm trước xuất hiện.

Đó là hình lần trước Thẩm Thi Thi chụp lên Tiêu Cố hôn Mễ Tình.

Chu Nghi Nhiên sững sốt, nhú mày.

Thẩm Thi Thi cảm thán, giật lại di động cực nhanh: “Ngại quá, bật nhầm hình.” cô cười cười với Chu Nghi Nhiên, rời khỏi phòng: “Tôi không quấy rầy hai người dùng bữa nữa, cần gì cứ gọi tôi.”

Tuy Cố Tín không biết vừa rồi Thẩm Thi Thi cho Chu Nghi Nhiên xem ảnh gì, nhưng nhìn sắc mặt phán đoán, chắc chắn không phải chuyện tốt. Anh uống một ngụm trà, hỏi Chu Nghi Nhiên: “Cậu và Mễ Tình có quen biết?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Cậu không nhớ cô ấy sao? Cô ấy là con gái chú Mễ, bình thường hay chơi với Cố Trân, Cố Bảo.”

Cố Tín bất ngờ, cô gái kia là con chú Mễ? Quả thật, anh không nhận ra.

“Tôi rất ít khi tụ họp với các cậu, có mấy người không rõ lắm.” Cố Tín nói.

Chu Nghi Nhiên cười: “Nói như vậy, tôi chắc hẳn phải cảm thấy vinh hạnh?”

Cố Tín nhìn anh, nói: “Tuy chúng ta có thể coi là bạn bè, nhưng nếu cậu và anh họ tôi cùng tranh giành một cô gái, tôi sẽ bênh anh trai tôi.”

Chu Nghi Nhiên cười khẽ, gấp thìa bỏ đã chín ra một cái bát.

Mễ Tình đang lựa đồ ăn trong menu, chuẩn bị mang lên cho Cố Tín và Chu Nghi Nhiên. Thẩm Thi Thi đến bên cạnh cô, lấy đĩa trên tay cô: “Tôi đưa lên là được rồi, cô xuống đi, dưới kia bận hơn.”

“À..” Mễ Tình suy nghĩ rồi xuống lầu, cô thấy xuất hiện trước mặt anh Thỏ với tư cách là nhân viên phục vụ thì xấu hổ lắm.

Cô tính toán, ba ngày sau cô có ngày nghỉ, đến hôm đó phải ăn mặc xinh đẹp đi với anh Thỏ.

Khi đến đại sảnh, cô phát hiện ra Tiêu Cố còn chưa đi, Mễ Tình lướt qua người anh, ‘hừ’ lần nữa.

Tiêu Cố nhìn cô, ánh mắt lãnh đạm hơn bình thường: “Cô và cậu Chu Nghi Nhiên kia có quen biết?”

Mễ Tình quay đầu nhìn anh, giọng sừng sỏ: “Anh ấy chính là vị anh hùng mà anh cười nhạo đấy.”

Tiêu Cố ngăn người không nói gì thêm. Cách đó không xa, Tiểu Đức Tử chọc chọc tay Lâm Tĩnh Dung, giọng sột sệ: “Chị Dung Dung, ông chủ với Mễ Tình có chuyện gì thế? Sao hôm nay em cảm giác ông chủ đặc biệt đáng sợ?”

Lâm Tĩnh Dung cũng nhận thấy tâm tình Tiêu Cố không vui, cô nhìn Tiêu Cố, thu lại ánh mắt: “Đi làm chuyện của cậu đi, ông chủ không giết không thiêu cậu, sao phải sợ?”

Tiểu Đức Tử làm mặt đau khổ: “Nhưng ông chủ sẽ đối xử tàn tệ với em.”

Ánh mắt Tiêu Cố lơ đãng quét tới, Tiểu Đức Tử ngay lập tức đứng thẳng, nở nụ cười sáng lạn và ấm áp giữa mùa đông.

Cố Tín và Chu Nghi Nhiên gọi Thẩm Thi Thi lên tính tiền.

Phục vụ nam thần, Thẩm Thi Thi biểu diễn một màn Phật sơn vô ảnh thủ hoàn mỹ, được Cố Tín ngưỡng mộ: “Đúng là cao thủ trong nhân gian.”

Thẩm Thi Thi tự đắc: “Tôi chính là người tính tiền nhanh nhất quán! Chị Dung chưa chắc đã bằng đâu!”

Cố Tín cười xoa đầu cô: “Để tôi bảo chủ quán tăng lương cho cô.”

Thẩm Thi Thi cứng họng, không phải vì được tăng lương, mà là được nam thần xoa đầu!

Cô xấu hổ đến nổi bừng mặt, thẹn thùng báo giá tiền. Cố Tín đưa thẻ ngân hàng cho cô, Thẩm Thi Thi vui vẻ trong lòng, cảm cúi tính tiền, đến khi cô ngẩng mặt lên, đã thấy trước mắt trống không.

Thẩm Thi Thi: “...”

Anh ấy đi đâu thế? Đi từ cửa sau à?

Cô đuổi theo bằng cửa sau, cũng không thấy bóng dáng anh.

Thẻ ngân hàng trong tay như củ khoai lang nóng phỏng tay, cô gấp gấp sờ điện thoại, nhấn cho tài khoản công chúng của Cố Tín một tin: “Cố Tín, anh đi đâu thế! Thẻ của anh vẫn còn ở chỗ em (tot)/~~”

Cố Tín hồi âm rất nhanh: “Vừa nãy đi vội quá, em cứ cầm hộ anh, lần sau anh đến tìm em.”

Thẩm Thi Thi:!! Đây là thẻ ngân hàng đấy!

Thẩm Thi Thi: Ô kìa! Là anh à Cố Tín?!

Cố Tín: Nếu không thì là ai? [khóc]

Thẩm Thi Thi:

A a a a để cô kích động đã!

Cố Tín: Nhưng dùng tài khoản công chúng không tiện lắm, em thêm tài khoản cá nhân đi!

Mười giây sau, Thẩm Thi Thi nhận được ID tài khoản của Cố Tín.

Cô nhìn chằm chằm tài khoản kia, hơi kích động, nhấn kết bạn, rất nhanh nhận được sự đồng ý.

Cố Tiểu Tín:

Thẩm Thi Thi: Hahahahahahahaha Cố Tín, tên anh bệnh thế!

Cố Tiểu Tín: Anh từ trước tới nay đều thế

Thẩm Thi Thi: Anh biến hình từ nam thần thành nam thần kinh chỉ trong một nốt nhạc:0

Có loại cảm giác gọi là yêu nhầm người.

31. Chương 29

EDIT BY VŨ

BETA BY CHERYL CHEN

Ca làm buổi trưa kết thúc, Mễ Tình về phòng thay quần áo bình thường, rồi như cũ, cô định về nghỉ trưa.

Chắc vì anh Thỏ, nên cô đi bộ nhẹ nhàng hơn. Cô cười khẽ, vừa mới cầm chìa khóa mở cửa ra, Husky đã vui sướng chào đón: “Gâu.”

Mề Tình khom lưng sờ lông Husky đang vẫy đuôi, cười nói: “Husky, hai ngày rồi không gặp, có nhớ tao không?”

“Gâu.”

Husky thân mật cọ chân cô, Tiêu Cố trong phòng khách liếc nó, kêu lên: “Husky, qua đây.”

“Gâu.” Husky đáp lại, không định đi qua. Tiêu Cố nhìn chăm chăm, nhấn mạnh: “Qua đây”.

“Gâu...” Husky bắt đầu đi tới.

Mề Tình hừ một tiếng, nhỏ giọng thì thầm: “Bắt nạt một con chó là kiểu hảo hán gì thế?”

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô, trái tim nhỏ của Mề Tình run lên, cô chạy thật nhanh về phòng.

Cô vỗ ngực thở một hơi, rồi nằm dài ra giường chơi điện thoại.

Trước kia cô tải ứng dụng giao dịch đồ cũ, đột nhiên nó hiện ra thông báo. Cô mở ra xem, có người để lại tin nhắn dưới chiếc áo liền váy của cô.

Ngải Ly Ly: Bộ này còn bán không?

Mề Tình lập tức tỉnh táo: “Còn bán”, suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: “Nhưng không được mặc cả, tôi có thể miễn phí vận chuyển.”

Ồi tiền đồ. ...

Ngải Ly Ly: Ok.

Thỏ two Tử: Bộ này tôi chỉ mới mặc một lần, cam đoan là đồ mới 99%.

Ngải Ly Ly: Ừ, hôm nay tôi có thử ở cửa hàng rồi, mặc rất đẹp, đồ ở đó đang giảm giá, bộ này dù giảm 10% rồi vẫn hơn 7 ngàn tệ, đắt quá.

Thỏtwo Tử: Vậy cô cứ chọn đi! Được thì tôi giao hàng.”

Ngải ly ly không đáp lại cô, nhưng chốc lát cô nhận được một thông báo giao dịch, là Ngải Ly Ly mua đồ. Cô và Ngải Ly Ly xác nhận thông tin, rồi thoát khỏi ứng dụng.

Bỏ bộ áo váy ra khỏi tủ, gói kĩ xong Mề Tình lại bỏ vào trong chần.

Đắp chần vào, cô không nhận được nghĩ ngợi, hình như cô đã đổi vận. Đầu tiên là gặp lại Anh Thỏ, tiếp theo là gặp được người mua mát tay, tiếp theo có khi cha cô sẽ nhường nhịn?

Cô nghĩ rồi từ từ nhắm hai mắt lại.

Sau khi gửi bộ đồ đi, hai ngày sau Ngải Ly Ly xác nhận đã nhận hàng. Mề Tình đi đến ngân hàng, kiểm tra thẻ thì đã thấy tăng thêm 6 ngàn, vui vẻ quyết định buổi tối nay sẽ mua thêm đồ ăn.

... Thôi mà quên đi, ngày mai sẽ có hẹn đi chơi với Anh Thỏ, ăn hư bụng sẽ không tốt. Nghĩ như vậy, sau khi tan làm Mề Tình đành về nhà luôn.

Lúc này, Tiêu Cố và Husky đang ở phòng khách, chủ một bên chó một bên ngồi xem TV. Nghe thấy tiếng mở cửa, anh nhìn qua Mề Tình, lại quay đầu đi.

Mề Tình nhìn anh nhú mũi, hừ, anh không để ý đến cô, cô cũng không muốn để ý đến anh.

Cô đang chuẩn bị về phòng, điện thoại trong túi xách bỗng rung lên. Cô lấy điện thoại ra, hóa ra Anh Thỏ gửi tin nhắn.

“Tan làm chưa? ^_^ “

Mề Tình nhếch miệng lên, trả lời: “Vừa mới về đến nhà [thỏ]”.

Anh Thỏ: Sáng mai 10 giờ, anh ở bên ngoài hoa viên Nam Thành chờ em

Lúc trước cô có nói với anh, cô ở hoa viên Nam Thành. Mề Tình lại cười ngây ngô, trả lời: “Được”

Anh Thỏ: [thỏ]

“Nhắn tin với anh hùng à? Cười dê như thế mà...”

Giọng nói của Tiêu Cố truyền đến từ phòng khách, Mễ Tình cất di động, ‘hừ’ anh một tiếng: “Chẳng liên quan đến anh, chó độc thân.”

“Gâu” Husky tự động tìm chỗ ngồi.

Tiêu Cố: “...”

Anh hơi nheo mắt. nhìn Mễ Tình nói: “Nói như vậy hai người xác định mối quan hệ rồi?”

Mễ Tình ghen, gắng gượng chống lại: “Ít nhất tôi cũng có đối tượng để tiến lên bước nữa.”

Tiêu Cố nhàn nhạt nhìn cô, nói: “Tôi cũng có đối tượng như thế.”

Mễ Tình ngẩn người, chớp chớp mắt: “Chị Dung à?” nhưng sao trước kia nghe chị ấy nói anh đã từ chối chị ấy rồi? Lẽ nào hai ngày hôm nay, câu chuyện có chuyển biến?

“Lâm Tĩnh Dung chẳng qua là bạn làm ăn với tôi thôi.” Tiêu Cố nhìn cô, thanh âm lạnh lạnh.

“Vậy người kia là ai?” Mễ Tình không tự chủ mà hỏi, cô và Tiêu Cố ở cùng nhau lâu như vậy, đến bây giờ cô chưa thấy anh đi đâu qua đêm, ngay cả ra ngoài chơi cũng ít, đối tượng phát triển của anh... khả năng cao là chó. Phần lớn thời gian Tiêu Cố luôn chơi với chó, Husky luôn hưởng thụ đãi ngộ cho bạn gái của anh.

Mễ Tình đợi câu trả lời, không chờ được đáp án của Tiêu Cố, làu bàu về phòng.

Ngày mai muốn đi chơi với anh Thỏ, trước tiên cô phải phối đồ đẹp mới được..

Cô nhìn vào tủ, lấy chân váy màu đen xếp ly, bên trên là chiếc áo len cao cổ dệt đen trắng, áo khoác thì... nếu không bán chiếc áo khoác hồng kia đi thì đã tốt.

Mễ Tình hơi bi thương, cô suy tư hồi lâu, rồi lấy áo khoác dài màu trắng sữa ra.

Chọn xong quần áo, cô ôm đồ ngủ tai thỏ đi tắm rồi ngủ sớm.

Để đảm bảo cho ngày mai, Mễ Tình còn đặc biệt cài báo thức, tám giờ rưỡi gọi cô dậy.. Cô mắt nhắm mắt mở, ương ngạnh đứng dậy bắt đầu rửa mặt thay trang phục.

Tỉ mỉ trang điểm Mễ Tình nhìn đồng hồ, còn nửa giờ nữa mới đến 10 giờ. Cô suy nghĩ, cuối cùng quyết định đi xuống trước để chờ anh Thỏ.

Mễ Tình mặc áo khoác, cầm túi xách, đi ra khỏi phòng. Trong phòng khách trống không, Tiêu Cố dắt Husky đi dạo chưa về.

Mễ Tình ra cổng hoa viên đã thấy Chu Nghi Nhiên đứng đó.

Xe của anh đỗ ở ven đường, đó là một chiếc Cayenne màu trắng, anh yên lặng tựa bên xe, khung cảnh xe thể thao và mỹ nam hấp dẫn không ít ánh mắt nữ sinh đi ngang qua.

Mễ Tình bối rối, gọi anh: “Anh Thỏ... Chu Nghi Nhiên”

Chu Nghi Nhiên thấy cô đi về phía mình, đứng thẳng người, cười chào cô.

“Sao anh đến sớm thế? Không phải hẹn mười giờ à?” Mễ Tình tới bên cạnh, nhìn anh hỏi.

Chu Nghi Nhiên cười nói: “May mà anh tới sớm, nếu không... Em phải đứng trong gió rét đợi anh rồi.”

Tâm hồn thiếu nữ trong sáng của Mễ Tình bị đánh trúng.

Chu Nghi Nhiên vốn định đi vòng qua bên kia mở cửa xe cho Mễ Tình, bỗng ánh mắt lại rơi vào người phía trước không xa, lễ phép nói một câu: “Chào anh”.

Mễ Tình ngẩn người, quay đầu theo hướng nhìn của anh, nhìn thấy Tiêu Cố.

Tiêu Cố dừng lại, cũng hướng về phía Chu Nghi Nhiên gật đầu, xem như là chào hỏi. Husky đứng trước anh sủa mấy tiếng, kéo anh đi đến trước mặt Chu Nghi Nhiên.

“Gâu” Husky gọi Chu Nghi Nhiên, thái độ không tốt lắm.

“Husky, đừng làm loạn.” Tiêu Cố kéo xích chó trên tay, Husky lại không phục, tiếp tục sủa.

Chu Nghi Nhiên cúi đầu nhìn nó, hỏi: “Anh nuôi chó à?”

Tiêu Cố nhàn nhạt lên tiếng: “Ừ”.

Anh nhìn Mễ Tình đứng bên cạnh Chu Nghi Nhiên, ánh mắt lại chuyển về phía Chu Nghi Nhiên: “Hai người ra ngoài chơi à?”

Chu Nghi Nhiên cười yếu ớt nhìn anh, “Hôm nay không phải đi làm, cô ấy ra ngoài chơi cũng không bị trừ tiền nhĩ.”

Tiêu Cố hạ khóe môi: “Nếu cô ấy bị trừ tiền, anh sẽ bù lại gấp đôi à?”

Chu Nghi Nhiên cười, không nói gì thêm, Tiêu Cố lại nhìn Mễ Tình, dắt chó về: “Husky, đi thôi.”

“Gâu!” Husky còn chưa hết hy vọng đối với Chu Nghi Nhiên, sau đó lại vẫy đuôi với Mễ Tình.

Mễ Tình phát phát tay: “Khi nào về tao sẽ mua thịt cho mày.”

“Gâu” Lần đầu tiên Husky thấy nỗi chuyện với con người thật khó khăn.

Sau khi bắt đắc dĩ bị Tiêu Cố lôi đi, nó bắt đầu cáu kỉnh, không ngừng gây sự, Tiêu Cố nhìn xuống, xoa nhẹ đầu nó: “Lại thêm đòn à?”

“Gâu” Husky nhìn anh chăm chăm, vẫn không phục. Anh đánh được tôi, sao không có bản lĩnh đánh người kia đi!

Tiêu Cố cười, ngồi xổm xuống, nhìn nó nói: “Mày đã xông vào người ta sủa, nếu tao thả mày ra, mày sẽ cắn người đó hả?”

“Gâu...” Trong nháy mắt khí thế của Husky giảm một nửa.

“Cho nên không cần mày phô trương thanh thế.” Tiêu Cố đứng lên, lại kéo nó đi về phía trước “Tao tự biết xử lý.”

Ở cửa tiểu khu, sau khi Mễ Tình lên xe của Chu Nghi Nhiên, anh đưa cô một hộp quà được gói rất đẹp: “Cái này tặng em.”

Mễ Tình ngạc nhiên, nhận lấy: “Đây là gì thế ạ? Quà Giáng sinh à?”

Chu Nghi Nhiên cười thành tiếng: “Quà sinh nhật của em, em quên rồi à?”

Mễ Tình chợt nhớ ra, cũng cười theo: “Em quên mất.” Cô nói đến đây lại hơi sững sốt “Mấy thứ này anh luôn mang theo bên mình à? Hay không lẽ anh về thành phố kia lấy?”

Chu Nghi Nhiên nói: “Ngày hôm qua anh có về nên tiện lấy luôn.” Anh nghiêng người chỉ chỉ đằng sau: “Con thỏ bông kia cũng tặng em.”

Mễ Tình nhìn theo hướn tay anh, có một con thỏ bông ngồi kia, trên người còn thắt dây an toàn. Cô bật cười: “Cảm ơn anh, nhưng anh không cần chạy về mua đầu, phiền lắm/”

“Không hề phiền chút nào.” Chu Nghi Nhiên xoay người nhìn thẳng vào Mễ Tình: “Nói qua nói lại, em vẫn thích thỏ nhất.”

Mễ Tình mím môi cười, không nói gì.

Đến bây giờ cô vẫn nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh. Hôm đó cô chạy đến từ vũ hội, trong vườn hoa bỗng gặp một con chó to đùng. Khi cô năm tuổi còn không cao bằng con chó, vừa thấy nó cô đã sợ hãi run lấy bầy.

Lúc đó trời tối đen như mực, mà cô lại sợ bóng tối, nên cô không hề hay biết mình khóc từ lúc nào.

Rồi chuyện xảy ra như cổ tích, anh Thỏ bông xuất hiện, trên đầu đeo một chiếc tai thỏ màu hồng nhạt, trong bóng tối như một vị anh hùng, ghi ấn tượng sâu đậm trong lòng cô.

Từ đó về sau, cô đơn phương anh, và cả đôi tai thỏ trên đầu anh. Cô bỗng trở nên không kháng cự được tất cả những gì liên quan đến thỏ, trang sức, đồ dùng hình tai thỏ ngày càng nhiều, cô còn có lúc đã nắn nỉ mẹ cho nuôi thỏ.

Thỏ quả thực rất đáng yêu, nhưng cô rất biết điều nên chưa bao giờ hỏi anh, sao là đàn ông con trai mà trên đầu lại đeo tai thỏ.

E rằng đây là sở thích cá nhân.

Còn nữa, weibo của anh cũng là “Anh Thỏ”.

Chu Nghi Nhiên thấy cô ngẩn ngơ, khẽ cười hỏi: “Nghĩ gì vậy?”

Mễ Tình che giấu lắc đầu: “Không có gì, chỉ là suy nghĩ là lát nữa nên đi đâu chơi.”

Trước khi đi kỳ thực Chu Nghi Nhiên đã chuẩn bị lịch trình, nhưng vẫn hỏi ý kiến cô: “Em có muốn đi đâu không?”

“Hừm...” Mễ Tình nỗ lực suy nghĩ, “Em chưa quen nơi này, lúc đầu Tiêu Cố nói muốn đưa em đi chơi...”

Mễ Tình ngập ngừng, đứng rồi, anh ấy muốn dẫn mình đi chơi.

Không biết vì sao, trong lòng của cô liền đột nhiên hơi khó chịu, cô mím môi, không nói gì thêm.

Chu Nghi Nhiên trầm ngâm, rồi lại cười nói: “Chúng ta đi trung tâm mua sắm trước đi! Ở đây Úc thị có mở một quán điểm tâm, em đã thử chưa?”

“Em chưa.” Mễ Tình lắc đầu, cô đã thấy vài nhà hàng của Úc thị ở đây, ban đầu tới thành phố này, cô định ăn thử một bữa ở nhà hàng Úc thị, nhưng kế hoạch mới tiến hành được 1%, tiền của cô đã bị trộm.

“Thế chúng ta đi ăn điểm tâm trước.” Chu Nghi Nhiên cười, lái xe.

Quán điểm tâm của Úc thị mới xây dựng không bao lâu, không phải ai cũng vào được, cô quả thật có cảm giác không dám bén mảng đến quầy hàng. May mà Chu Nghi Nhiên có black card của Úc thị, nên đi vào bằng cửa sau.

Khi ngồi ăn, Mễ Tình hạnh phúc rót nước mắt: “Ôi, lâu lắm rồi em mới được ăn ngon thế này.” Sau khi nói xong, cô liền tự sửa lại: “À không đúng, lần trước Tiêu Cố nấu món gì cũng ngon, anh vào tiệm ăn có thử xoay sảy không? Anh ấy tự tay làm hết đấy.”

Nụ cười trên mặt Chu Nghi Nhiên đông cứng lại, đứng lên hỏi Mễ Tình: “Em có muốn ăn thêm không? Anh mua cho em.”

Mễ Tình lại chỉ hai cái bánh ga tô, Chu Nghi Nhiên đi mua.

Ăn xong đã hơn mười một giờ, hai người vào trung tâm mua sắm, đợi tiêu hóa xong bữa sáng rồi đi ăn trưa.

Trong cửa hàng, nhiều nhân viên chuẩn bị trang trí cho Giáng sinh. Chu Nghi Nhiên nhìn Mễ Tình, nói: “Vào Giáng sinh chúng ta đến đây đi, chắc náo nhiệt lắm.”

“Được.” Mễ Tình hồ hởi đáp.

Chu Nghi Nhiên cười, hai người đi vào trong cửa hàng có cây thông Noel. Chu Nghi Nhiên chỉ cây đàn dương cầm gần cây thông, hỏi Mễ Tình: “Anh đàn một khúc cho em nghe nhé?”

Mễ Tình bật cười: “Haha, được ạ, thật ra lần trước em xem video rồi, anh cũng đàn, còn là phiên bản cải biên nữa.”

Chu Nghi Nhiên trừng mắt: “Lần này là độc nhất vô nhị, chỉ đàn cho em nghe.”

Mễ Tình bất giác xấu hổ, cô ho nhẹ, rồi chuyển đề tài: “VẬY anh đàn bài ‘Jingle Bell’ đi. Lần trước em tới đây cùng Tiêu Cố cũng đàn bài này.”

Chu Nghi Nhiên lơ đãng nhíu mày, trầm mặc vài giây, nhìn Mễ Tình nói: “Khi trò chuyện chúng ta đừng nhắc tới Tiêu Cố được không?”

32. Chương 30

EDIT BY XIAO YAN

BETA BY CHERYL CHEN

Lời nói của Chu Nghi Nhiên làm Mễ Tình hơi ngẩn ra, cô luôn miệng nhắc đến Tiêu Cố à??

Không biết là xuất phát từ tâm lý xấu hổ, hay là vì cảm thấy thất lễ với Chu Nghi Nhiên, mặt Mễ Tình có chút đỏ lên: “Xin lỗi, em không có ý nói anh ấy...”

Chu Nghi Nhiên nhìn cô hơi cúi đầu thì vỗ nhẹ vào đầu cô, xoay người đến gần đàn dương cầm “Anh dạy em đánh đàn.”

Anh ngồi trước cây đàn, trên người mặc Tây trang màu trắng, tao nhã giống như một chú thiên nga trắng.

Nhân viên công tác bên cạnh len lén lấy điện thoại từ túi ra, mở ứng dụng quay video, không dễ dàng tìm một góc độ hướng camera về phía anh.

Chu Nghi Nhiên khẽ đặt tay trên các phím đàn, trước khi ấn phím đầu tiên, anh nhìn nhân viên công tác nở nụ cười: “Không quay phim, được không?”

Nhân viên công tác: “...”

Được một soái ca yêu cầu, cô không có cách nào cự tuyệt: “Được, thật ngại quá.” cô xấu hổ thu điện thoại lại, nhưng trong lòng vẫn không khỏi tiếc nuối.

Chu Nghi Nhiên lúc này mới đánh đàn, anh không đàn bài ‘Jingle Bells’ Mễ Tình nói, mà là một bản nhạc khác nghe nhiều đến nỗi thuộc cả tên ‘Für Elise’ [*].

[*] ‘Für Elise’ hay còn gọi là ‘For Elise’ là một trong những bản nhạc dành cho đàn piano nổi tiếng nhất của Beethoven.

Tiếng đàn du dương vọng ra từ trong đại sảnh, thu hút nhiều khách vây quanh. Chu Nghi Nhiên chỉ có thể ngăn được người nhân viên chụp lên, chứ không ngăn nổi quần chúng xem náo nhiệt.

Không ít nữ sinh ríu rít cầm điện thoại di động chụp hình, thỉnh thoảng còn hô nhỏ vài tiếng, Mễ Tình tức giận bất bình nghĩ, hừ, dù sao các người cũng chỉ chụp được một ít thôi.

Sau khi Chu Nghi Nhiên diễn tấu, cả sảnh đều vỗ tay, còn cả nữ sinh kêu ‘encore’ [1].

[1] Encore: thuật ngữ chỉ hát lại, biểu diễn lại một lần nữa.

Mễ Tình lại tức giận, mấy người có biết vé vào cửa để xem Anh Thỏ diễn tấu giá bao nhiêu tiền không? Còn muốn encore, ảo tưởng à!

Chu Nghi Nhiên xoay người, đi đến bên cạnh Mễ Tình.

Mấy cô gái đều theo động tác của anh nhìn về phía Mễ Tình, Mễ Tình vuốt vuốt tóc, bình thản giống như một công chúa nhỏ kiêu ngạo, nhận sự hâm mộ và ánh mắt ghen ghét của mọi người.

Chu Nghi Nhiên không khỏi cười: “Đi thôi.”

“Được.” cô cũng không muốn đứng ngây ngốc tại chỗ này để tiếp tục bị người ta nhìn.

Hai người đi đến khu phục trang nữ, Chu Nghi Nhiên quay người nói với Mễ Tình: “Ở trung tâm thương mại chẳng có gì tốt, lần sau tới xem anh biểu diễn, anh dành một vé VIP cho em.”

“Thật sao?” Mễ Tình hồ hởi “Anh biểu diễn trong nước à?”

Trên Weibo, cô thấy anh diễn ở lễ hội âm nhạc nước ngoài vô số lần, nhưng cô không đi được, lần nào cũng chỉ có thể ngồi trước màn hình laptop ngắm anh mà trong lòng ngứa ngáy.

Chu Nghi Nhiên gật đầu: “Ừ, anh định tổ chức một tour trong nước, nhưng phải chờ đến sang năm.”

“Em nhất định sẽ đi!” Mễ Tình hưng phấn hẳn lên. Chu Nghi Nhiên nhìn cô, khóe miệng tự nhiên cong lên thành vòng cung.

Hai người đi dạo, đến cửa hàng hãng Bunny trước. Chu Nghi Nhiên biết Mễ Tình thích nhất nhãn hiệu quần áo này, vốn nghĩ rằng cô sẽ đi lòng vòng, không ngờ cô lại nhìn đến ngay ngắn.

Chu Nghi Nhiên có chút bất ngờ: “Em không vào xem sao?”

Mễ Tình kiên định lắc đầu “Không được, lần trước...” cô nói đến đây đúng lúc ngừng lại. Nguy hiểm thật, suýt chút nữa là nói “Lần trước cùng Tiêu Cố tới, thử nhiều đồ như vậy nhưng lại không mua, nhân viên chắc chắn đã nhớ mặt em rồi.”

“Em không thích kiểu dáng mấy bộ này.” Mễ Tình cười với Chu Nghi Nhiên, đánh chết cũng không muốn thừa nhận cô hiện tại mua không nổi.

Chu Nghi Nhiên cũng không vạch trần, thật ra anh biết cô làm công ở tiệm Tiêu Cố, chắc chắn là tiền không đủ tiêu rồi.

Khi chuẩn bị đi qua cửa hàng Bunny, Mễ Tình thấy biển quảng cáo của họ treo ở bên ngoài.

“Túi đồ chúc mừng năm mới 2016 đã hẹn trước chuẩn bị bắt đầu! Mừng một tháng một cửa hàng sẽ bán, số lượng hạn chế 1000 bộ, giá chỉ 1280 tệ, bán hết thì thôi!”

Nội tâm Mễ Tình gào thét, a a a, sao cô lại quên mất ngày mỗi năm chỉ có một lần, Bunny bán túi đồ chúc mừng năm mới chứ!

Chỉ có 1280 tệ! Bây giờ cô có thể mua được!

Cô hận không thể một mạch xông về nhà, lên mạng đặt trước một bộ. Chu Nghi Nhiên thấy thần sắc cô không thể nào bình tĩnh, dò hỏi “Sao vậy?”

“Không có, không có gì, chúng ta đi mau thôi.” giống như lần trước Mễ Tình kéo Tiêu Cố, cô lôi nhanh Chu Nghi Nhiên đi.

Vì muốn về nhà đặt hàng túi đồ kia, nên khi ăn cơm Mễ Tình trong lòng không yên. Buổi chiều cô đi dạo thủy cung, xong xuôi cũng hơn 4 giờ. Hai người lên xe, bàn về hành trình kế tiếp.

“Đi nhà hàng Seaview của Úc thị đi! Anh nghe nói nhà hàng này là chỗ tốt nhất của Úc thị ở thành phố A.” Chu Nghi Nhiên đề nghị.

Mễ Tình theo bản năng lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, đáp ứng: “À, vâng ạ.” mặc dù rất muốn trở về đặt túi phúc, nhưng rất khó mới có cơ hội đi chơi cùng anh Thỏ, cô không muốn làm anh mất hứng.

Nhưng Chu Nghi Nhiên thấy vẻ mặt của cô đã nhận ngay ra điều gì sơ hở, anh thắt dây an toàn, nhưng chưa lái xe đi: “Em có chuyện gì gấp à? Vừa rồi ở thủy cung em nhìn điện thoại liên tục.”

Mễ Tình quẩn bách, không nghĩ rằng khả năng quan sát của anh tốt như thế, nhưng cô không muốn nói ra mình muốn về nhà đặt túi đồ ưu đãi kia...

“Cũng không có gì, hôm qua làm cả ngày, bây giờ em hơi mệt.” Mễ Tình nói ra lí do không có xúi thuyết phục nào.

Chu Nghi Nhiên nhìn cô nở nụ cười, mở cửa xe đi ra ngoài: “Nếu như vậy, hôm nay đưa em về nghỉ ngơi, lần sau chúng ta đi tiếp.”

Mễ Tình ngượng ngùng đỏ mặt: “Không cần không cần, ăn bữa cơm vẫn được mà.”

Chu Nghi Nhiên nói: “Đừng miễn cưỡng chính mình, chúng ta không gấp làm gì, sau này còn nhiều cơ hội.”

Mễ Tình bối rối, ý của anh là, về sau anh sẽ thường xuyên mời cô đi ăn cơm sao?

Cô cúi đầu lặng lẽ cười, đồng ý: “Được, lần sau chúng ta đi tiếp.”

Chu Nghi Nhiên đưa cô đến hoa viên Nam Thành rồi lái xe đi, Mễ Tình ôm thỏ bông anh tặng, trên tay còn cầm hộp quà, khó khăn leo lên tầng.

Đến cửa, cô hết tay tìm chìa khóa, bèn đập đập chân lên cửa: “Tiêu Cố, anh đâu rồi?”

“Gâu gâu gâu ~” không thể thuyết phục Tiêu Cố trả lời, Husky kêu lên, từ xa đi đến, Mễ Tình hình dung nó đang cào cửa ở đối diện.

Tiêu Cố đuổi Husky đang chắn phía trước, mở cửa ra.

Lúc thấy Mễ Tình ngoài cửa, anh giật mình chớp mắt run sợ. Quét qua cả người cô vài lần, anh không mặn không nhạt hỏi: “Hai người đến khu vui chơi thiếu nhi à?”

Mễ Tình: “...”

Cô nghiêng người khó khăn ôm thỏ bông vào trong nhà, quay đầu trừng Tiêu Cố: “Đây là quà sinh nhật Anh Thỏ tặng tôi.”

Tiêu Cố nhẹ nhàng nhú mày, có chút nghi hoặc: “Anh Thỏ? Không phải vị anh hùng kia sao?”

“Hừ, lười nói với anh.” Mễ Tình không để ý đến Tiêu Cố, ôm đồ trở về phòng.

Trong phòng, ngay cả hộp quà cô còn chưa mở, cô đã không thể chờ thêm một giây một phút nào, bật laptop, may mà máy của cô sau khi về nước mới mua, nên hơn 10 giây đã khởi động xong.

Trên trang web chính thức của Bunny, cô tìm thật nhanh, đặt túi đồ phúc lợi, nhưng nhìn thấy hai chữ thật to thật rõ “sold out”.

Mễ Tình: “... “

Cô vẫn chậm một bước.

Cô di con chuột trượt xuống, kiểm tra tỉ mỉ tình hình cụ thể của túi phúc lợi năm nay. Trên mạng bán được 2000 cái, đồ bên trong không công khai, nhưng trong ghi chú chỉ rõ có ít nhất một cái áo khoác, một cái áo lông, một bộ váy áo, một chân váy.

Tim Mễ Tình rỉ máu, đồ Bunny giá cao, bình thường một bộ váy vẫn ở đó cũng gần hai ngàn, bây giờ túi phúc lợi có tận 4 món, mà chỉ có 1280 tệ... nhưng bây giờ chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Cô đặt máy laptop lên bàn, cảm giác chớp mắt một cái là nước mắt có thể chảy xuống.

Khi Tiêu Cố tới gõ cửa phòng, bèn trông thấy bộ dạng không mền nổi của cô.

“Cô đang làm gì thế?” anh tựa cửa, nhìn bóng lưng Mễ Tình hỏi.

Mễ Tình quay đầu, ánh mắt u oán còn hơn cả Nhiếp Tiểu Thiện [1]: “Túi phúc lợi của Bunny bán hết rồi.”

[1] Nhiếp Tiểu Thiện: nhân vật trong phim ‘Thiên nữ u hồn’. Xem thêm thông tin tại: Wiki.

Tiêu Cố liếc nhìn màn hình laptop, nhin không được bĩu môi: “Chỉ có thể thôi à? Tôi còn tưởng cổ phiếu giảm.”

Mễ Tình: “...”

“Anh thì biết gì?” Mễ Tình tức giận đập bàn, “Việc này so với cổ phiếu bị sụt giảm còn đáng sợ hơn! Vì tôi không mua cổ phiếu!”

Tiêu Cố: “...”

Nói rất hợp lý.

“Bán hết rồi thì thôi, suy nghĩ thoáng ra một chút...”

“Luẩn quẩn trong lòng!” Tiêu Cố còn chưa nói hết, đã bị Mễ Tình cắt đứt.

Tiêu Cố cười nhẹ, nhìn cô: “Ăn cơm chiều chưa? Tôi nấu sò biển, bò bít-tết sốt tương, còn có súp rau dưa đặc.”

Mễ Tình bị túi phúc lợi kia ngược tâm quần quai, nhưng nghe anh nói, cô lấy tốc độ mắt thường không thấy được mà phục hồi tâm trạng: “Miễn phí à?”

Tiêu Cố hạ khóa môi, xoay người ra ngoài: “Cô phụ trách rửa chén.”

Chỉ cần rửa vài cái bát, đã có thể ăn cơm Tiêu Cố nấu, đối với Mễ Tình thì quá hời.

Cô ngồi bên cạnh bàn, ăn một muôi rau dưa đông lạnh, hạnh phúc mà híp mắt lại. Tay nghề của Tiêu Cố thật sự không phải dùng để trưng cho đẹp.

“Nói thật đi, trước kia anh làm gì vậy? Sao lại nấu ăn ngon như vậy?” Mễ Tình để thìa ở khóa miệng, tò mò nhìn Tiêu Cố.

Tiêu Cố liếc mắt nhìn cô: “Muốn biết?”

Mễ Tình gật đầu.

Tiêu Cố nói: “Vậy cô nói trước đi, hôm nay hai người đã làm những gì?”

Mễ Tình nhú mày, không biết anh hỏi cái này để làm gì, nhưng vẫn trả lời ngắn gọn: “Đi ăn đồ ngọt, ăn cơm trưa, sau đó đi thủy cung.”

Tiêu Cố hỏi: “Sao không ăn cơm chiều?” anh cho rằng Chu Nghi Nhiên nhất định là có kế hoạch cho hành trình cả ngày.

Mễ Tình nói: “Vì tôi vội trở về mua túi phúc lợi.”

Tiêu Cố: “...”

Anh đột nhiên cảm thấy thương Chu Nghi Nhiên.

“Anh nói đi!” Mễ Tình thúc giục “Sao món anh nấu lại ngon thế?”

Tiêu Cố nói: “Vì tôi có học rồi.”

Mễ Tình: “...”

Đây không phải là trả lời cho có lệ à? Cô cắn thìa, nhìn đĩa rau lạnh, phát hiện ra một vấn đề: “Sao anh lại làm phần cho hai người? Anh biết tôi sẽ về à?”

“Tôi không biết.” Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô, nâng khóa miệng “xem ra chúng ta có thần giao cách cảm.”

33. Chương 31

Mặt Mễ Tình bỗng dưng đỏ lên kì lạ, sau đó, cô lấy vẻ lạnh lùng mà nói với Tiêu Cố: “Anh không xấu hổ à?”

Tiêu Cố cười nhạt: “Sao cô phải ngượng ngùng?”

Mễ Tình tiếp tục lãnh đạm: “Đồ không biết xấu hổ.”

Tiêu Cố nhướn mày: “Người như tôi là không biết xấu hổ sao? Cô đúng là chưa bao giờ va chạm với xã hội thực tế.”

Mễ Tình: “...”

Cô vùi đầu lạng lẽ ăn, người xưa nói ‘Thực bất ngữ, tẩm bất ngôn’ [1], quả nhiên là chân lý.

[1] Thực bất ngữ, tẩm bất ngôn: Khi ăn không bàn luận, khi ngủ không nói chuyện. Đây là một câu trong đạo ẩm thực của Khổng Tử. Xem thêm tại:

Kể cả cô không nói, thì Tiêu Cố cũng không chịu ngồi yên. Anh nhìn người đối diện, hỏi: “Người tên là Chu Nghi Nhiên kia, ngoại trừ lúc còn bé cứu cô ra thì còn chỗ nào tốt?”

Nói đến anh Thỏ, Mễ Tình có quá nhiều phương diện để khen: “Anh ấy à, gương mặt đẹp trai, tính tình dịu dàng, hơn nữa còn thông minh, thi khảo sát bình thường đều đứng hạng nhất, tài đàn dương cầm cũng cực giỏi. Khi tuyển sinh đại học, anh ấy được điểm cao nhất, được không ít thầy cô xem trọng, à được rồi, anh ấy đã diễn tấu ở nước ngoài nhiều lần...”

Cô càng nhiều lời, sắc mặt của Tiêu Cố càng khó coi. Đợi đến khi cô ngừng hẳn, Tiêu Cố mới trầm mặt nói: “Đây chẳng qua là cô tô vẽ thêm hình tượng của anh ta trong lòng cho đẹp thôi.”

Dùng câu tục ngữ mà nói, đó là ‘người tình trong mắt hóa Tây Thi’ [2], nhưng anh không thừa nhận hai người là một cặp tình nhân.

[2] Người tình trong mắt hóa Tây Thi: ý nói chỉ cần là người mình yêu thì trong mắt mình luôn luôn đẹp nhất.

Nghe thấy anh nói xấu về anh Thỏ, Mễ Tình không vui: “Sao tôi phải tô vẽ thêm làm gì? Tất cả tôi nói đều là sự thật.” cô cau mũi, nhỏ giọng thì thầm, “ít nhất còn hơn anh.”

Tuy cô nói rất nhỏ, nhưng Tiêu Cố vẫn nghe thấy, anh giật khóe mắt, sắc mặt còn tối hơn: “Cậu ấy tốt hơn tôi ở chỗ nào?”

Trong lòng Tiêu Cố lặng lẽ so sánh mình với những lời khen Mễ Tình dành cho Chu Nghi Nhiên, gương mặt đẹp trai, anh cũng rất tuấn tú; dịu dàng, anh tự thấy mình đối xử với Mễ Tình rất dịu dàng; thông minh, từ nhỏ đến lớn anh không thiếu gì điểm cao nhất lớp; đàn dương cầm giỏi, anh nấu ăn rất ngon...

Anh còn chưa so sánh xong, Mễ Tình đã nói: “Ít nhất bằng cấp của anh ấy cao hơn anh!” anh Thỏ học ở học viện âm nhạc nổi tiếng nước Pháp, người dạy cũng là đại sư nổi danh quốc tế.

Tiêu Cố: “...”

Điều này làm Tiêu Cố không nói gì thêm, Mễ Tình thấy anh cúi đầu im lặng ăn, nghĩ thầm, chắc anh mặc cảm rồi.

Cảm giác được phần nào, Mễ Tình vui vẻ ăn ngon bữa này, ngay cả rửa bát cô cũng có động lực hơn.

Rửa bát xong cô về phòng, Tiêu Cố ở phòng khách trêu chọc chớ, rồi cũng về phòng nghe điện thoại.

“Tiền công lần trước tài vụ đã thanh toán với cậu rồi.” Giọng nói của Úc Ý truyền đến từ ống nghe. Tiêu Cố trầm ngâm rồi nói: “Lần trước anh muốn Bộ phận Tuyên truyền phỏng vấn tôi, tôi đồng ý.”

Úc Ý như hơi sững sốt, một lát sau, âm thanh lại vang lên: “Tôi hơi tò mò nguyên nhân.”

Tiêu Cố cười tự giễu: “Để cho không ai nghĩ tôi chưa tốt nghiệp cao trung.”

Lần này Úc Ý tinh tâm hơn nhiều: “Anh thăm thương trộm nhớ ai à?”

Tiêu Cố nói: “Cậu kết hôn rồi, tôi không thể nói chuyện yêu đương sao?”

Úc Ý cười khê: “Tôi sẽ thông báo người Bộ phận Tuyên truyền liên hệ cậu.”

Người của Bộ phận ấy rất năng suất, hôm sau đã hẹn xong thời gian phỏng vấn Tiêu Cố, vào đêm trước Giáng sinh, cuộc phỏng vấn đã được bố trí tốt, sẽ được phát hành trên trang web chính thức và báo chính thức.

Báo của Úc thị rất nổi tiếng, có hơn 10 triệu người theo dõi, Mễ Tình cũng là một trong số đó.

Báo không chỉ cập nhật sản phẩm mới, mà còn hướng dẫn nấu ăn định kỳ hay phỏng vấn đầu bếp số đặc biệt. Mễ Tình rất thích mấy cái này, bình thường rảnh rỗi cô sẽ xem.

Hôm nay có cập nhật, Báo làm số đặc biệt, vì để hưởng ứng không khí Giáng sinh nên trang báo tràn ngập mấy đồ vật đặc trưng cho ngày này, Mễ Tình nhìn vào bìa lớn.

Cô mở to mắt nhìn kỹ, tiêu đề của số báo Giáng sinh viết ‘Số đặc biệt Giáng sinh! Đầu bếp chính của Úc thị, Tiêu Cố!’

Mễ Tình: “...”

Cô đột nhiên thấy thế giới trở nên kì ảo.

Cô để điện thoại xuống, bò ra ngoài từ trong chăn, ôm máy tính lên weibo. Mở ra thêm lần nữa, vẫn là gương mặt đẹp trai quen thuộc của Tiêu Cố, chẳng qua là phóng to hơn.

Tuy Tiêu Cố mở quán ăn, nhưng từ trước đến nay cô chưa từng thấy Tiêu Cố trong vai trò đầu bếp. Lúc này anh mặc đồ đầu bếp tiêu chuẩn... Cô đã bao giờ nói cô là “đồng phục khổng” [3] chưa??

[3] Đồng phục khổng: đại loại là yêu thích đồng phục đẹp.

Mễ Tình dụi mắt, chăm chú nhìn bên dưới.

Bài phỏng vấn bắt đầu bằng thông tin cơ bản về Tiêu Cố, 20 tuổi tốt nghiệp Khoa Tài chính Đại học Hoàng Gia, rồi sau đó đi Pháp học nấu ăn, dưới sự chỉ bảo của đầu bếp nổi tiếng Leslie, là học trò người Hoa duy nhất, cũng là học trò giỏi nhất của ông ấy.

Nếu như Tiêu Cố tiếp tục phát triển nhà hàng, danh tiếng chắc chắn không thua gì vương tử Lâm Triệt mà truyền thông ngày ngày truy lùng, đáng tiếc, anh ngảy người 3 năm ở Pháp, rồi về nước... mở tiệm Xuyên Xuyên.

Mễ Tình: “...”

Đây là thế nào... Mễ Tình cảm thấy a a a.

Cô nghĩ Tiêu Cố ra nước ngoài rồi lại trở về, nhất định là có nguyên nhân, nhưng cô không nghĩ nhiều, mà đọc tiếp.

Số đặc biệt có giới thiệu vài món sở trường của Tiêu Cố, còn có ảnh anh thực tập ở nhà hàng Pháp, còn có hai tấm chụp cuộc sống của anh.

Mễ Tình đọc số đặc biệt này từ đầu đến cuối rồi lâm vào trầm mặc. Cô dở hẳn mở mục bình luận, định đọc để hạ hỏa chút.

“Đậu má đẹp trai thế! Nội dung tôi còn chưa xem!”

“Độ đẹp trai của đầu bếp Úc thị lại lên một tầng cao mới [cười cry] tôi càng ngày càng hoài nghi, phòng Quản lí nhân sự của Úc thị toàn nhan khổng [4] [cười cry]!”

[4] Nhan khổng: thích gương mặt đẹp.

“20 tuổi đã tốt nghiệp hệ Tài chính Đại học Hoàng gia... Bây giờ làm đầu bếp chẳng những người cao 1m80, đến cả IQ cũng là 180 [mỉm cười]”

“Đàn em hệ tài chính Đại học Hoàng gia đây, em chỉ muốn nói chương trình học của trường này rất biến thái, không lưu ban là quá giỏi rồi [doge]”

“Ngành tài chính vốn là một trong những ngành chủ lực của Đại học Hoàng gia, còn cả ngành kỹ thuật.”

“Chờ đã, sao các người lại thảo luận tài chính với chả kĩ năng ở bên dưới số đặc biệt thế [cười cry] ta chỉ muốn anh đẹp trai này khi nào đến Úc thị, xin hãy đóng gói thành quà giáng sinh cho ta:)”

“Tại sao lại lên số đặc biệt! Gói anh ấy lại làm quà không được sao! Là một hội viên bạch kim của Úc thị, tôi nghĩ tôi có quyền lợi đòi hỏi yêu cầu này [doge]”

“Đây không phải ông chủ Tiêu sao!!”

Câu nói sau cùng kéo Mễ Tình về thực tại.

Cô xem lại số đặc biệt một lần, phát hiện tuy bên trong có viết Tiêu Cố kinh doanh Xuyên Xuyên, nhưng không nói rõ đó là quán nào.”

Mẽ Tình mắng Tiêu Cố trong lòng, sao anh ngốc thế, cơ hội tuyên truyền tốt thế này!

Aishhh, nhưng cũng có thể là Úc thị cố tình giấu tên tiệm, dù sao cũng không phải tiệm thuộc quyền quản lí của Úc thị.

Cô đọc lần thứ 3, ánh mắt dừng lại ở tấm hình.

Ông chủ tiệm... hóa ra đã học cao học. Hơn nữa xem ra, anh không chỉ thạo tiếng Anh, mà tiếng Pháp cũng trôi chảy.

Được rồi, anh ngang bằng với anh Thỏ rồi.

Thế nhưng đối với Mẽ Tình, anh Thỏ không giống thế.

Chắc là trong lòng mỗi cô gái đều có một vị anh hùng của mình, khi còn bé bạn có thể sùng bái siêu nhân, cũng có thể là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, nhưng anh hùng của cô, vẫn là anh Thỏ từ trên trời rơi xuống kia.

Cô tắt máy tính, lòng rối bời, nằm xuống giường.

Hôm sau là ngày 24 tháng 12, đêm trước đêm Giáng sinh.

Tiệm Xuyên Xuyên tuy theo lối cổ phong, nhưng trước cửa vẫn trang trí một cây thông nhỏ, Tiểu Đức Tử còn đội mũ ông già Noel, phát kẹo cho khách vào quán.

Hôm qua Úc thị đưa tin Tiêu Cố có rất nhiều người thấy, nếu không thấy, thì hôm nay cũng biết, bởi người khác đều thao thao bất tuyệt sùng bái anh.

Cả ngày không chỉ có nhóm nhân viên nữ mê muội ông chủ Tiêu, ngay cả khách vào tiệm cũng không ngừng đàm luận chuyện liên quan đến Tiêu Cố. Điều Mẽ Tình nghe được nhiều nhất chính là, khu vực này không những có Đinh Mông [5], còn có cả Tiêu Cố, đúng là vinh quang thật.

[5] Đinh Mông: nữ chính trong truyện “Bản hòa tấu hôn nhân” của Bản Lật Tử.

Chủ cho thuê nhà của khu vực lân cận đây, đều thấy có thể tăng tiền thuê nhà được rồi.

Nhưng nam chính trong câu chuyện của bọn họ mãi không xuất hiện, Mẽ Tình cũng không thấy anh. Hôm nay trong quán rất cập rập, lúc nghỉ ngơi buổi chiều cô lười về nhà, nên ngủ luôn trong phòng nghỉ.

Buổi tối bận đến mức 10 rưỡi mới xong việc, Mẽ Tình khoác áo lông, một mình về nhà.

Ban đêm nhiệt độ rất thấp, Mẽ Tình định chạy về, vừa đến cổng hoa viên Nam thành, cô đã nhìn thấy Tiêu Cố dắt chó đi ra.

Cô nhìn anh, đi tới hỏi: “Muộn thế này rồi, anh còn đi đâu nữa?”

Tiêu Cố nói: “Đi đón cô.”

Mẽ Tình ngây người, đón cô?? Anh tốt bụng đến thế à?

“Sao tôi lại có cảm giác cáo chồn chúc Tết gà [6] thế nhỉ.” Mẽ Tình nghi ngờ nhìn anh. Tiêu Cố bật cười, nhìn cô nói: “Hơn 10 rưỡi rồi mà cô chưa về, làm chủ nhà, tôi có nghĩ vụ đi xem sao.”

[6] Cáo chồn chúc Tết gà: bắt nguồn từ câu thành ngữ “Chồn cáo chúc Tết gà, rắp tâm ăn gỏi”. Ý nói giả bộ thân thiện nhằm mưu đồ xấu.

Mẽ Tình cười ha hả: “Trước đây tôi 11 giờ mới về cũng đâu thấy anh ra đón.”

Tiêu Cố khựng lại, nói: “Về sau nếu tăng ca phải gọi điện cho tôi.”

“Để làm gì?”

“Tôi tới đón cô.”

Ánh mắt Mẽ Tình càng hồ nghi, cô thậm chí muốn tiến lên kiểm tra trán anh: “Anh ầm đầu à?”

Tiêu Cố không nói gì, xoay người kéo Husky về: “Về nhà thôi.”

Mễ Tình theo sau anh, yên ắng bước đi. Chuyện Tiêu Cố xuống dưới đón cô quá bất thường, như kiểu theo đuổi cô ấy.

Ui chao, theo đuổi cô? Anh theo đuổi cô sao??

Mễ Tình đỏ bừng mặt vì suy nghĩ của mình.

Tiêu Cố đi trước bỗng dừng lại, quay đầu nhìn cô: “Cô còn mè nheo cái gì? Đi nhanh lên.”

Mễ Tình: “...”

Thái độ kém thế này mà là theo đuổi hả? Haha.

Husky kêu hai tiếng, Mễ Tình quyết định giữ thể diện cho cậu dẫn, bước lên hai bước, đi song song với Tiêu Cố.

Cô chỉ cao tới bả vai anh, chỉ cần hơi ngẩng lên là đã thấy khuôn mặt anh. Cô liếc nhìn anh nhanh chóng, rồi nhìn chằm chằm bóng hai người dưới ánh đèn đường mờ ảo.

Hai người im lặng về nhà, Mễ Tình vốn định đi tắm rồi ngủ luôn, đột nhiên bị Tiêu Cố gọi lại: “Chờ đã.”

“Có chuyện gì??” Mễ Tình dừng lại nhìn anh.

Tiêu Cố lấy quả táo đỏ ra đưa cho Mễ Tình: “Cái này cho cô.”

Trong đầu Mễ Tình hiện lên rất nhiều ý nghĩ, cuối cùng lại là —

Là, hoàng hậu đưa cho công chúa Bạch Tuyết quả táo độc!

34. Chương 32

EDIT BY VŨ

BETA BY CHERYL CHEN

Tiêu Cố thấy Mễ Tình do dự mãi mà chưa nhận táo, nhíu mày: “Sao thế? Sợ tôi hạ độc cô à?”

Mễ Tình: “...”

Cô biểu hiện rõ ràng thế cơ à?

Chưa đợi cô trả lời, chân mày anh nhíu thêm: “Nếu đã vậy thì lần sau tôi nấu món gì cô cũng đừng ăn.”

Mễ Tình nghe xong, lập tức nhào tới, giật lấy quả táo anh định thu về: “Hìhì, chẳng qua tôi không thích ăn táo mà thôi.”

Nếu sau này không được ăn đồ Tiêu Cố nấu thì còn hy vọng gì vào ngày mai nữa!

“À.” Tiêu Cố lên tiếng, đi về phòng. Mễ Tình theo anh, vừa đi vừa nói: “Tôi thấy bài phỏng vấn của anh rồi, anh vốn là đầu bếp lớn, làm ăn nhỏ lẻ thế làm gì? Anh không biết đâu, hôm nay có bao nhiêu người đến tiệm vì anh đấy!”

Tiêu Cố đáp: “Vì không muốn thế nên tôi mới khiêm tốn.”

Mễ Tình bĩu môi, giả vờ thanh cao cái gì chứ. Ngay từ đầu, nếu không muốn bị mọi người vây quanh thì đừng nhận phỏng vấn. Cô dừng lại ở cửa phòng mình, vung vẩy trái táo với Tiêu Cố: “Cảm ơn quả táo của anh.”

Nói xong, cô mở cửa vào phòng.

Tiêu Cố quay lại nhìn cô đóng cửa, rồi cũng về phòng mình.

Mẽ Tình ôm đồ ngủ đi tắm, rồi dờ dẩn nhìn quả táo Tiêu Cố cho. Cô thật sự không thích ăn táo, nhưng mã của quả táo này rất đẹp, tươi mới, dùng nó làm bữa sáng vậy.

Chắc chắc, nếu là táo Giáng sinh, thì ăn luôn đêm nay thôi.

Cô mở túi nơ bướm ra, lấy quả táo hít hà, hương trong vẹo quanh quẩn nơi chóp mũi.

Mẽ Tình không kìm được, mở miệng cắn một miếng, quả táo rất giòn, bật ra tiếng, vị ngọt nhẹ thấm vào tim gan.

Cô đang định cắn miếng thứ hai, thì điện thoại trên bàn rung lên, là tin nhắn của Chu Nghi Nhiên.

Mẽ Tình vội đặt táo lên bàn. Cô lấy tờ giấy lau tay rồi cầm điện thoại lên.

“Mai em có rảnh không? Chúng ta đi ăn cơm đi ^__^”

Mẽ Tình nuốt miếng táo, trả lời: “Ngày mai đúng hôm em được nghỉ.”

Rung rung, Chu Nghi Nhiên trả lời: “Tốt quá rồi, chúng ta có thể đi công viên chơi, nghe nói có rất nhiều trò mới.”

Mẽ Tình chưa hiểu gì, cô nghĩ ngay đến hôm đó, Tiêu Cố nói: “Khu vui chơi cho trẻ em.”, cô lại cắn táo, trả lời: “Được ạ [thỏ].”

Anh thỏ: Vậy 10 giờ anh đón em ở hoa viên [thỏ]

Mẽ Tình thấy anh cũng gửi lại icon [thỏ], bật cười: “Vâng ạ.”

Cô đặt điện thoại xuống, vừa gặm táo vừa tìm quần áo mai mặc trong tủ. Ngày mai là Giáng sinh, phải mặc đồ cho hợp không khí ngày lễ. Cô suy nghĩ một hồi, lấy chiếc áo khoác đỏ cổ tròn ra. Mặc bên trong thì... một bộ váy liền cao cổ màu trắng đi!

Chuẩn bị xong quần áo Mẽ Tình mới yên tâm ngủ. Quả táo bị cô ăn xong từ lúc nào không biết, cô ném lõi táo vào thùng rác, rồi đi ra gần cửa, nằm xuống giường.

Chưa tới hai phút sau, cô tháo mặt nạ dưỡng da trên mặt..

Chu Nghi Nhiên bây giờ cũng đang định đi ngủ, anh chuẩn bị tắt máy, Hoắc Lệ đã gửi tin nhắn: “Anh vẫn còn ở thành phố A à?”

Chu Nghi Nhiên hồi âm “ừ”.

Hoắc Lệ nhận tin đó rồi nhanh chóng gửi tiếp: “Mai em định đến đó, đi chơi với anh được không?”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ, tuy Hoắc Lệ và Mẽ Tình là bạn tốt, nhưng mấy vấn đề của cô, e rằng Hoắc Lệ vẫn chưa biết.

“Mai anh có hẹn với người khác rồi, hôm khác được không?” Chu Nghi Nhiên rút cuộc cự tuyệt.

Lúc lâu sau Hoắc Lệ mới đáp, vồn vện: “Vậy thì thôi vậy.”

Chu Nghi Nhiên đọc tin nhắn xong rồi tắt máy.

8 rưỡi hôm sau, đồng hồ báo thức của Mẽ Tình đánh thức cô. Cô ỳ trong chăn thêm năm phút rồi mới dậy rửa mặt thay quần áo.

Mặc xong đồ chuẩn bị sẵn, Mẽ Tình đứng trước gương ngắm nghía một lúc rồi mới bắt đầu trang điểm.

Trong lúc cô đang tút tát, Tiêu Cố đã dắt chó về. Trên đường gặp một người phụ nữ trên tay ẵm một con chó cái rất đáng yêu.

Husky thấy cô chó kia, phấn khích sủa: “Gâu gâu.”

Tiêu Cố bình tĩnh kéo dây xích, lãnh đạm nói: “Mày bị xích rồi.”

Husky: “.....”

Husky trơ mắt nhìn con chó xinh xắn cùng chủ đi sượt qua.

Tiêu Cố dụ dỗ lôi kéo nó qua một con đường, mới vừa đi chưa được hai bước, đã nhìn thấy một chiếc xe quen mắt ngừng bên ngoài hoa viên Nam Thành..

Cayenne trắng, xe của Chu Nghi Nhiên.

Anh hơi khựng lại, rồi nắm xích dẫn Husky đi tiếp. Chu Nghi Nhiên thu bóng dáng Tiêu Cố vào trong tầm mắt, gật đầu cười với anh, xem như chào hỏi.

Tiêu Cố nhìn anh từ xa, cũng gật đầu, rồi dẫn Husky vào sân hoa viên.

Chu Nghi Nhiên mà xuất hiện ở đây, chỉ có vì Mễ Tình. Hôm nay là Giáng sinh, xem ra hai người hẹn nhau đi chơi.

Cha chả.

Husky đang đi cạnh anh bỗng rùng mình, ngừng đầu sủa với anh. Tiêu Cố làm như không nghe thấy mà dẫn nó đi qua vườn hoa, leo lên tầng 7.

Vừa mở cửa nhà đã thấy Mễ Tình ăn diện hoành tráng. Cô cúi đầu, lấy điện thoại xem giờ.

“Cô ra ngoài à?” Tiêu Cố lạnh mặt hỏi.

Mễ Tình bị giọng nói của anh vang lên làm giật mình, cô bất ngờ, rồi cau mày nhìn anh: “Đúng vậy, hôm nay là ngày nghỉ của tôi.”

Không phải trốn việc ra ngoài chơi, anh dữ như thế làm gì?

Husky xông đến chỗ Mễ Tình kêu, Tiêu Cố tháo xích trên cổ nó ra, đóng cửa: “Đi với Chu Nghi Nhiên kia à?”

Mễ Tình mất hứng: “Anh không phải gọi là “Chu Nghi Nhiên kia”, cứ gọi anh ấy là Chu Nghi Nhiên.”

Tiêu Cố nhìn cô, im lặng, ánh mắt mang theo sự áp lực đè nén, làm cho vai Mễ Tình run run: “Anh muốn làm gì?”

Tiêu Cố tiến lên phía trước một bước, Mễ Tình lùi lại theo bản năng hai bước, còn giơ tay chắn trước ngực.

Tiêu Cố dẫn cô đến chân tường, nhìn thẳng vào cô nói: “Anh ta rốt cuộc có gì tốt mà cô lại thích như thế?” Anh nhìn khuôn mặt trang điểm đẹp đẽ của cô, chân mày nhíu lại.

Thực sự trong lòng cô hơi sợ hãi, khí thế bây giờ hoàn toàn lép vế, bị Tiêu Cố nghiêm khắc không chế. Cô không biết rốt cuộc Tiêu Cố khó chịu ở đâu, nhưng nếu muốn cứu vãn tình thế thì phải đoạt được quyền chủ động.

Lúc này chỉ cần nói to hơn đối phương, thì sẽ có khí thế hơn.

Vì thế cô quyết định vùng lên, hét to: “Anh ấy cái gì cũng tốt! Từ sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, lần đầu tiên gặp nhau anh ấy đã rất tuyệt rồi. Anh ấy đeo tai thỏ cũng rất đẹp, trai..”

Mễ Tình nói liền một mạch, trong lòng thở dài, quyền chủ động có ở trong tay mình không?

Tiêu Cố như bị vật gì đánh trúng, sững sốt.

“Chu Nghi Nhiên là một nghệ sĩ dương cầm, ở tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ anh đã gặp rồi.”

Nhớ lại những gì Cố Tín đã nói với mình, trong lòng trào lên một xúc cảm lạ lùng, lời nói này như một chiếc chìa khóa, mở ra kí ức vốn đã phủ đầy bụi..

Thành phố C, tiệc rượu sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, tai thỏ... Hồi ức như trận hồng thủy ào ào xô tới.

Tiêu Cố mới chỉ đến thành phố C một lần, đó là năm anh 10 tuổi.

Người nhà mẹ anh nói chung là khá giả ở thành phố C, đó cũng là lúc Tiêu Cố có nhận thức.

Nhưng đến bây giờ anh chưa từng nhìn thấy mấy người họ hàng giàu có kia, mãi cho đến khi anh 10 tuổi, mới có một người phụ nữ xa lạ cùng cậu bé khoảng 2, 3 tuổi, xuất hiện trước nhà họ.

Mẹ anh bảo gọi người phụ nữ kia là mẹ Tiểu Cửu, anh vâng lời gọi theo. Mẹ Tiểu Cửu đối với anh rất tốt, khen anh đáng yêu, còn tặng nhiều đồ chơi cho anh. Cậu bé đi cùng bà ấy được giới thiệu là con trai bà, cũng là em họ anh.

Em họ Tiêu rất dễ thương, Tiêu Cố rất thích em trai ấy. Hai đứa trẻ không quan tâm chuyện người lớn, tự cầm đồ chơi lên phòng.

Buổi chiều hôm đó, tình cảm anh em tăng cao đột biến, chỉ hận vì sao gặp nhau muộn như thế. Vì chỉ ở mỗi một ngày, nên giờ phút chia ly tới rất nhanh. Trước khi đi, mẹ Tiểu Cửu thấy hai bạn nhỏ lưu luyến không rời, liền dẫn Tiêu Cố đến thành phố C hai ngày.

Mẹ Tiêu Cố đồng ý, nên Tiêu Cố đi theo em trai nhỏ. Khi đó, Tiêu Cố thấy em trai nhỏ như một tòa thành lớn.

Anh ở thành phố C được hai ngày, mẹ Tiểu Cửu cầm bộ lễ phục nhỏ cho anh thay, anh hỏi bà sao phải mặc cái này, mẹ Tiểu Cửu cười nói, đi sinh nhật mẹ Hoắc Lệ, ở đó có rất nhiều đồ ăn ngon.

Nói thật, Tiêu Cố với câu: “rất nhiều đồ ăn ngon” từ trong miệng bà cũng không mấy hứng thú. Vì cha anh đã làm vô số món ngon rồi. Nhưng anh thích tiệc rượu sinh nhật, hơn nữa, em họ cũng muốn đi.

Ngồi trên xe, mẹ Tiểu Cửu hưng phấn cầm hai cái tóc hình thỏ cho hai đứa trẻ đeo. Khuôn mặt em họ tối sầm lại, bẻ gãy luôn. Tiêu Cố thì không như thế, khi đi mẹ anh đã dặn dò phải lễ phép.

Nhưng con trai mà đeo tai thỏ, anh cũng không muốn. Cuối cùng, anh không chịu được mẹ Tiểu Cửu không nheo đôi mắt, anh bắt buộc phải đeo lên đầu.

Anh còn nhớ rõ, lúc đó mẹ Tiểu Cửu còn dùng máy ảnh chụp lại, kêu ‘thật đáng yêu’.

Đeo một đôi tai thỏ nên việc Tiêu Cố bị các bạn nhỏ khác cười nhạo ở tiệc sinh nhật là chuyện đương nhiên. Anh không nhịn được nên đi ra ngoài, muốn ném tai thỏ xuống, nhưng nghe thấy không xa tiếng khóc của một bé gái.

Anh đi tới xem, phát hiện thì ra là một cô bé bị chó dọa sợ tới nỗi ngã xuống đất khóc toáng lên.

“Anh làm sao thế?” giọng nói của Mẹ Tình kéo Tiêu Cố về thực tế.

Mẹ Tình lúc đầu nhìn anh ngẩn người, còn cho rằng mình chiến đấu thành công, nhưng anh... sững sờ cũng hơi lâu đấy!

Tiêu Cố mím môi, nhìn người trước mặt, một tay dè lên tường, kề sát vào người cô nói: “Cô nghe cho kĩ đây, người năm đó cứu tôi là cô, không phải Chu Nghi Nhiên.”

35. Chương 33

EDIT BY XIAO YAN

BETA BY CHERYL CHEN

Lời nói của Tiêu Cố làm Mẹ Tình bối rối.

Cô cau mày, trong lòng không ngừng suy nghĩ về nó.

Cái gì mà người năm đó cứu cô không phải Chu Nghi Nhiên? Người đã giúp cô dọa con chó chạy mất, anh hùng đeo tai thỏ là Tiêu Cố sao?

Sau một lúc ngờ vực, cô nhìn Tiêu Cố cười: “Anh lo lắng bị cướp công cũng chẳng có thành ý gì cả! Trước đây không phải anh rất mĩa mai từ anh hùng à, bây giờ giả mạo có ý gì?”

Tiêu Cố nghiêng đầu, ‘hừ’ một tiếng “Tôi giả mạo sao? Sao cô không nói tại mắt cô bị mù?”

Mễ Tình: “...”

“Rất cuộc khuyết điểm của anh ở chỗ nào thế!” Mễ Tình nổi giận, đẩy anh một cái, dùng giọng quát tháo lấy lại khí thế “Thôi được, anh nói mình là anh Thổ. Thế anh đem tai thổ khi đó ra cho tôi xem.”

“Thứ đấy giữ lại làm gì?” Tiêu Cố cười. Cái đó do mẹ Tiểu Cửu bắt tôi đeo, lúc đi về tôi tiện tay đưa cho một người...”

Anh nói đến đây bỗng dừng lại, rồi nhìn chăm chú vào Mễ Tình, nói: “Tôi nhớ rồi, khi đó tôi đã đưa tai thổ cho Chu Nghi Nhiên, nên cô mới cho rằng anh ta cứu cô.”

Mễ Tình thở ra vẻ đùa cợt, cảm thấy đây là chuyện cười hài nhất từng nghe thấy: “À, nói xong rồi sao, anh nói... phi phi! Thế anh kể xem, khi đó anh ở đâu?”

Tiêu Cố nói: “Tiệc sinh nhật mẹ Hoắc Lệ.”

Mễ Tình nhú mày, không biết anh nghe ở đâu: “Tại sao anh lại ở đó?”

“Tôi đi cùng Cố Tín, họ được mời.”

Mễ Tình nghi hoặc quan sát: “Cố Tín và Hoắc gia có quan hệ thế nào? Sao lại phải mời anh ấy?”

“Cố gia ở thành phố C cũng có thể gọi là danh môn.” Tiêu Cố nói đến đây thì dừng lại, như đang nghĩ ngợi điều gì. Anh nhìn Mễ Tình cười, mở miệng. “À, có thể cô không biết, Cố Tín trước đây tên là Cố Vân, sau này cậu ấy đổi tên.”

Cố Tín thì cô chẳng có ấn tượng mấy, còn Cố Vân này cô rất quen. Người Cố gia đặt tên rất thâm sâu, đều liên quan tới vàng bạc châu báu. Hai chị em Cố Trân Cố Bảo tên nghe rất sang quý, nhưng cái tên Cố Vân này... thực sự hơi kém.

Vì thế người lớn trong nhà biểu tình, đòi đặt Cố Kim, Cố Quân, Cố Thổ.

Mễ Tình sau khi lên tiểu học, đã bắt đầu biết những chữ này.

Cô giật khóe miệng, dè dặt nói với Tiêu Cố: “Ok, coi như lúc đó anh có tham gia tiệc sinh nhật, nhưng không thể chứng minh những chuyện sau đó có xảy ra.”

Tiêu Cố mím môi, nhú mày nhìn cô: “Sao cô không đi hỏi Chu Nghi Nhiên?”

“Ờ thì,,” Mễ Tình không phản đối. Qua nhiều năm như thế, cô chỉ im lặng mà quan tâm tới Chu Nghi Nhiên, chưa từng đề cập với anh chuyện hôm đó.

Cô luôn cảm giác rằng nếu mình hỏi chuyện này, tâm tư của cô đối với anh sẽ bại lộ dưới ánh mặt trời.

Thế nhưng sự việc tới ngày hôm nay, cô không thể tiếp tục làm đà điều mãi vùi đầu trong cát khi gặp khó khăn. Nếu chuyện này không làm cho rõ ràng, cô cũng không an tâm.

Chu Nghi Nhiên có lẽ đang đợi cô dưới tầng, cô hơi mím môi, ra cửa: “Được, giờ tôi sẽ đi hỏi cho ra nhẽ.”

Tiêu Cố ngẫm nghĩ giây lát rồi quyết định đi theo: “Tôi đi cùng cô, nếu anh ta phủ nhận tôi sẽ đối chất với anh ấy.”

Mễ Tình: “...”

Ông chủ Tiêu không hổ là thương gia, không muốn chịu thiệt dù chỉ là một chút.

Lúc này, Husky cũng vọt tới, như thể muốn cùng chủ nhân ra chiến trận. Tiêu Cố xua nó vào phòng: “Husky, mày ở lại đây.”

“Gâu!” Husky sục sôi ý chí chiến đấu mà kêu một tiếng.

“Tao sẽ về ngay.” Tiêu Cố theo sau Mễ Tình ra ngoài, đóng cửa lại nhốt Husky bên trong.

“Gâu.” Husky cảm thấy nghề làm chó thật gian nan.

Chu Nghi Nhiên chờ ở hoa viên Nam thành, thấy Mễ Tình đi ra với Tiêu Cố liền nhú mày. Nhận ra sắc mặt Mễ Tình không bình thường, anh tới gần, hỏi thăm: “Có chuyện gì à?”

Mẽ Tình ngược lên nhìn anh, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Từ trước đến giờ, cô luôn xem anh là anh Thỏ mà đối xử, bây giờ lại muốn đến chất vấn người ta xem có phải anh Thỏ không, ngay cả cô cũng chán ghét bản thân mình.

“Rốt cuộc em sao thế?” thấy cô ngập ngừng không nói, Chu Nghi Nhiên càng thấy rõ là có vấn đề.

Tiêu Cố bước lên phía trước như muốn nói gì, Mẽ Tình cả kinh, vội ngăn lại, nói nhanh: “Anh còn nhớ lần đầu chúng ta gặp nhau ở nhà dì Hoắc không?”

Chu Nghi Nhiên ngẩn người, không nghĩ rằng đột nhiên cô hỏi cái này, nhưng phản ứng rất nhanh: “Nhớ chứ, khi đó em bị chó dọa cho sợ, khóc tèm nhèm như con mèo mướp nhỏ.”

Mẽ Tình vui vẻ gật đầu: “Không sai không sai, anh còn giúp em đuổi con chó kia đi nữa.”

Lông mi Tiêu Cố giật giật, rất bất mãn với cách nói chuyện mang tính mớm cung này của Mẽ Tình.

Anh lạnh lùng nhìn đắm đắm vào Chu Nghi Nhiên, như có ý chỉ cần anh ta dám thừa nhận, anh sẽ lập tức thả Husky ra cắn người.

Sắc mặt Chu Nghi Nhiên hơi trầm xuống, suy tư một hồi, như vừa tìm ra chứng cứ, nói: “Lúc anh chạy đến, không phải con chó kia đã bị đuổi đi rồi sao?”

Mẽ Tình gấp gáp nói: “Trước đó, không phải là anh tìm được em, giúp em đuổi con chó đi sao?”

Lúc đó, cậu bé đeo tai thỏ chần cho cô đứng trước, ngay cả lời cảm ơn cô còn chưa kịp nói, anh đã đi mất. Cô bò lên từ dưới đất, đuổi theo hướng anh chạy đi, nhìn thấy Chu Nghi Nhiên.

“Chính là anh!” Mẽ Tình nói như huyễn hoặc chính mình.

Chu Nghi Nhiên nhú mày, trầm mặc.

Mẽ Tình chưa từ bỏ ý định: “Lúc đó anh có cầm tai thỏ trên tay.”

Chu Nghi Nhiên ngẫm nghĩ, như nhớ lại kí ức gì. Anh nhìn Tiêu Cố đứng cạnh, giải thích với Mẽ Tình: “Tai thỏ đó là Tiêu Cố cho anh, anh ấy là anh họ Cố Tín! Ngày hôm đó, Tiêu Cố cũng tham gia tiệc sinh nhật dì Hoắc. Khi đến anh có đeo một đôi tai thỏ, bị bọn anh cười trêu mấy câu nên nổi giận chạy đi. Dì Cố sợ anh ấy lạc đường nên đuổi theo, anh cũng đi theo. Khi gặp Tiêu Cố trong vườn hoa, anh ấy vẫn có vẻ tức giận, giúi tai thỏ vào tay anh rồi chạy mất.”

Anh nhớ kĩ khi Tiêu Cố chạy đi đã không quay trở về, rốt cuộc tài xế Cố gia đã tìm thấy rồi đưa anh ấy về luôn.

Thuyết pháp của Chu Nghi Nhiên phá vỡ chút ảo tưởng cuối cùng của Mẽ Tình, cô im lặng một lúc rồi lại hỏi: “Qua nhiều năm như vậy, anh có nhớ nhầm không?”

Chân mày Tiêu Cố cau lại, Chu Nghi Nhiên cười nói: “Không đâu, trí nhớ của anh rất tốt, hơn nữa cũng vì lúc đó Tiêu Cố đeo tai thỏ, anh mới ấn tượng sâu sắc về anh ta như vậy.”

Đúng vậy, cũng bởi vì anh ta mang tai thỏ...

Miệng Mẽ Tình mím thành đường, khi đó cô mới 5 tuổi, xung quanh rất tốt, cô còn hoảng sợ nên không nhớ kĩ diện mạo anh Thỏ. Cô chỉ nhớ, một ít màu sắc, cùng một ít đồ vật.

Anh mặc một thân lễ phục nhỏ màu đen, trên đầu đeo tai thỏ.

Khi cô thấy Chu Nghi Nhiên cầm tai thỏ trên tay, lập tức ngộ nhận. Nhưng nếu Chu Nghi Nhiên mặc lễ phục trắng, cô cũng không đến nổi tưởng nhầm, nhưng anh lại mặc đồ đen...

Lời nói của hai người đều ăn khớp, cô đã thôi hoài nghi liệu anh có thật là anh Thỏ hay không.

Chu Nghi Nhiên nhìn sắc mặt trắng bệch của cô, lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy? Khó chịu chỗ nào sao?”

Chu Nghi Nhiên muốn tiến lên đỡ lấy Mẽ Tình, Mẽ Tình lại lui về sau một bước, tránh khỏi tay anh: “Em không sao...” cô dừng lại trong chốc lát, lại xin lỗi nhìn anh “Hôm nay em hơi khó chịu, hôm khác chúng ta đi được không?”

Chu Nghi Nhiên gật đầu, không hỏi gì thêm: “Sắc mặt em không tốt, về nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy.”

Mặc dù không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng đột nhiên cô hỏi chuyện khi còn bé, chắc chắn là có nguyên nhân.

Mễ Tình lại nói xin lỗi với anh, xoay người trở về. Tiêu Cố còn đứng tại chỗ, anh đi tới trước mặt Chu Nghi Nhiên, cười nói: “Vô cùng cảm ơn sự thẳng thắn của anh, gặp lại sau!”

Chu Nghi Nhiên: “...”

Anh cau mày, cảm thấy dường như mình đã mắc phải cái bẫy.

Tiêu Cố về, anh cũng lái xe đi.

Mễ Tình còn bị đả kích mạnh đến giờ vẫn chưa phục hồi tinh thần, cả người hồn xiêu phách lạc. Tiêu Cố đến bên cô, nhíu mày, tâm tình nghèo nàn mà nói: “Sao thế, biết người cứu cô là tôi thì thấy vọng à?”

Mễ Tình xoay người nhìn anh, rồi lại trầm mặc quay đi.

Cô không nói lời nào, Tiêu Cố coi như cô âm thầm chấp nhận, vì thế cũng bớt bực dọc.

Lúc đến cầu thang, Mễ Tình lăm bầm lâu bầu: “Nếu như là anh cứu tôi, tình cảm nhiều năm như thế có ý nghĩa gì?”

Cô coi Chu Nghi Nhiên là anh Thỏ bao năm qua, tình cảm cô trao nếu tính bằng tiền thì chắc chắn có thể xây nhà cao tầng.

Tiêu Cố nghe cô nói xong thì im lặng, rồi nói: “Tôi thấy tôi lỗ hơi nhiều đấy.”

Mễ Tình nhìn anh chằm chằm, cười nói: “Sao anh lại lỗ to?”

Tiêu Cố nói: “Cô coi người khác là tôi, còn thích anh ta nhiều năm như thế, tôi không gọi là lỗ to à?”

Mễ Tình chưa hiểu gì đã bị anh nói làm cho đỏ bừng mặt, cô quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Lúc tôi mới đến cũng có nói về anh Thỏ, chính anh còn không nhớ nổi đó là chuyện của mình mà.”

Tiêu Cố đáp: “Chỉ bằng vài câu nói của cô mà suy luận được khúc chiết li kỳ như thế, cô nghĩ tôi là Sherlock Holmes à?”

Mễ Tình: “...”

Hai người về thẳng nhà. Husky thấy bọn hổ về thì lao ngay tới. Mễ Tình trêu chọc nó hai cái, rồi buồn bực về phòng, vị trí anh hùng mình sùng bái nhiều năm đã đổi chủ, với cô mà nói thì đó là đả kích lớn.

Hai tiếng đập cửa vang lên, Mễ Tình liếc sang rồi bất đắc dĩ đứng lên mở cửa.

Tiêu Cố đứng ở bên ngoài, trong tay còn có một túi đồ.

Mễ Tình cúi đầu nhìn: “Đây là cái gì?”

Tiêu Cố đưa vật trong tay cho cô: “Quà Giáng sinh.”

Mễ Tình nghi ngờ nhận lấy, nhìn vào trong, nhất thời ngây ngẩn cả người.

Đây không phải là... Áo khoác hồng nhạt cô đã bán đi rồi sao?

36. Chương 34

BETA BY CHERYL CHEN

Mễ Tình ngạc nhiên, ngơ ngác ngẩng đầu nói: “Chiếc áo này sao lại ở chỗ anh?”

Tiêu Cố nói: “Tôi mua đấy.”

Đầu Mễ Tình như kêu ‘coong’ một tiếng, ba chữ đơn giản của Tiêu Cố làm cô tiêu hóa hơi lâu: “Anh...mua á? Sao anh lại mua đồ nữ?”

Chắc không phải sở thích khác thường đâu!

Mễ Tình run rẩy, khẩu vị nặng quá.

Tiêu Cố mím môi không tự nhiên, anh đưa mắt quét qua, ra vẻ bình thản nói: “Cô bán lỗ thế mà cũng chịu được à?”

Mễ Tình: “...”

Cho nên anh thấy tiếc của gười... Bán lỗ á? Ông chủ Tiêu đúng là không bao giờ chịu thiệt, nhìn người khác chịu thiệt cũng không chịu nổi.

Cô mấp máy môi, hỏi: “Anh mua bao nhiêu thế?”

Tiêu Cố nói: “3 ngàn.” dùng ba ngàn khối mua bộ đồ về, trong lòng anh lập tức thoải mái.

Mễ Tình ngẩn người, sùng bái anh như thánh: “Sao anh mua giá hời thế? Tôi nhớ là người bán bán 6 ngàn mà?”

Tiêu Cố tự hào vẽ ra một khuôn miệng cong cong: “Bí mật thương nghiệp.”

Mễ Tình: “....”

Cô cau mày, nói: “Vì sao anh mua mà lại cho tôi?”

Sau khi cô hỏi xong, thần thái Tiêu Cố lại không tự nhiên như trước: “Chẳng qua lúc đó tôi tự nhiên muốn mua, chứ không có chủ ý mua cho cô.”

Mễ Tình ‘à’ một tiếng, cười với anh: “Thế sao anh lại đưa tôi? Tôi không trả tiền đâu.”

Lông mày Tiêu Cố nhíu lại, anh khẽ nói: “Hôm nay là Giáng sinh.”

Mễ Tình nhìn anh nói: “Anh là ông già Noel?”

Lấy chiếc áo từ túi giấy ra, Mễ Tình kiểm tra thật cẩn thận. Chiếc áo rất vuông vức, như được là phẳng phiu, cúc áo cũng cài vào, hoàn chỉnh như mới.

Cô vui vẻ mặc áo vào, soi gương, quả thực rất đẹp. Tuyệt đẹp!

Cô quay một vòng trước gương, di động bị cô ném lên giường buồn bã kêu. Mễ Tình cầm lên nhìn, là tin nhắn Chu Nghi Nhiên gửi tới: “Em đã tốt lên chút nào chưa?”

Mễ Tình đáp: “Tốt hơn nhiều rồi ạ, hôm nay thật ngại quá.”

Anh Thỏ: Không sao cả, lần sau em được nghỉ nhớ gọi anh ^__^

Mễ Tình nhìn tin nhắn này, bối rối. Cô nghĩ ngợi một lát, ngón tay lạnh lạnh gõ trên màn hình: “Sao tài khoản Weibo của anh lại để là ‘Thỏ tiên sinh’?”

Nghe thấy âm thanh báo tin nhắn vang lên ‘ting’ một cái, tâm trạng Mễ Tình như dây cót vắn chặt.

Cô nín thở hồi hộp nhìn chòng chọc vào màn hình, xem tin nhắn.

Anh Thỏ: Vì em rất thích thỏ.

Tâm của cung dây cót bị bung ra, tim đập vang như sấm.

Chu Nghi Nhiên lấy tên ‘Thỏ tiên sinh’ chỉ vì cô thích thỏ; nhưng cô lại cho rằng Chu Nghi Nhiên là cậu anh hùng cứu cô khi xưa, nên mới thích thỏ.

Thời gian sai lệch như ma xui quỷ khiến, tạo nên một hiểu lầm kì cục.

Cô ngây người nhìn màn hình, không biết nên trả lời thế nào.

Nếu như trước đây — dù chỉ là một ngày trước, tin nhắn của Chu Nghi Nhiên có thể làm cô mừng rỡ như điên, nhưng bây giờ, cô chỉ thấy lòng loạn như ma.

Anh không phải anh Thổ của cô.

Anh Thổ chính cống là chủ nhà mặt than kia kìa.

Cô thấy tình huống này giống như trong cuốn sách, tên là ‘Thế giới bi thảm’.

Cô chưa nhắn tin trả lời, Chu Nghi Nhiên cũng không nhắn thêm, chắc anh cảm nhận được cô cần sự yên tĩnh.

Anh đi ra từ trong bãi đỗ xe, còn chưa tới thang máy đã nghe thấy tiếng còi xe đối diện: “Bíp bíp.”

Anh nhìn theo hướng phát ra tiếng, đập vào mắt là chiếc Cayenne màu đỏ. Ánh mắt anh dừng lại ở người điều khiển, không phải ai khác, chính là Hoắc Lệ.

Hoắc Lệ mặc áo khoác màu đỏ, cười cười bước xuống, khóa cửa xe.

Chu Nghi Nhiên nhìn Hoắc Lệ đang tới chỗ mình, lòng mảy bắt giắc nhú lại: “Sao em lại ở đây?”

Hoắc Lệ cất chìa khóa xe vào trong túi, cười nói với anh: “Em đến tìm anh, không phải hôm qua em đã nói hôm nay em sẽ tới thành phố A sao?”

Hôm qua quả thực cô đã gọi tới, Chu Nghi Nhiên đợi cô đi tới trước mặt mới hỏi: “Sao em biết anh ở đây?”

Hoắc Lệ cười đắc ý: “Việc này hỏi thăm một chút là ra ấy mà, hành tung của anh đâu phải bí mật quốc gia.”

Chu Nghi Nhiên cười hỏi: “Chuyện của em xong xuôi rồi à?”

Hoắc Lệ gật đầu: “Ừ, vì thế nên mới đến tìm anh. Được rồi, không phải nói anh có hẹn sao? Sao về sớm thế?”

Ánh mắt Chu Nghi Nhiên thoáng trầm ngâm, anh đáp: “Tạm thời hủy bỏ rồi.” anh nói đến đây thì nhìn Hoắc Lệ, “nếu anh không về chẳng nhẽ em định đứng đây đợi à?”

Hoắc Lệ nhẹ nhàng nhú đôi lông mày tinh xảo: “Em đang định gọi cho anh, nhưng vừa vặn bây giờ rồi, hay chúng ta ra ngoài giải trí một chút? Hôm nay là Giáng sinh.”

Chu Nghi Nhiên suy nghĩ rồi gật đầu: “Cũng được, anh hẹn thêm mấy người bạn, mọi người cùng gặp mặt!”

Hoắc Lệ hơi trầm xuống, nhưng lại gượng cười: “Cũng tốt.”

Bên này bọn họ đang định hội họp bạn bè, bên kia Tiêu Cố đã sẵn cơm trưa gõ cửa phòng Mễ Tình.

Mễ Tình đang làm tổ trong phòng xem TV, không kiên nhẫn rống lên về phía cửa: “Có chuyện gì?”

Tiêu Cố nói: “Cơm trưa, ăn không?”

Mễ Tình nghe xong tắt TV, đứng lên: “Ăn!!!”

Cô hất tóc, chạy đến mở cửa, thấy Tiêu Cố đã mặc áo khoác đứng bên ngoài. Cô tròn tròn mắt, hỏi: “Sao anh ăn mặc chỉnh tề thế, ra ngoài ăn à?”

Tiêu Cố nói: “Ừ, tới quán ăn Trung Quốc của Úc thị.”

Mễ Tình hí hóp mắt thăm dò: “Anh mời khách?”

“Ừ.”

Mễ Tình yên chí: “Chờ xíu, tôi mặc áo khoác.” cô lấy áo khoác đỏ thẫm từ trên móc xuống, khoác lên người.

Cô không chọn mặc áo khoác hồng nhạt vừa chuộc về, bởi vì áo này ăn nhập với cách trang điểm, hưởng ứng không khí Giáng sinh.

Tiêu Cố nhìn áo khoác đỏ của cô, lại nhìn sang áo khoác hồng treo trong tủ, mím môi xoay người ra ngoài.

Mễ Tình cầm túi theo sau anh, biết rằng anh mời khác, nên cô kén chọn: “Sao không chọn nhà hàng Tây?”

Tiêu Cố không đếm xỉa tới, đáp: “Muốn đi ăn cơm Tây thì sao phải đi Úc thị, tôi làm luôn là được.”

Mễ Tình: “...”

Ừ, được rồi...

Khi ra cửa, Husky lại muốn ra cùng. Mễ Tình chỉ chặn thức ăn chất đầy thành ngọn núi nhỏ của nó, cười nói: “Cẩu dẫn ngoan, ăn thức ăn của mày đi.”

Husky: “...”

À, Giáng sinh đối với nó là ngày lễ ăn thức ăn cho chó.

Mễ Tình nói xong, như nghĩ đến điều gì, phì cười: “À, Tiêu Cố!”

Tiêu Cố quay lại nhìn cô.

Mễ Tình nhìn cười, vai run run: “Tôi nhớ hôm ấy anh đi mua quần áo đặt tên là Cẩu dẫn.”

Tiêu Cố: “...”

Anh xoay người, bình tĩnh bước ra ngoài cửa: “Ánh mắt của cô tệ quá, nhìn nhầm rồi.”

Mễ Tình: “...”

Cô thừa nhận khi còn bé là do cô nhìn lầm, nhưng vòng vo như thế để mắng cô, muốn đem nỗi vút cho cô à, cô cũng không phải bối rối: “À, cái đơn hàng đó chắc chưa xóa đâu, nếu không tôi đi đối chiếu một chút?”

Tiêu Cố: “...”

Mễ Tình chiếm được tiện nghi, nở nụ cười khoe mẽ: “Khi tôi thấy cái tên đó, liền nghĩ người mua cũng chẳng để ý, bây giờ mới phát hiện ra tôi nhầm rồi, cái tên này rất có ý tứ, haha.”

Tiêu Cố: “...”

“Cô còn muốn ăn cơm trưa không?” anh nhún mày uy hiếp.

Mễ Tình thức thời nói: “Muốn muốn, cẩu dẫn.”

Tiêu Cố: “... “

“Người có còn muốn hay không ăn cơm trưa? ” anh vận lông mi uy hiếp nói.

Mễ Tình lần này khó có được thức thời địa đạo: “Muốn, cẩu dẫn. “

Tiêu Cố: “...”

Husky “gâu gâu”.

Phát hiện Tiêu Cố đang xuống tinh thần, Mễ Tình thức thời, dù sao cô cũng không muốn bữa cơm trưa bị ngâm nước nóng: “Hôm nay anh là ông già Noel, ông già Noel không hẹp hòi như thế đâu.”

Tiêu Cố: “...”

Anh bữu môi xoay người bước đi. Mễ Tình vẫy vẫy tay chào Husky, khoái trá đi theo.

Tiêu Cố tới nhà hàng Trung cách chỗ ở của anh không xa, khi hai người đến, lập tức có nhân viên mặc quần áo Giáng sinh ra đón: “Hai vị xin hỏi có hẹn trước không?”

Tiêu Cố đưa điện thoại cho người nhân viên, người đó kiểm tra rồi lập tức dẫn hai người đi tới phòng đã đặt. Mễ Tình lần đầu tiên đến nhà hàng Trung, vừa đi vừa nhìn, không chỉ có nhân viên mặc đồ Giáng sinh, mà trong quán cũng có nhiều khay kệ.

“Mấy cái này có được ăn không?” Mễ Tình hỏi.

Nhân viên nghe thấy đáp: “Có ạ, kệ là miễn phí.”

Mễ Tình ngạc nhiên giương mắt, Úc thị quả thực rất tuyệt!

Vì thế cô nắm một tay đầy kẹo.

Sau khi vào phòng, một nhân viên khác đến đưa thực đơn, hai người gọi món, dù Tiêu Cố mời khách, nhưng Mễ Tình đặc biệt tự giác gọi một đồ mình thích ăn, rồi mới đưa thực đơn cho Tiêu Cố.

Tiêu Cố mỉm cười, ngẩng đầu nói với nhân viên: “Trước hết cứ tạm thế đã, cảm ơn.”

“Dạ vâng.” người bán hàng nhắc lại mấy món Mễ Tình đã gọi, xác nhận xong, lại hỏi, “Xin hỏi hai người có muốn gọi phần ăn tình nhân dành cho Giáng sinh không ạ? Đó là combo đặc biệt của hôm nay, mỗi đôi tình nhân vào nhà hàng đều được một phần, miễn phí ạ.”

Tiêu Cố chưa trả lời, Mễ Tình cướp lời: “Muốn muốn muốn!”

“Được ạ, xin chờ một chút.” người bán hàng mỉm cười đi ra ngoài.

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn Mễ Tình bên cạnh, trong nụ cười có dụng ý khác: “Theo lẽ thường, nếu trong tình huống thế này, không phải đều giải thích với nhân viên rằng chúng ta không phải tình nhân sao?”

Mễ Tình nhếch môi nói: “Nhà hàng không thích loại người ngu ngốc thế đâu.”

Tiêu Cố: “...”

37. Chương 35

Mỗi suất ăn tình nhân rất ít, chỉ có một chén canh nhỏ, một ít mì xào và một bát trứng lòng đào.

Nhưng hình thức đĩa nào cũng rất đẹp mắt, trứng lòng đào còn để trong khuôn, nhìn rất đáng yêu.

Mùi vị trong nhà hàng Úc thị thì không phải bàn cãi, Mễ Tình vô cùng hài lòng với phần ăn tình nhân này.

Ăn cơm trưa xong đã là hai giờ, Mễ Tình cứ nghĩ Tiêu Cố sẽ lái xe về thẳng nhà, nhưng thấy anh quẹo qua một khúc cua, cô mông lung: “Không về nhà à?”

Tiêu Cố chăm chú lái xe, không nhìn cô: “Đến công viên đi, không phải cô rất muốn đến khu vui chơi trẻ em à?”

Mễ Tình: “...”

Tất cả đều là hiểu lầm mà!

Hôm qua Chu Nghi Nhiên nói muốn đưa cô đi công viên, chắc đang có sự kiện gì đó. Cô nói với Tiêu Cố: “Nghe nói hôm nay ở công viên tổ chức sự kiện gì ấy.”

“Ồ, nghe Chu Nghi Nhiên nói à?”

Mễ Tình cau mày, vặn lại: “Đúng thế, có sao không?”

Tiêu Cố trầm mặc, tiếp tục lái xe.

Hôm nay dù không phải cuối tuần nhưng người đến công viên vẫn nườm nượp, Tiêu Cố suýt thì không tìm được chỗ đỗ xe.

Anh bước xuống xe, đi mua hai vé vào cửa, đưa một tấm cho Mễ Tình, cùng cô xếp hàng soát vé. Mễ Tình nhìn tấm vé trong tay, hơn ba trăm tệ.

Cô ngược mắt nhìn Tiêu Cố, nói với anh: “Vì anh tự đề nghị đến công viên, nên ba trăm tệ vào cửa tôi sẽ không trả.”

Tiêu Cố tự nhiên thấy buồn cười: “Cô có đúng là công chúa nhỏ trong gia đình giàu có không thế? Chỉ ba trăm tệ mà cũng tính toán tỉ mỉ?”

Mễ Tình làm bộ dáng ‘anh không phục à?’ rồi biểu tình: “Ai quy định người có tiền thì không được tính toán so đo ba trăm tệ? Càng có tiền càng tham món lợi nhỏ mà.”

Trước đây khi cô mua túi phúc lợi, Hoắc Lệ cũng đã nói câu như thế, quần áo trong túi chẳng ai đoán được, hơn nữa giá còn rất rẻ, nên chất lượng có lẽ cũng không bằng đồ bán trong cửa hàng. Nhưng cô thích mua, ai quy định người có tiền không được mua đồ giảm giá?

Tiêu Cố nghe Mễ Tình nói xong, mỉm cười đáp: “Coi như hôm nay tôi cho công chúa nhỏ hưởng ưu đãi của ông già Noel, được không?”

Mễ Tình ‘hừ’ một tiếng, nhưng trong lòng lại rất thỏa mãn với thái độ này của anh.

Tóm lại không cần cô trả tiền tấm vé này là được, bây giờ cô đúng là công chúa nhỏ nghèo túng vì ba trăm tệ mà phải xét nét tính toán.

Xếp hàng một lúc lâu, hai người mới tới được cửa soát vé, không thể không nói rằng, khi xếp hàng có không ít cô gái ngẩng nhìn Tiêu Cố, xì xầm bàn tán.

Mễ Tình thấy, quả nhiên, các cô còn quá non dại.

Bước vào công viên trò chơi, hai người đã nghe thấy khúc nhạc Giáng sinh vui vẻ, cửa chính còn đặt một cây thông Noel, bên cạnh là ông già Noel và tuần lộc do nhân viên đóng giả, đang chụp ảnh chung với khách hàng đi qua.

Mễ Tình phấn khích tiến lên: “Chúng ta cũng chụp chung đi!”

Tiêu Cố đút hai tay trong túi áo khoác, đứng sau lưng cô đáp: “Chụp ảnh chung thế này nhất định là muốn kiếm tiền.”

Mễ Tình quay lại hỏi: “Dùng điện thoại của mình mà cũng tốn tiền?”

“Đương nhiên.”

Chân mày Mễ Tình nhíu lại: “Vé vào cửa kia không bao trọn gói à?”

Tiêu Cố cười. đáp: “Mấy trò chơi giải trí có thể miễn phí, nhưng những sạp hàng nhỏ, chụp ảnh chung,... cô nghĩ cũng nằm trong vé vào cửa à?”

Mễ Tình nghiêm túc: “Tôi cho rằng như thế.”

Tiêu Cố đến gần xoa đầu cô: “May mà cô không mở công viên.”

Mễ Tình: “...”

“Nói gì thì cứ việc nói, động tay động chân làm gì?” cô chỉnh trang lại mái tóc, đi vào trong với Tiêu Cố.

Khi đi ngang qua cây thông Noel, con tuần lộc kia nhiệt tình vẫy tay với cô, như đang mời cô chụp ảnh chung.

Mễ Tình phân vân một lúc, vẫn không chịu được cám dỗ. Cô đi tới đứng cạnh tuần lộc: “Nhanh, dùng điện thoại của anh chụp cho tôi một tấm/”

Tiêu Cố không nhìn cô, lấy điện thoại, ngắm bọn họ, chụp ảnh.

Mễ Tình chụp xong toan bỏ chạy, tuần lộc lạnh lẽo chụp lấy tay cô, tốc độ phản ứng quả thật so với sát thủ giết người trong chớp mắt: “Hai mươi tệ.”

Anh ta cười cười nói với Mễ Tình một con số, Mễ Tình chưa từ bỏ ý định quýt, xoay người định chạy, tuần lộc càng nín cô chặt hơn: “Hai mươi tệ.”

Giọng nói lần này không còn vui vẻ như lần trước, Tiêu Cố đi đến đưa tuần lộc hai mươi tệ, Mễ Tình mới thoát được.

“Đưa tiền thế thì hơi dễ dàng rồi.” Mễ Tình bất bình, cúi giận sửa sang tóc tai, cô bị kéo nên quần áo hơi nhàu nhĩ, chụp ảnh chung một giây là xong, kiếm được hai mươi tệ, hay lẽ mai cô cũng đóng giả Công chúa Bạch Tuyết đi tìm chồng ở nơi này, kiếm được hơn là cái chắc.

Cô nói xong, nhìn Tiêu Cố bên cạnh, nói với anh: “Cho tôi xem ảnh chụp vừa nãy đi.”

Tiêu Cố lấy điện thoại ra, trên màn hình hiện ảnh vừa chụp. Mễ Tình nhìn xong, tỏ ra không hài lòng: “Ảnh xấu thế! Hai mươi tệ mà chất lượng ảnh thế này à?”

Tiêu Cố nói: “Hai mươi tệ trả cho con tuần lộc kia, tôi chụp ảnh miễn phí, đồ miễn phí chỉ thế thôi.”

Mễ Tình: “...”

“Hơn nữa, người trả tiền con tuần lộc là tôi.” Tiêu Cố bình tĩnh bỏ một đao.

“Anh gửi ảnh cho tôi đi.” cô cau mày, lấy điện thoại ra, bật bluetooth.

Gửi ảnh xong, cô thấy ảnh gì mà xấu thế, như xóa không được, không xóa cũng không xong.

Nếu không xóa, ảnh xấu thế sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của cô. Còn xóa, thì đây cũng là hai mươi tệ. Cô suy nghĩ một lát, ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Cố: “Anh xóa ảnh trong điện thoại anh đi.”

Tiêu Cố nhướn mày, không có ý định chiều lòng công chúa nhỏ: “Đây là tôi trả tiền, tôi chụp.”

Mễ Tình nói: “Nhưng người trong hình là tôi cơ mà!”

Hừmm...

“Thế nên tôi càng không muốn xóa.”

Mễ Tình bối rối, hai tai nghe lời anh nói đỏ ửng lên, cô trừng mắt lườm anh, xoay người chạy.

Tiêu Cố đi theo cô, tàu hải tặc, xe qua núi, đu quay tròn, tất cả đều chơi một lần, còn xem kịch một lát.

Mễ Tình chơi hơn hai tiếng cũng thấm mệt. Tiêu Cố mua hai cái xúc xích hun khói, cùng cô đi đến Ngôi làng cổ tích.

Trên đường, đi ngang qua một tiệm bán thú bông, Mễ Tình nhìn trúng một con thỏ bông bên trong, nóng lòng muốn thử, mua năm xèng, học ông chủ cách bắn súng một lát, bắt đầu bắn thú.

Chẳng hề bất ngờ, năm viên đều không trúng.

Cô không vui, mua tiếp năm xèng, hỏi ông chủ: “Sao con thỏ kia cứ lắc lư thế?”

Ông chủ cười ha ha, đáp: “Mấy món đồ chơi đằng trước không di chuyển đâu, cô cứ bắn chúng nó ấy.”

Mễ Tình chép miệng, nhìn hàng đồ chơi trước mắt, không hề di chuyển, nhưng quá xấu. Cô muốn con thỏ kia cơ.

Tiêu Cố đứng bên cạnh nãy giờ, đột nhiên mở miệng nói: “Đừng ngu, nếu nó không lắc lư, cô cũng không bắn trúng.”

Mễ Tình: “...”

Cô bỏ khẩu súng xuống, nhìn Tiêu Cố, gần như gào lên: “Ngon thì anh làm đi, bắn con thỏ kia ấy.”

Tiêu Cố mỉm cười, cầm khẩu súng lên.

Con thỏ Mễ Tình thích là thú bông móc chìa khóa, đôi tai thật dài, mặc bộ đồ lụa mỏng, rất tinh xảo, đáng yêu. Nhưng nó ở hàng cuối cùng, lại không lớn, còn lắc lư, độ khó cực cao.

Ngón trỏ Tiêu Cố đặt ở cò súng, anh lẳng lặng nhắm mục tiêu, giống như thợ săn núp trong bụi cây sẵn sàng tử.

Đúng thời cơ, tay anh không lưỡng lự mà bóp cò, đạn bắn trúng biển tên trước con thỏ, lực mạnh còn làm cả biển tên lẫn con thỏ đổ xuống.

“Giỏi quá, bắn trúng rồi!” Mễ Tình phấn khích, thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Sắc mặt ông chủ lập tức khó nhìn, nhưng không biết nói gì, chỉ có thể đưa cô con thỏ kia.

Mễ Tình lấy được con thỏ, vuốt vuốt trên tay, vui vẻ nói: “Còn tận bốn xèng, anh bắn cái túi đồ hình đôi môi kia đi.”

Tiêu Cố không nhiều lời, khẩu súng nhắm vào ngay chiếc túi.

Sau khi viên đạn bay ra, túi đồ hình đôi môi cũng đổ xuống.

“Lại bắn trúng, anh giỏi quá đi!” Mễ Tình bây giờ nhảy căng lên, còn không kiêng dè xông lên ôm Tiêu Cố, mi một cái: “Sao có thể giỏi như thế chứ?”

Tiêu Cố nói: “Tôi chưa từng nói với cô à? Câu lạc bộ tôi tham gia khi còn học Đại học là bắn súng, chúng tôi còn được giải toàn thành nữa đấy.”

Ông chủ tiệm: “...”

Ông ta cho rằng chỉ cần tránh xa tay súng bắn tỉa hay cảnh sát là OK, ai mà ngờ học Đại học còn có câu lạc bộ như thế.

Lúc ông chủ đưa Mễ Tình cái túi, cô còn hưng phấn hơn, la hét muốn Tiêu Cố giành được đồ trang trí hình quả chuối.

Ông chủ căng thẳng, quay đi quay lại đã thấy thứ kia tử trận.

Ông mấp máy môi, thì thầm với Tiêu Cố: “Mới yêu đã nghe lời bạn gái như thế, kết hôn rồi ở nhà không là gì cả đâu.”

Nói xong lại nhỏ giọng: “Đại hiệp, mọi người đều kiếm miếng cơm manh áo, nếu anh giành được hết chỗ này, về nhà tôi phải quỳ điều khiển TV mất thôi.”

Tiêu Cố bật cười, Mễ Tình đã chọn xong món mới, chỉ chỉ, nói với Tiêu Cố: “Cái kia cái kia kìa!!”

Tiêu Cố để sung xuống, đưa hai xèng còn dư cho Mễ Tình: “Tôi chỉ biểu diễn ba lần, hai lần cô làm đi.”

Mễ Tình không đồng ý: “Tôi bắn không trúng, anh bắn đi, tôi muốn cái kẹp tóc kia.”

Tiêu Cố đứng sát vào Mễ Tình, nói nhỏ bên tai cô: “Nếu ông chủ mất quá nhiều đồ chơi, chúng ta không rời khỏi đây được đâu.”

Mễ Tình nghe xong, trong lòng tỉnh ngộ.

Đúng vậy! Giống như thắng lớn trong sòng bạc, nhà cái đâu dễ dàng để mình đi!

Cô nhìn về phía ông chủ, nhìn có vẻ hiền hậu nhưng biết đâu lại gian manh, có thể bày tiệm ở chỗ này chắc chắn phải có chút quan hệ, nói không chừng còn có tay chân xung quanh, tốt nhất vẫn nên hài lòng với mấy món kia đi.

Cô dùng nốt hai đồng xèng, chính giữa hàng đầu tiên cô còn không bắn được, cái cài tóc kia thì lại càng xa vời.

Nhìn hai người rời đi, ông chủ thở phào nhẹ nhõm.

Tiêu Cố và Mễ Tình ra khỏi tiệm bắn thú, đi đến Ngôi làng cổ tích.

Nhà trong ngôi làng này đều mang màu sắc cổ tích, Mễ Tình đi bên trong, thấy được sự kết hợp giữa hiện thực và huyền huyền. Nơi đây không chỉ có hàng quán ăn uống, mà còn tập trung nhiều cửa hàng mua sắm.

Hai người tìm một tiệm thức ăn nhanh kiểu Trung Quốc, tùy ý gọi mấy món đồ ăn, trong tiệm đã kín chỗ nên hai người đành ngồi bên ngoài.

Cũng may thức ăn được đưa lên rất nhanh, hai người không đến nỗi chết đói bên đường.

Mễ Tình gọi một tô mì, miệng chén còn lớn hơn mặt cô, nhưng không thể nào chứ, mì chẳng có mấy sợi. Cô gấp mì ăn, rồi nói với Tiêu Cố: “Không ngon bằng mì anh nấu.”

Tiêu Cố thản nhiên đón nhận lời khen: “Ừ, dù sao tôi làm đầu bếp lương cao hơn đầu bếp ở đây mà.”

Mề Tình cười haha, nhai mì sệt soạt.

Ăn được một nửa, cô lại nghĩ tới sự kiện kia: “À đúng rồi, hôm nay tổ chức hoạt động gì thế?”

Tiêu Cố ăn xong, uống một hộp nước chanh, nói: “Ở đây đang làm một cây thông Noel cao 25 mét, đặt trong Ngôi làng cổ tích, tối hôm nay chính thức lên đèn, còn có tiết mục biểu diễn, chắc hẳn rất náo nhiệt.”

“Wow, tận 25 mét.” Mề Tình tưởng tượng trong đầu, cái cổ không tự chủ ngước lên.

“Nghe nói lúc 6 rưỡi, còn hơn 20 phút.”

Nghe Tiêu Cố nói thế, Mề Tình nhanh chóng ăn sạch đồ còn lại.

Cô và Tiêu Cố đến chỗ cây thông Noel, có không ít người vây quanh, Nơi đây không chỉ có cây thông, mà còn có hộp quà màu đỏ rất lớn, đặt dưới gốc cây, bốn phía treo đèn màu, khi đèn bật lên chắc chắn sẽ đẹp lóa mắt.

Có nhiều người chụp ảnh chung. Mề Tình tiện tay chụp một tấm, rồi đi vòng quanh.

Cô vào một cửa hàng đồ lưu niệm, mặt tiền không lớn lắm, nhưng bên trong bày vô số quà Giáng sinh rực rỡ muôn màu. Mề Tình nhìn một lượt, bị một set đồ cổ tích hợp hồn.

Set đồ có bốn món chủ đề cổ tích, theo thứ tự là Alice Lạc Vào Xứ Sở Thần Tiên, Công Chúa Bạch Tuyết, Cô bé quàng khăn đỏ và Nàng Tiên Cá, mấy món đồ từ phần mắt, gương, mũ, khăn quàng cổ, thậm chí váy, đều được thiết kế theo chủ đề.

Mề Tình quả thực không dời được mắt, cô thích cái túi Alice, cũng thích cái nón của Cô bé quàng khăn đỏ.

Người bán hàng thấy cô chỉ nhìn set đồ này, đến gần giới thiệu: “Mấy set đồ này đều là bản giới hạn mùa Giáng sinh, tiêu thụ tốt, bán rất khá ạ.”

Mề Tình gật đầu, nghĩ tới phần mắt của mình sắp hết, định mua một hộp phần mắt. Trong bốn set cổ tích, phần mắt Alice có hình anh thỏ, cô không chút do dự, cầm phần mắt Alice lên.

Hộp rất đáng yêu, ngoại trừ lớp đóng gói bên ngoài là hình anh thỏ, bên trong được trạm trổ trái tim màu hồng bích và bình trà tinh xảo. Phần mắt chỉ có bốn màu, số lượng không nhiều, Mề Tình lật đăng sau nhìn giá niêm yết, hơn 800 tệ.

Cô lại bối rối. Nếu như là trước đây cô nhất định không nói hai lời mà mua ngay, nhưng bây giờ ngay cả hơn tám trăm tệ cô cũng phải tính toán cẩn thận.

Ngẫm lại thấy khổ sở muốn khóc.

Cô híp mắt suy tính một hồi, đang định mua, Tiêu Cố sau lưng gọi cô: “Còn mấy phút nữa, đi nhanh thôi.”

Tiếng gọi này chẳng khác gì quả bóng cao su căng khí bị kim đâm một lỗ, Mề Tình vừa chắc chắn lại dao động: “Ah.”

Cô xin lỗi, cười trừ với nhân viên, ra khỏi tiệm.

Khách bên ngoài đến đông hơn cả vừa nãy, nhân viên công tác đang duy trì trật tự, rồi kiểm tra lần cuối.

Mề Tình nhìn xung quanh, thấy Tiêu Cố chậm rãi theo sau. Thấy anh cô lại quay đầu đi, ngẩng đầu nhìn cây thông Noel thật cao.

Nó được trang trí rất đẹp, đèn màu quần chung quanh một vòng đến tận cùng, phía trên gắn một ngôi sao năm cánh, chắc cũng có thể phát sáng. Không chỉ vậy, cây thông Noel còn trang trí rất nhiều phụ kiện Giáng sinh, bít tất rồi người tuyết, tất cả đều đẹp.

Lúc chỉ còn lại 10 giây, bảng đếm ngược thời gian bên cạnh cây thông Noel sáng lên, bắt đầu đếm ngược từ mười. Tiêu Cố đến bên cạnh Mề Tình, ánh mắt cô không hề lay chuyển, hỏi: “Sao anh đi chậm thế?”

Tiêu Cố đưa một túi giấy nhỏ tuyệt đẹp cho cô, không nói gì.

Mề Tình nhìn chỉ liếc nhìn đại, lập tức ngây ngẩn cả người, đây không phải phần mắt Alice cô vừa nhìn sao?

Cô nhẹ nhàng giật chân mày, hỏi Tiêu Cố: “Anh mua từ khi nào?”
“Vừa mới xong.” Tiêu Cố nhìn cô nói “Không phải cô thích nó sao?”
Mắt Mễ Tình mở to, tiếng đếm ngược bên tai cũng biến thành mơ hồ.
“... Ba, hai, một!”

Con số cuối cùng trôi qua, trong nháy mắt đèn bốn phía đồng thời thấp sáng, cả thế giới lập tức rạng rỡ hẳn lên.

Trong mắt của Mễ Tình lóe ra ngọn đèn màu cầu vồng, trong con người còn có thể hiện ra đường nét Tiêu Cố mờ nhạt.

Tiêu Cố không nhin bật cười, trong tiếng hoan hô của mọi người, anh hơi cúi người, đặt một nụ hôn lên môi Mễ Tình.

38. Chương 36

EDIT BY VŨ

BETA BY CHERYL CHEN

Như lần đi hát karaoke trước kia, Tiêu Cố chỉ nhẹ nhàng chạm môi cô, đầu lưỡi cũng không len lõi vào, nhưng trong lòng Mễ Tình vẫn như có nước Hoàng Hà chảy xiết.

Cô lại bị hôn trộm, vẫn là người lần trước!!

Mễ Tình lùi lại phía sau, mặt đỏ như quả cà chua: “Anh làm gì thế! A, lưu manh đáng chết! Tôi sẽ báo cảnh sát!”

Tiêu Cố đứng thẳng lưng, mi tâm mang theo ý cười: “Đương nhiên là đòi quà Giáng sinh, Noel mà sao chỉ có mỗi tôi tặng quà cho em, quá không hợp lí!”

Mễ Tình: “...”

Lưu manh mãi mãi sẽ tìm ra lí do để gỡ trò!

Cô quay người đi về hướng ngược lại, nhưng chưa được mấy bước đã xoay lại, giật hộp phấn mắt Alice trên tay Tiêu Cố, lại nhanh chóng bước đi.

Tiêu Cố cười bất đắc dĩ, theo sau cô.

Mễ Tình nổi giận dưng dưng, đi không chú ý phương hướng, cứ đi quanh cây thông Noel theo bản năng. Dọc đường đi còn có mắt đôi tình nhân hôn nhau, sắc mặt cô ngày càng đỏ.

Phía trước cách đó không xa có một sạp nhỏ bán quà lưu niệm, không ít người vây quanh. Mễ Tình đi tới xem, là túi quà Giáng sinh. Túi quà lớn hơn bàn tay, in hình chibi ông già Noel và con tuần lộc, dây ruy băng đỏ thắt nơ bướm, vô cùng đáng yêu.

Mễ Tình đến hỏi giá, 40 tệ một cái. Cô lấy trong ví ra tờ 100 tệ, đưa cho nhân viên bán hàng: “Cho tôi hai túi, cảm ơn.”

“Vâng, xin chờ một chút ạ.” Nhân viên bán hàng nhận tiền, đưa cho cô hai túi quà và 20 tệ trả lại.

Mễ Tình nhét tiền lẻ vào túi áo khoác, nhìn sang thì thấy Tiêu Cố vừa tới đây.

“Quà giáng sinh cho anh.” Cô đem một túi quà nhét vào tay Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn túi quà chỉ có nữ sinh mới thích, nói với Mễ Tình: “Tôi dùng túi quà này đổi lấy một nụ hôn là được.”

“Quà giáng sinh của anh.” Cô đem một túi phúc nhét vào trong lòng Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn lấy túi kẹo thúc chỉ có nữ sinh mới thích, đối với Mễ Tình nói: “Tôi dùng cái này đổi lại một cái hôn là được.”

Mễ Tình: “...”

Cô đánh Tiêu Cố một cái.

Có ba cô gái vừa đi ngang qua, thấy hai người thì hi hi cười trộm.

Mễ Tình: “...”

Cô lại xoay người muốn chạy đi, lần này vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy Hoắc Lệ đứng ở sạp hàng vừa nãy.

Mễ Tình hơi bất ngờ, sao Hoắc Lệ lại ở đây?

Hoắc Lệ cầm một túi quà, cười nói gì đó với người bên cạnh. Lòng mi Mễ Tình giật giật, bởi vì người đứng bên cạnh Hoắc Lệ là Chu Nghi Nhiên.

Như thể cảm nhận được ánh mắt cô, Hoắc Lệ nghiêng đầu nhìn sang đây, cũng chờ cả người.

“Mễ Tình, cậu ở đây à?” Ngay sau đó Chu Nghi Nhiên cũng nhìn thấy Mễ Tình, anh tiến về phía cô mấy bước, lại phát hiện Tiêu Cố đứng sau lưng cô.

Tiêu Cố còn cầm túi quà của Mễ Tình trong tay, nói với ba người góc nghé kia: “Hay là chúng ta tìm một chỗ ngồi nói chuyện đi.”

Trong ngôi làng cổ tích có một quán rượu nhỏ, bốn người cùng đi tới đó.

Nghĩ đến việc Mễ Tình và Hoắc Lệ bao lâu mới gặp nhau, chắc chắn có nhiều điều cần tâm sự, Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên ngồi ở quầy bar, để lại ghế dài cho hai cô.

Mễ Tình và Hoắc Lệ ngồi đối diện nhau, nhất thời không người nào mở miệng trước.

Hoắc Lệ nhìn Mễ Tình một lát, nói: “Thì ra cậu cũng đến thành phố A, thật là trùng hợp.”

Mễ Tình lên tiếng hỏi: “Cậu đến thành phố A tìm Chu Nghi Nhiên à?”

Hoắc Lệ nói: “Không phải, tớ có việc ở đây, xong xuôi rồi mới nhận ra anh ấy cũng đang sống ở đây, liền hẹn nhau đi chơi.” Cô nói xong, lại sợ Mễ Tình hiểu lầm gì đó, bổ sung: “Anh ấy còn hẹn thêm hai người bạn nữa, nhưng hai người ấy không đi cùng đến đây, nên cơm nước xong đã đi rồi.”

“À,” Mễ Tình nhìn hộp phấn mắt trong tay một cách chăm chú, chậm rãi trả lời.

Hoắc Lệ cũng thấy thứ trong tay cô, hỏi: “Đây là sản phẩm trong set đồ cổ tích à? Trước kia tớ cũng mua một chiếc túi Alice.”

Mễ Tình không chú tâm lắm, gật đầu, như ngẫm nghĩ cái gì. Lát sau, cô ngẩng đầu, nói với Hoắc Lệ: “Từ trước tới giờ, tớ vẫn cho rằng, vì trong tên cậu có một chữ ‘Lệ’ nên mới đặt tên weibo như thế [1], nhưng hôm nay nhìn thấy cái này...” cô giơ phấn mắt Alice in hình anh Thỏ lên, “Tớ đột nhiên nghĩ, có phải hay không còn có nguyên nhân khác? Có thể vì tên weibo Chu Nghi Nhiên là ‘Thỏ tiên sinh’”

[1] Tên weibo của Hoắc Lệ là Alice. Alice tiếng Hán Việt là Ái Lệ Ti.

Nụ cười Hoắc Lệ cứng lại.

Mễ Tình ngồi đối diện nhìn cô. Nếu không phải Chu Nghi Nhiên từng nói nghệ danh của anh là ‘Thỏ tiên sinh’ bởi vì cô thích thỏ, cô cũng không có những suy nghĩ như thế. Hôm nay nhìn thấy mấy món đồ Alice này, cô không khỏi cảm giác suy nghĩ của mình rất đúng.

Hoắc Lệ mím môi, lâm vào trầm mặc. Mễ Tình thở dài, nhìn cô hỏi: “Hoắc Lệ, có phải cậu thích Chu Nghi Nhiên không?”

Hoắc Lệ ngược lên nhìn cô, lại trầm tư một lúc lâu, bắt đầu nói: “Tớ quả thật có tình cảm với Chu Nghi Nhiên, nhưng tớ biết cậu cũng thích anh ấy nên tớ không nói ra.”

“Ra là vậy...” cô lại cúi đầu nhìn hộp phấn mắt: “Trước kia cậu không muốn tớ về thành phố, có phải bởi vì Chu Nghi Nhiên đã trở về, cậu không muốn tớ gặp lại anh ấy?”

Lông mi Hoắc Lệ động đậy, cô cắn đôi môi đỏ mọng: “Tớ thừa nhận lúc đó tớ có tâm tư đấy, nhưng tớ không muốn cậu về nhà, cũng vì suy nghĩ cho cậu mà, so với tớ, cậu đương nhiên hiểu cha cậu hơn, ông ấy không dễ dao động.”

Mễ Tình cười: “Em biết.”

Cuộc đối thoại đến đây đột ngột bị cắt đứt, bầu không khí lạnh lẽo bên trong ghế dài đối lập hoàn toàn với sự náo nhiệt ở sân nhảy bên ngoài.

Hai người lại trầm ngâm, Hoắc Lệ đột nhiên nói: “Mễ Tình, tớ nói thật, cậu và Chu Nghi Nhiên không có khả năng. Cha cậu muốn tìm người có thể giúp cậu quản lý Mễ Thị, Chu Nghi Nhiên là người làm nghệ thuật, đối với kinh doanh chẳng hiểu gì cả, nếu cha cậu không ép cậu cưới người Tống gia nữa, thì cũng không tác thành cậu với anh ấy.”

Mễ Tình cúi đầu, cô biết Hoắc Lệ nói đúng.

Cha cô yêu thương cô, cái này cô biết, cho nên dù mẹ cô chỉ sinh một đứa con gái là cô, hai người cũng không muốn đứa bé thứ hai. Nhưng vốn là phụ nữ, trên thương trường phải chịu thiệt hơn đàn ông là điều khó tránh khỏi, huống gì từ nhỏ cô đã được nuôi dưỡng như công chúa nhỏ, đâu phải nữ cường nhân [2], nên cha muốn tìm cho cô một người mạnh mẽ để ở bên cạnh.

[2] Nữ cường nhân: người phụ nữ mạnh mẽ.

“Thứ cậu nói tớ đều biết.” Cô ngẩng đầu, nhìn Hoắc Lệ: “Hy vọng khi cậu trở về, không nói chuyện của tớ cho người khác biết.”

Chân mày Hoắc Lệ giãn ra, nói: “Mễ Tình, tốt xấu gì chúng ta cũng có giao tình. Tôi chưa đến mức vì muốn ở bên Chu Nghi Nhiên mà hãm hại cậu, để cậu cưới người mà cậu không thích! Nếu thế thì lúc trước, tớ đã không giúp cậu trốn đi rồi.”

Mễ Tình mỉm cười, đáp: “Dù sao cậu cũng đã nói, nếu tôi không gả cho thiếu gia họ Tống kia, thì cũng không có khả năng ở cạnh Chu Nghi Nhiên.”

Hoắc Lệ: “...”

Trước quầy bar, Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên cũng đang nói chuyện phiếm.

Vì hai người đều phải lái xe, nên chỉ uống nước thường. Tiêu Cố uống một ngụm, nói với Chu Nghi Nhiên: “Người làm nghệ thuật như anh quả nhiên lãng mạn, hạ thủ một lúc hai người.”

Bartender trong quầy đang lau chùi ly rượu cũng ngẩng đầu nhìn Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên nói: “Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi, tôi và Hoắc Lệ chỉ là bạn bè bình thường.”

“Ồ, vậy còn anh với Mễ Tình?”

Chu Nghi Nhiên trầm mặc một chút, nói: “Tôi đúng là đang theo đuổi cô ấy, nhưng cô ấy không đáp lại tôi.”

Ngày đó gửi tin nhắn, anh cứ nghĩ Mễ Tình sẽ hiểu ý của anh. Ở thời điểm đó, cô bằng lòng đi chơi với anh, nên chắc cũng có ý với anh?

Lúc Mễ Tình hỏi anh chuyện Tiêu Cố hồi bé, anh cũng nghĩ thế.

Anh vốn đang dự định vào dịp lễ Giáng sinh lãng mạn hôm nay, sẽ tỏ tình với Mễ Tình, nhưng bây giờ anh lại không rõ, rốt cuộc Mễ Tình có tình cảm với anh không.

Anh nghĩ tới bức hình kia, hỏi Tiêu Cố: “Anh có quan hệ gì với Mễ Tình?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Tôi cũng đang theo đuổi cô ấy, nhưng mà, cô ấy đã đáp lại.”

Mặc dù cách cô ấy đáp lại là dùng bạo lực và mắng anh lưu manh.

Chu Nghi Nhiên cau mày, một lúc lâu sau cũng không nói gì thêm Anh cầm lấy ly nước lạnh trước mặt uống một ngụm, nói với Tiêu Cố: “Khi trước tôi ở trong tiệm của anh, đã từng thấy bức ảnh anh hôn cô ấy.”

Tiêu Cố ngạc nhiên, nghi ngờ nói: “Cái gì?”

Chu Nghi Nhiên cau mày nhìn anh: “Anh còn định chối sao? Nhân viên của anh chụp lén bức ảnh đấy.”

Tiêu Cố: “...”

Có lẽ anh đã biết cơ bản những gì đã xảy ra... khi về tiệm phải tăng lương cho Thẩm Thi Thi mới được!

Chu Nghi Nhiên lại nói tiếp: “Tuy tôi không biết nụ hôn đó phát sinh vào tình huống này, nhưng vì anh cũng thừa nhận theo đuổi cô ấy, tôi hy vọng anh sẽ nghiêm túc.”

Tiêu Cố mỉm cười, nhìn anh đáp: “Riêng cái này anh yên tâm, cuộc đời tôi đến bây giờ mới chỉ yêu một người, chắc chắn là nghiêm túc hơn anh.”

Chu Nghi Nhiên nhìn anh, cũng cười theo.

Bốn người ngồi trong quán rượu hơn 1 tiếng, rồi đứng dậy ra về.

Rời khỏi công viên, vì Tiêu Cố và Chu Nghi Nhiên đỗ xe ở hai chỗ khác nhau, nên hai người đi một ngã.

Trước khi đi, Chu Nghi Nhiên đưa một chiếc túi đẹp để cho Mễ Tình: “Cái này tặng em, là sô cô la anh mua trong ngôi làng cổ tích, quà Giáng sinh đấy.”

“A, em cảm ơn.” Mễ Tình nhận lấy, nói tiếng cảm ơn với Chu Nghi Nhiên.

Chu Nghi Nhiên cười nói với cô: “Hôm nay em hãy về nghỉ ngơi cho tốt, khi khác anh mời em đi ăn cơm nhé?”

Mễ Tình đang định trả lời, Tiêu Cố bên cạnh đã lạnh lùng cướp lời: “Chơi cả ngày đương nhiên phải nghỉ ngơi rồi.”

Mễ Tình: “...”

Cô cứ thuận tay đánh Tiêu Cố một cái: “Sao anh nói lảm thế?”

Tiêu Cố đầu hàng cô, quay người đi lấy xe. Mễ Tình cũng không đứng lại lâu, chào tạm biệt Hoắc Lệ và Chu Nghi Nhiên, rồi đuổi theo bóng dáng Tiêu Cố.

Hoắc Lệ đứng ngây người, cười với Chu Nghi Nhiên: “Anh nói xem, giữa hai người họ có gì không?”

Chu Nghi Nhiên nhìn theo bóng lưng ấy, không đáp.

Mễ Tình ngồi trên xe Tiêu Cố, vẻ mặt trầm mặc hơn lúc nãy. Tiêu Cố cũng không hỏi gì cô, chỉ chú tâm lái xe.

Mễ Tình ngồi im trong chốc lát, bỗng lấy điện thoại ra. Cô bấm vào số điện thoại Chu Nghi Nhiên trong danh bạ, rồi thay đổi tên liên lạc từ ‘Anh Thỏ’ thành ‘Chu Nghi Nhiên’.

39. Chương 37

Về đến nhà, Mễ Tình an vị trên giường mở quà.

Hôm nay Tiêu Cố chơi xạ kích, cho cô tận ba món quà, rồi lại tặng phần mắt Alice, Chu Nghi Nhiên cũng tặng cô một hộp socola, còn có cả... Ánh mắt của cô dừng lại ở chiếc áo khoác hồng nhạt treo ngoài tủ quần áo.

Hôm nay kiểm không tồi!!

Cô mừng khắp khởi mở hộp socola, bị các loại hoa văn họa tiết trang trí Giáng sinh trên socola làm cho kinh diễm. Cô chọn một viên socola hoa tuyết, cắn một miếng, bên trong là ô mai hoa quả, vô cùng tinh tế. Cô nhét cả viên socola vào miệng, bắt đầu nghiền cứu phần mất.

Nếu như ngày nào cũng là Giáng sinh thì tốt biết mấy.

Cô ăn hai viên socola nữa, hài lòng đi tắm rồi ngủ.

Hôm sau lại là một ngày bận rộn, Mễ Tình cảm giác mình từ công chúa Bạch Tuyết trở thành cô bé Lọ Lem.

Vì là thứ bảy, hơn nữa bầu không khí Giáng sinh còn chưa tan hẳn, nên khách đến tiệm nhiều hơn trước, suốt buổi trưa đều có người xếp hàng bên ngoài.

Mễ Tình bận đến mức chân không chạm đất, vô cùng ngưỡng mộ Thẩm Thi Thi được phục vụ ở tầng hai.

Thẩm Thi Thi được chỉ định phục vụ tầng hai, vì trưa nay Cố Tín lại tới. Lần này anh tới một mình, không đi cùng Chu Nghi Nhiên.

“Đại Đại [1]. dạo này vận khí của em cực kì tốt!” Thẩm Thi Thi bê cho Cố Tín một bát quy linh cao, tiện tay rót thêm trà cho anh, “Hôm qua là Giáng sinh, có rất nhiều bạn học trốn đi chơi, kết quả thầy giáo điểm danh! May mà hôm qua em có đi! Sau đó hôm nay lại gặp lại anh! Sáng nay ông chủ Tiêu còn nói sẽ tăng tiền lương cho em!”

[1] Tên Thẩm Thi Thi gọi Cố Tín.

Cố Tín ban đầu ngồi im, chăm chú nghe cô nói, khi nghe đến câu cuối, nụ cười trên mặt anh hơi biến hóa: “Tiêu Cố tăng lương cho em?”

“Đúng thế!” Thẩm Thi Thi nặng nề gật đầu, “Hạnh phúc tới quá bất ngờ, làm em trở tay không kịp!”

Cố Tín suy nghĩ một chút, nó với cô: “Có phải anh ấy tăng tiền lương cho tất cả nhân viên không?”

“Không hẳn..” Thẩm Thi Thi nói tới đây, hạ thấp giọng, kề sát vào tai Cố Tín, nói, “Anh ấy nói là quà giáng sinh.”

Giọng cô rất nhẹ, như lông vũ lướt qua tai Cố Tín, làm cho anh hơi bối rối. Anh uống một hớp trà sâm Thẩm Thi Thi vừa rót, định nói với cô cái gì, chợt nghe bên ngoài có người gọi nhân viên phục vụ.

“Có đây ạ!” Thẩm Thi Thi kêu một tiếng về phía ngoài cửa, rồi ra ngoài, “Có chuyện gì anh cứ gọi em.”

Cố Tín gật đầu cười.

Sau khi Thẩm Thi Thi ra ngoài, anh gửi cho Tiêu Cố tin nhắn ngắn: “Có phải chẳng mấy chốc nữa em sẽ có chị họ không?”

Tiêu Cố: Em dâu họ [2] nói cho em biết à?

[2] Em dâu họ ở đây là Thẩm Thi Thi.

“Phụt!” Cố Tín suýt phun trà trong miệng ra ngoài.

Bên ngoài, Thẩm Thi Thi đang chờ khách gọi món, Mễ Tình dẫn một đoàn khách đi lên, Thẩm Thi Thi xong việc, để Mễ Tình đưa khách xuống tầng trệt, rồi tự mình dọn bàn.

Nhưng nhân phẩm tích lũy mấy hôm nay của cô đã dùng hết rồi, cô hơi thất thần, nên làm đổ một cốc trà bên cạnh bàn. Có cả khách chưa uống trà xong, tất cả đều đổ vào người một vị khách nữ.

Vị khách kia lập tức hét lên: “Cô làm cái gì thế!”

Thẩm Thi Thi vội vã lấy mấy tờ khăn giấy lau trên chiếc áo khoác lông nhung: “Xin lỗi xin lỗi ạ, tại tôi không cẩn thận.”

“Cô không cần thận sao? Cô có biết cái áo này bao nhiêu tiền không?”

Giọng người kia rất to, Cố Tín ngồi trong phòng bao cách vách còn nghe thấy rõ mồn một. Anh suy nghĩ vài giây rồi đứng dậy đi ra cửa.

Đến sát vách phòng bao, vị kia còn chưa tha thứ: “Tôi mới mua bộ quần áo này hôm qua, hôm nay mới mặc đã bị cô làm bẩn. Một câu xin lỗi của cô là xong à?”

Kinh nghiệm làm việc của Thẩm Thi Thi phong phú, loại khách không chịu buông tha thế này cô không thể không gặp, tuy lúc này bị cô ta mắng đến nổi hơi bực, nhưng cô cũng biết nếu bây giờ cãi lại, người này sẽ càng không bỏ qua: “Thật xin lỗi ạ, đây chỉ là nước trà, tôi hứa sẽ giặt sạch cho cô.”

“Cái gì gọi là ‘chỉ là nước trà’”? Vị khách nữ kia nghe xong càng không im lặng, âm thanh nói ra còn chói tai hơn, “Cô lại đây gửi một cái, toàn mùi trà! Còn có cả bã trà nữa!”

“Bộ này của cô bao nhiêu tiền? Tôi đền.”

Giọng nam mang theo tính kim loại mát lạnh vang lên từ cửa, mọi người trong phòng nhìn theo bản năng.

“Đại...” Thẩm Thi Thi kinh ngạc, hơi bất lực nhìn anh. Cố Tín mỉm cười với cô, bước vào.

Nữ khách hàng vừa rồi mới không ngừng làm ồn, bây giờ cứ như bị điểm huyết nói, lạ lùng nhìn Cố Tín.

Người này là Cố Tín sao? Có phải Cố Tín không? Cố Tín làm sao có thể xuất hiện ở đây? Trong đầu cô như có viên đạn sượt qua, thiếu nước lấy điện thoại di động, xem anh có thật là Cố Tín hay không.

“Có chuyện gì mà vây quanh đây thế?” Tiêu Cố cũng vừa tới quán, định ăn trưa với Cố Tín. Mễ Tình đi theo sau anh định ăn chực.

“Làm sao thế?” Mễ Tình cũng tò mò hỏi Thẩm Thi Thi, khi cô vừa đi xuống mọi chuyện vẫn tốt đẹp, sao đến bây giờ như muốn đánh lộn thế này?

Thẩm Thi Thi thấy ông chủ thì kích động, bắt đầu lo lắng vụ tăng lương sẽ bị bác bỏ: “Em không cẩn thận làm đổ trà lên người cô ấy, em định giúp cô ấy giặt sạch, nhưng cô ấy vẫn khó chịu.”

Mễ Tình và Tiêu Cố đều nhìn quần áo trên người vị khách kia. Cô ấy mặc áo khoác lông nhung màu hồng, áo khoác kèm mũ, trên mũ gắn đôi tai thỏ.

“Cô ấy nói chiếc áo này là mẫu hãng Bunny mới ra, cực đắt.” Thẩm Thi Thi nhỏ giọng nói với Mễ Tình. Giá tiền đồ hãng Bunny cô biết, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy tuyệt vọng.

Mễ Tình nghe xong, cười ra tiếng: “Cái áo này là của hãng Honny Bee, fake lại mà.”

Honny Bee cũng là hãng thời trang hạng trung, giá rẻ hơn nhiều so với Bunny, rất phổ biến với học sinh và người mới đi làm. Nhưng do hãng này có không ít kiểu dáng nhái lại của Bunny, nên Mễ Tình không thích hãng này lắm.

Vị khách nữ kia nghe Mễ Tình nói xong, sắc mặt biến đổi, sau đó xông lên chỗ cô bắt đầu làm ồn: “Cô dựa vào đâu mà nói quần áo của tôi là đồ nhái? Tiệm của các người không muốn chịu trách nhiệm nên nói năng lung tung à?”

Mễ Tình không nhịn được cười lớn: “Bộ này của Bunny tôi cũng có, tôi liếc cái là biết, Bunny dùng da thật, bộ này dùng da nhân tạo.”

Vị khách nghe xong lời của cô, khinh thường haha đáp lại: “Cô chỉ là nhân viên phục vụ, mua được đồ Bunny? Buồn cười quá đi.”

Mễ Tình bị nói thế, giận đến đỏ mặt: “Đừng coi thường người khác, tủ quần áo của tôi đầy đồ Bunny!”

“À, đây một tủ đồ nhái ha!”

“Cô...” Mễ Tình muốn xông tới cắn người, lại bị Tiêu Cố ngăn lại.

“Chỗ bẩn chúng tôi sẽ giặt sạch, cam đoan không để lại vết tích. Nếu cô có yêu cầu khác, ví dụ như bôi thường, mời cung cấp hóa đơn.” Tiêu Cố nhàn nhạt nói.

Vị khách kia nói: “Có ai mua đồ còn giữ hóa đơn à?”

Mễ Tình nhú mày, nhìn cô cười híp mắt: “Bây giờ quần áo dơ rồi, trước tiên phải giặt sạch thôi, bồi thường gì đó thương lượng sau. Giặt ủi quần áo hẳn là trách nhiệm của chúng tôi, cô cởi ra tôi lập tức đi giặt, xong xuôi trả lại cho cô, có được không?”

Cô chắc chắn cô ta không dám cởi quần áo ra, Honey Bee chỉ nhái lại kiểu dáng, sẽ không bắt chước cả tên nhãn hiệu, nếu cô ta cởi ra, sẽ lộ nhãn hiệu quần áo thật sự.

Vị khách kia trầm mặc rồi tức giận nói: “Quần áo để tôi tự giặt, để các người động vào tôi không yên tâm!”

Tiêu Cố nhìn cô ta, nói: “Nếu cô không để chúng tôi giặt đồ, cũng không đưa được hóa đơn mua áo, chúng tôi không có cách nào bồi thường.”

“Các người cứ muốn là không chịu trách nhiệm.”

Mễ Tình nói: “Đương nhiên không phải, không có hóa đơn cũng không sao, quần áo trên người cô có nhãn hiệu, giá cả xem trên website hãng Bunny cũng được.”

Vừa nhắc tới nhãn hiệu, vị khách nữ lại im lặng, lát sau, cô ta tức giận kéo tay bạn mình đi: “Thôi bỏ đi, hôm nay coi như tôi xui xẻo! Về sau sẽ không bao giờ đến quán này nữa!”

Mễ Tình nhìn bóng lưng giận dữ kia, đột nhiên nghĩ tới một câu nói.

Tự mình giả bộ, lại còn muốn khóc oan.

“Được rồi, đừng gây người ở đây, đưa khách mới lên đi.” Tiêu Cố không có chút dao động nào, phân phó.

Thẩm Thi Thi ngưỡng ngùng nhìn anh: “Xin lỗi anh, ông chủ Tiêu.” cô sợ ông chủ trừ lương nên riu rít xin lỗi.

Tiêu Cố cũng không trách cứ: “Loại khách thể này về sau đừng đến thì hơn.”

Cố Tín cũng đi đến, xoa đầu Thẩm Thi Thi, an ủi cô: “Không sao rồi, đừng chấp nhặt với loại người ấy.”

Tiêu Cố liếc nhìn anh, không mặn không nhạt nói: “Cố đại minh tinh, hành tung của em bại lộ rồi, tốt nhất chuồn nhanh lên.”

Cố Tín thở dài, nói với Thẩm Thi Thi: “Thẻ của anh em có mang không??”

Thẩm Thi Thi gật đầu: “Có mang!”

Cố Tín thở phào, cười nói với cô: “Vậy em giúp anh thanh toán, anh đi trước.”

Anh nói xong lập tức rời đi bằng cửa sau. Thẩm Thi Thi bối rối, chờ đã, Đại Đại, không phải anh tới lấy thẻ à!

Sau khi Cố Tín và Thẩm Thi Thi đều đã đi, Tiêu Cố quay người nhìn về phía Mễ Tình: “Em đi thay quần áo đi.”

Mễ Tình kinh ngạc, sao lại bắt cô thay quần áo? Chẳng nhẽ bởi vì vừa nãy cô cãi nhau với khách, anh sẽ đuổi cô đi à?

Mễ Tình không phục, nói: “Người vừa nãy ghê gớm như thế, anh còn bênh cô ta sao? Thẩm Thi Thi cũng đâu có ý!”

Tiêu Cố chỉ nhìn cô, nói: “Người kia quả thật ghê gớm, nhưng điều này liên quan gì đến việc tôi bắt em thay quần áo?”

Mễ Tình phồng mang trợn mắt, nói: “Không phải anh muốn sa thải tôi à?”

Tiêu Cố mỉm cười, đáp: “Tôi sợ công chúa nhỏ bị làm cho phát cáu, nên đặc biệt dẫn em ra ngoài giải sầu.”

... Tốt thế sao? Mễ Tình nghi ngờ mở to mắt nhìn anh, phấn khích chạy về phòng thay quần áo: “Tôi ra ngay lập tức!”

Mẽ Tình chỉ đi có năm phút đồng hồ đã thay xong quần áo, trong ánh mắt hăm mộ của đồng nghiệp, cô hưng phấn theo ông chủ ra ngoài. Thầm Thi Thi ở cửa nhìn Land Rover của Tiêu Cố xa dần, nói với Tiểu Đức Tử bên cạnh: “Xem ra chẳng bao lâu nữa Mẽ Tình thành bà chủ rồi.”

Tiểu Đức Tử như trúng tim đen, thương tâm chạy đi.

Mẽ Tình ngồi trên xe Tiêu Cố, hỏi anh: “Chúng ta đi đâu thế?”

Tiêu Cố nói: “Đi đến Khải Thụy quốc tế, tôi thấy cửa hàng hai mặt tiền rất hợp ý, hôm nay muốn đưa ra quyết định cuối cùng.”

Mẽ Tình hơi bất ngờ, nhưng không nói gì.

Tiêu Cố đưa túi xoài sấy cho cô, hỏi: “Sao vừa rồi em biết bộ quần áo kia không phải hãng Bunny? Nếu như nhãn hiệu cũng bắt chước thì em định để chúng ta dùng giá hãng Bunny bồi thường cho cô ta à?”

Mẽ Tình ghen xoài, quả nhiên, ông chủ muốn luận tội cô: “Nhãn hiệu cô ấy nói là Bunny, tôi nói giúp cô ấy giặt sạch, cô ấy lưỡng lự không chịu cởi, tôi nhìn quần áo rất chuẩn xác, bộ đó chắc chắn của hãng Honey Bee.”

Chuyện mặc đồ Honey Bee ngay từ đầu đã chẳng có gì, nhưng không nên nói đồ mình mặc của Bunny, lại còn muốn đòi tiền ngoa, chuyện này thật khó nghe!

Cô nghĩ tới đây, nói với Tiêu Cố: “Hơn nữa anh nói bồi thường, tôi mới không tin anh chịu thiệt như thế đâu.” Bộ quần áo 6 ngàn anh mua giá 3 ngàn, bắt anh bồi thường, chắc chỉ bồi thường 1 ngàn mất!

Tiêu Cố mỉm cười, không tiếp tục đề tài này: “Tôi chưa ăn cơm trưa, em muốn ăn gì?”

Mẽ Tình tuy đã ăn bữa trưa của nhân viên, nhưng chẳng nhằm nhò gì, khi ông chủ mời khách cô có một cái dạ dày khác: “Ăn ở Khải Thụy quốc tế không? Bên kia có tiệm thịt quay mà?”

Tiêu Cố ngẫm nghĩ rồi nói: “Tôi nhớ có một nhà.”

Trong Khải Thụy quốc tế có cửa hàng Lilith Barbecue, nhưng bây giờ rất đông khách, Tiêu Cố và Mẽ Tình chờ một lúc mới có chỗ. Tiêu Cố vừa gọi thịt ba chỉ, vừa nói với Mẽ Tình: “Tôi và người phụ trách cửa hàng kia hẹn nhau ba giờ, em ăn nhanh nhé.”

Mẽ Tình vừa nướng thịt ba chỉ và rau xà lách, vừa nói với anh: “Anh đi thì tốt rồi, anh cứ đưa tiền thanh toán, tôi ngồi một mình ăn.”

“Em nghĩ gì mà hay thế,” Tiêu Cố hơi buồn cười, “Tôi đưa em đến đây để cho em xem một chút, em thích căn nào.”

40. Chương 38

Mẽ Tình đang nhai dở miếng thịt, cô bụm miệng ho khan, cố gắng nuốt thịt và rau xuống.

Tiêu Cố cầm cốc trà của cô vào trong rót nước, rồi lại đem ra ngoài đưa cho cô.

Mẽ Tình nhận ly nước, uống một hớp, cảm giác đỡ nghẹn rồi. Cô lại ho khan hai tiếng, rồi nói với Tiêu Cố: “Lúc ăn cơm đừng có nói mấy lời đáng sợ như vậy, dễ xảy ra án mạng.”

Tiêu Cố cũng tự gấp cho mình một miếng thịt ba chỉ mới nướng xong, nhìn Mẽ Tình: “Cho em đi chọn mặt tiền thôi mà, đáng sợ thế à?”

“Đương nhiên rồi.” Mẽ Tình nói vô cùng chắc chắn, “Hơn nữa, tại sao lại bảo tôi đi chọn, cũng đâu phải tiệm của tôi.”

Tiêu Cố nói: “Tôi cảm giác rằng mấy cô gái khá am hiểu loại chuyện này.” anh nói đến đây thì dừng lại, rồi lại phản bác lại lời của mình, “Nhưng tôi đã quên em là công chúa nhỏ, chắc không biết.”

Mễ Tình không phục, ‘hừ’ một tiếng: “Mắt nhìn của công chúa nhỏ tốt lắm, mỗi tội không xem phong thủy thôi, có gì mà không biết.”

Tiêu Cố mỉm cười, đáp: “À, vậy thì lát nữa đành nhờ em.”

Mễ Tình: “...”

Vì sao cô lại trúng phép khích tướng đơn giản đến thế...

Tuy Mễ Tình đã tăng tốc độ ăn uống, nhưng lúc hai người chạy đến chỗ cửa hàng đã là ba giờ mười phút. Người phụ trách đang đợi bên ngoài, đầu húi cua mặc Âu phục, nhìn chắc chưa đến 30 tuổi.

Anh ta cầm theo một chiếc cặp, khi thấy Tiêu Cố thì nhiệt tình nghênh đón: “Xin chào, ông chủ Tiêu.”

Tiêu Cố cũng gật đầu, đáp: “Ngại quá, tôi đến muộn rồi.”

“Đâu có đâu có.” Người phụ trách thái độ dễ chịu, hôm nay nhất định phải kí được hợp đồng này, dù cho Tiêu Cố nhìn trúng cửa hàng nào, đều là do anh ta phụ trách, chờ hơn mười phút chẳng là chuyện gì to tát.

Anh ta vừa nói vừa lấy chìa khóa mở cửa tiệm, mời Tiêu Cố và Mễ Tình đi vào. Cửa hàng trước mặt có hai tầng, Mễ Tình đi quanh phòng khách ở tầng 1, người phụ trách đi theo, nhiệt tình giải thích: “Cửa hàng này khá rộng, ánh sáng cũng đẹp, ông chủ Tiêu có vẻ thích kiểu này, bà chủ thấy thế nào?”

Mễ Tình cứng họng: “Tôi không phải bà chủ đâu.”

Người phụ trách cười đáp: “Bà chủ thật biết nói đùa, ông chủ Tiêu đưa cô tới đây chọn cửa hàng, cô không phải bà chủ thì ai?”

Mễ Tình: “...”

Cô, là người bán hàng.

Cô mấp máy môi, nói lại: “Tôi thật sự không phải bà chủ.”

Con người người phụ trách động đậy, như hiểu ra cái gì: “Bà chủ cãi nhau với ông chủ Tiêu à? Cô cũng đừng để trong lòng, nếu ông chủ Tiêu cho cô quyết định chọn cửa hàng nào thì nghĩa là cô trong lòng anh ấy vẫn còn chỗ đứng.”

Mễ Tình: “...”

Thời buổi này làm bất động sản phải có trí tưởng tượng phong phú như thế à?

Cô không buồn giải thích tiếp, leo lên tầng hai ngắm nghía. Tầng hai cũng rộng thoáng, cô đứng ở cửa sổ nhìn ra, xung quanh có không ít nhà dân.

“Em thấy thế nào?” Tiêu Cố đi theo sau, đến bên cửa sổ hỏi cô.

“Nhìn tạm được, hướng tốt.” Mễ Tình nói, “Tiền thuê có đắt không?”

Tiêu Cố nói: “Ở đây toàn nhà mới xây, tiền thuê đắt hơn hoa viên Nam thành.”

“À, vậy thì chúng ta đi chỗ khác xem.”

Cửa hàng bên kia nằm gần khu buôn bán của Khải Thụy quốc tế, vì lượng người đến lớn nên giá cao hơn một chút. Mễ Tình nhìn bên trong, bố cục thiết kế không có gì mới, nhưng diện tích lại hẹp hơn. Vì quán của Tiêu Cố đã có tiếng trong giới thực khách rồi, không nhất thiết phải chọn mặt tiền cửa hàng trong khu thương mại, nên Mễ Tình đề nghị chọn cửa tiệm ban đầu.

“Cửa hàng kia có thể chứa được nhiều người hơn, ngoài ra còn rất gần khu thương mại, anh cũng thích bên kia hơn à?”

Tiêu Cố gật đầu, chuyện được quyết định.

Xử lí xong các loại thủ tục, Tiêu Cố lái xe chở Mễ Tình, tốc độ không nhanh không chậm: “Tôi đã hẹn công ty lắp đặt thiết bị, em nghỉ nên làm theo phong cách gì?”

Mễ Tình trề môi, hỏi: “Vì sao lại hỏi tôi?”

Nếu thế áp lực của cô rất lớn.

Tiêu Cố cười, đáp: “Em không phải bà chủ sao, anh không hỏi em thì hỏi ai?”

Mễ Tình bất mãn nhìn anh chăm chăm, nói: “Người phụ trách kia không hiểu vấn đề, anh cũng không hiểu à? Nhưng chuyện trang trí lắp đặt thì em nghĩ cứ như cửa hàng cũ là được rồi.”

Tiêu Cố buồn bực nhưng vẫn cười, rẽ trái ở giao lộ.

Mễ Tình thấy anh không đi theo hướng về quán, nghi ngờ hỏi: “Anh còn muốn đi đâu à?”

Tiêu Cố đáp: “Dù sao đã đến đây rồi, đêm nay ở đây đi!”

Mễ Tình: “...”

Không phải, chờ đã, lẽ nào cô trốn việc được tối nay?

Có lẽ biết cô đang nghĩ gì, Tiêu Cố trầm tư một chút: “Hôm nay coi như đi công tác, anh không trừ lương em đâu.”

Mễ Tình: “...”

Đi công tác từ Hoa viên Nam thành đến Khải Thụy quốc tế à...

Cô còn đang suy nghĩ ngày mai đi làm với tình hình đặc biệt này sẽ bị đồng nghiệp chê cười thế nào, Tiêu Cố đã lái xe đến siêu thị trước.

“Ở đó không có gì ăn, bây giờ đi mua nguyên liệu nấu ăn rồi tối làm cơm.”

Nghe được Tiêu Cố nói anh muốn nấu cơm, tinh thần Mễ Tình lập tức liền tỉnh táo. Theo Tiêu Cố vào siêu thị, chọn một ít thịt, hải sản và rau dưa, cuối cùng còn mua thêm một chai rượu vang.

Bữa cơm tối nay chắc hẳn sẽ rất phong phú đây!

Trên đường trở về, Mễ Tình hỏi Tiêu Cố: “Sao lúc đó anh lại nghĩ sẽ đến Pháp học nấu món Tây?”

Thông thường những sinh viên tài giỏi của các trường học tài chính không phải nên đến phố Wall hay sao!

Tiêu Cố nói: “Thích thì đến thôi!”

Mễ Tình bĩu môi, quả nhiên là style trả lời của ông chủ Tiểu. Cô chưa từ bỏ ý định tiếp tục hỏi: “Vậy tại sao sau 3 năm lại trở về?”

Từ món Tây sang trọng đến Xuyến Xuyến, thay đổi đột ngột thật đấy!

Lần này Tiêu Cố trầm mặc một hồi, trả lời: “Vì ba anh qua đời.”

Mễ Tình bối rối, không nghĩ mình lại vô tình động đến nỗi đau của anh..

Cô hơi xấu hổ, không biết nên nói gì tiếp theo, Tiêu Cố lại lên tiếng: “Ông chỉ để lại tiệm xuyến xuyến. Anh không hy vọng nó bị đóng cửa.”

Mễ Tình trầm mặc một hồi, cúi đầu nói: “Tình cảm của hai người thật tốt.”

Tiêu Cố cười nói: “Không hẳn vậy đâu, trước đây ông ấy không muốn anh đến Pháp, kết quả quanh đi quẩn lại, anh lại trở về quản lý tiệm Xuyến Xuyến của ông.”

Mễ Tình suy nghĩ một chút nói: “Ít ra ông ấy không ép anh kết hôn cùng người mình không thích.”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô một lát, khóe miệng nhếch lên: “Nhưng ông ấy lại khuyên anh rằng, đừng bao giờ yêu một thiên kim đại tiểu thư, nếu không cưới về nhà sẽ rất khó nuôi.”

Mễ Tình bĩu môi, khinh thường.

“Thật ra ông ấy rất yêu mẹ anh.” Tiêu Cố thu hồi ánh mắt, lại nhìn về khoảng không phía trước.

Mễ Tình im lặng trong chốc lát, không biết đang suy nghĩ gì, sau khi xe lái vào Khải Thụy quốc tế, cô lại hỏi: “Sau party sinh nhật dì Hoắc, anh không đến thành phố C nữa à?”

“Ừ.” Tiêu Cố lái xe vào gara, dừng xe lại. “Người của Cố gia đều phản đối mẹ anh gả cho ông ấy, sau khi bà rời khỏi Cố gia thì cũng không liên lạc với bọn họ nữa.”

Mễ Tình cầm túi mua sắm cho Tiêu Cố, theo sau anh xuống xe: “Dì Cố bây giờ khỏe không?”

Tiêu Cố nói: “Bà ấy qua đời lúc anh học năm thứ tư đại học rồi, sức khỏe của mẹ anh không tốt lắm.”

Mễ Tình lại im lặng, không biết sao hôm nay cô cứ hỏi về mấy vấn đề này.

Hai người đem túi lớn túi nhỏ đặt ở phòng bếp, Tiêu Cố dựa người vào bàn, nhìn Mễ Tình: “Mẹ anh vốn là đại tiểu thư sống trong nhung lụa, sau khi gả cho bố anh thì cùng ông quản lý cửa hàng, chịu không ít cực khổ. Anh đã từng cảm thấy, ba anh nói không sai, cưới một đại tiểu thư trở về, sẽ chỉ làm cô ấy chịu khổ thôi. Nhưng bây giờ anh lại cảm thấy cưới được một công chúa nhỏ về nhà cũng thật tốt, cô ấy làm bà chủ của anh, chỉ cần mỗi ngày phụ trách thử đồ ăn là được.”

Mễ Tình thấy vẻ mặt lộ rõ ý cười của Tiêu Cố, bỗng nhiên có cảm giác hoảng hốt. Trái tim bỗng đập rất nhanh, như trở lại thời học sinh, lần đầu tiên được tỏ tình, bối rối không biết làm sao.

Cũng may cô không chạy trốn như khi đó, mà tự trấn tĩnh giễu cợt Tiêu Cố một câu: “Ha ha, ông chủ mỗi ngày chơi mệt được, bà chủ mỗi ngày thử món ăn, tiệm này nửa tháng chắc đóng cửa mất.”

Cô nói xong câu này, sau đó bỏ chạy.

Tiêu Cố còn đứng cười ở tại phòng bếp, lại vào phòng khác: “Em vào giúp anh rửa rau, không muốn ăn cơm tối à?”

Mễ Tình: “...”

Không phải vừa rồi còn nói chỉ cần thử món là được sao! Lời ngon tiếng ngọt của đàn ông quả thật không tin được!

Cô đi tới phòng bếp, đứng cạnh Tiêu Cố giúp anh xử lý những nguyên liệu nấu ăn đơn giản. Phòng bếp bên này lớn hơn bên hoa viên Nam thành nhiều, Tiêu Cố ra tay càng thuận lợi. Mễ Tình nhiều lần lén nhìn anh, không thể không thừa nhận, khi Tiêu Cố chuyên tâm nấu ăn đúng là cảnh đẹp ý vui.

“Tuy anh biết mình tú sắc khả xan [1], nhưng cứ nhìn anh thế cũng không no bụng đâu.” Tiêu Cố đột nhiên nghiêng đầu, đôi mắt mang theo ý cười, con ngươi run nhè nhẹ nhìn cô.

[1] Tú sắc khả xan: Sắc đẹp có thể ăn được.

Mễ Tình giống như làm chuyện xấu bị bắt gặp, xấu hổ lập tức quay đi: “Anh đừng tự luyện nữa.”

Tiêu Cố cười cười nói: “Không phải là tốt rồi, cẩn thận con dao, coi chừng cắt trúng tay.”

“Hừ.” Mễ Tình dùng sự lạnh lùng kiêu ngạo để che giấu sự chột dạ của mình.

Tiêu Cố cũng không nói gì thêm, chuyên tâm làm việc, khi nấu xong bữa cơm đã gần tám giờ.

“Chết đói rồi...” Mễ Tình ngồi phịch trên ghế, lòng đang nghĩ, nếu chỉ thử món ăn thì đâu khổ cực thế này.

Tiêu Cố bê mâm đồ ăn lên, Mễ Tình tỉnh ngay tắp lự: “Thơm quá!”

Tiêu Cố nói: “Đây là ốc Burgundy, một món cực nổi tiếng.”

Mễ Tình cầm dao nĩa, nói: “Tôi biết, ốc này ăn nho xanh để phát triển!” Mễ Tình nói xong, chưa đợi Tiêu Cố ngồi xuống đã dùng bữa.

Tiêu Cố khui rượu vang, rót cho cô gần nửa ly: “Vang đỏ kết hợp với ốc Burgundy sẽ tuyệt vời hơn.”

Mễ Tình không suy nghĩ nhiều, cầm ly nhấp một ngụm rượu nhỏ, rượu nho nguyên chất rất thơm.

Bữa ăn này của Tiêu Cố mang màu sắc vùng Burgundy, vùng Burgundy sản xuất nhiều rượu vang, món ăn cũng làm màu rượu đỏ.

Mễ Tình ăn uống xong, khuôn mặt cũng ửng hồng.

“Uống một lượng vang đỏ hợp lí sẽ giúp ngủ ngon hơn, bây giờ em đi tắm một cái, ngủ rất ngon.” Tiêu Cố ngồi đối diện, dịu dàng nói với cô.

Đề nghị này làm Mễ Tình rạo rức, đã lâu lắm rồi cô không ngâm mình.

Cô nhìn mấy chiếc đĩa không trên bàn ăn, nói với Tiêu Cố: “Mấy cái này...”

Tiêu Cố cười galant: “Để anh dọn.”

“Vậy thì tốt quá!” Mễ Tình đứng dậy, xông lên tầng tắm. Tiêu Cố gọi cô lại, Mễ Tình đề phòng nhìn anh “Lẽ nào anh đổi ý?”

Tiêu Cố nói: “Anh chỉ muốn nhắc em, đến phòng ngủ chính mà tắm, bồn tắm lớn hơn, ngâm mình thoải mái hơn.”

Mễ Tình suy nghĩ một chút, chỉ vào anh nói: “Nhưng anh không được nhìn lén đấy/”

Tiêu Cố cười cười: “Đương nhiên.”

Nhận được cam kết, Mễ Tình vui vẻ vọt thẳng lên tầng ba. Cô ngắm nghía phòng ngủ to của Tiêu Cố một lát rồi mới vào phòng tắm.

Phòng tắm trong phòng này cực kì lớn, hai người tắm chung cũng được. Mễ Tình nhớ ra mình không mang đồ ngủ, chạy xuống tìm Tiêu Cố: “Em không có đồ ngủ.”

Tiêu Cố đang rửa bát, nghe giọng cô lập tức quay lại: “Anh treo một chiếc sơ mi mới trong tủ đồ, em mặc tạm đi.”

“À.” Mễ Tình chạy lên tầng ba, tìm cái sơ mi trong tủ quần áo. Bồn tắm đã đầy nước, cô ôm áo sơ mi đi vào, sung sướng ngâm mình.

“Haizz...” Cô thoải mái mà thở một hơi, chậm rãi tựa vào thành bồn. Nếu có thể mỗi ngày đến nơi này tắm, thì tốt biết bao.

Không biết đã ngâm bao lâu, Mễ Tình cảm giác mình bắt đầu buồn ngủ. Thấy nước đã bắt đầu lạnh, cô lấy sữa tắm trong phòng tắm của Tiêu Cố, đổ vào bông tắm rồi xoa lên người.

Đi ra khỏi bồn tắm, cô thấy hơi chóng mặt. Cô nghĩ có thể do mình ngâm nước lâu, hơn nữa còn uống rượu.

Cô vừa mở cửa phòng tắm, đã thấy Tiêu Cố cũng trong phòng ngủ.

Cô bối rối, mặt đỏ đến tận mang tai: “Không phải anh nói sẽ không nhìn lén à!”

Tiêu Cố buồn cười: “Anh nói anh không nhìn lén, chứ không nói anh sẽ không trở về phòng mình.”

Mễ Tình: “...”

Hương dầu tắm từ người cô phảng phất trong không khí, lông mi Tiêu Cố rung rung.

Cô mặc áo sơ mi của anh, rất rộng, nhưng quan trọng là, cô chỉ mặc mỗi áo sơ mi. Chiếc áo chỉ che đến bắp đùi cô, vì vừa tắm xong nên mái tóc được quấn khăn trên đầu, lộ ra cái cổ trắng nõn.

Tiêu Cố thấy còn trong người mình bắt đầu lên men.

Mễ Tình nhạy bén phát hiện ra, không khí trong phòng có vẻ không bình thường, cô định xông ra ngoài cửa, kết quả, chân phải còn chưa nâng được lên đã bị Tiêu Cố ngăn lại.

Tiêu Cố chỉ dùng lực nhẹ đã bế được cô lên. Mễ Tình mắt chữ A mồm chữ O, đến khi bị anh đặt xuống giường vẫn còn không biết gì.

Tiêu Cố khẽ nhú mày, nhìn người dưới mình.

Lúc đầu anh chưa định làm tới bước này, nhưng Mễ Tình trước mắt quá mức mê người.

Anh chậm rãi cúi xuống, hôn cô.

41. Chương 39

EDIT BY CHERYL CHEN

Tiêu Cố vừa hôn lên cổ Mễ Tình, cô đã thét lên: “A –!!”

Anh khựng lại, ngẩng đầu nhìn Mễ Tình.

Ánh mắt của anh không chuyên chú như trước, mà nhuộm một tầng men say, Mễ Tình như bị ánh mắt ấy đầu độc, không đẩy anh ra, mà nhìn anh bối rối một lúc, kêu lên một tiếng: “Sao anh không đi tắm!”

Tiêu Cố: “...”

Mễ Tình: “...”

Trời ơi, sao cô lại nhắc đến cái này!

Mễ Tình xấu hổ đến muốn khóc, Tiêu Cố cười nhẹ, nhưng lại rời khỏi người cô.

Anh hiểu được đây là cách từ chối uyển chuyển của Mễ Tình, cô định thừa dịp anh đi tắm lén trốn mất.

Tuy trong lòng khó tránh khỏi tiếc nuối, nhưng anh cũng không muốn ép buộc cô. Anh nhìn cô một cái, xoay người vào phòng tắm: “Anh đi tắm.”

Tiêu Cố cố ý tắm thật sạch hết tận mười phút, để Mễ Tình rời đi trọn vẹn. Anh mặc đồ ngủ lấy khăn lau tóc, tự nghĩ ngờ sao trước đây anh không phát hiện mình dịu dàng như thế?

Anh vừa lau tóc vừa ra khỏi phòng tắm, Mễ Tình vẫn nằm trên giường nhìn trần nhà.

Tiêu Cố: “...”

Hay là... trên đường chạy trốn gặp cái gì ngoài ý muốn?

Anh giật lông mày, nhẹ nhàng hỏi: “Sao em vẫn còn ở đây?”

Mễ Tình nói: “Em đang suy nghĩ về đời người.”

Tiêu Cố: “...”

“À,” anh buông khăn xuống, đi tới trước gương bắt đầu sấy tóc. Tận đến khi anh sấy tóc xong, Mễ Tình vẫn còn đang nhìn chòng chọc trần nhà.

Anh nhin không được, hỏi: “Trần nhà đẹp thế cơ à?”

Mễ Tình đáp: “Cũng tạm được.”

Lông mày Tiêu Cố nhíu lại, anh thu gọn máy sấy, lại đến cạnh giường, nhìn Mễ Tình nói: “Anh đã cho em hai cơ hội để rời đi rồi, sẽ không có lần thứ ba đâu!”

Mễ Tình thấy anh sát bên, vội nói: “Nếu em không muốn, anh dám làm xằng bậy!”

Hai tay Tiêu Cố đặt lên người cô, anh cúi đầu nhìn cô: “Vậy tại sao em vẫn còn ở đây?”

“Em nói rồi, em đang suy nghĩ về đời người!”

“À, suy nghĩ có kết luận gì chưa?” anh cúi xuống, nhẹ nhàng ngửi tóc cô, hôn cổ cô.

Mễ Tình cảm giác lòng mình bị hôn đến nhũn ra, mặt lại càng hồng, cả lỗ tai cũng chuyển hồng. Tiêu Cố hôn một đường dọc theo cổ cô, cởi cúc áo sơ mi của cô.

“Chờ đã!” Mễ Tình lại kêu to một lần nữa.

Chân mày Tiêu Cố hơi nhíu lại, nghiêng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Mễ Tình đỏ mặt nói: “Có phải sẽ rất đau không?”

Tiêu Cố sững lại, đột nhiên cười thành tiếng: “Anh nghĩ em rất bảo thủ cơ.”

“Em vốn bảo thủ mà!” Mễ Tình như bị vũ nhục, không phục nhìn anh, “Chỉ là hôm nay em... uống say rồi.”

Tiêu Cố che miệng, hơi thở nóng rực gần má Mễ Tình: “Vậy xem ra, anh phải nắm thật chắc cơ hội hôm nay mới được.”

Mặt Mễ Tình như bị hơi thở anh thiêu đốt, cả người đều nóng bỏng. Tiêu Cố hôn lên môi mọng của cô như trấn an, anh thấp giọng nói: “Nếu đau quá thì cứ cắn anh.”

Mễ Tình mở miệng cắn Tiêu Cố một cái qua lớp đồ ngủ, Tiêu Cố kêu lên đau đớn, nhìn cô nói: “Anh còn chưa bắt đầu làm.”

Mễ Tình nhè mấy sợi bông vải trong miệng ra, nói: “Em hơi khấn trương.”

Tiêu Cố nhìn cô, nở nụ cười trầm, cởi áo.

Cảnh này đánh mạnh vào thị giác, mắt Mễ Tình sáng lên. Ánh mắt cô đảo qua các loại bắp thịt trên người Tiêu Cố, cuối cùng rơi vào hình xăm ở thắt lưng anh.

“A, hình xăm!” Mễ Tình kích động, ngồi bật dậy, cô muốn nhìn hình này từ lâu rồi!

Tiêu Cố tay mắt nhanh nhẹ, đặt cô lại vị trí cũ, cười với cô: “Hình xăm để lát sau nhìn, bây giờ làm chuyện chính.”

Mễ Tình còn định nói điều gì, đã bị môi Tiêu Cố chặn lại.

Sau một đêm triền miên, trên người Tiêu Cố hằn vài cái dấu răng.

Kéo rèm cửa sổ, chỉ lộ ra ánh sáng mờ mờ. Mễ Tình chưa tỉnh, Tiêu Cố ngồi bên cạnh cô, nhẹ nhàng vuốt ve sườn mặt cô, cúi đầu nhìn: “Mễ Tình.”

Giọng nói anh rất nhẹ, trầm thấp dịu dàng gọi hai chữ này.

Người bị gọi không có phản ứng gì, Tiêu Cố bấu môi, kề sát vào tai cô gọi: “Công chúa nhỏ, dậy đi nào.”

Mễ Tình cuối cùng cũng có phản ứng, lông mi yếu kiều run rẩy, chậm rãi mở ra.

Vừa mở mắt đã thấy Tiêu Cố ngồi cạnh, trong đầu Mễ Tình trắng toát. Chuyện phát sinh tối qua ồ ạt ủa về trong tiềm thức, cô xấu hổ hai má đỏ bừng.

Tiêu Cố buồn cười, luồn tay vào tóc cô: “Làm cũng làm rồi, xấu hổ cái gì chứ?”

Mễ Tình không phục, nhìn anh, lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng: “Ai xấu hổ? Chúng ta đều là người lớn rồi, chuyện này cũng bình thường thôi.”

Tiêu Cố cười nhẹ: “Không xấu hổ thì tốt rồi.”

Anh đang định đi thay quần áo, nhưng Mễ Tình kéo anh lại, chúi đầu: “Chờ đã, anh nói cho em xem hình xăm mà?”

Tối hôm qua tuy anh cởi sạch, nhưng cô không có cơ hội nhìn kĩ hình xăm của anh, đến khi làm xong chuyện lớn thì cô đã hết sức để nhìn.

Tiêu Cố nhìn hông mình, hào phóng kéo lưng quần xuống.

Mễ Tình đổi góc nhìn để nghiên cứu, nhìn Tiêu Cố hỏi: “Anh xăm cái gì thế? Chim à?”

Tiêu Cố gạt đầu rồi nói: “Ừ, trong ‘Sơn Hải kinh’ có ghi chép về một loài chim. Có người nói nếu ăn thịt của nó thì sẽ không cần ngủ. Nên thời xưa, kẻ có tiền sẽ cho người làm của mình ăn thịt loại chim này, thế là họ không ngủ không nghỉ, chỉ làm quần quật.” Anh nói xong, tũ quần áo tìm đồ, “Khi đó Cố Tín kéo anh đi xăm, anh xăm hình con chim này lên người, mong muốn nhân viên cửa hàng sẽ cần cù chịu khó hơn.”

Mễ Tình: “...”

Máu nhà tư bản tận sâu trong xương tủy.

Tiêu Cố thay quần áo xong, thấy Mễ Tình còn nằm trên giường, đi tới nhìn cô: “Sao còn chưa dậy nữa?”

Mễ Tình ủ rũ thở dài: “Nếu bị bố em biết, ông ấy sẽ đánh chết em.” chính cô cũng không nghĩ mình dám làm ra chuyện tày đình này, nhưng tối qua hormone phân bố quá đúng chỗ, để cho hai người khao khát lẫn nhau.

Tiêu Cố đứng bên cạnh, nhìn cô cười nói: “Không phải em vừa nói chuyện này rất bình thường thôi sao?”

“Nhưng bố em không cho là như vậy?” Mễ Tình mở mắt.

Tiêu Cố đến gần cô, khom lưng hôn lên môi cô: “Hay là hôm nay chúng ta đi đăng kí, ông ấy sẽ không nói được gì.”

Mễ Tình cười haha: “Như thế ông ấy sẽ đánh chết anh.”

Tiêu Cố cười đáp: “Anh không sợ.” Từ khi anh quyết định muốn sống chung với Mễ Tình, anh đã chuẩn bị tinh thần gặp bố cô.

Anh kéo Mễ Tình từ trong chăn ra ngoài, đưa quần áo cho cô: “Đừng suy nghĩ nhiều làm gì, anh đưa em đi ăn.”

Mễ Tình thất thần ôm quần áo, lại bỏ sang một bên: “Không được không được không được, em cảm thấy có một số chuyện chúng ta phải nói rõ trước.”

Tiêu Cố nhú mày, nhìn cô nói: “Anh đang chăm chú lắng nghe.”

Mễ Tình rất hài lòng với thái độ này của anh: “Anh xem chúng ta đã đến bước này rồi, nhưng anh còn chưa nói yêu em.”

Tiêu Cố ngạc nhiên, phụt cười. Anh háng giọng, nhìn Mễ Tình, trên mặt mang theo ý cười: “Anh yêu em.”

Mễ Tình gật đầu.

Tiêu Cố nói: “Anh nói rồi, em cũng nói đi.”

Mễ Tình buồn cười, nhìn anh: “Haha, em là công chúa nhỏ. Mà công chúa nhỏ thì không cần yêu anh.”

Tiêu Cố: “...”

Trước kia anh chưa từng biết, có thể chơi thế này.

Anh đang rơi vào trầm tư, công chúa nhỏ Mễ Tình lại bắt đầu tuyên bố chuyện thứ hai: “Nếu em đã ngủ với anh rồi, thì em chính là nữ chủ nhân chỗ này, căn phòng này đổi hết thành màu hồng, à, còn thảm lông dê của anh, cũng đổi thành màu hồng.”

Tiêu Cố: “...”

Lông mi anh run run, đem Mễ Tình đặt vào lồng ngực mình: “Anh thấy chúng ta phải chú tâm thảo luận một chút, rốt cuộc ai ngủ với ai.”

Mễ Tình trừng to mắt, nói: “Nếu không phải em muốn ngủ với anh, anh cho rằng tối hôm qua anh có thể thành công à!”

Tiêu Cố nhìn cô, vùi đầu vào vai cô cười.

Mễ Tình không hiểu gì, nghe tiếng cười của anh, mặt đỏ tận mang tai, tiện tay nhéo lưng anh: “Cười cái gì mà cười? Em phải thay quần áo, anh đi ra ngoài đi.”

Tiêu Cố buông cô ra, mi tâm có ý trêu ghẹo: “Trên người em có chỗ nào anh chưa từng nhìn thấy?”

Mễ Tình đỏ mặt, nói: “Khi nào em không cho anh xem thì anh không được xem!”

Tiêu Cố đỏ khốc đỏ cười, nhưng vẫn nghe lời, ngoan ngoãn ra ngoài.

Bây giờ anh đã hiểu lời bố anh nói, cưới một công chúa nhỏ về nhà, nuôi cực khó.

Mễ Tình thay quần áo, rửa mặt xong thì đi xuống tầng. Tiêu Cố đợi cô trong phòng khách, thấy cô xuống liền hỏi: “Ăn ở gần đây hay về hoa viên Nam thành ăn?”

Mễ Tình nhìn đồng hồ, không nghĩ rằng đã là mười rưỡi, cô đến bên cạnh Tiêu Cố, nói với anh: “Về Nam thành hoa viên đi, Cầu Đản không thích thức ăn cho chó.”

Tiêu Cố cười, kéo tay cô ra ngoài: “Yên tâm, nó tìm cái gì thì không thấy, chứ còn thức ăn thì...” lúc ra cửa, anh như nhớ ra cái gì, nói cho Mễ Tình mỗi chuỗi chữ số, “Đây là mật mã mở cửa, nếu không dùng vân tay được thì nhập mã.”

“À.” Mễ Tình ghi nhớ chuỗi mật mã trong đầu.

Khi cô và Tiêu Cố về lại hoa viên Nam thành thì đã hơn mười một giờ. Tiêu Cố đưa cô đến thẳng mọi hàng ăn nhỏ. Mễ Tình phát hiện ra ông chủ quán này là người trêu đùa bọn họ lúc dắt Cầu Đản đi dạo.

Ông chủ cũng nhận ra Mễ Tình, ông nghe Tiêu Cố gọi món ông, dùng cùi chỏ đụng anh: “Đây không phải bạn gái cháu à? Không phải bác đuổi ra đấy.”

Tiêu Cố cười nói: “Tôi hôm qua cô ấy mới trở thành bạn gái cháu.”

Ông chủ hàng ăn: “...”

Mấy lời này còn có hàm ý khác.

Ông cười cười rồi đi ra ngoài, ném thêm vào đồ ăn của Tiêu Cố hai thìa muối.

Cuối cùng, ông vẫn bảo vệ bí mật nghề nghiệp của mình, Mễ Tình thử thức ăn trên bàn, mở to mắt lúc lắc đầu với Tiêu Cố: “Ui! Món này ngon thật!”

Ông chủ hàng ăn vui vẻ ngấm ngầm, định đi tới hỏi cô so sánh mình với bạn trai thì sao, chợt nghe cô nói tiếp: “Sắp đuổi kịp anh rồi!”

Ông chủ hàng ăn: “...”

Cái gì mà sắp đuổi kịp? Ông là đầu bếp mở nhà hàng chuyên nghiệp, còn kém Tiêu Cố bán Xuyến Xuyến à!

Ông suy nghĩ một hồi, chắc là vì trong thức ăn Tiêu Cố nấu có thêm một gia vị.

Là yêu.

Ông xúc động nghĩ.

42. Chương 40

EDIT BY CHERYL CHEN

Ăn cơm trưa xong, Tiêu Cố cũng không để Mễ Tình về quán làm, mà đưa cô về thẳng hoa viên Nam thành.

Có thể đường đường chính chính mà trốn việc, Mễ Tình muốn còn không được. Cô nhớ lại những buổi trưa ngủ trong hơi ấm của hệ thống sưởi, cuộc sống gia đình êm ấm.

Nhưng sau khi mở cửa, đồng hồ độn trong phòng làm cô giật cả mình.

Gối trên sofa bị lòi hết xuống đất, một chiếc gối còn rách như bị vật sắc nhọn nào đâm vào, sợi bông bên trong bay ra. Trên mặt đất có nhiều giấy vụn, là hài cốt của mấy quyển tạp chí ở góc nhà. Mấy đồ trang trí nhỏ cũng xiêu xiêu vẹo vẹo nằm trên mặt đất, Mễ Tình nhìn phòng khách xóc xếch, chớp chớp mắt: “Đây là... gặp trộm à?”

Cuối năm, mấy tên trộm vặt khá hung hăng ngang ngược, dù sao cũng đến giai đoạn họ chạy nước rút lấy thành tích rồi.

Tiêu Cố mới đầu còn giật mình, sau đó rất nhanh khôi phục thần sắc như bình thường.

Anh nhìn Husky nằm úp sấp trong ổ chó, giọng nói mang theo sự đe dọa: “Thiên Thiên[1], nhột à?”

[1] Từ “Thiên” trong “Hao Thiên Khuyển” – tên Cố Tín gọi Husky.

“Gâu!” Husky cao ngạo vẫy đuôi, ánh mắt cũng không thèm nhìn anh.

Mễ Tình nhìn thái độ không như xưa của Husky, hỏi Tiêu Cố bên cạnh: “Nó đến thời kì nổi loạn à?”

“Hai ngày vừa rồi anh không dắt nó đi dạo, nó đau cái kính.” Tiêu Cố vừa nói vừa đi tới chỗ ổ chó.

Mễ Tình nhìn Husky tào nhả nằm trong ổ của mình, nghĩ thầm, nó mới là công chúa nhỏ ấy.

Tiêu Cố ngồi xổm trước ổ chó, nói với Mễ Tình: “Em về phòng đi, anh đánh nó một trận.”

Mễ Tình: “...”

“Anh ra tay nhẹ một chút nha.” Cô nói rồi quay đi, vốn định bước về phòng, bỗng ánh mắt lại dừng lại trên mấy quyển tạp chí không biết từ đâu ra.

Cô vòng qua sàn nhà bừa bãi, cầm một quyển tạp chí vài trang: “Người bình thường đều xem mấy cái tạp chí đó hả?” Nhưng không thấy trang nào có hở hang, ngực trần, người đẹp, Mễ Tình khẽ nhú mày, lật một quyển khác.

Tiêu Cố ngẫm nghĩ, hiểu ngay rằng cô đang tìm cái gì. Anh cúi đầu mỉm cười, hỏi cô: “Em muốn anh đọc loại tạp chí nào?”

Mễ Tình không trả lời, chỉ lật từng quyển một, phát hiện toàn tạp chí về tài chính kinh tế, món ăn, cô đứng dậy: “Không có gì hết.” Cô phẩy tay về phòng.

Khi ra ngoài cô đã khóa cửa phòng, nên may mắn thay, phòng cô không bị chó đập. Cô thở phào nhẹ nhõm, nghe thấy mấy tiếng chó sủa bên ngoài cửa.

Tiêu Cố dạy dỗ Thiên Thiên xong, gõ cửa phòng Mễ Tình: “Em ngủ một giấc đi, anh dọn phòng xong còn tìm công ty lắp đặt thiết bị. Hơn bốn giờ, em đưa Thiên Thiên đi dạo, nhớ cầm xích chó nhé.”

“Dạ.” Mễ Tình gật đầu, nhận nhiệm vụ Tiêu Cố giao.

Tiêu Cố đang định xoay người đi, lại hỏi tiếp: “Em biết cách buộc xích chó không?”

“... Đương nhiên là biết!” Mễ Tình hận không thể đem xích chó tròng vào cổ anh.

Tiêu Cố cười nói: “Đừng đến nơi nhiều chó, để anh lại phải đi cứu em.”

Mễ Tình: “...”

“Im lặng đi dọn nhà anh đi!” Mễ Tình nặng nề sập cửa phòng.

Cô đặt báo thức trên điện thoại, rồi cởi quần áo ra thay đồ ngủ. Sáng nay đi gấp, cô còn chưa nhìn kỹ, bây giờ cô soi gương quan sát mấy lần, phát hiện trên người mình có bao nhiêu vết xanh tím.

Mặt cô đỏ lên, đóng cửa tủ quần áo, qua quýt mặc đồ ngủ rồi bò lên giường.

Có lẽ do mệt mỏi nên Mễ Tình ngủ rất ngon. Báo thức reo lúc lâu cô mới bắt đầu mở mắt.

Trong chăn rất ấm, cô hơi ngại dắt Cầu Đản ra ngoài. Nhưng xem tình huống lúc này, nếu hôm nay cô không dắt nó đi, có khi ngày mai nó phá cửa phòng cô mất.

Mễ Tình đấu tranh tư tưởng một lúc, rốt cuộc vẫn đứng dậy, thay quần áo.

Husky như đang chờ cô, ngồi xổm trước cửa phòng. Mễ Tình mở cửa ra hoảng hốt, Husky thấy cô xông lên: “Gâu!”

Cô đeo xích chó cho nó, cầm chìa khóa, điện thoại và ít tiền lẻ, rồi đi xuống tầng.

Husky xuống tầng như bay. Mễ Tình đi một đôi giày đế bằng, khó khăn lắm mới theo kịp tốc độ của nó.

Bất giác cô bị Husky chạy kéo đi, cô hiểu ra rốt cuộc vì sao Tiêu Cố lại tập được cơ bắp rồi... Cô dắt chó đi mấy lần, có lẽ nào chân đang nhỏ cũng thành to ra?

Cô bị ý nghĩ này làm cho sợ giật nảy mình, dùng sức kéo Husky đang vui chơi phía trước lại: “Cầu Đản, chạy chậm lại đi.”

Husky bị cô kéo một cái thì tốc độ chậm lại. Mễ Tình nghĩ Husky là chó kéo xe, có thể kéo xe trượt tuyết chở người đi.. Hay là lần sau cô đi xe đạp, để nó kéo mình đằng trước?

Mễ Tình càng nghĩ càng thấy được, chỉ cần dùng ghi đông xe tốt tốt, thì có thể để Cầu Đản kéo mình đi, như thế thì không chỉ có chó thỏa sức chạy nhanh, mà cô cũng không sợ chân to ra!

Cô nhớ rằng chị Dung Dung có một chiếc xe đạp để trong tiệm Xuyên Xuyên, ngày mai đi mượn là OK rồi.

Từ khi có ý nghĩ này, Mễ Tình bắt đầu tìm đường đi ít người, để Husky không làm người ta bị thương.

Bị Husky dắt đi dạo một vòng, dù mùa đông nhưng Mễ Tình cũng toát đầy mồ hôi. Khi trở về, cô thở hồng hộc đi theo sau Husky, còn nó vẫn phấn chấn, như thể chạy thêm một vòng nữa cũng không hề gì.

Thể lực Mễ Tình theo không kịp nên tốc độ lúc về chậm hơn rất nhiều. Khi đi qua một cửa hàng trang sức, cô thấy trong tủ kính bày một chiếc kẹp tóc màu hồng hình tai thỏ, mắt lập tức sáng rực lên.

“Gâu!” Husky thấy cô không đi, nó phải dừng lại nên kêu một tiếng.

Mễ Tình bụm miệng cười với nó, ánh mắt không có thiện ý lắm: “Cầu Đản, chúng ta vào mua đồ.”

Cô kéo Husky vào tiệm, nhân viên cửa hàng thấy cô, lập tức gọi lại: “Thật ngại quá, chó không được vào ạ.”

À, như vậy sao?” tuy Cầu Đản nhà cô bị đuổi, nhưng cô cũng không thể cứng rắn lao vào, “Vậy cô giúp tôi trông chó một lát, tôi vào mua một vật rồi đi ngay.”

Nhân viên cửa hàng nhìn lướt qua con chó bên cạnh cô, không dám: “Cô cứ dắt nó đi, cô muốn mua cái gì, tôi vào lấy giúp cô.”

“Vậy làm phiền cô rồi,” Mễ Tình cười nói “Tôi muốn xem cái kẹp tóc hình tai thỏ ở tủ kính bên kia.”

Cô dùng ngón tay chỉ chỉ, nhân viên đi tới chỗ cô chỉ, cầm kẹp tóc vẫy vẫy cô: “Cái này ạ?”

“Đúng rồi, bao nhiêu tiền thế?”

“35 tệ ạ.” Nhân viên cửa hàng cầm kẹp tóc, Mễ Tình đếm tiền mang theo, có 37 tệ, vừa đủ.

Cô đưa cho nhân viên 35 tệ, nhờ người đó cắt mác, rồi kẹp luôn lên đầu. Cô nhìn vào gương, rồi hài lòng kéo Husky đi.

Trên đầu rêu rao một đôi tai thỏ hấp dẫn không ít ánh mắt, một người bạn nhỏ chỉ về phía cô, nói với mẹ: “Mẹ ơi, xem kìa, ở kia có một con thỏ và một con chó.”

Mẹ người bạn nhỏ đó bật cười, cúi đầu hỏi: “Bảo bối thích thỏ à? Mẹ cũng mua cho con một đôi nhé.”

“Tốt quá tốt quá.” người bạn nhỏ vỗ tay vui sướng.

Khi về đến nhà, Tiêu Cố đã về rồi, anh đang ở bếp làm cơm tối. Mễ Tình cúi xích chó, xoa đầu Husky, thấy Tiêu Cố đi ra từ trong bếp.

Nhìn Mễ Tình đeo tai thỏ, Tiêu Cố ngạc nhiên, rồi bật cười: “Sao dắt chó đi dạo mà lại có thêm tai thỏ thế này?”

Mễ Tình cười hì hì bước lên trước, hỏi anh: “Đẹp không?”

Tiêu Cố vuốt ve đôi tai tổ, vô cùng mềm mại: “Rất đẹp.”

Mễ Tình hào hứng nói: “Vậy anh đội cho em xem đi.”

Tiêu Cố: “...”

Anh cảm thấy càng ngày càng không hiểu nổi não công chúa nhỏ đi đường nào rồi.

Mề Tình thấy anh không đồng ý, nhúu mày nói: “Không phải anh nói rằng rất đẹp à? Sao không đeo?”

Tiêu Cố bĩu môi, không muốn nói: “Anh là nói em đeo đẹp.” anh đeo như tên biến thái.

Mề Tình mím môi, nhìn anh: “Nếu anh không đeo thì sao em biết anh có phải anh Thỏ đã cứu em không?”

Tiêu Cố bối rối, cợt nhả nhìn cô: “Khi còn bé em không nhận ra, bây giờ anh đeo vào là em nhận ra ngay được à?”

Mề Tình như bị chọc đúng chỗ đau, cạ lời, bắt đầu ngang ngược: “Em mặc kệ, nói chung hôm nay anh phải đeo cho em xem! Nếu không... em không thừa nhận anh là anh Thỏ!”

Tiêu Cố: “...”

Phản ứng này của cô giống như Thiên Thiên, không ăn được đập đổ.

Nhưng với Thiên Thiên, anh sẽ đánh một trận; còn với công chúa nhỏ, anh sẽ cưng chiều.

Nghĩ rằng ở đây chỉ có mỗi mình Mề Tình thấy, Tiêu Cố co được dãn được, bỏ kẹp tóc từ trên đầu Mề Tình xuống, đeo lên đầu mình.

Mắt Mề Tình sáng lên, hưng phấn nhìn anh: “Hahaha, anh đội rất đáng yêu, em hiểu tấm lòng của mẹ Tiểu Cửu rồi.”

Tiêu Cố trầm mặt không nói gì, Mề Tình nhìn Tiêu Cố ‘tú sắc khả xan’ như vậy, nghĩ đến một vấn đề nghiêm trọng: “Nói thật đi, anh dễ dàng chuộc lại quần áo như thế, đã bỏ ra cái gì?”

Nhị Lương như một máy đánh giá chất lượng sản phẩm, nhìn thấy Tiêu Cố hận không thể nhào thẳng tới.

Con người Tiêu Cố khê đảo, tiếp nhận sóng điện não Mề Tình. Anh hơi cúi người xuống, cách cô rất gần: “Em nghĩ anh đã bỏ ra cái gì?”

Giọng nói Mề Tình không hề vui vẻ: “Nhan sắc.”

Tiêu Cố bật cười, hôn môi cô: “Nhan sắc của anh chỉ dành cho em thôi.”

Mề Tình ‘hừ’ một tiếng: “Nhớ đấy.”

Tiêu Cố lại cúi đầu hôn cô, hai người rơi vào cảnh xuân. Chóp mũi Mề Tình hít hà, mềm nhũn nhìn anh: “Có cái gì cháy không mà khét thế nhỉ?”

Tiêu Cố: “...”

Anh quên mất anh còn đang nấu cơm.

Anh quay lại bếp, ngay cả tai thỏ trên đầu còn chưa bỏ xuống. Mề Tình cầm điện thoại, đứng ở cửa chụp ảnh anh.

Khi Tiêu Cố tắt bếp mới phát hiện ra cô chụp mình từ nãy đến giờ, bỏ cái tai thỏ xuống: “Mề Tình.”

Giọng nói của anh mang đầy vẻ uất ức, Mề Tình cất điện thoại, cười nói: “Có chuyện gì thế?”

Tiêu Cố nhìn cô đe dọa, định dùng khí thế của mình để cô đi vào khuôn khổ: “Xóa ảnh vừa chụp đi.”

“Không, em muốn để làm màn hình điện thoại.” Mề Tình phẫn khích chạy đi.

Tiêu Cố: “...”

43. Chương 41

EDIT BY VŨ

BETA BY CHERYL CHEN

Trên bàn cơm, Tiêu Cố vẫn còn năn nỉ Mễ Tình xóa tấm hình trong điện thoại.

Mễ Tình nhai nhai cơm rồi nuốt xuống, nhìn Tiêu Cố cười: “Em không xóa đi đâu, nếu về sau anh không đối xử tốt với em, em sẽ đăng ảnh chụp lên tất cả các diễn đàn, để mọi người xem.”

Tiêu Cố: “...”

Anh trầm mặc nhìn cô một hồi, mở miệng nói: “Nếu như em dám đăng lên internet, anh sẽ đăng tấm hình em chụp với con nai kia lên.”

Mễ Tình không ngờ anh vẫn còn chiêu này, lập tức gác đũa: “Tấm hình kia anh vẫn chưa xóa sao?”

Lần này đổi thành Tiêu Cố cười với cô: “Em xóa thì anh xóa.”

Mễ Tình cau mày suy tính, đưa ngón trỏ ra điều kiện với Tiêu Cố: “Em xóa một tấm, anh xóa một tấm.”

Tiêu Cố nhếch môi, nhìn cô nói: “Đừng nghĩ anh không biết em chụp rất nhiều.” nói không chừng cô còn sao thành nhiều bản nữa.

Mễ Tình hừ một tiếng, cầm đũa lên tiếp tục ăn: “Chẳng ai muốn xóa cả.”

Trên tay Tiêu Cố chỉ có một tấm hình của cô, hơn nữa chỉ là hơi xấu mà thôi, hoàn toàn có thể nói là do kỹ thuật của người chụp kém. Không phải, vốn chính là kỹ thuật chụp ảnh của Tiêu Cố quá kém!

Sau khi cơm nước xong Tiêu Cố không để Mễ Tình rửa chén, Mễ Tình thấy bất ngờ, chợt nghe anh nói với mình: “Dọn đồ đạc của em đi, chuyển đến phòng anh.”

Mễ Tình lập tức đề phòng: “Vì sao?”

Tiêu Cố quay đầu nhìn cô, môi nhếch lên: “Nếu không, anh có muốn ngủ với em cũng không tiện.”

Mễ Tình: “...”

Mấy lời không biết xấu hổ thế này sao anh có thể nói ra mà mặt không đổi sắc cơ chứ!

“Lưu manh.” Mễ Tình tuy ngoài miệng mắng như thế, nhưng cũng về phòng thu xếp đồ đạc. Đồ của cô chủ yếu là quần áo, sau khi vận chuyển một nửa quần áo sang tủ của Tiêu Cố, cô phát hiện, tủ của anh nhét không nổi nữa rồi.

Số quần áo còn lại đành để nguyên đó, cô mang một số đồ vật hàng ngày thường dùng qua, rốt cuộc hoàn thành cái công trình vĩ đại này.

Lại nói tiếp, mặc dù cô đã chuyển đến đây hơn hai tháng, nhưng chưa từng bước vào phòng Tiêu Cố. Cô cầm đồ mát xa lẩn lộn, đi lòng vòng trong phòng Tiêu Cố.

Phòng ngủ chính lớn gấp hai lần phòng cô, đồ gia dụng cũng xịn hơn, còn có cả phòng tắm riêng. Cô tò mò đẩy cửa phòng tắm, hai mắt nhìn quanh, thấy bên trong không có bồn tắm.

Cô vẫn đang tiếc nuối, Tiêu Cố đã rửa bát xong đi vào. Anh thấy cô chăm chú nhìn phòng tắm của mình, không nhịn được trêu ghẹo: “Không ngờ công chúa nhỏ lại háo sắc như thế, mê mẩn nhìn phòng tắm của anh.”

Khóe mắt Mễ Tình giật một cái, lù ra ngoài: “Đến bồn tắm còn không có, lại còn không biết ngại mà gọi là phòng tắm?”

Tiêu Cố cúi đầu cười, suy nghĩ một hồi nói: “Chờ anh giải quyết xong chuyện bên này, chúng ta chuyển đến Khải Thụy quốc tế đi.”

Mễ Tình có chút tò mò hỏi: “Vậy tiệm bên này giao cho chị Dung Dung quản lý à?”

“Ừ, giao cho cô ấy anh cũng yên tâm, đương nhiên anh vẫn dẫn một số nhân viên kì cựu đến chi nhánh mới để dạy dỗ người mới.” Tiêu Cố đóng cửa phòng, bước đến, “Dạo gần đây, anh đang bàn bạc với bên lắp đặt thiết bị cho chi nhánh bên kia, còn phải chuẩn bị nhiều, nên có lẽ không có thời gian đưa Thiên Thiên đi dạo, em chăm nó nhé.”

“Ồ, em còn phải đi làm mà?”

Tiêu Cố nói: “Từ ngày mai em không phải đi làm nữa.”

Nghe thấy không đi làm, Mễ Tình không thoải mái lắm: “Anh muốn đuổi việc em à?” cô nghĩ làm người bán hàng đã thấm rồi, nhưng bị mất việc còn thấm hơn.

Tiêu Cố nhìn cô, ánh mắt mang theo ý cười nhân nhậ: “Em thấy mà, nếu không đưa Thiên Thiên đi làm có khi nó dỡ cả nhà đi, hơn nữa, em đi với anh chuẩn bị cho bên kia.”

Mễ Tình chớp chớp mắt hai cái, hỏi: “Tiền lương tính sao đây ông chủ?”

Tiêu Cố cười nói: “Tính mức bà chủ cửa hàng, được chưa?”

“Tốt.” Mễ Tình thỏa mãn gật đầu. Cô lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm, vẫn không quên dặn Tiêu Cố không được nhìn lên.

Cô tắm xong đi ra, Tiêu Cố cũng đi tắm, Mễ Tình ngồi trên giường lớn của Tiêu Cố, thử một chút độ mềm mại. Ngoài cửa có tiếng chó sủa, Mễ Tình đi tới mở cửa, Husky lập tức chen vào.

Tiêu Cố tắm xong đi ra, chỉ thấy Mễ Tình trêu chó. Anh đi tới ngồi xổm xuống, vỗ đầu Husky nói: “Thiên Thiên, từ nay về sau, buổi tối tao không có thời gian chơi với mày, mày phải tự chơi một mình, biết không?”

“Gâu!” Husky sủa, thể hiện mình không hiểu gì.

Tiêu Cố thỏa mãn gật đầu: “Hiểu rồi thì ra ngoài đi.”

Anh đuổi Husky ra, nhanh tay đóng cửa.

Mễ Tình ngồi im ắng một lúc, đột nhiên mở miệng: “Sao em luôn cảm giác anh với nó như hai thằng đàn ông?”

Tiêu Cố nhìn cô, đến bên giường ngồi: “Em vẫn chưa ngủ à?”

Mễ Tình nói: “Bây giờ mới 9 giờ.”

Tiêu Cố vẫn chăm chú nhìn cô: “Anh nghĩ hôm nay em cũng mệt rồi.”

Không biết vì sao, Mễ Tình đột nhiên hiểu được ý tứ xấu xa. Mặt cô ửng hồng, cởi giày bò lên giường: “Buổi chiều đưa chó đi dạo, quả nhiên hơi mệt.”

Tiêu Cố im lặng cắn môi. Mễ Tình tuy đã bò vào trong chăn, nhưng không hề thấy buồn ngủ. Tiêu Cố thấy cô tựa đầu vào giường, ngồi bất thần, nhẹ giọng kể sáo vào cô: “Nếu như em không buồn ngủ, chỉ bằng chúng ta làm gì đó.”

“Làm gì?” Mễ Tình chớp mắt nhìn anh, đột nhiên vỗ tay một cái, “Chúng ta xem phim ma đi!!”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ muốn xem phim ma, anh đành đi tìm phim cho cô. Trong phòng ngủ Tiêu Cố có TV, bình thường không động vào, nhưng bây giờ nó có đất dụng võ. Anh mở TV, tìm được một bộ phim ma mới chiếu hai tháng trước trong thư viện, nhấn bật.

Mễ Tình đắp chăn ngồi trên giường, không quên sai bảo Tiêu Cố: “Anh tắt đèn đi, thế mới có không khí.”

Tiêu Cố trầm mặc tắt đèn, Mễ Tình phấn khích la hét.

Lá gan Mễ Tình cực nhỏ, có hôm tan tâm về trễ, cô còn chẳng dám lên tầng, nhưng lại rất thích xem phim ma và nghe chuyện ma.

Khi xem thì thấy kích thích, nhưng mỗi lần xem xong nhớ lại, cô sợ gần chết.

Tiêu Cố không hề sợ mấy thứ này. Suốt cả bộ phim, lúc thì anh thấy Mễ Tình thét chói tai, lúc thì thấy cô kêu lạnh, thời khắc quan trọng cô còn chui vào lòng Tiêu Cố.

Cánh tay Tiêu Cố bị cô ôm rất chặt, dù hơi đau, nhưng anh vẫn hưởng thụ cảm giác có người đẹp trong lòng.

Xem xong phim ma thì đã 10 rưỡi, Tiêu Cố tắt TV, cũng không bật đèn, cúi đầu nhìn người bên cạnh.

Con mắt đã sớm thích ứng với bóng tối, sự tĩnh táo của Mễ Tình rơi vào mắt anh. Anh nhẹ nhàng đặt một tay lên hông cô, cúi đầu chuẩn xác ngậm lấy cánh môi cô.

Mễ Tình kêu ư ư, Tiêu Cố buông lỏng môi cô ra, hôn lên cổ cô. Tay tham lam tiến vào trong quần áo cô, thần sắc chuyên chú mê say.

Mễ Tình ngửa đầu rên rỉ, nói lầm bầm: “Hôm qua mới làm, hôm nay không được làm nữa.”

“Ừ.” Tiêu Cố ngoài miệng đáp lời, nhưng động tác tay không buông lỏng.

Mễ Tình dùng hai tay ôm đầu anh, ánh mắt ướt ướt: “Em vẫn còn đau nhức ở đó đấy.”

Tiêu Cố dừng động tác, ngược mắt nhìn cô: “Vẫn còn đau sao?”

Mễ Tình cau mặt, nói: “Đương nhiên rồi, anh cứ thử thì biết!”

Tiêu Cố nhìn cô, buồn bực cười, sửa sang quần áo cho cô: “Vốn dĩ anh đâu có ý định làm.”

Anh hôn lên môi cô.

Mễ Tình ‘hừ’ một tiếng, không tin lời anh. Hai người nằm xuống, Tiêu Cố cũng an phận, chỉ ôm cô ngủ. Một lát sau, anh mở mắt, hỏi: “Vẫn còn đau lắm hả? Hay anh đi mua thuốc cho em?”

Mặt Mễ Tình lập tức đỏ bừng: “Anh mà đi mua thuốc em cần chết anh!”

Tiêu Cố cười nói: “Bé Thỏ cáu giận cần người à?”

Mễ Tình nhìn anh cảnh cáo: “Nói chung anh không được đi mua thuốc.”

Tiêu Cố buồn cười: “Anh đi mua thuốc còn không thấy mất mặt, em khó chịu cái gì?”

“Nếu anh bảo với nhân viên cửa hàng là thuốc để anh dùng, thì em đồng ý.”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ quả nhiên khó chiều.

Nhưng anh rất lo cô bị đau, đành dụ dỗ cô, nói: “Ngày mai anh sẽ mua thuốc ở chỗ rất xa, đảm bảo không ai nhận ra chúng ta, được không?”

“Không...” Mễ Tình rúc đầu vào chăn, âm thanh buồn buồn vọng ra, “Thực ra cũng không đau lắm.” nếu không.. sao hôm nay cô dặt chớ đi được.

Vậy mà Tiêu Cố lại đáp: “Thuốc mua rồi để đó, nói không chừng có lúc cần dùng.”

Mễ Tình: “...”

Cô tưởng tượng ra ông chủ Tiêu đang suy nghĩ cái gì.

Đêm ngủ cạnh một người, Mễ Tình cũng không phải không thích ứng được, cô vẫn ngủ say sưa, sáng tỉnh dậy.

Bên cạnh đã trống không, Tiêu Cố chắc đi làm rồi. Mễ Tình nhớ ra mình còn phải dắt cho đi dạo, bắt đắc dĩ bò dậy từ trong chăn.

Rửa mặt, thay quần áo xong, cô đeo xích chó cho Husky, dắt nó ra cửa.

Thấy ven đường có sạp nhỏ bán đồ ăn vặt, cô mới nhận ra mình chưa ăn sáng. Cô mua bữa bánh bao và sữa, vừa ăn vừa dẫn Husky đến tiệm Xuyên Xuyên.

Bây giờ chưa phải lúc mở cửa, trong quán không có người. Tiểu Đức Tử thấy Mễ Tình, hào hứng chạy đến: “Mễ Tình, cô tới rồi! Ông chủ Tiêu nói cô không đi làm nữa, có chuyện gì à?”

Đột nhiên bị hỏi chuyện này, Mễ Tình hơi xấu hổ, cô mỉm cười, đáp lại: “À, anh ấy đưa tôi đến chi nhánh mới để trợ giúp.”

“Thì ra là thế, cứ tưởng cô nghỉ hẳn.”

“Không phải đâu.” Mễ Tình nhìn quanh, đưa xích chó cho Tiểu Đức Tử, “Anh giúp tôi trông Cầu Đản một lúc, tôi đi tìm chị Dung rồi quay lại ngay.”

“À, yes sir~” Tiểu Đức Tử đồng ý ngay.

Khi Mễ Tình đi lên, đúng lúc Lâm Tĩnh Dung đi xuống từ tầng hai, cô đi lên trước, nói với chị Dung: “Chị ơi, có phải chị có một chiếc xe đạp để trong tiệm không? Có thể cho em mượn không?”

Lâm Tĩnh Dung ngạc nhiên, rồi nói: “Có chứ, chị để bên trong, em theo chị đi lấy.”

“Vâng.” Mễ Tình theo chị Dung vào trong, thấy trong góc nhà dựng một chiếc xe đạp. Chiếc xe này rất nhẹ, chắc dễ điều khiển.

Cô cầm chìa khóa của Lâm Tĩnh Dung, đẩy xe ra ngoài. Lâm Tĩnh Dung nhìn cô suy nghĩ, rồi vẫn mở miệng hỏi: “Em và Tiêu Cố sống chung à?”

44. Chương 42

EDIT BY CHERYL CHEN

Bỗng bị người ta hỏi chuyện này, Mễ Tình hơi ngượng, dù gì Lâm Tĩnh Dung cũng từng theo Tiêu Cố.

Mễ Tình chậm chạp, lúng túng quay đầu lại, cười với Lâm Tĩnh Dung: “À, đúng vậy...”

Không ngoài dự đoán của Lâm Tĩnh Dung, nhưng vẻ mặt cô cũng hơi ảm đạm. Cô mấp máy môi, nhếch miệng cười một cái: “Vây chúc mừng hai người nhé.”

“Cảm ơn chị.” Mễ Tình không biết phải nói cái gì, vì vậy, cô gạt đầu rồi dắt xe đi.

Ở ngoài cửa tiệm, Tiểu Đức Tử đang véo má Husky, Mễ Tình ở đằng sau ho nhẹ, mở miệng nói: “Có tin nếu tôi bảo ông chủ Tiêu anh bắt nạt chó của anh ấy không, tiền thưởng của anh hình như chưa có à?”

Tiểu Đức Tử: “...”

Cậu thu tay lại rất nhanh, nghiêng đầu nhìn Mễ Tình cười xán lạn: “Chó của ông chủ anh minh thần vũ, tôi sao dám bắt nạt nó.”

“Gâu!” Công chúa nhỏ Cầu Đản cực kì bất mãn, xông tới trước mặt Tiểu Đức Tử sủa, Tiểu Đức Tử quay người lại, rất thiện chí xoa đầu nó.

Mễ Tình không tính toán với Tiểu Đức Tử nữa, cô một tay kéo chó, một tay vịn xe đạp đi ra ngoài.

Husky vừa được ra ngoài đã thỏa sức chạy, Mễ Tình vừa kéo nó vừa dắt xe, cực vất vả: “Cầu Đản, từ từ hẵng chạy, ở đây đông người, mày còn chạy nữa thì không được ăn thịt đâu.”

Lời nói của Mễ Tình mang theo sự uy hiếp, Husky không muốn nhưng vẫn phải đi chậm lại.

Đến con đường nhỏ ít người, Mễ Tình dựng xe đạp, rồi buộc xích chó vào ghi-đông xe, thử độ bền đến khi nào chắc mới thôi. Mễ Tình trèo lên xe đạp, nói với Husky: “Được rồi, mày đi trước kéo tao, không được chạy quá nhanh, nếu không thì chẳng có thịt ăn đâu.”

“Gâu!” Có lẽ vì chưa bao giờ được đi kiểu này, nên Husky rất phấn khích. Nó sủa một tiếng, bắt đầu chạy về phía trước. Khi vừa mới bắt đầu, Mễ Tình cũng đạp xe, dần dần giữ được thăng bằng, cô chỉ để chân ở bàn đạp, mặc cho Husky kéo mình chạy.

“Wow, Cầu Đản, mày chạy kìa!” Mễ Tình hưng phấn, nếu như trước mắt là cảnh tuyết trắng, cô chắc chắn sẽ nghĩ mình đang ngồi xe trượt tuyết.

“Gâu!”

Husky cũng từ từ tìm được cảm giác, chạy càng lúc càng nhanh, nó bắt đầu vui mừng chạy, Mễ Tình dần không điều khiển được ghi đông: “Chờ đã, Cầu Đản, mày chạy quá nhanh, chậm lại đi!”

Husky đang chơi vui không để ý đến cô, vẫn chạy như điên. Ghi đông trong tay Mễ Tình đang đưa càng mạnh, cô không có thời gian tiếc đôi giày, vừa bóp chặt phanh, vừa đặt chân ghim chặt xuống đất, muốn để tốc độ chậm lại.

Trượt một đoạn đường xong, tốc độ đã giảm một chút, nhưng xe càng mất thăng bằng. Sức lực Mễ Tình dùng hết rồi, tay cô mềm nhũn, hoàn toàn mất thăng bằng, xe đạp trượt thẳng sang lề đường, đổ xuống.

Cô nhanh tay nhanh mắt nhảy xuống trước khi xe đổ, nhưng không tránh khỏi vận mệnh bị ngã.

Hai bên con đường nhỏ là bụi cây xanh biếc. Mễ Tình ngã xuống đó. Trên mặt đất đều là cỏ, cô ngã không nặng lắm, chỉ có lòng bàn tay bị cây nhỏ trên nền đất đâm rách mấy vết.

Cô khóc huhu đứng lên từ trong bụi cây, trên đầu còn dính lá

Cô cúi đầu nhìn áo lông trắng trên người gần như bẩn hết rồi, còn ướt nhẹp, Mễ Tình đau lòng phỉu phỉu, nhưng càng phỉu càng bẩn.

“Gâu!” Vừa rồi lật xe, Husky cũng bị ngã, may mà nó không kéo xe tiếp tục chạy mà tới cạnh Mễ Tình.

Mễ Tình ngẩng đầu nhìn nó, phẫn nộ: “Tất cả là tại mày, bảo mày không được chạy nhanh rồi! Lần sau đừng hòng tao dắt mày đi!”

“Gâu!” Husky có lẽ cảm nhận được mình vừa gây họa lớn, mở to đôi mắt vô tội chằm chằm vào cô.

Bánh xe đạp vẫn đang quay, Mễ Tình phỉu lá trên tóc, đứng dậy. Đầu gối cô đau rát, chắc trầy da rồi. Bây giờ cô mặc quần jean nên không xem được, đành nhịn đau nhức đỡ xe đạp lên, kéo Husky về: “Mày còn dám chạy thì hai ngày sau đừng có nghĩ được ăn!”

“Gâu.” Husky đi theo bên cạnh cô thật chậm, như cô vợ bé nhỏ khép nép.

Mễ Tình cúi đầu nhìn nó, lông nó cũng hơi bẩn, nhưng may mà không bị thương.

A, xong đời rồi, nói với Tiêu Cố thế nào đây? Cô mím chặt môi, cúi đầu suy tư.

Trước hết, phải lén đưa chó đi spa tắm rửa, trả xe cho Lâm Tĩnh Dung, rồi trước khi Tiêu Cố trở về, tắm rửa sạch sẽ, rồi giả bộ chưa có chuyện gì dắt chó về!

Quá chuẩn, cứ vậy đi!

Hoa viên Nam thành có một spa chó mèo. Thịnh thoảng, Tiêu Cố sẽ đưa chó đi tắm. Mễ Tình kéo xe đạp, chưa đến spa, một chiếc Land Rover đã dừng lại bên cạnh.

Mễ Tình nhìn sang theo bản năng, rồi ngẩn người.

Xe này.. thật giống của Tiêu Cố nha.

Đang nghĩ ngợi, cửa xe đã mở ra, Tiêu Cố từ bên trong đi xuống.

Mễ Tình: “...”

Quả thật, lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt.

Tiêu Cố vừa xuống xe đã lập tức cau mày, nhìn cô, trầm giọng hỏi: “Em đưa chó đi dạo mà sao lại như thế này?”

Mễ Tình cúi đầu không đáp, Tiêu Cố lại nhìn Husky: “Thiên Thiên, mày đi đâu mà bẩn thế này?”

Husky cũng học theo Mễ Tình, cúi đầu, một người một chó ăn ý giữ im lặng, chờ ai đó giáo huấn.

Lông mi Tiêu Cố rung rung, lấy một chiếc lá cây trên tóc Mễ Tình xuống: “Xe đạp của Lâm Tĩnh Dung à? Em vừa đi xe đạp vừa dắt chó, diễn xiếc à?”

Mễ Tình: “...”

Tiêu Cố nhìn dáng vẻ chật vật của cô, cũng không để ý đến việc trách móc nữa, đưa một người một chó về nhà.

Mễ Tình rửa sạch mặt, cởi quần áo bẩn, mặc đồ ngủ Thỏ vào. Tiêu Cố kéo cô ra salon phòng khách, kiểm tra vết thương.

Ngoại trừ mấy vết ở lòng bàn tay ra, đầu gối cô cũng xước, hơi rướm máu. Anh cau mày vén quần ngủ của Mễ Tình lên, dùng bông xúc ít rượu thuốc, lau nhẹ lên vết thương.

Vừa đụng vào da cô, cô đã hét to, muốn thu chân lại: “Tê quá, đau quá!!!”

Tiêu Cố cầm mắt cá chân cô, cười lạnh: “Còn biết đau cơ à? Anh để em dắt chó, em lại dắt như thế.”

Mễ Tình biết đuối lý nên ngậm miệng, vùi đầu làm con chim cút.

Tiêu Cố tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn sợ cô đau, thối thối ở đầu gối cô, ra tay cũng nhẹ hơn: “Kiên nhẫn một chút.”

“A.” anh dùng rượu thuốc, Mễ Tình đau đến mức cau mũi, viền mắt đỏ lên.

“Anh phát hiện trí tưởng tượng của em thật phong phú, để Thiên Thiên kéo xe dắt em đi, phương pháp thoải mái nhẹ nhàng như thế anh còn chưa thử bao giờ.”

Mễ Tình: “...”

Cô tức giận lắc đầu, cắn môi: “Nó không phải chó kéo xe à, kéo được cả xe trượt tuyết, huống gì đây là cái xe đạp?”

Tiêu Cố ngược mắt nhìn cô: “Chỉ tiếc người điều khiển khoang lái quá kém.”

Mễ Tình: “...”

Tiêu Cố sát trùng chân trái cho cô xong, chuyển qua chân phải, đổi miếng bông khác: “May mà chỉ lộn nhào một cái, nếu như...”

Lời của anh đến đây thì không tiếp nữa, Mễ Tình trề môi, nói: “Em đã cố tìm chỗ ít người đi lại rồi.” Điều cơ bản ấy cô vẫn phải nghĩ đến, “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao anh lại ở đó?”

Tiêu Cố mỉm cười đáp: “Sao, em giấu giếm gì anh à?”

Mễ Tình ‘hừ’ một tiếng, không thèm trả lời, Tiêu Cố nói: “Anh xong việc quay về, từ xa đã nhìn thấy em.” Khi đó, trên người cô thê thảm chật vật, anh còn tưởng cô có chuyện gì, hù chết anh rồi.

Xử lý xong vết thương trên đùi Mễ Tình, Tiêu Cố cầm tay cô để sát trùng. Lòng bàn tay vì trực tiếp tiếp xúc với mặt đất, nên vết thương sâu hơn, thậm chí còn có ít nhành cây bé xíu chui vào.

Tiêu Cố gấp cành cây ra, Mễ Tình đã nước mắt lưng tròng.

“Đau quá đi..”

Mễ Tình muốn rút tay về, Tiêu Cố nắm chặt cổ tay cô không buông: “Xong ngay rồi, đừng lộn xộn.”

Nước mắt Mễ Tình chảy vòng quanh, lòng bàn tay đau rát từng hồi, về sau kể cả Tiêu Cố có đồng ý, cô cũng không để Cầu Dẫn kéo mình nữa.

Thối thối lòng bàn tay Mễ Tình, Tiêu Cố dứt xoài khô cho cô, kéo Husky đi ra ngoài: “Anh đưa Husky đi spa tắm, em nghỉ ngơi đi, chờ anh về làm cơm trưa.”

“Vâng.” Mễ Tình cắn xoài khô, cảm thấy mùi vị trong veo thơm ngon này gãi gãi vào vết thương đau đớn.

Nửa tiếng sau Tiêu Cố mới về, tay xước rách mang.

Mễ Tình hít hà, là mùi cơm, “Anh mua gì thế?” cô tò mò hỏi.

“Hôm nay, chưa kịp làm cơm, anh mua mấy món ở tiệm Sao Nhỏ.” Tiêu Cố để cặp lồng cơm lên bàn, lại lấy từ túi ra vài miếng băng cá nhân, “Đưa tay cho anh.”

Mễ Tình ngoan ngoãn đưa tay ra, Tiêu Cố xé một miếng băng cá nhân, nhẹ nhàng dính vào vết thương, “Mấy ngày nay kiêng nước nhé.”

“Vâng.” Mễ Tình nhìn tay mình, miếng băng cá nhân có màu hồng, in hình thỏ, “Miếng urgo này đáng yêu thế!”

Tiêu Cố mỉm cười, dán băng cá nhân ở cả đầu gối cô: “Băng cá nhân bình thường sợ em chê xấu không dùng, anh phải đến cửa hàng đồ lưu niệm mua đây.” Nhân viên cửa hàng nói trong miếng băng có chiếc xuất thuốc Vân Nam, mong rằng có hiệu quả.

Mễ Tình mở to mắt nhìn anh: “Ui da, không ngờ anh lại cẩn thận tỉ mỉ như thế.”

Tiêu Cố cười nói với cô: “Anh nuôi công chúa nhỏ mãi mới đúc kết được ra đây.”

Mễ Tình bật cười.

Xử lý xong vết thương của Mễ Tình, Tiêu Cố bày cơm lên bàn ăn trong bếp: “Đừng làm ỏ ở trên ghế salon, vào đây ăn cơm thôi.”

Mễ Tình ngửa đầu nhìn anh, giang hai tay, nói: “Chân em bị thương rồi, không cử động được, anh ôm em đi.”

Tiêu Cố: “...”

Hình như anh đúc kết chưa đủ kinh nghiệm.

Anh đứng cạnh bàn nhìn Mễ Tình một hồi, rồi đến ôm cô lên. Tay Mễ Tình vòng trên cổ anh, cúi mặt cười.

Tiêu Cố nhìn cô, miệng cũng mỉm cười: “Như thế này, có phải em muốn nói, tay em cũng bị thương rồi, không ăn cơm được, anh đút cho em đi đúng không?”

Mễ Tình nhướn mày cười nói: “Chúc mừng anh, càng ngày càng hiểu biết về việc nuôi công chúa nhỏ.”

45. Chương 43

EDIT BY CHERYL CHEN

Tiêu Cố hầu hạ công chúa nhỏ ăn xong, tự mình đi trả xe đạp cho Lâm Tĩnh Dung, còn đặc biệt con dặn, nếu Mễ Tình còn mượn nữa, thì cứ từ chối thẳng, rồi gọi điện cho anh.

Lâm Tĩnh Dung tuy nghe lời mà lơ mờ, nhưng vẫn đồng ý.

Mễ Tình ngã xong thì nghiêm chỉnh hơn nhiều, hai ngày sau đều đưa Husky đi dạo đúng khuôn phép.

Hoa viên Nam thành có một tiệm cắt tóc, sắm sửa rất sang trọng. Mỗi ngày Mễ Tình dắt chó sẽ đi qua đây. Hôm nay, cô dừng lại trước cửa quán, nhìn xuyên qua cửa sổ thủy tinh.

Nói tiếp, đã lâu lắm rồi cô chưa làm tóc. Cô nhân tiện cầm một lợn tóc màu hạt dẻ lên, có dấu hiệu chế ngọn rồi.

Sắp đến năm mới rồi, Mễ Tình muốn đưa Cầu Đan về, rồi tới đây làm tóc, xinh đẹp đón năm mới.

Sau khi quyết định như vậy, Mễ Tình dắt Husky, bước chân càng nhanh càng gấp gáp.

Đưa chó về nhà xong, Mễ Tình cầm túi xuống tầng.

Bây giờ, người trong cửa tiệm không nhiều lắm, một nhân viên nam đeo tạp dề, đang nhiệt tình vây quanh cô đưa đến chỗ gội đầu.

Căn phòng dài đặt năm, sáu giường gội đầu song song. Mễ Tình chọn một giường trống không, ngồi lên. Nhân viên gội đầu dùng khăn lót vào gáy cô, bên cạnh, một đồng nghiệp cũng đang gội đầu cho khách mập mờ huyết sáo, khuôn mặt chàng nhân viên đỏ lả lị.

Mễ Tình không quan tâm đến tiếng huyết sáo, nằm xuống giường. Chàng trai gội đầu mở nước nóng, vừa thử nhiệt độ vừa hỏi cô: “Nhiệt độ thể này đã vừa chưa ạ?”

“Được rồi.” Mễ Tình đáp.

“Vâng.” Nhân viên bắt đầu gội theo trình tự, Mễ Tình nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong lúc gội, chàng trai hỏi cô có gội đầu xả không, cô đồng ý.

Điện thoại trong túi xách đột nhiên đổ chuông, Mễ Tình mở mắt móc điện thoại ra, là Tiêu Cố gọi tới.

“Có chuyện gì ạ?”

Cô nhận điện thoại, âm thanh Tiêu Cố truyền tới từ loa: “Em đi đâu thế?”

“À, em gội đầu ở dưới lầu, còn một lúc nữa mới xong.”

“Gội đầu à?” Tiêu Cố dừng một chút, rồi ‘ừ’ một tiếng, “Mấy món trong tủ lạnh hết rồi, anh đi mua thức ăn đây.”

“Vâng ạ.” Vì đang gội đầu nên Mễ Tình cũng không nhiều lời, cúp điện thoại luôn. Tiêu Cố đẩy Husky vào trong nhà, ra khỏi cửa.

Trên đường đi chợ mua thức ăn cũng phải đi qua tiệm gội đầu kia. Lúc đó, Tiêu Cố nhìn qua cửa sổ thủy tinh thấy Mễ Tình đang nằm trên giường gội đầu. Anh ngẫm nghĩ một chút, quyết định đi vào.

Xả xong đầu rồi, nhân viên đang xoa bóp đầu cho Mễ Tình.

“Lực thế này đã vừa chưa ạ? Có đau không ạ?” Âm thanh chàng nhân viên rất nhẹ nhàng.

Mễ Tình lim dim mắt, nói: “Không, rất thoải mái.”

Chân mày Tiêu Cố nhíu lại.

Nhân viên xoa bóp vài cái, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua tai Mễ Tình, ma sát ở vành tai cô: “Cô có cần rửa tai không ạ?”

“Không cần.” Mễ Tình còn chưa lên tiếng, âm thanh Tiêu Cố đã chen vào.

Mễ Tình và người nhân viên gội đầu đều sững sờ, Mễ Tình mở mắt, nhìn Tiêu Cố vẻ mặt khó chịu, đang đứng một bên nhìn chòng chọc mình.

Cô không hiểu gì, hỏi anh: “Sao anh lại ở đây?”

Tiêu Cố nói: “Anh đi mua đồ ăn, đúng lúc qua đây.”

“À..” Mễ Tình cụp mắt.

Ánh mắt từ mấy giường gội đầu kia đều tụ lại ở đây, chàng trai gội đầu có vẻ thấy áp lực.

Tiêu Cố nói: “Anh đi mua thức ăn, đúng lúc qua đây.”

“À...” Mễ Tình cụp mắt.

Ánh mắt xung quanh dồn hết vào đây, làm chàng trai kia có vẻ áp lực.

Tiêu Cố vẫn đứng một bên, hai tay đút túi quần: “Bao giờ em mới gội đầu xong?”

Mễ Tình nói: “Xong ngay đây ạ.”

Ánh mắt Tiêu Cố lại dời đến người anh chàng nhân viên, người đó bối rối, mở miệng nói: “Bây giờ xả lại là xong ạ.”

Máy mà tóc Mễ Tình không dài lắm, anh xả thật nhanh cho cô, bọc tóc lại.

Đến khi Mễ Tình được đưa đi sấy tóc, anh chàng kia mới thở phào nhẹ nhõm.

Người đồng nghiệp vừa huýt sáo lại trêu ghẹo: “Mãi mới có gái đẹp tới, ai ngờ có bạn trai rồi.”

Anh chàng gọi đầu: “...”

Người đồng nghiệp thoải mái vỗ vai cậu: “Đừng suy nghĩ nhiều, bạn trai cô ấy vừa cao vừa soái, còn quần người chặt như thế, cậu không đùa được đâu.”

Anh chàng gọi đầu: “...”

Cậu muốn đi nói với chủ tiệm, không muốn làm chung với tên nào như này nữa.

Mễ Tình ngồi trước gương sấy tóc. Tiêu Cố an vị ở chỗ trống bên cạnh. Thợ cắt tóc một tay cầm máy sấy, tay còn lại xuyên qua tóc Mễ Tình: “Anh chàng đẹp trai bên cạnh là người yêu cô à?”

Mễ Tình gật đầu: “Vâng ạ.”

“À.” Thợ cắt tóc đầy ý vị cười với Tiêu Cố, lại hỏi Mễ Tình, “Em muốn cắt kiểu nào?”

Lúc đầu Mễ Tình nghĩ sẽ làm đến khi đẹp hoàn hảo mới thôi, nhưng nhìn sắc mặt Tiêu Cố vừa thối vừa đen, cô vẫn tốc chiến tốc thắng là tốt nhất: “Dạ, sửa cho em phần tóc chẻ ngọn là được rồi ạ.”

“Được.” người thợ cắt tóc sấy tóc cô đến khi gần khô, cầm kéo và lược, động tác thành thạo giúp cô cắt tỉa đuôi tóc.

Xong xuôi còn chưa hết hai mươi phút, tóc Mễ Tình đã sửa xong rồi. Khi cô đi tính tiền, cô bé nhân viên ở quầy thu ngân khuyến khích cô làm thẻ hội viên. Mễ Tình nghĩ, chẳng bao lâu nữa sẽ đến Khải Thụy quốc tế, nên từ chối.

Từ tiệm cắt tóc đi ra, Tiêu Cố cầm như hén theo sau Mễ Tình. Mễ Tình quay đầu nhìn anh, tiến lên khoác cánh tay anh: “Anh bực tức cái gì chứ? Chỉ là gọi đầu thôi mà?”

Tiêu Cố ngẩng đầu nhìn cô: “Em không biết gọi đầu là hành động cực cực cực thân mật à?”

Mễ Tình nói: “À, có khác gì mấy em gái nhân viên gọi đầu cho anh đâu.”

Tiêu Cố giật giật khóe miệng, không nói gì.

Lông mày Mễ Tình nhíu lại: “Anh không nói chính là thừa nhận? Thế thì anh bị mấy em gái gọi đầu sờ sạch rồi, còn không biết ngại mà nói em!”

Tiêu Cố đang mím môi rớt cuộc cũng bật cười: “Thế thì sau này anh chỉ tìm nhân viên nam, em tìm nhân viên nữ.”

Mễ Tình ngẫm nghĩ rồi nói: “Không, em thích nhân viên nam cơ.”

Nét cười trên môi Tiêu Cố vụt tắt.

Mễ Tình tiếp tục nói: “Mấy anh chàng gọi đầu rất dịu dàng đó...” cô nhìn sắc mặt đen xì của Tiêu Cố, mỉm cười, “Về sau mỗi khi em muốn tìm nhân viên nam gọi đầu, anh gọi cho em có được không???”

Tiêu Cố: “...”

Thì ra là muốn vậy.

Mễ Tình thấy anh không đồng ý, lại nói: “Ai da, nếu anh không muốn, em đành phải tìm mấy anh giai ấy vậy.”

Tiêu Cố cúi đầu, bật cười: “Tuân mệnh công chúa nhỏ.”

Mễ Tình cười vui vẻ.

Tiêu Cố kéo tay cô, cùng nhau đến chợ: “Nhưng em nhìn cửa tiệm đẹp mới vào à? Tiệm đó mới mở, trang hoàng quả thật rất đẹp, nhưng vừa anh nhìn, kỹ thuật của nhân viên quá bình thường.”

Mễ Tình cười: “À..”

Tiêu Cố nói: “Lần sau anh dẫn em tới một tiệm cắt tóc, mặt tiền dù không lớn, nhưng sự phụ tay nghề cực giỏi, còn có vợ ông chủ giúp em gội đầu.”

“Thế tốt quá.”

Hai người vừa đi vừa nói, thẩm thoát đã đến chợ. Trong chợ, rất nhiều người biết Tiêu Cố, thấy anh đi với gái đẹp thì tất cả đều chen lấn xô đẩy nhau để giành chỗ trêu chọc anh.

Đi một vòng quanh chợ, đồ ăn chưa mua được bao nhiêu, ngược lại, mọi người đều biết ông chủ Tiêu có bạn gái xinh đẹp hết sức, còn la hét muốn uống rượu mừng.

Mễ Tình uất hận nhìn anh chằm chằm: “Anh nghĩ da mặt ai cũng dày như anh à?”

Tiêu Cố cười, kéo cô đi.

Vì xảy ra chuyện ở tiệm cắt tóc, nên khi bắt đầu làm cơm trưa đã khá muộn. Tiêu Cố đổ thức ăn cho chó vào chậu, rồi mới vào bếp chuẩn bị.

Mễ Tình vẫn như trước, giúp anh sơ chế một ít nguyên liệu đơn giản. Một bữa cơm không tốn nhiều thời gian đã bày xong lên bàn.

Mễ Tình đang ăn, bỗng nhiên nghĩ ngợi cái gì, ngẩng đầu nói với Tiêu Cố: “Ngày mai là 31 tháng 12 đấy!”

Tiêu Cố mù mờ nhìn cô: “Thì sao chứ?”

Mễ Tình phấn khởi nói: “Ngày mai có thể mua túi quà Bunny rồi!”

Tiêu Cố cầm bát trầm mặc, khiêm tốn học hỏi: “Trước kia em không phải nói rằng bán hết rồi à?”

“Đặt trước trên mạng thì hết, nhưng mua ở showroom thì vẫn còn.”

“À.” Tiêu Cố tiện miệng nói, “Nếu còn mua được, thì sao trước kia em cứ làm bộ dạng không thèm thế?”

“Anh chả hiểu gì cả,” Mễ Tình thở dài, nói với anh, “Túi quà Bunny bán cực chạy, số lượng có hạn, mọi người đều xếp hàng suốt đêm hôm trước, em không thể đứng xếp hàng như thế được...”

Đuôi lông mày Tiêu Cố khẽ nhướn: “Vây bây giờ...”

“Bây giờ có anh rồi!” Lời Tiêu Cố còn chưa nói xong, Mễ Tình đã vui vẻ đáp.

Tiêu Cố: “...”

Mễ Tình mong đợi nhìn anh: “Tối mai anh giúp em đi xếp hàng, sáng hôm sau em đi tiếp ứng nha nha nha.”

Tiêu Cố: “...”

Anh buông bát, nhìn Mễ Tình, nghiêm túc khuyên bảo: “Túi quà bán rẻ như thế, quần áo bên trong chắc chắn cực xấu.”

Mễ Tình lập tức phản bác: “Quần áo Bunny làm sao mà xấu được!!”

Tiêu Cố: “...”

Mấy lí lẽ nào tàn tiêu chuẩn này anh không sao phản bác được.

Mễ Tình tiếp tục giải thích: “Túi quà Bunny không phải để bán cho hết kho, mà được nhà thiết kế cẩn thận sắp đặt, chất lượng tuy không thể tốt bằng đồ bình thường, nhưng ít nhất là kiểu dáng mới, hơn nữa còn được phối thành một set đồ. Còn có Vì thế nên suốt đêm người người nườm nượp xếp hàng, ở showroom sẽ bán túi quà chạy hơn trên mạng nhiều, cả túi quà cũng đẹp hơn nữa!”

Tiêu Cố: “...”

Tại lời này mà anh đầu hàng rồi.

Anh nâng bát lên, cúi đầu trầm mặc, rồi nhận mệnh lệnh: “Được, anh biết rồi.”

Mễ Tình hoan hô nho nhỏ, lại thu lại nụ cười, hí mắt nhìn chằm chằm Tiêu Cố: “Anh sẽ không xếp hàng giữa chừng, nhìn trúng em gái nào trong hàng, rồi chạy đi thuê phòng đấy chứ?”

Tiêu Cố: “...”

“Bây giờ anh mới hiểu ra, trí tượng tượng của em đúng là đột phá.” Tiêu Cố cười.

Mễ Tình quệt khóe môi: “Đây không phải em nghĩ ra đâu, là chuyện có thật đấy, năm ngoái, em xem trên diễn đàn có một em gái khóc lóc kể lể, nói bạn trai giúp cô ấy mua túi quà, ai ngờ đang xếp hàng, anh ta lại đi thuê phòng với cô em khác.”

Người mua túi quà hầu hết là mấy em gái, Tiêu Cố đẹp trai như thế, trở thành mục tiêu cực lớn, Mễ Tình càng nghĩ càng lo lắng.

Tiêu Cố nhìn cô, buồn cười nhếch mày: “Em không yên tâm thì tự đi mua nhé.”

Anh nói đến đây, con người cũng đen lại, để Mễ Tình ngây người bên ngoài suốt đêm, anh cũng không yên tâm, nói không chừng cô bị bắt mất lúc nào không biết.

Hai người cùng im lặng một lát, Mễ Tình giải quyết dứt khoát: “Thôi được, tối mai chúng ta cùng đi xếp hàng.”

Coi như là cuộc phiêu lưu đi!

46. Chương 44

EDIT BY CHERYL CHEN

Quyết định xong chuyện túi quà, Mễ Tình cũng coi như bớt một gánh nặng.

Buổi chiều, Tiêu Cố đi xử lý chuyện chi nhánh mới. Mễ Tình ngủ rồi dậy dể dể đi dạo. Khi về, Tiêu Cố gọi cho cô, nói đang thương lượng chuyện của quán với Lâm Tinh Dung, về rất muộn, nên cô cứ ăn tối một mình.

Mễ Tình cũng không chờ cơm anh, giải quyết tốt cái bụng của mình và Husky, tắm nước nóng bò lên giường, ôm laptop.

Xem xong hai tập phim truyền hình, cô mở weibo. Lại nói tiếp, đã lâu rồi cô không lướt weibo Chu Nghi Nhiên nữa rồi. Hôm nay nhớ đến, cô vào xem một lượt.

Thời gian biểu diễn của Chu Nghi Nhiên đã được xác định, 14 tháng 2 năm sau.

“Ai da..” Mễ Tình cảm thán nhẹ nhẹ, mở đêm diễn tấu vào lễ tình nhân, lãng mạn quá đi.

Cô đang nghĩ ngợi, bỗng điện thoại đặt bên cạnh gối rung lên, Mễ Tình nhìn, thì ra là Chu Nghi Nhiên.

Cô hơi bất ngờ, từ sau hôm Giáng sinh đó, hai người không hề liên lạc, bây giờ nhìn thấy cái tên này, cô bất giác cảm thấy xấu hổ, còn chột dạ.

May mà Chu Nghi Nhiên chỉ gửi tin nhắn, cô dùng ngón trỏ ấn mở trên màn hình.

Chu Nghi Nhiên: Ngày mai em có rảnh không? Mai là ngày cuối cùng của năm nay, khó khăn lắm mới có một lần chúng ta cùng ở trong nước, hay là cùng nhau đón năm mới đi! ^_^

Mễ Tình ngẫm nghĩ rồi đáp lại: “Thật ngại quá ạ, ngày mai em với Tiêu Cố đi mua túi quà rồi QwQ.”

Chu Nghi Nhiên: Túi quà nào?

Mễ Tình: Túi quà năm mới của Bunny, em định xếp hàng suốt đêm orz [1].

[1] Orz: Giống hình một người đang quỳ, chống hai tay xuống đất (chữ O là đầu người). Ý nghĩa là “hối hận”, “bị phẫn”, “vô vọng”, ngoài ra còn có thể hiểu là “thất tình”.

Gửi tin nhắn này xong, lúc lâu sau Chu Nghi Nhiên mới trả lời: “Anh ta và em cùng đi xếp hàng à? Hai người ở chung một chỗ rồi sao?”

Mễ Tình suy nghĩ hồi lâu, đành nói thật: “Vâng ạ, ở cùng một chỗ rồi [thỏ].”

Từng giây từng phút trôi qua, Mễ Tình nghĩ anh sẽ không trả lời nữa, nhưng điện thoại lại nhận được tin nhắn mới.

“Chúc mừng nhé, mong em có được hạnh phúc.”

Mễ Tình không thể nói rõ cảm xúc trong lòng mình là gì, đành gửi một lời cảm ơn.

“Gửi tin nhắn cho ai thế?”

Âm thanh Tiêu Cố bỗng vang lên từ cửa, Mễ Tình cả kinh, ngẩng đầu theo bản năng: “Đâu có, chẳng có gì hết, anh về từ bao giờ thế?”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô: “Em bấm điện thoại quá say sưa rồi, anh đi vào còn không biết.”

Mễ Tình lại nói dối, cô vội xóa tin nhắn của Chu Nghi Nhiên, thấy màn hình laptop vẫn còn weibo Chu Nghi Nhiên, cô cũng tắt luôn đi.

Tiêu Cố nhìn hành động mờ ám của cô, không nói gì, anh tìm đồ ngủ trong tủ rồi đi tắm.

Mễ Tình thở phào nhẹ nhõm, bò ra khỏi chăn, đi tới cửa phòng tắm hỏi: “Anh ăn cơm tối chưa?” cô vừa nhìn giờ mới biết, đã hơn chín giờ rồi.

Giọng nói Tiêu Cố đi cùng tiếng nước chảy ào ào: “Anh ăn trong tiệm rồi.”

“À.” Mễ Tình lại hỏi tiếp, “Hai người bàn bạc chuyện gì mà lâu thế?”

“Giải quyết một số việc trong quán, còn giao quyền công tác ở bên này.”

“À.” Mễ Tình đáp, rồi lại ngồi vào trong chăn. Khi Tiêu Cố tắm rửa xong, cô đã cất laptop đi, đang chờ người trên giường.

Tiêu Cố đi tới, hai tay chống bên cạnh cô, cúi người hôn cô. Một nụ hôn trần trọc rơi vào xương quai xanh Mễ Tình, cô đẩy Tiêu Cố một cái rất nhẹ, như để cho có.

Tiêu Cố đã hoàn toàn ở trên người cô, anh hơi ngược mắt nhìn cô, con ngươi tối tăm hàm chứa ham muốn nhàn nhạt. Anh nói: “Sao thế, chỉ em được ra lệnh cho anh, anh không được nhận lương à?”

Mễ Tình: “...”

Cô còn chưa nói gì, Tiêu Cố đã tiếp tục cúi đầu hôn.

Cô còn định giãy dụa, nhưng không chống nổi cảm giác đang lan dần trong cơ thể. Hai tay mềm nhũn đang đặt trên lồng ngực Tiêu Cố, rồi vô thức vòng lên cổ anh.

“Anh, anh nhẹ một chút...” Giọng nói Mễ Tình mềm như một vũng nước, dù không đau như lần đầu tiên, nhưng cô vẫn không chịu nổi sự xâm lược mạnh mẽ của Tiêu Cố.

Động tác Tiêu Cố hơi dừng lại, anh nói nhỏ vào tai cô: “Anh sẽ cố gắng.. nhưng mấy chuyện này, đôi khi anh không không chế được đâu.”

Giọng nói của anh bình thường nghe đã rất gợi cảm, giờ dường như càng ái muội trong bóng đêm. Lồng Mễ Tình như bị lỏng vũ cạ vào, ngứa ngứa, cô rên hừ hừ.

Con ngươi Tiêu Cố đen thẫm lại, bắt đầu một đợt công thành đoạt đất mới.

Sau khi chiến sự vui vẻ kết thúc, Mễ Tình nằm trong lòng anh thở hổn hển.

Tiêu Cố vuốt mái tóc ướt mồ hôi của cô, thấp giọng hỏi: “Vừa nãy em nhắn tin với ai?”

Mễ Tình không còn sức lực suy nghĩ gì nữa, thốt ra ba chữ: “Chu Nghi Nhiên...”

Sắc mặt Tiêu Cố lập tức đen lại, dường như cảm giác khí áp bên người giảm xuống, Mễ Tình mở mắt nhìn anh: “Em nói với anh ấy, em... anh rồi.”

Mặt Tiêu Cố bắt đầu rạng rỡ hơn, anh khom lưng hôn lên mặt Mễ Tình, nói: “Ừ, nói rõ với anh ta, sau này không có việc gì thì đừng liên lạc với anh ta nữa.”

Mễ Tình tỉnh táo hơn một chút, cô ngược mắt nhìn anh, bắt mắt ‘hừ’ một tiếng: “Thế mà anh và chị Dung còn nói chuyện lâu như thế.”

Tiêu Cố cự mình, cười khê: “Anh bàn chuyện trong tiệm với cô ấy mà.”

Giải thích này càng làm cho Mễ Tình bất mãn hơn: “Rõ ràng nói em là bà chủ, mà sao lại đi bàn chuyện với chị ấy?”

Tiêu Cố cười, xoa đầu cô: “Anh nói với em, em có hiểu không?”

Mễ Tình: “...”

Cô cảm giác mình bị sỉ nhục: “Nói như kiểu em thất học ấy. Em tốt nghiệp đại học rồi, mấy chuyện đó đương nhiên phải hiểu.”

“Em cứ yên tâm, chi nhanh kia trang hoàng xong, sẽ đến việc của em.” Tiêu Cố lại trở mình, hôn cô.

Mễ Tình cảnh giác, phản kháng mạnh mẽ, nói: “Sao anh lại nữa à? Không phải vừa mới làm một lần sao?”

Tiêu Cố mỉm cười nhìn cô: “Ai nói cho em một người anh chỉ làm được một lần thế?”

Mễ Tình: “...”

Cô bị câu hỏi như thế làm cho bối rối. Tuy trong lòng rất rất không hài lòng với Tiêu Cố, nhưng cô thò đầu ra rất nhanh. Ý chí của cô mềm đi, con thỏ nhỏ lại bị xẻo thịt ăn vào bụng

Hôm sau tỉnh lại, cả người Mễ Tình đều ê ẩm. Tiếng chó sủa truyền đến từ cửa, Mễ Tình cầm điện thoại lên nhìn, quá thời gian đưa cho đi bao lâu rồi.

Cô ngẫm nghĩ một chút, rồi hô to về phía cửa: “Cầu Đản, đừng sửa nữa, vì chủ nhân của máy làm nhiều việc xấu, nên sáng nay máy không được ra ngoài đâu.”

Husky: “...”

Vì sao người chịu đau thương vẫn luôn là nó..

Mễ Tình thấy rốt cuộc ngoài cửa cũng im ắng lại, nhắm mắt ngủ tiếp. Khi mở mắt lần nữa là bị Tiêu Cố đánh thức, anh đứng cạnh giường, Husky đứng cạnh anh, chẳng nhẽ nó mách lẻo với chủ à?”

Tiêu Cố vừa đứng nhìn cô một lúc, cười nói: “Được rồi, đi ăn cơm thôi, em không đói à?”

“Đói rồi...” Giọng Mễ Tình mềm nhũn, chui từ trong chăn ra ngoài. Tiêu Cố đưa quần áo cho cô, nói: “Bữa trưa đã xong rồi, em đi rửa mặt rồi ra ăn.”

“A.” Mễ Tình định mặc quần áo, nhưng lại giận dỗi ném qua một bên: “Cả người em đều đau, anh mặc cho em.”

Tiêu Cố: “...”

“Anh nghĩ em nên rèn luyện nhiều hơn, tố chất thân thể kém quá.” Tuy nói vậy, Tiêu Cố vẫn cầm áo len trùm qua đầu cô.

Cơm nước xong, Mễ Tình cảm giác tinh thần phấn chấn, muốn buổi tối đi xếp hàng. thì bây giờ cô phải đưa chó đi dạo. Xong xuôi, cô đứng trước gương véo mặt mình.

Tối nay đựng mặt nhiều em gái như thế, cô phải là người xinh đẹp nhất!

Trang điểm, thay quần áo xong, Tiêu Cố cũng đã trở về. Mễ Tình mặc bộ đồ trắng hôm anh và cô gặp nhau lần đầu tiên [2]. Chuẩn bị xong, cô đứng trước mặt Tiêu Cố xoay một vòng, cười híp mắt hỏi anh: “Anh xem hôm nay em có cái gì khác nào?”

[2] Ai muốn biết bộ đồ này thế nào đọc lại chương 2 nha, ở ngay đầu chương luôn.

Tiêu Cố nhìn kĩ cô, khoe miệng nhếch lên, đáp: “Hình như lên một cân thì phải.”

Mễ Tình: “... ..”

Rốt cuộc anh có phải bạn trai không đấy!

Cô kiểm chế không đá anh hai phát, tức giận nhìn chằm chằm: “Em dùng phấn mắt Alice anh tặng hôm Giáng sinh đấy, anh không nhìn ra được à?”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn ra mới gọi là lạ ấy!

Nhưng anh vẫn gật đầu: “À, thảo nào hôm nay anh thấy em đẹp hơn bình thường.”

Mễ Tình cau mày, không tin lời anh. Một lát sau, cô rầu rĩ hỏi: “Em lên cân thật à?”

Mấy hôm nay được Tiêu Cố nuôi quá khéo, lên cân cũng không phải điều không thể.

Tiêu Cố nhéo nhéo mặt cô: “Không, em mi nhon nhất.”

Mễ Tình nghi hoặc nhìn anh, quyết định hôm nay ra ngoài sẽ mua cân điện tử.

Vì buổi tối ở ngoài, nên hai người không ăn tại nhà. Tiêu Cố lái xe đưa Mễ Tình đi trung tâm thương mại Ánh Sao.

Showroom Bunny ở trung tâm Ánh Sao là showroom to nhất trong thành phố A, lượng túi quà bán ra cũng nhiều nhất, 1500 túi, nên Mễ Tình chọn mục tiêu ở đó.

Tuy túi quà ở trung tâm Ánh Sao có nhiều, nhưng người xếp hàng cũng rất đông, nên hai người phải vạch ra chiến lược tác chiến mới chiếm được chỗ.

Ăn tối ở trung tâm Ánh Sao xong, Mễ Tình và Tiêu Cố nhân tiện đi dạo loanh quanh. Vừa rồi, hai người đã hỏi bảo vệ, bây giờ chưa cho xếp hàng bên ngoài, hai người có đi đến giành chỗ cũng sẽ bị đuổi đi.

Đi dạo đến gần bảy rưỡi, người bên ngoài đã nhanh chóng tụ tập, Mễ Tình kéo Tiêu Cố ra ngoài.

Sân trước trung tâm thương mại đã có dải phân cách, ở đây không chỉ bán túi quà Bunny, mà mấy hãng khác cũng bán túi quà, có rất nhiều người đến, xe cảnh sát tập kết cũng nhiều hơn.

Mễ Tình quan sát, bây giờ chưa đến 100 người xếp hàng, cô nhanh chóng kéo Tiêu Cố đi.

“Em đứng đây chờ anh.” Đi với Mễ Tình đến chỗ xếp hàng rồi, Tiêu Cố lại tới bãi đỗ xe, “Anh đi lấy mấy thứ rồi quay lại ngay.”

“À.” Mễ Tình nhìn bóng dáng anh, không yên tâm lắm, hét, “Anh nhanh lên nhé!”

“Ừ!”

Mười phút sau Tiêu Cố quay lại, trên tay mang theo túi lớn. Mễ Tình nhìn túi anh cầm theo: “Đây là gì thế?”

Không chỉ có cô, rất nhiều em gái xếp hàng xung quanh đều tò mò nhìn anh.

Trước con mắt bao người, Tiêu Cố lấy từ túi ra hai chiếc ghế gấp, một tấm thảm lông cừ, một bình nước lớn, một ít đồ ăn vặt.

Mễ Tình sợ ngây người: “Anh còn chuẩn bị đầy đủ thế này cơ à...”

Tiêu Cố cười: “Còn có cả mặt chược nữa, chơi không?”

Mễ Tình: “...”

47. Chương 45

Tiêu Cố thật sự lấy mặt chược ra.

Anh mang bộ mặt chược nhỏ, Mễ Tình nhìn theo, mở hộp mặt chược ra là một bàn vuông nhỏ.

Đứng sau hai người là một than niên, cũng đi theo bạn gái đến xếp hàng, thấy hai người lấy bàn mặt chược ra, lập tức đi đến nói muốn chơi cùng.

Mễ Tình nhìn mắt người ngồi xuống tầm tầm, lấy bàn mặt chược ra, cảnh sát đứng đầy ở đây, mấy người tụ tập có được không vậy?

Tiêu Cố ngồi đối diện chàng trai kia, bắt đầu xào bài. Mặt chược là trò chơi có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai người xa lạ. Vì thế, Tiêu Cố rảnh rỗi hàn huyên: “Cậu cũng đi xếp hàng với bạn gái à?”

Chàng trai kia gật đầu, cảm thán: “Đúng ạ, cô ấy cứ lèo nhèo đòi mua, em cũng không dám để cô ấy đứng một mình suốt đêm! Anh thấy trời đông giá rét như thế này...” cậu ta vừa nói vừa xếp bài. “Mỗi năm chỉ có một lần, việc nhỏ ấy mà.”

“Cũng phải.” Tiêu Cố gật đầu cười, cũng bắt đầu xếp bài trước mặt.

Một em gái đứng trước thấy bọn họ chơi bài, cũng xúm lại: “Hai anh đẹp trai, cho em xin một suất với?”

“Được.” Tiêu Cố chưa nói gì, chàng trai kia đã đồng ý rất sảng khoái. Em gái kia được cho phép lập tức ngồi xuống tầm tầm, xếp bài. Tiêu Cố quay đầu nhìn Mễ Tình đứng đằng sau, hỏi cô: “Ba người thiếu một chỗ, em chơi không?”

Mễ Tình cười: “Em á? Em không chơi đâu.”

“Không chơi thật sao?” Tiêu Cố ngược mắt nhìn Mễ Tình, ánh mắt kia rất bất ngờ.

Mễ Tình bĩu môi, nói: “Không chơi thì sao? Đi ba nước em đã chết rồi.”

Tiêu Cố cảm lòng không được, cắn môi: “Không sao cả, anh dạy em.”

Mễ Tình: “...”

Ai bảo cô muốn học cách chơi thế?

Âm thanh mặt chược lại hấp dẫn một cô em nữa, một bàn bốn người hợp đủ. Mễ Tình rời khỏi ghế xếp, ra đằng sau Tiêu Cố nhìn anh đánh, dù cô không hiểu trò này, nhưng ai thắng ai thua vẫn xem được.

Từ ván đầu tiên đến giờ, Tiêu Cố toàn thắng.

Chàng trai ngồi đối diện nhìn anh, không chịu được, hỏi: “Bình thường anh không tìm được người chơi mặt chược cùng à??”

Tiêu Cố mỉm cười, đẩy quân bài trên tay xuống: “Tự. Chạm.”

Chàng trai kia: “..”

Một vị cảnh sát tuần tra đi đến, giơ tay gõ lên bàn mặt chược của họ: “Làm cái gì đấy, thanh thiên bạch nhật tụ tập đánh mặt chược?”

Mễ Tình: “...”

Cô muốn nói, bắt bọn tôi đến đồn cảnh sát đi!

Chàng trai kia ngẩng đầu nhìn vị cảnh sát, cợt nhả nói: “Thưa ông, chúng tôi không chơi tiền, sao gọi là tụ tập được. Anh xem, đêm dài đằng đẵng, chúng tôi chỉ tìm trò chơi giết thời gian thôi.”

Vị cảnh sát đáp: “Đêm dài đằng đẵng thì về nhà ngủ, tới đây làm quái gì, chỉ tổ tăng việc cho chúng tôi.”

Chàng trai cười hìhì: “Nếu không phải vì bạn gái tôi đã chẳng đến mua, bảo cái trung tâm này đừng bán nữa, tôi giờ hai tay tán thành!”

Sau đó, chàng trai ăn trọn một chương từ bạn gái.

Chàng thanh niên xoa xoa đầu bị đánh, cười nói với cảnh sát: “Ah thưa ông, chúng tôi thật sự không chơi bài đen đâu, anh xem, tôi ngồi đối diện một thần bài đây này, anh ta thắng mãi mà tôi có mất đồng nào đâu?”

Vị cảnh sát nhìn nữ sinh ngồi đằng sau, nói với cô ấy: “Thằng nhóc này là bạn trai cháu à? Hành xử thế này, cháu xem kĩ lại đi.”

Mấy thanh niên ồn ào đều có vẻ thuần lương thành thật, vị cảnh sát không để ý đến vị thanh niên nữa, nhìn về phía Tiêu Cố: “Cháu xem, chàng trai này, trầm ổn, thảo nào mấy cô gái ở đây đều nhìn nó.”

Tiêu Cố: “...”

Mẽ Tình: “...”

Chàng trai kia: “...”

May mà vị cảnh sát không khen anh là thần bài.

Vị cảnh sát dặn dò bọn họ mấy câu rồi cũng đi, Mẽ Tình nhìn trong hàng người dài dằng dặc, phát hiện quả nhiên không ít em gái đang nhìn trộm Tiêu Cố, xì xầm xì xầm, còn chụp lén nữa.

Cô cười thầm trong lòng, may mà hôm nay cô cũng đi theo, nếu không không biết Tiêu Cố đang bay nhảy với cô em nào rồi.

Sau khi cảnh sát đi, họ lại bắt đầu chơi mạt chược, vẫn là Tiêu Cố thắng hết. Đánh xong một vòng, anh cầm bình nước bên cạnh rót cho Mẽ Tình một cốc, uống cho ấm người, cô gái ngồi đối diện nhìn thấy cảnh đó, bấm vào tay bạn trai mình: “Em cũng muốn uống nước nóng.”

Chàng trai: “...”

Anh ta u oán lườm Tiêu Cố và Mẽ Tình, Mẽ Tình suýt nữa phun nước trong mồm ra ngoài.

“Được rồi được rồi, anh đi mua cho em, em đợi nhé.” chàng trai nói xong liền đứng lên, đi đến sạp hàng rong ven đường.

Ở đây bình thường không có nhiều hàng quán như thế, nhưng hôm nay rất nhiều gánh hàng rong đến chiếm chỗ, định kiếm một món tiền cuối năm.

Hơn chín giờ, màn hình lớn ở quảng trường bắt đầu phát truyền hình trực tiếp tiệc cuối năm, mấy người Tiêu Cố chơi bài chán chê, cũng bắt đầu nghỉ ngơi.

Tiêu Cố và Mẽ Tình ngồi trên ghế xếp, anh sờ sờ áo lông cừu của Mẽ Tình, lại đưa túi đồ ăn vặt sang.

Một em gái đăm đăm nhìn Tiêu Cố, chua xót cảm điện thoại cập nhật weibo: “Cùng xếp hàng suốt đêm mua túi quà, nhưng người ta có bạn trai tuần tú cẩn thận tỉ mỉ chăm sóc, còn tui một thân mình run lên trong gió, người ta riu rít trò chuyện trong trời đông giá rét QAQ, còn tui chỉ thấy thoang thoảng hương gà nướng, cây thông Noel, bà ngoại hiền hậu tươi cười...”

Trái ngược lại, Mẽ Tình vừa ăn đồ ăn vặt, vừa tựa vào vai Tiêu Cố nhìn lên màn hình ở quảng trường, không có chút nôn nóng nào như những người cùng xếp hàng: “A, show ca nhạc năm mới này có Cố Tín đúng không?”

“Ừ.”

Mẽ Tình mở to mắt nhìn Tiêu Cố: “Cố Tín đưa Thẩm Thi Thi một tấm vé, để em ấy tới nay đến xem.”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô: “Em cũng muốn xem à?”

“Nhưng em không có vé.” Mẽ Tình uống một hớp nước nóng: “Thẩm Thi Thi cũng muốn mua túi quà Bunny, em giúp em ấy mua một túi.”

Hai người đang trò chuyện, trên màn hình bỗng xuất hiện Cố Tín, không chỉ ở sân khấu, ngay cả trên quảng trường, mấy cô em đều hét lên.

Mễ Tình hơi ngạc nhiên: “Nhân khí Cố Tín cao thật...” cô nói, rồi cười với Tiêu Cố, “Nhưng em thấy giọng anh còn hay hơn Cố Tín, nếu anh cũng đi hát, chắc chắn kiếm được hơn nhiều.”

Tiêu Cố bật cười, nói: “Thôi đi, dù sao ngoài hát ra, anh còn làm được rất nhiều chuyện khác, còn nó ngoài hát ra chẳng làm được gì, anh không cần đá đổ bát cơm của nó.”

Mễ Tình nhìn anh không biết xấu hổ, buồn bực cười: “Trai trẻ tự tin nhỉ.”

Tiêu Cố cau mày nhìn cô.

Em gái gần đó lại cập nhật weibo: “Trong hàng có một đôi tình nhân đang liếc mắt đưa tình, cho hỏi có bảo cảnh sát được không [mỉm cười]”

Điện thoại rung lên báo có tin mới, em gái mở weibo xem: “Chó độc thân nhận mệnh lệnh này! Bảo vệ kĩ thức ăn của chó mới là chuyện chính [mỉm cười]”

Em gái: “...”

Gần 12 giờ, show ca nhạc năm mới cũng dần kết thúc, mọi người nhìn màn hình không chớp mắt, đếm ngược chờ ngôi sao cuối cùng xuất hiện.

Mễ Tình nín thở nhìn màn hình, Tiêu Cố nhìn cô, hỏi: “Em vẫn còn hâm mộ người nổi tiếng à?”

“Tất nhiên rồi, em thích Mạc Thiên vương, em đoán nhất định anh ấy sẽ ra đếm ngược.” Lúc Mễ Tình nói, mắt không hề rời khỏi màn hình.

Quả nhiên, người dẫn chương trình trên màn hình cũng hô tên Mạc Trần, trên quảng trường, mấy cô em lại hô hào lần nữa.”

Mễ Tình như bị không khí này cảm hóa, hưng phấn nói với Tiêu Cố: “Em chưa bao giờ đón năm mới như thế này, cảm giác thật tuyệt! Sang năm chúng ta lại như thế này nhé!”

Tiêu Cố: “...”

Anh cười, xoa đầu Mễ Tình nói: “Được.”

Fan của Mạc Trần la hét vui mừng, khi anh hát, mấy em gái ở quảng trường cũng hát theo. Xong một bài, chỉ còn 30 giây, năm nay đã đặt dấu chấm hết rồi.

Trên màn ảnh bắt đầu xuất hiện chữ số La Mã giảm dần, mọi người đều đếm ngược.

“10, 9, 8,... 3, 2, 1! Chúc mừng năm mới!”

Bong bóng ngũ sắc bay lên bầu trời đêm, trong nháy mắt che hết hội trường. Trên quảng trường, đã có người chuẩn bị pháo hoa, vào thời khắc này đồng loạt bùng cháy.

Cả thế giới đều chúc mừng năm mới.

Mễ Tình ôm Tiêu Cố, cười nói: “Chúc mừng năm mới.”

Tiêu Cố cúi đầu nhìn cô, trong mắt ngập ý cười, anh vuốt tóc cô, hôn cô: “Chúc mừng năm mới.”

Những năm mới sau này, cả hai sẽ cùng nhau bước qua.

Nụ hôn này rơi vào mắt không ít cô gái, đã có người kéo tay cảnh sát tuần tra, lòng đầy cảm phấn rú lên: “Anh xem! Bọn họ ngược chó độc thân!”

Cảnh sát: “...”

“Khụ khụ” Tiêu Cố hắng giọng, nghe tiếng họ, “Trong đám đông mà không đứng đắn thế này..”

Mễ Tình lập tức cúi đầu, nhưng đôi tai đỏ lên đang bán đứng cô.

Tiêu Cố nhìn chàng trai lúc trước, nghĩ định chờ một lát chơi bài tiếp.

Bạn gái chàng trai ấy rất hâm mộ Tiêu Cố và Mễ Tình, cô cau mày, nhìn bạn trai mình: “Anh xem người ta kia, yêu thương nhau biết bao, hơn nữa, bạn trai người ta còn đẹp trai như thế!”

Chàng trai kia: “...”

Anh ta mấp máy môi, nói với bạn gái: “Hai người ấy vừa nhìn đã biết đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt. Mà ai đang ở trong giai đoạn ấy đều ‘anh anh em em’ cả, chỉ hận không thể dính luôn vào nhau. Qua hai ba năm nữa, xem họ còn thể không?”

Cô gái cười cười, gật đầu nói: “Anh nói cũng có lí, như anh nói, thì có lẽ cứ hai, ba năm là lại phải đổi bạn trai hả? Lại nói tiếp, chúng ta đúng năm nay là năm thứ ba rồi!”

Chàng trai: “...”

Trai gái yêu đương nồng nhiệt sao không ở nhà hưởng thụ thể giới hai người, lại giữa trời đông giá rét chạy đến trung tâm thương mại mua túi quà?

Anh ân cần đi lên nhéo vai cô gái, hỏi: “Vợ à, em có lạnh không? Anh đi mua đồ uống nóng cho em, chờ nhé ~”

Vừa nói xong, anh ta đã đi. Tiêu Cố thấy nhiệt độ không khí thấp hơn, cũng đứng lên, nói với Mễ Tình: “Anh cũng đi mua đồ nóng, em cầm cho ấm tay.”

“Được ạ.” Mễ Tình vẫy vẫy tay theo anh.

Tiêu Cố và chàng trai kia cùng đi đến một quán nhỏ mua đồ uống nóng, chàng trai thấy anh qua đây, ‘hừ’ một tiếng: “Nếu hôm nay em cãi nhau với người yêu, anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!”

Tiêu Cố kì quái nhìn anh ta, nói: “Nếu anh đây thích đàn ông, cũng sẽ không thích chú.”

Chàng thanh niên: “...”

Ông chủ quán hàng rong nhìn hai người, ‘ồ’ một tiếng như hiểu chuyện gì đó.

48. Chương 46

Tiệc mừng năm mới vừa kết thúc không bao lâu, bọn Tiêu Cố lại bắt đầu chơi mạt chược. Mễ Tình ở bên cạnh xem hai ván, nhin không nổi dựa vào Tiêu Cố ngủ gà ngủ gật.

Cô như thế này, không ảnh hưởng đến tư thế Tiêu Cố chơi bài.

Mãi đến hơn sáu giờ, bàn mạt chược mới đóng, Tiêu Cố đánh thức Mễ Tình, tự đem túi lớn túi nhỏ đồ đạc dọn dẹp lại, bỏ vào trong xe.

Trung tâm mở cửa vào 8 rưỡi, nhưng mới sáu, bảy giờ, đám người đã rục rịch.

Khi Tiêu Cố ra khỏi bãi đỗ xe, anh tiện đường mua hai phần ăn sáng mang về. Đến 8 giờ, mấy đồng chí cảnh sát ở quảng trường đã tăng cường tuần tra.

Mễ Tình hơi phấn khích, cầm tay Tiêu Cố, dặn dò: “Showroom Bunny ở tầng hai, cứ đi vào thế này, chúng ta không đi thang máy, mà đi thang bộ.”

Tiêu Cố nhíu mày, nhìn cô, hỏi: “Anh phải vào với em á?” anh là một người đàn ông chân chính, tự nhiên chen chúc với đám đàn bà con gái vào mua sắm, cảnh tượng ấy đúng là rung động lòng người.

“Đương nhiên rồi!” Mễ Tình nói rất chắc chắn, “Anh bảo vệ em, biết đâu em chết trong đám người chen chúc thì sao? Chúng ta ở đây cả đêm, không thể ra về trắng tay được.”

“... Anh thấy chúng ta cứ xếp hàng đi, chẳng sao đâu.”

Mễ Tình nói: “Showroom bán ra số lượng có hạn, nhờ có người mua một lúc 100 túi thì sao?”

Tiêu Cố: “...”

Sau đó đi bán sỉ túi quà à?

Anh còn đang suy nghĩ, nhân viên đã mở cửa trung tâm. Đoàn người đợi đã lâu như tội phạm được thả tù, ồn ào náo động tràn vào.

Mễ Tình dường như làm theo bản năng, kéo Tiêu Cố xông vào trong.

Không biết có phải vì thấy mình không giành được thang máy, hay lo lắng vào thời khắc mấu chốt thang máy sẽ gặp trục trặc hay không, mà số người đi thang bộ như Mễ Tình cũng không ít.

Khi Mễ Tình kéo Tiêu Cố vọt lên tầng hai, đã có người xếp hàng trước showroom, nhưng hàng ngũ này di chuyển rất nhanh, đã có cô gái cầm túi quà từ trong đi ra.

Mễ Tình nhìn túi quà trong tay các cô, màu hồng, một túi lớn, chỗ tay cầm hình tai thỏ, cực cực đáng yêu.

Chưa hết mấy phút, đã đến phiên cô. Cô hào hứng bước vào, rút thẻ, nói như reo mừng: “Cho tôi hai túi quà, cảm ơn ạ!”

Nhân viên công tác không hề nhìn cô, một người phụ trách quẹt thẻ, một người lấy từ thùng đầy túi quà ra hai chiếc túi đưa cô.

Mễ Tình nhấc túi lên, nặng trĩu, Tiêu Cố nhìn cô cả người mềm nhũn, nhanh tay đón lấy túi quà trong tay cô: “Anh cầm cho.”

Hai người bước đến một băng ghế gần đó, Mễ Tình chờ không nổi nữa, muốn mở túi quà ngay. Cô chọn bừa một túi, mở túi ra.

Bên trong là một chiếc túi nữa, dùng ruy băng hồng nhặt cột thành nơ bướm, cô tháo nơ bướm, lấy hết quần áo bên trong ra.

Giống như đồ đã công bố trên website chính thức, có một chiếc áo khoác, một cái áo len, một chiếc chân váy, một bộ áo liền váy.

Áo khoác màu đào nhạt, dáng dài, Mễ Tình ước thử, áo qua đầu gối cô. Áo len và áo liền váy đều màu hồng, có tai thỏ trang trí. Mễ Tình đặc biệt sung sướng ở chỗ, trong túi vẫn còn quần yếm hình thỏ!

Cô hưng phấn đến nỗi suýt thốt lên: “Em rút được quần bán trong showroom! Cái quần yếm này em nhìn trúng từ lâu rồi!”

Tiêu Cố đứng một bên, nhàn nhạt nhìn: “À.”

Sự nhiệt tình của Mễ Tình không vì bị anh lạnh nhạt mà tắt mất, cô ôm một đống quần áo lớn, đi về phía toilet: “Em đi thay quần áo, anh đứng đây chờ em nhé.”

Tiêu Cố: “...”

Hơn mười phút sau, Mễ Tình mới từ toilet đi ra. Trên người cô đã thay quần áo trong túi, áo khoác ngoài màu đào nhạt, mặc trên người cô làm hai mắt Tiêu Cố sáng rực lên.

“Thế nào?” cô hào hứng chạy tới, xoay một vòng trước mặt Tiêu Cố.

Tiêu Cố nhìn cô, nói: “Được, không ngờ em còn hợp phong cách này.” Bình thường thấy Mễ Tình trắng trẻo dễ thương, không ngờ quần áo thực nữ thanh tân cũng hợp với cô.

Mễ Tình cười đắc ý: “Trước đây mẹ em từng nói, em là cái móc treo quần áo, mặc gì cũng đẹp.”

Tiêu Cố cười nhạt: “Mẹ khen em mà em cũng tin à?”

Mễ Tình: “...”

Sao lại không tin! Mẹ cô nói thật mà!

Tiêu Cố cất quần áo cũ của cô vào túi, dắt tay cô đi đến bãi đỗ xe: “Được rồi, về thôi, giăng co cả đêm rồi không mệt à?”

Mễ Tình vừa cầm túi quần áo, vừa nói: “Trước đây, túi quà của em đều do tài xế riêng mua hộ, chú ấy đến showroom trước giờ, cứ đến giờ là mua cho em.” nói đến đây, giọng cô trở nên phấn khích, “Đây là lần đầu tiên em tự mua túi quà, cảm giác thật kích thích, thú vị hơn trước đây nhiều.”

Tiêu Cố mỉm cười nói: “Nếu em nhìn lại dáng vẻ vừa rồi khi em giật túi quà, em sẽ không nghĩ như thế đâu.”

Mễ Tình bĩu môi: “Nhìn thế nào?”

Tiêu Cố nói: “Công chúa nhỏ hóa thân thành lưu manh đầu đường xó chợ, đáng tiếc anh không chụp ảnh lại.”

Mễ Tình: “...”

Cô mà là lưu manh, thì cũng là công chúa có khí chất lưu manh.

Bên ngoài trung tâm có không ít người chực xông vào trong, chen chúc khùng khiếp, Mễ Tình cố ý đi cửa sau, nhưng người vẫn đông.

Có không ít em gái hai tay hai túi quà, cười nói đi ra ngoài. Đi ngang qua một cửa hàng, Mễ Tình bỗng quay người hỏi Tiêu Cố: “Vừa nãy anh nhìn cô em kia hả?”

Tiêu Cố bối rối, nghi hoặc nhìn cô: “Cô nào?”

Mễ Tình nhú mày nói: “Lại còn giả bộ, em gái vừa đi tới ấy.”

Mễ Tình nhếch môi: “Vừa đi tới có cả một đám.”

“Chính là em gái ở giữa, cao gầy nhất, khí chất nhất!” Mễ Tình nói, hàng lông mày nhú lại, “Anh không thấy thì sao biết vừa nãy có một đám con gái đi qua?”

Tiêu Cố: “...”

Bởi vì mắt anh quá to chứ sao.

Nhưng Mễ Tình lại làm bộ dạng tức giận uất ức khi Tiêu Cố lén nhìn mấy cô em: “Mấy người đàn ông các anh đúng là không biết xấu hổ! Đã có bạn gái còn nhìn ngang liếc dọc!”

Tiêu Cố: “...”

Anh buông tay cô ra, ôm cô vào lòng, xoa xoa tóc cô: “Ngoan nào, về ngủ no một giấc, nghỉ ngơi cho tốt, ảo giác sẽ biến mất.”

Mễ Tình: “...”

49. Chương 47

Về đến nhà, Mễ Tình lên giường ngủ nguyên ngày. Hôm sau, cô bị Tiêu Cố bắt đến quán giúp đỡ.

Dịp Tết nguyên đán nên lượng khách tăng vọt, không biết giúp gì trong quán, cô đành trở về hàng ngũ nhân viên phục vụ.

Hai ngày này, gần như Tiêu Cố đều ở trong quán, Mễ Tình mang theo ấm trà không đi nấu nước, trừng mắt lườm anh: “Không phải nói cho em là bà chủ à? Cuối cùng vẫn làm em gái chạy nước.”

Tiêu Cố không đáp, chỉ cười xoa đầu cô.

Trong đại sảnh, một vị khách nữ kéo tay Thẩm Thi Thi, chép miệng, hướng Mễ Tình nói: “Aida, cô nhân viên kia có quan hệ gì với ông chủ Tiêu thế?”

Thẩm Thi Thi nương theo ánh mắt vị khách nọ, cười híp mắt: “à, đó là bạn gái ông chủ, bà chủ chuẩn mực đấy.”

Vị khách nữ lập tức ôm ngực, như thể chịu đả kích lớn về tâm hồn: “Ông chủ Tiêu có bạn gái sao?”

“Vâng ạ.” Thẩm Thi Thi cười, gật đầu, “Hai người đó rất ngọt ngào, ngược chết Thiên Thiên là chó độc thân.”

Vị khách nữ: “...”

Điều ấy, cô cảm nhận được thẩm thía.

Tiết Nguyên đán, không những lượng khách đến quán tăng nhanh, mà tình yêu của ông chủ với bà chủ cũng được lưu truyền với tốc độ bàn thờ.

Tết qua đi, Mễ Tình rốt cuộc cũng khôi phục việc cũ là dắt chó đi chơi, mỗi ngày chỉ cần đưa Cầu Đản ra ngoài, là coi như hoàn thành công việc.

Khi Tiêu Cố xử lý xong chuyện ở chi nhánh mới rồi về nhà, Mễ Tình đang mặc quần yếm tai thỏ trong phòng khách trên chó. Nghe tiếng mở cửa, cô quay đầu nhìn, thấy Tiêu Cố đi vào, trong tay còn cầm bông hoa hồng.

Mễ Tình trợn mắt nhìn, hỏi: “Cô em nào tặng hoa cho anh đây?”

Tiêu Cố khê cười, đưa hoa trong tay cho cô: “Cho em đó, mấy ngày nay chịu khổ rồi.”

Mễ Tình cúi đầu nhìn bông hoa hồng đỏ được gói cẩn thận, lại ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Cố: “Lợi dụng hoa để ban ơn phước à?”

Tiêu Cố giơ tay cốc nhẹ vào đầu cô: “Anh vừa mới mua ở cửa hàng hoa xong.”

“À.” Mễ Tình khê nhú mày, rồi lại bĩu môi nói, “Thật nhỏ mọn, người ta tặng hoa đều tặng cả bó, anh mới đưa một cành.”

Tiêu Cố cười, nói: “Đây là nhành hoa đẹp nhất trong cửa hàng rồi đấy.”

Mễ Tình bị anh chọc cười: “Đều là anh nghĩ ra cả, em đi cắm hoa đây.” cô lanh lợi hoạt bát chạy vào phòng ngủ, tìm một lọ thủy tinh, đổ nước rồi cắm cành hồng vào.

Đặt lọ thủy tinh lên bệ cửa sổ, cô lại hoạt bát chạy đến trước mặt Tiêu Cố, xoay một vòng: “Anh nhìn xem, hôm nay em có gì khác?”

Tiêu Cố đang chơi với Husky, nghe cô hỏi, động tác ngừng lại.

Lại nữa à?

Anh nhìn kĩ Mễ Tình mấy bận, vừa định há mồm nói, Mễ Tình đã cướp lời: “Anh thử nói em béo lên xem!”

Tiêu Cố bật cười, thử thăm dò: “Phấn mắt...”

Lông mày Mễ Tình giật giật.

“Vẫn là loại cũ!” Tiêu Cố nhìn sắc mặt cô, sửa lại lời nói.

Mễ Tình nhìn anh, tiếp tục chờ đáp án.

Tâm trạng Tiêu Cố như đang bị ép chơi tìm điểm khác nhau, không phải phấn mắt. Anh nhìn lại cô, cô liên tục xòe móng tay được tỉa nhọn... Móng tay?

Tiêu Cố cảm thấy cả thế giới như mở rộng ra, sáng bừng lên: “Em mới làm nails à?”

“Đúng rồi!” Mễ Tình phấn khích huơ huơ tay trước mặt Tiêu Cố, mười ngón xòe ra, “Có đẹp không?”

Mười ngón tay cô sơn màu hồng nhạt, đầu móng tay nạm đá thủy tinh tinh xảo, còn có đôi tai thỏ xinh xắn.

Tinh xảo nhỏ nhắn như vậy, phải mất mấy tiếng mới làm xong, Tiêu Cố vô cùng ca ngợi: “Ừ, rất đẹp.”

Được anh khen ngợi, Mễ Tình mỉm cười, khoác tay anh: “Đúng rồi đúng rồi, em cực cực thích, xé chiều hôm nay em mới đi làm xong, mất hơn hai tiếng!” cô nói đến đây, lại tưng mắt nhìn Tiêu Cố, “Bây giờ em không còn là nhân viên phục vụ nữa rồi, anh không bắt em cắt móng tay nữa chứ?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ừ, em thích thì cứ giữ lại đi.”

“A, tốt quá!” Mễ Tình lại tiếp tục xòe tay ngắm nghía.

Tiêu Cố hôn cô một cái, cúi đầu nhìn, hỏi: “Ngày mai anh đưa em đến Khải Thụy quốc tế.”

“Hả? Có chuyện gì ạ?”

“Mọi chuyện đều diễn ra như dự định của anh, chi nhánh mới ba tháng sau khai trương được rồi, bây giờ chúng ta có thể dọn đến Khải Thụy quốc tế ở, đỡ phải chạy tới chạy lui.”

“À..” Mễ Tình gật đầu, tuy sớm biết phải dọn đi, nhưng đến lúc này rồi, cô vẫn thấy tiếc nuối.

Như nhìn thấu suy nghĩ của cô, Tiêu Cố lại nói: “Một nửa số nhân viên ở tiệm chính sẽ đi qua đó, anh cũng để Thẩm Thi Thi đến chi nhánh mới, gần trường học của em ấy hơn.”

Nghe Tiêu Cố nói vậy, sự luyến tiếc của Mễ Tình giảm đi một nửa, lại nghĩ tới bồn tắm lớn ở bên kia, chút thương cảm còn lại cũng bay biến: “Bao giờ chúng ta chuyển sang đó?”

“Cuối tuần đi! Anh sẽ tìm công ty vệ sinh sang đó quét dọn lại một lượt. Còn nữa, đồ gia dụng bên kia cũng không nhiều, mai chúng ta đi sắm thêm.”

“Được, bốn cái rèm cửa phòng ngủ phải đổi thành màu hồng!”

Tiêu Cố: “...”

Thì ra cô vẫn nhớ vụ này..

Tiêu Cố hẹn công ty vệ sinh hôm sau đến dọn, buổi chiều anh đưa Mễ Tình đi siêu thị mua đồ.

Anh định đi xem đồ phòng bếp trước, nhưng lại bị Mễ Tình mạnh mẽ kéo đến tầng bán vải vóc: “Đi xem đồ trên giường đã.”

Tiêu Cố nghiêng ngẫm nhìn cô: “Đồ nào dùng trên giường cơ?”

“Chính là...” Mễ Tình ban đầu định nói chăn ga gối đệm, nhưng đột nhiên lại hiểu ra ý của Tiêu Cố. Mặt cô đỏ ửng, dừng bước nhìn anh: “Hay là đi mua đồ tẩy rửa trước đi, em mua bột tẩy trắng cho anh.”

Tiêu Cố cúi đầu, cười khẽ.

Nhân viên bán hàng thấy có khách tới, tiếp đón vô cùng nhiệt tình: “Hai vị khách đây muốn mua gì ạ?”

Mễ Tình nói: “Chăn ga gối đệm ạ.”

Người kia gật đầu, hỏi: “Là giường kết hôn ạ?”

Mặt Mễ Tình lại đỏ ửng: “Không, không phải đâu ạ.”

Tiêu Cố nhìn cô, mỉm cười. Cô gái bán hàng lại cảm thấy không có gì xấu hổ, dẫn hai người đến khu hàng hóa: “Bộ yên ương này bán rất chạy, nhìn rất tinh khôi, hoa được thêu tỉ mỉ, phần ren trang trí lại càng thêm ngọt ngào.”

Mễ Tình tỏ ý ghét bỏ: “Đỏ chói quá, có màu hồng không?”

“Có ạ.” người bán lại đưa hai người đi xem bộ khác, “Hệ liệt truyện cổ tích, in hình hoàng tử công chúa, tượng trưng cho tân hôn hạnh phúc, sống chung một nhà, áo gối in hoa lại thêm phần ý vị.”

Mễ Tình rất hài lòng, cô sờ mặt gối, rất mềm mại thư thái: “Bộ này rất đẹp, lấy bộ này đi!”

Tiêu Cố nhìn khuôn mặt hồng hào của cô, gật đầu.

Mua chăn ga xong, Mễ Tình lại mua rèm cửa sổ cùng màu. Xong xuôi, Tiêu Cố đẩy xe hàng đến chỗ mua đồ dùng trong bếp.

Khi chọn dao nữa, Mễ Tình đều lấy màu hồng nhạt. Tiêu Cố lo lắng trong nhà sẽ bị màu hồng nhạt chiếm giữ, nên vất hết óc bới móc: “Em nhìn cái bát này đi, có vết đen.”

Mễ Tình nhìn chỗ anh chỉ, quả thật có mấy vết đen nhỏ. Người bán hàng nhìn thấy, vội nói: “Cái này không ảnh hưởng đâu ạ, mấy ngày là hết.”

Tiêu Cố nói: “Đừng nói như kiểu để hết thế.”

Người bán hàng: “...”

Mễ Tình cũng ghét bỏ cái bát có vết đen, vì vậy bỏ lại, rồi lại chọn bộ khác, cũng... màu hồng.

Tiêu Cố: “...”

Buổi mua sắm này thắng lợi trở về, nhưng hơn nửa đồng đồ là màu hồng khiến Tiêu Cố không dám nhìn thẳng.

Về đến nhà đã gần năm giờ, Tiêu Cố xếp đồ đạc rồi bắt đầu nấu ăn. Mễ Tình vừa đứng bên làm trợ thủ, vừa liếc TV xem chương trình giải trí “Ngôi sao nổi tiếng.”

“Tứ huyện thượng đế 4 sắp công chiếu rồi!” Nhìn màn hình TV xuất hiện gương mặt Mạc Trần, Mễ Tình hưng phấn hét lên, “Mạc Thiên vương đẹp trai quá đi!”

Mễ Tình liếc một cái vào phòng khách, bỏ con dao xuống, “Mạc Trần rất đẹp trai à?”

“Điều đó mà cũng phải nói à.” Ánh mắt Mễ Tình tiếc nuối rời khỏi màn hình, “Bao giờ chiếu phim đó chúng ta đi xem đi!”

Tiêu Cố đặt hai tay lên vai cô, mạnh mẽ xoay cô lại đối mặt với mình: “Anh và Mạc Trần ai đẹp trai hơn??”

Mễ Tình đáp: “Mạc Trần là nam thần của em!”

“À.” Tiêu Cố cởi tạp dề trên người ra, “Thế em đi tìm nam thần nấu cơm cho em ăn nha.”

Mễ Tình: “...”

Cô tiến đến gần Tiêu Cố để lấy lòng, kéo cánh tay anh: “Đừng như vậy mà, hai người các anh phong cách khác nhau, mỗi người một vẻ.”

Hai cánh tay Tiêu Cố khoác trước ngực, dựa vào bàn thủy tinh nhìn cô như cười như không: “Nói đi, ai đẹp trai hơn nào?”

Mễ Tình: “...”

“Sao anh lại ngốc nghếch quá vậy, như cô em gái nào ấy!” Mễ Tình bắt măn ‘hừ’ một tiếng.

Tiêu Cố vẫn thờ ơ, như đang đợi câu trả lời.

Mễ Tình vẫn nhớ đến cơm tối, đành quyết tâm liều mạng, thỏa hiệp nói: “Cũng tại em quá điên cuồng hâm mộ mấy người nổi tiếng, khi đó...” cô nói đến đây giọng đột nhiên vút lên, gần từng chữ nói với Tiêu Cố, “Anh đẹp trai nhất! Được chưa?”

Tiêu Cố bỗng mỉm cười, đôi môi đẹp nhếch lên làm loạn lòng người.

Anh vươn tay xoa xoa đầu cô: “Ngoan.”

Mễ Tình: “...”

Anh đẩy tay Tiêu Cố ra, xụ mặt.

Hai gò má không nhịn được nóng lên.

Tiêu Cố làm cơm tối xong, Mễ Tình giúp anh bê thức ăn. Không chỉ có ba món mặn một món canh, Tiêu Cố còn dùng hoa quả mới mua hôm nay là một đĩa salad trái cây.

Salad trái cây không phải món gì hiếm lạ, nhưng chính tay Tiêu Cố làm Mễ Tình ngạc nhiên.

Vì anh dùng quả táo và cà chua bi làm hình thỏ.

“Trời ơi, đáng yêu quá đi!” Mễ Tình cầm một trái cà chua, dùng ngón tay chọc chọc vào con thỏ, “Sao anh làm được thế?”

Tiêu Cố nói: “So với điều khắc thực phẩm Trung Quốc quá phức tạp, làm hình con thỏ coi như cấp bậc nhập môn thôi.”

“Tiêu Cố, anh thật lợi hại!” Mễ Tình vô cùng yêu thích thỏ tảo và thỏ cà chua, không nỡ buông tay, cũng không nỡ ăn vào bụng.

Tiêu Cố cười với cô: “Anh thích nghe em khen anh đẹp trai cơ.”

Mễ Tình bật cười, thả lại thỏ cà chua vào bát, hai tay vòng qua eo anh: “Anh còn nhớ không, khi em vừa đến thành phố A, tiền bị trộm mất, việc không tìm được, khi đó em đã nói, ở cái chốn này đúng là không có cái gì tốt cả.” cô nói đến đây, khóe môi nâng lên, “Nhưng thật ra không phải như vậy, điều tốt đẹp nhất em gặp ở thành phố A này, chính là anh.”

50. Chương 48

Tim Tiêu Cố như bị bắn trúng, anh không kìm lòng được, cúi đầu hôn lên môi Mễ Tình.

Nhiệt độ cơ thể tăng lên, nụ hôn cũng cuồng nhiệt hơn, Mễ Tình áp vào lồng ngực nóng bỏng của anh, nghiêng đầu thở hổn hển: “Ăn trước đi đã, ăn ăn.”

Tiêu Cố cũng thở phì phò, anh lại cọ xát môi Mễ Tình, đáp: “Được.”

Trong phòng, không khí ái muội còn chưa tản bớt đi, hai người im lặng ăn cơm. Ăn xong, cả hai cùng rửa bát, Mễ Tình lau sạch bát, rồi muốn trốn chạy: “Em đi tắm trước nha.”

Tiêu Cố xoay người thuận tay nắm tay cô, cười: “Cùng nhau?”

Mễ Tình: “...”

Tiêu Cố dường như càng ngày càng không biết xấu hổ!

Tiêu Cố giả vờ không nhìn thấy sắc mặt đỏ như cà chua của cô, bụm miệng: “Bồn tắm trong phòng ngủ chứa được hai người đấy.”

Mễ Tình: “...”

Cô cựa ra khỏi vòng ôm như xiềng xích của Tiêu Cố, xông lên tầng hai như mũi tên rời cung.

Nhưng cuối cùng vẫn không tránh được móng vuốt của sói xám.

Sáng hôm sau, Mễ Tình đương nhiên phải nằm ỉ dưỡng thương, Tiêu Cố làm đồ ăn sáng xong, gọi cô mãi mà cô vẫn không chịu đứng lên.

“Ăn sáng cũng không tha thiết à?” Tiêu Cố nói. Anh nhìn Mễ Tình nằm bẹp, “Không dậy thì anh hôn em đấy.”

“Ồ...” Mễ Tình kéo chăn lên, che khuất nửa mặt, chỉ để lại đôi mắt chớp chớp nhìn anh, “Thế thì anh ghi âm nhạc chuông báo thức cho em đi.”

Âm thanh của cô xuyên qua lớp chăn dày, nghe hơi nhiều, nhưng Tiêu Cố vẫn nghe rõ ràng, “Ghi âm nhạc chuông báo thức á?”

“Vâng.” Mễ Tình lần mò tìm điện thoại dưới gối, ấn trên màn hình mấy cái, “Anh nói ‘Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.’ đi”.

Tiêu Cố: “...”

Anh nhìn điện thoại trước mặt, trầm mặc một lúc, vẫn mở miệng: “Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.”

Mễ Tình ghi âm xong, nghe lại một lần, cười nói với Tiêu Cố: “Nghe thế này giọng của anh càng thêm nam tính, ui chao....”

Tiêu Cố không để ý đến cô, lật lật chăn: “Giờ em dậy được chưa nào?”

Mễ Tình lại nhấn trên màn hình mấy cái, kẻ điện thoại di động sát mặt anh: “Anh nói tiếp câu ‘Công chúa nhỏ, ngủ ngon’ đi, em thích nghe mấy lời cực thâm tình như thế.”

Tiêu Cố: “...”

Anh cúi người, ghé sát tai Mễ Tình, trầm giọng nói: “Câu này mỗi tối anh có thể tự mình nói với em, đảm bảo cực thâm tình.”

Mặt Mễ Tình sát hơi thở mập mờ ấy, lập tức đỏ lựng.

Tiêu Cố rất hài lòng: “Vẫn chưa chịu dậy à?”

Mễ Tình bắt đầu dĩ bỏ ra từ trong chăn ấm: “Khá hơn rồi ạ, em thế này không biết tại ai nữa.”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy, cúi đầu cười: “Bữa sáng xong xuôi rồi, em rửa mặt rồi xuống ăn ngay nhé, anh phải ra ngoài, em cứ ở nhà chơi, buổi trưa anh đón em.”

“A..” Mễ Tình rề rà mặc quần áo, Tiêu Cố đi tới cửa rồi, lại vòng lại hôn cô một cái.

Mễ Tình ăn sáng xong dọn bàn sạch sẽ, không còn việc gì nữa. Tiêu Cố cũng đi rồi, cô liền lấy điện thoại ra lên mạng.

Trong mục ‘Bạn bè’, Thẩm Thi Thi cập nhật trạng thái mới, nói về phim điện ảnh mới của Mạc Trấn, ‘Tử huyết thượng đế 4’, Mễ Tình thấy, hào hứng nhắn tin cho Thẩm Thi Thi: “Hôm qua chị đã xem trailer ‘Tử huyết thượng đế 4’ rồi, cảm giác bác sĩ Cao Sâm càng ngày càng đẹp trai ~ bao giờ chiếu phim cùng đi xem không?”

Thẩm Thi Thi: [khóc lớn]

Mễ Tình:?? Làm sao vậy?

Thẩm Thi Thi: Vừa này Cố Tín cũng thấy trạng thái của em trong mục ‘Bạn bè’, anh ấy hình như đang tức giận [khóc lớn]

Mễ Tình: ... Vì sao?

Thẩm Thi Thi: Anh ấy hỏi em, nam minh tinh ai đẹp trai nhất em trả lời là Mạc Thiên vương ()

Mễ Tình: ... Đứa nhỏ ngốc nghếch này..

Thẩm Thi Thi: [khóc lớn] em quên mất anh ấy cũng là ngôi sao nam QAQ

Thẩm Thi Thi: Anh ấy lại nhắn tin cho em này!

Thẩm Thi Thi: [hình ảnh]

Mễ Tình mở ảnh Thẩm Thi Thi gửi ra, là ảnh chụp màn hình điện thoại, Cố Tín gửi cho em ấy tin nhắn, nội dung như sau:

Nói, ai đẹp trai nhất?

Mễ Tình: “...”

Cố Tín và Tiêu Cố chắc chắn là anh em tốt! ...

Thẩm Thi Thi: Em vừa nhắn lại, chọn Cố cực đẹp trai, anh ấy rất hài lòng! Em cũng xóa trạng thái đi rồi ~Mễ Tình: “...”

Thẩm Thi Thi chắc bị Cố Tín ăn vào bụng rồi. Cô nghĩ đến mấy chuyện tối qua, cảm thấy.... Mình cũng bị Tiêu Cố ăn rồi.

Cô bĩu môi, nói chuyện khác: “Đạo này quán thể nào rồi?”

Thắm Thi Thi đáp: Vẫn bận rộn như trước, à không, từ sau khi chị đi còn bận hơn nữa, ông chủ Tiêu không tuyển thêm người mới.

Mề Tình: Cố lên (^ ^)

Thắm Thi Thi: Em cứ nghĩ ông chủ Tiêu yêu đương rồi tính cách sẽ tốt lên, nhưng hóa ra anh ấy vẫn thích sàm soi bọn em [mỉm cười] anh ấy có gì bất mãn à? [mỉm cười]

Mề Tình: ...

Không đúng, cô cảm thấy anh rất bình thường.

Thắm Thi Thi: Nói thật, ông chủ Tiêu độc miệng vô cùng, chị phải chịu thiệt để nhường anh ấy rồi

Mề Tình: Thực ra, chị cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc chia tay, nhưng mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt ấy, chị lại cảm giác mình có thể kiên trì thêm một khoảng thời gian nữa

Thắm Thi Thi: ...

Thắm Thi Thi: Ảnh chụp màn hình √ đã được gửi đến ông chủ Tiêu ^ _ ^

Mề Tình:

Giữa người với người, sự tín nhiệm cơ bản nhất cũng không có.

Trò chuyện một chút đã tới trưa, Tiêu Cố lái xe đưa cô về hoa viên Nam thành ăn trưa, Tiêu Cố hẹn công ty vệ sinh vào ba ngày sau, nên hai ngày này hai người vẫn ở đây, tiện dọn chút đồ đạc.

Mề Tình khác với Tiêu Cố, cô mang rất nhiều quần áo đi, chỉ chứa một bộ ở bên ngoài, còn lại để hết vào vali.

Hai ngày này, cô chỉ có việc đưa chó đi và xếp hành lý, vào một cái qua mau.

Hôm sau, mọi thứ cần mang đi đã được đóng gói trong vali. Mề Tình dắt chó xong, vốn định chờ Tiêu Cố trở về, cùng anh chuyển đến Khải Thụy quốc tế ở, nhưng vừa mới tới cửa khu, đã thấy một chiếc ô tô đen đỗ ở đó.

Chiếc xe này cô chưa thấy bao giờ, cô mở to mắt nhìn, thầm nghĩ chắc của nhà hàng xóm, Vậy mà chưa đến cầu thang, cửa chiếc ô tô đen mở ra, hai người đàn ông mặc tây trang đen xuống xe.

Hai người kia đều cơ bắp, mặc tây trang đen vô cùng khí thế.

Lông mày Mề Tình nhíu lại, diễn hắc y nhân à?

Husky bất an sủa bọn họ, Mề Tình kéo xích chó, toan mang nó đi vòng qua đường khác. Cô vô thức cảm thấy, không nên dính líu gì đến hai người này.

Vậy mà vừa mới quay đầu, hai người mặc đồ đen đã bước nhanh tới chỗ cô, gọi: “Đại tiểu thư.”

Mề Tình sững sốt, mắt nháy nháy.

Đại tiểu thư? Gọi cô?

Trong lòng dâng lên một dự cảm không lành, cô kéo Husky lùi về sau, định chạy đi, hai người đàn ông đã vọt ra trước cô chặn đường đi.

Husky tỏ vẻ lợi hại, nhưng hai người làm như không thấy nó, nhìn chăm chăm Mề Tình: “Chủ tịch bảo chúng tôi đến đón cô về nhà.”

Mề Tình bây giờ mới nhận ra, đây là người do bố cô phái tới, về phần vì sao bọn họ tìm được cô, bây giờ cô chưa có thời gian nghĩ đến. Cô lùi về sau, nhìn hai người đó: “Mấy anh là ai? Tôi không biết các anh.”

Hai người đứng bất động, thẳng tắp như núi: “Đại tiểu thư, xin hãy về gặp chủ tịch với chúng tôi.”

Mề Tình cơ bản là đã ở chung với Tiêu Cố, tùy tiện quen rồi, bây giờ nghe gọi ‘Đại tiểu thư’, cô không quen lắm.

Hai người vẫn thấy cô không phản ứng, bước lên một bước, Mễ Tình lớn tiếng hét: “Mấy anh đừng tới gần tôi! Tôi báo cảnh sát đây!”

Hai người nhìn nhau một cái rồi vẫn bước lên.

“Gâu gâu gâu!” Husky chắn trước người Mễ Tình, điên cuồng sủa hai người đàn ông, hai người dừng lại theo bản năng.

Mễ Tình biết Husky là con chó nhát gan, ngay cả Toy Poodle cũng không đánh được! Điều vô giương oai thế này rất nhanh sẽ lộ tẩy, chạy nhanh là thượng sách.

Nhưng hai tên kia rất cao lớn, chắn đường cô đi. Mễ Tình mím môi, chợt nghe một trong hai tên khinh thường nói: “Một con Husky bọ mà cũng đòi chơi à?”

Mễ Tình: “...”

Cô miệng cộp gan thỏ quát hai tên kia: “Husky thì sao! Husky có thể chinh phục Châu Nam Cực đây!”

“Gâu gâu!” Husky càng khí thế hơn.

Dường như sợ tiếng chó sủa sẽ đánh động đến người ngoài, hai tên kia mạnh bạo: “Nếu đại tiểu thư không muốn đi theo chúng tôi, chúng tôi chỉ còn cách cưỡng chế đưa cô đi.”

“Các người..” Mễ Tình chưa nói xong, đã bị hai tên kia nhanh chóng bắt lên xe.

“Rầm” một tiếng cửa xe đóng, Mễ Tình giằng giàng muốn ra mở cửa, lại bị một tên chế trụ: “Đại tiểu thư tốt nhất đừng có lộn xộn, cô bị thương chỗ nào sẽ không ổn đâu.”

Mễ Tình mở miệng định cắn tên kia, xe bỗng phanh kít lại, động tác cắn người của Mễ Tình làm cô bị sặc nước bọt.

Husky hướng về phía ô tô sủa không ngừng, xe đã lái đi rồi nhưng nó vẫn chạy theo.

Xe chạy thẳng ra khỏi cổng hoa viên Nam thành, đi về hướng thành phố C.

51. Chương 49

Khi Tiêu Cố về, anh thấy Husky được bảo vệ khu nhà buộc ngoài cổng.

Anh dừng xe, mở cửa đi xuống: “Thiên Thiên, sao mày lại ở đây?”

Husky thấy anh thì sủa không ngừng, bảo vệ từ phòng ra ngoài, nói với anh: “Vừa nãy, chó của cháu đuổi theo một chiếc ô tô màu đen, bác sợ nó chạy đến lối cho người đi bộ nên đành buộc nó ở đây. Cháu biết không, con chó này khôn lắm, mãi bác mới buộc nó lại được đây.”

Tiêu Cố nhíu mày, ngồi xổm xuống, trấn an xoa đầu Husky: “Xảy ra chuyện gì thế? Mễ Tình đâu rồi?”

“Gâu gâu!” Husky sủa to, chân mày Tiêu Cố nhíu lại.

Mễ Tình sẽ không để Thiên Thiên một mình ở ngoài, nhất định đã xảy ra chuyện gì rồi. Anh đứng lên, nhìn người bảo vệ, hỏi: “Chiếc ô tô kia màu đen à? Bác có biết của ai không?”

Bảo vệ lắc đầu đáp: “Bác chưa thấy bao giờ, chắc không phải của dân ở đây.”

Tiêu Cố cau mày ngẫm nghĩ, bác bảo vệ lại nói: “Chuyện này lạ lắm nhé, chó sẽ không tự nhiên sủa dữ dội như thế. Buổi sáng bác thấy bạn gái cháu dắt chó về, nhưng không được bao lâu, con chó đã đuổi theo xe.”

“Bạn gái cháu đâu rồi à?”

“Bác không thấy cô ấy, bây giờ nghĩ lại, nói không chừng cô ấy đi trên chiếc xe đó rồi.”

Tiêu Cố mím môi thành đường thẳng, anh trầm mặc một lát, nói: “Cháu biết rồi, cảm ơn bác.”

Anh cời xích Husky, đưa nó lên xe, lái vào tiểu khu.

Khi lên cầu thang, anh lấy điện thoại gọi cho Mễ Tình, trạng thái đối phương là tắt máy. Anh nhú mày, bước nhanh hơn lên tầng bảy, lấy chìa khóa mở cửa.

Trong phòng trống không vẫn như khi anh rời đi. Anh cúi đầu nhìn chỗ cửa, không có giày của Mễ Tình.

Điện thoại trên tay bỗng reo vang, Tiêu Cố giật mình, lập tức nhận điện.

“Chào anh, cho hỏi anh là Tiêu tiên sinh ạ?”

Một giọng nam xa lạ làm lòng Tiêu Cố chùng xuống, khi điện thoại reo lên, anh còn tưởng là Mễ Tình.

Anh hít một hơi, thấp giọng nói: “Là tôi.”

“Chào anh Tiêu tiên sinh, chúng tôi là công ty vệ sinh, bây giờ chuẩn bị đến dọn nhà anh, nên gọi điện xác nhận một chút ạ.”

Tiêu Cố nhìn mấy cái vali lớn trong phòng khách, mím môi: “Thật ngại quá, hôm nay tôi có chút việc bận, sẽ hẹn lại các anh hôm khác nhé.”

“À, được ạ, vậy anh liên lạc trong hai ngày tới nhé.”

“Tôi biết rồi.” Tiêu Cố cúp điện thoại, anh lại gọi cho Mễ Tình, cô vẫn tắt máy.

Anh siết chặt điện thoại trong tay, hít thật sâu, kiềm chế bất an nôn nóng trong lòng, gọi cho Cố Tín một cuộc.

Cố Tín bây giờ đang ở trong studio sửa lời nhạc, cảm giác được điện thoại rung trong túi, cậu vốn định tắt máy, nhưng thấy tên Tiêu Cố, vẫn nhận cuộc gọi: “Anh...”

“Không thấy Mễ Tình đâu cả.”

Cố Tín mới nói một từ đã bị Tiêu Cố ngắt lời. Khí áp thấp quanh Tiêu Cố truyền qua loa đổ ập vào người Cố Tín, cậu hơi ngạc nhiên, nhẹ giọng: “À? Đại tiểu thư chơi đùa chán chê với anh rồi, nên bây giờ không cần nữa sao?”

“Anh không có hứng đùa với em.”

Khí áp thấp quanh người Tiêu Cố lại ập vào người Cố Tín, Cố Tín thở hắt ra, nói: “Em chỉ muốn điều hòa lại bầu không khí thôi mà, hơn nữa bạn gái anh mất tích, phải báo cảnh sát chứ, cô ấy đâu có ở chỗ em.”

“Anh đang nghi ngờ cô ấy bị người nhà đưa đi, bảo vệ nhìn thấy chiếc xe ô tô đen.”

Lông mày Cố Tín giật giật: “Nếu người nhà đưa đi thì anh gấp làm gì?”

Tiêu Cố cau mày: “Em không biết à, cô ấy đào hôn nên bỏ nhà đi.”

Cố Tín: “...”

Đúng là không ai nói với cậu thật.

Loa lại vang lên giọng nói trầm thấp của Tiêu Cố: “Em giúp anh hỏi Chu Nghi Nhiên, xem cậu ấy có tin tức gì không.”

Cố Tín đồng ý: “Vâng, để em gọi cho cậu ấy, anh đừng nóng vội, nếu bị người nhà bắt đi thì không có gì nguy hiểm đâu, sợ nhất là anh không còn gặp lại cô ấy nữa.”

Lông mi Tiêu Cố giật giật, âm thanh càng chùng xuống: “Em có tin anh tung hết mọi hình ảnh bắt nhả thời trẻ trâu của em lên mạng không?”

Cố Tín: “...”

“Rồi rồi, em sợ anh rồi, bây giờ em lập tức gọi Chu Nghi Nhiên, anh chờ điện thoại của em nhé.”

“Ừ,” Tiêu Cố cầm chặt điện thoại, ngồi phịch xuống ghế salon, Husky đến gần anh, dùng người cọ vào chân anh, “Au au...”

Tiêu Cố khom lưng xoa đầu nó, nhẹ giọng: “Yên tâm đi, không có việc gì cả.”

Không bao lâu, Cố Tín gọi điện, Tiêu Cố lập tức nghe: “Thế nào rồi?”

Cố Tín nói: “Anh ta cũng không biết, anh ta mới gọi hỏi Hoắc Lệ. Hoắc Lệ cũng chẳng biết gì.”

Nói xong, Tiêu Cố vẫn chưa có được câu trả lời thuyết phục, nhưng cậu cảm nhận tâm trạng Tiêu Cố đang bị đè nén: “Anh đừng lo lắng quá, Mễ Tình không có thù với ai, toàn người nhà cả, Chu Nghi Nhiên bảo chiều nay anh ấy sẽ về thành phố C một chuyến.”

Tiêu Cố nghe đến đó, con người có chút biến hóa.

Ở bên kia, Mễ Tình bị hai người đàn ông bắt đi, chở thẳng đến thành phố C.

Điện thoại của cô đã bị thu mất, khi đi qua trạm thu thuế, cô định giả vờ đi vệ sinh rồi chuồn mất, ai ngờ hai tên kia ném cho cô hai chữ: “Nhịn đi.”

Mễ Tình: “...”

Đến cửa nhà, Mễ Tình bị áp giải xuống xe một cách hung bạo, cô cau mày hất tay hai tên kia ra, nhìn chăm chăm: “Được rồi, tôi tự đi, đến nơi này còn sợ tôi trốn mất à.”

Người đàn ông làm tư thế ‘mời’, Mễ Tình đi hai bước, rồi chuyển hướng phóng đi.

Tên kia bước một bước túm cô lại.

Mễ Tình: “...”

“Đại tiểu thư, cửa ở hướng này.”

Một tên quy củ nói, Mễ tình mấp máy môi, cười: “Haha, tôi thử phản ứng của anh thôi mà.”

Cô nói xong lại xoay người, lần này cô chưa bước được bước nào, đã bị tên thứ hai cản lại: “Đại tiểu thư thấy khả năng phản ứng của chúng tôi thế nào?”

Mễ Tình cười khan, ngoan ngoãn bước đến cửa.

Người mở cửa là dì giúp việc đã làm ở Mễ gia nhiều năm. Dì thấy Mễ Tình, kinh ngạc: “Trời ơi, đại tiểu thư, cô về rồi!” dì ấy vừa nói vừa quay người lại, hô to, “Lão gia, phu nhân, đại tiểu thư đã trở về!”

Mễ Tình bây giờ như con vẹt, chỉ có thể bước vào. Bố Mễ và mẹ Mễ nghe được lời của dì Vương, cũng xuống tầng.

Mễ Tình nhìn bố mẹ đi song song, mỉm cười: “Bố, mẹ.”

Mẹ Mễ đã lâu không thấy con gái, bây giờ thấy rồi, kích động đến nỗi vành mắt đỏ lên: “Tình Tình, con rốt cuộc đã về rồi. Con không biết thời gian qua mẹ lo lắng thế nào đâu.” Mẹ Mễ vừa nói vừa đi đến trước mặt Mễ Tình, kéo tay con nhìn con mấy lần, thấy cô không gầy đi, coi như cũng vui vẻ, chỉ hơi để ý một chút, “Tình Tình, vừa qua con ở đâu thế? Sống có tốt không?”

Mễ Tình nhìn dáng vẻ của mẹ cũng hơi áy náy, cô ôm mẹ, an ủi: “Con không sao, con sống tốt lắm.”

“Hừ, sống tốt à?” Bố Mễ cười lạnh, cắt đứt khung cảnh mẹ con gặp nhau cảm động. Ông chấp tay đi đến trước mặt Mễ Tình, nghiêm mặt nói, “Con đã từng nghĩ bố mẹ có sống tốt hay không không?”

Mễ Tình cau mũi quay đi, bố mẹ ở nhà có người giúp việc, sao sống không tốt chứ.

Bố Mễ thấy cô không đáp, lại nói tiếp: “Bây giờ con trở về rồi, tối nay lập tức đi gặp mặt lão Tam Tổng gia. Mấy tháng nay con không lộ diện, người khác còn nghĩ con bệnh chết mất rồi đấy!”

“A, sao ông lại ăn nói kiểu thế.” Mẹ Mễ lườm bố Mễ, lại kéo tay Mễ Tình. Mễ Tình bỏ tay ra khỏi tay mẹ, nhìn bố, nói: “Bố bắt con về chỉ vì chuyện này thôi à? Trong nhà túng thiếu quá nên bố không đợi được nữa, muốn bán con gái đi rồi à?”

“Con!”

Bố Mễ tức giận, giơ tay định tát cô, bị mẹ Mễ ngăn lại: “Có chuyện thì nói rõ ràng, không nên động tay động chân, cả bố lẫn con đều thật là, không nói chuyện bình thường được à?”

“Hừ.” Bố Mễ bực dọc hạ tay xuống, lại chấp ra đằng sau. Mễ Tình quay một bên, lạnh lùng không nói gì.

Mẹ Mễ bảo hai người đàn ông mặc tây trang đưa Mễ Tình về đi ra ngoài, lại nói với dì Vương: “Dì đi ngâm trà đi, rồi bưng điểm tâm trong bếp lên.”

“Vâng ạ, thưa phu nhân.” dì giúp việc gạt đầu, lập tức xuống bếp.

Mẹ Mễ kéo tay Mễ Tình, cười nói: “Tình Tình, con ăn cơm trưa chưa? Bây giờ không còn sớm nữa, con ăn chút gì cho no bụng, buổi tối mẹ bảo dì làm cho con mấy món ngon ngon.”

Bà vừa nói vừa nháy mắt với bố Mễ, bố Mễ đen mặt ngồi xuống sofa phòng khách.

Mẹ Mễ kéo Mễ Tình, cũng đi tới sofa: “Hai bố con có gì khúc mắc thì nói hết ra nào.”

Mễ Tình nghe đến đó, xoay đầu hỏi mẹ: “Mẹ, mẹ biết thừa tính bố mà, lời của con ông ấy đâu có nghe?”

“Đó là bởi vì mấy lời con nói quá vớ vẩn.” Bố Mễ tiếp lời nhanh chóng.

Mễ Tình bắt đầu bực bội, cãi lại: “Cái gì gọi là không vớ vẩn? Gả con cho một người đàn ông con còn không nhớ tên thì không vớ vẩn à? Con thật không hiểu nổi, con có đủ tay chân, mặt mũi cũng chẳng xấu xí, sao bố cứ sợ không ai thèm lấy con thế??”

“Gả con đi cũng chia thành gả mỗi tốt và mỗi không tốt. Lão Tam Tổng gia tính cách trầm ổn, năng lực xuất chúng, mặt mũi tuấn tú lịch sự, con bất mãn cái gì?”

“Chẳng có gì bất mãn cả, dù anh ấy tốt đến đâu con cũng không thích.”

“Tình cảm có thể để từ từ vun đắp, sau khi kết hôn, tình cảm vợ chồng sẽ tăng mạnh, cái này không phải vấn đề.”

Mễ Tình bị cách nói của bố làm cho cáu giận, cô mỉm cười: “Thế thì cái gì mới là vấn đề đây? Bố có muốn cùng người bố không yêu đầu ấp tay gối không, bắt con như thế không phải quá ác độc à?”

Trong phòng khách bỗng im lặng lạ lùng, bố Mễ tức giận đập bàn: “Mày xem, mày lẩn lộn bên ngoài một thời gian mà ăn nói đã không biết xấu hổ như thế rồi!”

Mễ Tình lườm: “Thế mà bố gọi là không biết xấu hổ sao? Vậy chẳng nhẽ sau khi kết hôn không làm mấy chuyện đó à?”

“Mày...”

Bố Mễ cạn lời trong giây lát, mẹ Mễ vỗ vỗ lưng ông, giúp ông thở dễ hơn, lại nhìn Mễ Tình: “Tình Tình, lời của con quả thật... hơi thô lỗ. Bố con dạo này sức khỏe không tốt, con đừng chọc giận bố con.”

Mễ Tình nhú mày, lẩm bẩm: “Ông ấy không bắt con gả cho tên Tổng gì đó thì con chọc giận ông ấy làm gì?”

Bố Mễ hít một hơi thật sâu, nhìn Mễ Tình nói: “Đừng nghĩ bố không biết, có phải mày thích thằng Chu Nghi Nhiên không? Bố nói cho mày biết, mày với nó không có khả năng!”

Mễ Tình lập tức đỡ người ra, vì sao bố cô lại biết... lẽ nào trước đây cô biểu hiện rõ ràng lắm à...

Bố Mễ thấy cô không nói gì, cảm thấy mình nói trúng tim đen cô, lạnh lùng ‘hừ’ một tiếng: “Thằng nhóc Chu Nghi Nhiên này quả thật không tệ, nhưng nó không hợp với con đâu.”

Mễ Tình quay đầu đi, rồi quay lại cười nói với bố: “Ai nói cho bố biết con thích Chu Nghi Nhiên thế? Không lừa bố đâu, con có bạn trai rồi.”

Bố Mễ và mẹ Mễ đều kinh ngạc, mẹ Mễ nhú mày hỏi cô: “Tình Tình, bao giờ bạn trai con ra mắt bố mẹ đây? Là con cái nhà ai thế?”

Mễ Tình nói: “Là con của dì Cố, có thể coi là họ hàng của Cố Trân, Cố Bảo ạ.”

Bố Mễ cau mày suy nghĩ, tìm ra chút manh mối: “Con nói Cố Niệm à?” nếu ông nhớ không nhầm, thì Cố lão gia chỉ có một đứa con gái như thế. Ông nghĩ đến đây, mày nhúu lại, “Năm đó Cố Niệm cùng một người đàn ông chạy đến thành phố A, khiến cho gia đình suýt nữa đoạn tuyệt quan hệ với bà ấy, sao con có thể dính líu tới con trai bà ta?”

Mễ Tình bởi mấy lời của bố mà không vui, cô nhúu mày, nói với bố: “Bây giờ bố nói cũng chẳng kịp nữa, con mang thai con của anh ấy rồi!”

52. Chương 50

EDIT BY CHERYL CHEN

Lời Mễ Tình vang lên trong phòng khách, từng từ từng chữ đều rất có khí phách.

Bố Mễ và mẹ Mễ không phản ứng kịp, ngẩn tò te, dì giúp việc đang bê đồ ăn lên cũng đứng sững người ngay tại chỗ.

Mễ Tình vừa nãy chỉ là nhanh miệng nên bịa chuyện, bây giờ thấy phản ứng mọi người thế này, cảm giác sai sai.

Mẹ Mễ giật mình, không nói nên lời, nhưng bố Mễ lại nhúu mày, gào rít lên: “Ngu ngốc!”

Mẹ Mễ thấy tình hình căng thẳng, kéo tay Mễ Tình: “Tình Tình, con có biết mình đang nói gì không?”

Mễ Tình mấp má môi, nếu đã lỡ nói rồi thì phải giả vờ đến cùng! Cô cầm tay mẹ, nhìn bà nói: “Mẹ ơi, con ở thành phố A bao lâu nay đều là anh ấy chăm sóc con, anh ấy đối xử với con rất tốt, bọn con cứ vậy mà ở cùng nhau thôi.”

“Ở cùng nhau?” Bố Mễ tức giận, cười lạnh, “Có thai trước khi cưới, mày đúng là không biết liêm sỉ!”

Cô cắn môi, vừa nãy không cảm thấy thẹn, bây giờ đã không còn liêm sỉ. Cô ôm miệng, quyết định nói: “Việc đã đến nước này, Tổng gia cũng không ưng con nữa, con và Tiêu Cố vốn định kết hôn, không bằng bây giờ làm luôn.”

“Con dự định kết hôn, bố đã đồng ý chưa?” Bố Mễ tức đến nỗi run người, ông tiến lên muốn đánh Mễ Tình nhưng bị mẹ Mễ ngăn lại.

Bố Mễ hít một hơi thật sâu, hạ tay xuống, nhìn Mễ Tình nói: “Được, con nói con có thai đúng không? Bây giờ bố lập tức gọi cho dì Từ, để dì kiểm tra cho con.”

Mễ Tình lơ vờ, nhìn bố đang lấy điện thoại bấm số, vội cản ông lại: “Từ từ đã, dì Từ là ai ạ?”

Bố Mễ cười, gằn giọng: “Ra ngoài hơn hai tháng, không những mang thai mà còn mất trĩ nữa à?”

Mễ Tình: “...”

Chắc chắn bố cô còn xem phim thần tượng nhiều hơn cô.

“Từ Viện, trưởng khoa sản bệnh viện thành phố.”

Bố Mễ vừa nói, đầu kia điện thoại đã nghe, Mễ Tình nhanh cản lại: “Đừng bố ơi, con vừa mới mang thai, có thể chưa khám ra được đâu.”

Bố Mễ lườm cô, cười lạnh: “Sao thế, con còn nhạy hơn cả thiết bị y tế cơ à? Bệnh viện không khám ra mà con cảm giác được sao?”

“Con... đây là linh cảm của người mẹ!”

Bố Mễ ‘à’ một tiếng, không thèm để ý đến cô, hẹn thời gian với Từ Viện, cúp điện thoại: “Sáng mai sẽ đưa con đi, hôm nay con ở nhà đi, đừng có bước chân ra ngoài!”

Bố Mẹ giải quyết dứt khoát, Mẹ Tình bị ép về phòng. Dì giúp việc đưa đồ ăn và trà đến phòng cô cũng lui ra ngoài.

Mẹ Tình ngây người trong phòng, nhìn khắp căn phòng một lúc.

Căn phòng này vẫn như trước, ngay cả bụi cũng không có một hạt, nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó khác.

Cô nằm xuống giường, vuốt vuốt nó. SIM điện thoại đã bị lấy ra, trong phòng không có cả Wifi, cô có điện thoại thì ích gì? Laptop thì chỉ chơi được mỗi tú lơ khơ!

Ai da.

Cô hơi phiền muộn trở mình, vô thức nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ.

Cô về thế này, chắc Tiêu Cố sẽ rất lo, không biết anh có đi tìm cô không. Còn có Cửu Đản nữa, bị bỏ lại bên ngoài, có chạy mất không? Nghe nói nhiều chó đi lạc sẽ bị bắt đi giết thịt...

Mẹ Tình rùng mình, dùng sức lắc đầu.

Cô nằm trên giường như con cá chết, bò dậy ăn chút gì. Mai cô có thể ra ngoài rồi, hay là tìm cơ hội trốn tiếp?

Cơm tối là do dì Minh bưng lên phòng cô, Mẹ Tình cười híp mắt, kéo tay dì, ngọt ngào gọi: “Dì Minh.”

Dì Minh run rẩy, rút tay về: “Đại tiểu thư có việc gì cứ sai bảo, đừng nói như thế.”

Mẹ Tình vẫn nhìn dì, cười: “Dì Minh, cháu biết mà, dì rất thương cháu.”

Dì Minh nghe cô nói vậy, nhanh chóng nêu lập trường: “Tiểu thư, lão gia chưa nguôi giận chuyện cô trốn nhà đi đâu, dì không thể giúp cháu trốn đi được.”

Mẹ Tình cười nói: “Dì nói gì thế, cháu có định trốn đâu.”, cô mở to mắt hỏi: “Cháu muốn hỏi là, xé chiều hôm nay có ai tới tìm cháu không?”

Dì Minh do dự một chút rồi nói: “Có.”

Mắt Mẹ Tình sáng rực: “Ai thế ạ?”

“Tiểu thiếu gia họ Chu, gọi điện thoại hỏi tin tức cháu.”

“À, là anh ấy sao.” Ánh mắt Mẹ Tình nhuộm màu ảm đạm. Dì Minh suy tư một hồi rồi nhìn cô nói: “Đại tiểu thư, cháu đừng trách dì nhiều chuyện. Mấy lời hôm nay cháu nói với lão gia, phu nhân đều là thật à? Cháu thực sự...”

Dì nhìn thoáng qua bụng dưới Mẹ Tình, mấy lời tiếp theo chưa cần nói cô cũng biết.

Mẹ Tình sờ bụng theo bản năng, cười: “Đương nhiên là thật ạ.”

Tiêu Cố từng nói cô tăng cân, hình như là thật rồi, cô cảm giác trên bụng toàn thịt.

Đáy lòng Mẹ Tình dâng lên một nỗi chua xót.

Dì Minh nhú mày, không nói nữa, ra khỏi phòng.

Mẹ Tình ăn xong cơm tối, lại rơi vào sầu não, nhưng cô mơ hồ nghe thấy tiếng từ tầng dưới. Cô đến gần cửa, kê tai nghe, ngẩn ngơ thấy giọng nói Hoắc Lệ,

Lần trước nhờ Hoắc Lệ cô mới trốn được, lần này nói không chừng có thể gỡ mảnh khóc cũ!

Cô không chờ được nữa, vội mở cửa, quả nhiên thấy Hoắc Lệ đứng dưới tầng.

“Hoắc Lệ –!” Cô triu mến gọi, định chạy xuống trao cho cô ấy một cái ôm ấm áp, bỗng bố cô đi xuống từ thư phòng.

Mẹ Tình đang vui thích bỗng dừng lại, bố Mẹ ngăn đầu lườm cô, đi tới phòng khách: “Hoắc Lệ à, hôm nay Mẹ Tình không khỏe, không tiếp cháu được rồi, hôm nào cháu lại đến nhé!”

Nghe vậy, Hoắc Lệ cũng không thể chai mặt mà ở lại, cô ngẩng đầu nhìn Mễ Tình, cười nói với bố Mễ: “Nếu vậy cháu không quấy rầy nữa, hôm khác sang thăm chú Mễ ạ.”

Mễ Tình trơ mắt nhìn cô ấy ra ngoài, dì Minh đóng cửa lại.

Mễ Tình nín thở trong lòng, nhìn bố nói: “Sao lại nói con không khỏe ạ?”

Bố Mễ bật cười: “Con đang mang thai mà, cơ thể sao thoải mái được?”

Mễ Tình: “...”

Cô mấp máy môi, về phòng.

Hôm nay cứ vậy đã, còn ngày mai nữa mà, cô không tin ngày mai cô không tìm được cơ hội chạy trốn.

Buổi tối, cô tắm rửa thật sớm, nằm trong ổ chăn thấy buồn ngủ, nhưng ngáy người nửa tiếng vẫn không ngủ được,

Cô nhìn điện thoại trên bàn trang điểm, nhấn mở một đoạn ghi âm.

“Công chúa nhỏ, dậy thôi nào.”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính của Tiêu Cố vang vang, Mễ Tình nghe mấy lần, cảm thấy càng không ngủ nổi.

Khi đó, vì sao lại không ghi âm đoạn ‘Công chúa nhỏ, ngủ ngon’ nhỉ!

Âm thanh Tiêu Cố lặp đi lặp lại, Mễ Tình nghe đến nổi đỏ mắt.

Đêm qua cô còn rúc trong lòng Tiêu Cố. Trên người anh có mùi hương nhẹ nhàng khoan khoái, rất thoải mái, còn có lồng ngực nóng rực, nhịp tim của anh làm cô an lòng.

Mễ Tình dụi mắt, tắt máy.

Một buổi tối cô không ngủ được, sáng sớm, dì Minh gõ cửa phòng cô. Cô phiền não ném gối ôm ra cửa: “Chuyện gì thế?”

Dì Minh ở ngoài cửa nói: “Đại tiểu thư, sáng sớm nay cô có hẹn ở bệnh viện, nên dậy rồi.”

Một câu nói kéo Mễ Tình về thực tế, mắt cô nhìn xung quanh, xoa mái tóc rối bời: “Cháu biết rồi.”

Cô rửa mặt xong, chọn một chiếc áo choàng Bunny — bộ mà vị khách nữ hồi xưa nói cô không mua nổi trong tiệm Xuyên xuyên. Thay quần áo xong, cô xuống nhà, ngồi xuống bàn ăn sáng.

Bố Mễ và mẹ Mễ đã ở đây, thấy cô xuống, bố Mễ mở miệng nói: “Hôm nay bố và mẹ đưa con đi khám.”

Tay Mễ Tình đang quét sốt hạt dẻ lên bánh mì nướng bỗng khựng lại, ngẩng đầu cười ảm áp: “Bố, bố bận rộn như thế, con với mẹ đi là được rồi.”

Bố Mễ nói: “Không sao, có chuyện gì quan trọng hơn chuyện con mang thai chứ? Việc công ty bố đã giao phó xong, con không cần để ý.”

Mễ Tình: “...”

Quả nhiên sau lần trốn chạy bất lương kia, cô bị quản cực chặt. Xem ra hôm nay muốn chạy trốn cũng không dễ gì.

Mễ Tình cắn bánh mì nướng, suy tính cách khác.

Nếu bây giờ không trốn được, ít nhất cũng phải liên lạc được với Tiêu Cố, để anh đi tìm cô.

Ăn sáng xong, bố mẹ Mễ một trái một phải đưa Mễ Tình lên xe, ngồi hai bên cô. Mễ Tình nghĩ đến cảnh cảnh sát áp giải tội phạm cũng thế này đây.

Thành phố C không lớn bằng thành phố A, xe từ Mễ gia chạy tới bệnh viện thành phố mất không quá nhiều thời gian. Xuống xe xong, bố Mễ mẹ Mễ vẫn theo sát cô không hề hở, Mễ Tình còn phát hiện, hai tên bắt cô về kia cũng đi theo, xem ra cơ hội đào tẩu rất xa vời.

Vì đã hẹn trước nên cô không cần đăng kí, bị đưa thẳng đến phòng của dì Từ.

Trong căn phòng nhỏ chỉ có Mễ Tình và bác sĩ Từ. Bác sĩ Từ cười nói: “Cô nghe bố cháu nói, cháu mang thai, có thật không vậy?”

Muốn lừa được người khác thì trước hết phải lừa chính mình, Mễ Tình kiên định đáp: “Thật ạ.”

Bác sĩ Từ cười: “Mặc kệ thật hay giả, kiểm tra xong sẽ rõ.”

Lười Mễ Tình đảo qua môi, nhìn dì Từ thăm dò: “Có lẽ nào mới mang thai không tra được ra không ạ?”

Bác sĩ Từ đáp: “Kiểm tra không ra được thì sao cháu biết mình mang thai?”

“Trực giác của người mẹ ạ?”

Bác sĩ Từ cười, viết đơn xét nghiệm cho Mễ Tình: “Cháu đi thử máu đi.”

Nghe thấy ‘thử máu’, Mễ Tình cau mặt, cô cầm tay bác sĩ Từ, khẩn cầu nhìn dì ấy: “Dì Từ, từ nhỏ đến giờ dì hiểu cháu nhất, dì có nhãn tâm nhìn một đôi uyên ương bị chia rẽ không?”

Bác sĩ Từ ngược mắt nhìn cô, hỏi: “Cháu muốn nói gì?”

Mễ Tình mở to mắt: “Kết quả xét nghiệm, có thể làm giả không ạ?”

Bác sĩ Từ chớp mắt, hỏi: “Cháu muốn dì giúp cháu lừa gạt bố mẹ à?”

“Không ạ không ạ, không phải lừa gạt, mà là lời nói dối mang thiện ý. Hơn nữa bây giờ đứa trẻ không có, nhưng muốn có là có mà!”

Bác sĩ Từ cười, viết tiếp: “Xin lỗi, việc này dì không giúp được cháu.”

Mễ Tình mấp máy môi, lại cầm tay dì: “Dì cho cháu mượn điện thoại một chút được không ạ?”

Bác sĩ Từ gác bút, nhìn cô không nói lời nào.

Mễ Tình giải thích: “Điện thoại cháu hỏng rồi, nhưng hôm nay cháu có hẹn với một người bạn, cháu muốn liên lạc với cô ấy, nếu cô ấy không gọi được cho cháu sẽ rất lo lắng.”

Dì Từ trầm mặc rồi lấy điện thoại từ túi áo trắng ra, đưa cho cô.

“Cháu cảm ơn ạ!” Mễ Tình phấn kích, số điện thoại Tiêu Cố cô đã nhớ như in, cô ấn một dãy số đã khắc vào đầu, lẳng lặng đợi đường dây được nối.

Nhưng một giọng nữ máy móc truyền đến từ đâu bên kia: “Xin lỗi, người bạn muốn gọi đã tắt máy...”

Mễ Tình: “...”

Mẹ nó, Tiêu Cố có ý gì! Bây giờ tắt máy muốn vứt bỏ cô à!

Cô cúp điện thoại, chưa từ bỏ ý định, gọi lại lần nữa, vẫn giọng nói tương tự, cùng câu “Xin lỗi, người bạn muốn gọi đã tắt máy.”

Mễ Tình “bộp” để điện thoại lên bàn.

Bác sĩ Từ nhìn điện thoại rồi cất vào túi áo, nói với Mễ Tình: “Chuyện này thật không phải dì không muốn giúp cháu.”

Mấy tờ giấy xét nghiệm này làm xong, phải đợi kết quả rất lâu. Cô vốn nghĩ bố cô sốt ruột, không biết hôm nay ông ăn phải cái gì mà rất kiên nhẫn.

Bác sĩ Từ cầm kết quả xét nghiệm đi ra, cả ba người đều khần trương đứng bật dậy.

“Thế nào?” Mẹ Mễ hỏi bác sĩ Từ.

Bác sĩ Từ liếc mắt với Mễ Tình, nói với mẹ Mễ: “Đúng là có thai thật.”

Mễ Tình sửng sốt, suýt nữa nhào tới gửi cho bác sĩ Từ nụ hôn gió.

Tuy dì vừa cự tuyệt cô, nhưng rốt cuộc vẫn ở bên cạnh cô!

Dì ấy đứng cùng chiến tuyến với cô!

Mẽ Tình mừng khắp khởi, mặt héch lên trời. Bố Mẽ sắc mặt không tốt nổi, siết chặt nắm đấm, nhìn Mẽ Tình: “Không nghĩ rằng con thật sự làm ra chuyện này! Nếu lộ ra ngoài bố biết chui xuống lỗ nẻ nào đây!”

Mẽ Tình mím môi, nói: “Con đã nói rồi mà, con và Tiêu Cố vốn muốn tiến tới hôn nhân, có con cũng chẳng có gì lạ?”

“Con!” Bố Mẽ tức đỏ mặt, ông hít một hơi thật sâu, quát, “Con nghĩ có thai là áp chế được bố à? Con đi bỏ đứa bé này đi!”

“Bác muốn phá hủy con của cháu ạ?”

Giọng Tiêu Cố đột nhiên vang lên, Mẽ Tình bối rối, nhìn theo hướng âm thanh phát ra.

Tiêu Cố đứng ngược sáng, đi tới.

Anh mặc âu phục.

53. Chương 51

EDIT BY CHERYL CHEN

Đây là lần đầu tiên Mẽ Tình thấy Tiêu Cố mặc trang phục nghiêm chỉnh như vậy, cả người tây trang đen, cực đẹp trai... nhưng cũng giống xã hội đen.

Cô ngây ngốc trong chốc lát, rồi tỉnh cơn mơ đi tới cạnh Tiêu Cố, ngẩng đầu nhìn anh: “Sao anh lại ở đây?”, ăn mặc lại như thế.

Tiêu Cố nhìn kĩ cô một lần, như để xác định xem cô có bị thương không: “Em không sao chứ?”

Mẽ Tình lắc đầu, Tiêu Cố khẽ cười như thổi phào nhẹ nhõm, vuốt ve mái tóc mềm mại của cô.

Bố Mẽ kéo vai Mẽ Tình, cau mày hỏi: “Người này là ai thế?”

Con người Mẽ Tình động đậy, đáp: “Là bố của đứa trẻ trong bụng con ạ.”

Tiêu Cố bình tĩnh nhìn cô, chưa nói, mặt bố mẹ Mẽ cứng lại.

Bố Mẽ kéo Mẽ Tình ra đằng sau, rồi bước lên trước một bước, nhìn Tiêu Cố hỏi: “Cháu là con trai Cố Niệm à?”

Tiêu Cố nói: “Vâng ạ.”

Bố Mẽ cười lạnh, trong giọng nói mang theo sự đùa cợt chế giễu: “Cố Niệm dạy con trai như thế à? Không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, cũng không biết liêm sỉ.”

Lông mày Tiêu Cố nín lại, Mẽ Tình đã không nhịn được mà sấn sổ: “Bố à, dì Cố đã qua đời rồi, bố không tích nổi chút khẩu đức à!”

Khóe miệng bố Mẽ giật giật, nuốt lời định nói vào trong họng.

Cố Niệm và ông có chút giao tình. Bà ấy là người học rộng, hiểu lễ nghĩa, dịu dàng động lòng người. Nhiều người đồng trang lứa với họ rất quý mến bà ấy.

Khi đó vì muốn chiếm được nụ cười của bà ấy, bao nhiêu cậu ấm hao tổn tâm tư, nhưng ai ngờ, Cố Niệm sẽ chạy trốn cùng một người đàn ông lỗ mãng. Cố lão gia vì quá tức giận, nên đã buông lời muốn đoạn tuyệt với Cố Niệm.

Cuối cùng quan hệ giữa Cố Niệm và Cố gia không đổ vỡ, không ai biết điều này, nhưng từ đó về sau, không ai còn thấy Cố Niệm nữa.

Không nghĩ rằng đã qua nhiều năm, một lần nghe được tin tức của người xưa, thì đã là tin báo tử.

Đáy lòng bố Mễ dâng lên sự xúc động, nét mặt mẹ Mễ cũng toát ra vẻ buồn rầu. Bà và Cố Niệm giao tình không coi là sâu đậm, nhưng trong lòng bà luôn khâm phục Cố Niệm. Cuộc đời của bọn họ, đừng nói gì đến yêu đương tự do, ngay cả hôn nhân cũng do người lớn làm chủ, khi đó, bà nghe tin Cố Niệm bỏ nhà đến thành phố A, không những kinh ngạc, mà còn mơ ước mình cũng có dũng khí như vậy.

Cho đến khi bà biết tin Mễ Tình đào hôn, tâm trạng bà rất phức tạp, bà thấy phảng phất trên người con gái mình có bóng dáng Cố Niệm năm ấy.

Bà còn hoài nghi, có lẽ do bà quá khâm phục Cố Niệm, nên mới gửi gắm vào Mễ Tình, nuôi dưỡng cô trở nên thế này.

Trong hành lang yên ắng một lúc, bố Mễ tức giận nói: “Cậu đi ra đây với tôi.”

Lời này ông nói với Tiêu Cố. Tiêu Cố vỗ đầu Mễ Tình như trấn án, rồi đi theo ông ra chỗ khác. Mễ Tình thấy hai tên mặc đồ đen cũng đi theo, giật mình trong lòng: “Xi, đây là bệnh viện, mấy anh văn minh một chút đi!”

Ba chọi một, nhìn thế nào cũng là Tiêu Cố chịu thiệt!

Mẹ Mễ kéo tay Mễ Tình, nói với cô: “Chuyện của đàn ông cứ để bọn họ nói, con đứng đây đợi cho mẹ.”

Mễ Tình lộ mặt nhăn nhó, người bị đánh không phải người đàn ông của mẹ, mẹ không xót là đúng rồi.

Mẹ Mễ kéo cô ngồi xuống, nhìn cô hỏi: “Con trai dì Cố tên là gì?”

Mễ Tình nói: “Tiêu Cố, chữ ‘Cố’ trong ‘không quay đầu.’”

Cô vẫn nhớ rõ, Tiêu Cố đã nói với cô như thế.

Mâu quang mẹ Mễ khẽ động, bà hơi trầm mặc, xoa đầu Mễ Tình nói: “Nói cho mẹ nghe đi, cậu ấy là người thế nào.”

Nói đến việc khen ngợi bạn trai của mình, Mễ Tình lập tức tỉnh táo tinh thần: “Anh ấy nấu ăn cực ngon, con kể cho mẹ này, Úc thị còn không mời được anh ấy đâu!”

Mẹ Mễ thấy dáng vẻ con gái, bật cười: “Cậu ấy là đầu bếp à?”

“Cũng không hẳn, dù anh ấy học nấu ăn ở Pháp, nhưng khi về anh ấy lại tiếp quản tiệm Xuyên Xuyên của bố, mẹ không biết đâu, việc buôn bán trong tiệm rất tốt, gần đây còn mở chi nhánh mới nữa!”

Mẹ Mễ cười hỏi: “Còn gì không?”

“Còn có... à, thành tích của anh ấy cực tốt, anh ấy tốt nghiệp Đại học Hoàng gia, là sinh viên xuất sắc, nói tiếng Anh còn lưu loát hơn con.” Mễ Tình không biết nghĩ gì mà cười haha.

Mẹ Mễ trầm ngâm rồi hỏi: “Cậu ấy đối tốt với con không?”

“Đương nhiên rồi ạ!” Mễ Tình quay đầu nhìn mẹ, cầm tay bà, nói, “Mẹ, mẹ yên tâm đi, anh ấy đối xử rất tốt với con, anh ấy chịu được tính cách của con, lại còn đẹp trai nữa!”

Cô không tin, bằng gương mặt đẹp trai ngồi ngồi kia, Tiêu Cố không thuyết phục được mẹ cô.

Mẹ Mễ cúi đầu cười, không nói gì. Con gái bà tính cách ra sao, bà rõ nhất, Mễ Tình dù lớn rồi nhưng vẫn chưa trưởng thành, rất trẻ con, không phải người nào cũng chịu được.

Nếu Mễ Tình có thể ở chung với cậu ấy lâu như thế, thể hiện cậu ấy có đủ kiên trì để bao dung cho Mễ Tình.

Nhưng không biết, sự kiên trì này có thể đến bao giờ.

Bà nghĩ đến đây, kéo tay Mễ Tình khuyên bảo: “Tình Tình, mẹ không ép con gả cho người con không yêu, nhưng nếu con thực sự muốn lâu dài với Tiêu Cố, con không thể cứ tùy hứng như thế, mọi việc trước khi làm hãy nghĩ cho đối phương đã.”

Mễ Tình gật đầu đáp: “Con biết rồi ạ.”

Ở bên kia, bố Mễ và Tiêu Cố đang nói chuyện với tư cách hai người đàn ông.

Bố Mễ nhìn Tiêu Cố, ánh mắt chứa sự trào phúng: “Tiêu tiên sinh có phải luôn tùy tiện thế không? Quen ai hai, ba tháng đã lên giường?”

Tiêu Cố mím môi mỏng, nhìn ông, đáp: “Trước khi kết hôn mà đã phát triển đến bước này, đúng là do cháu thiếu suy nghĩ, nhưng cháu sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn với hành vi của mình, nếu bác đồng ý, cháu có thể đưa Mễ Tình đi đăng kí ngay chiều nay.”

Bố Mễ bật cười: “Há miệng chờ sung hay thế nhỉ, bình thường vẫn thế à?”

Tiêu Cố cụp mắt: “Dù bác có tin hay không, cháu vẫn nói, Mễ Tình là người phụ nữ duy nhất của cháu.”

Bố Mễ trầm mặc nhìn anh, rồi nói: “Chuyện này không còn cách nào kiểm chứng được, mặc kệ cậu nói thế nào, tôi sẽ không gả con gái cho người phóng túng như cậu. Không biết Mễ Tình đã nói cho cậu nghe chưa, nó có hôn ước với Tổng gia.”

Tiêu Cố đáp: “Hôm nay cháu tới đây để chào hỏi bác một tiếng, bây giờ cháu đã đến tuổi lập gia đình. Ông ngoại cháu mời bác và dì Mễ đến nhà cháu một chuyến, để sắp xếp hôn sự của cháu và Mễ Tình ạ.”

Bố Mễ híp mắt, bình tĩnh nhìn anh. Tiêu Cố nói: “Cháu biết, bác muốn lập hôn ước giữa Mễ Tình và Tổng gia để tìm cho cô ấy một người có thể xử lí công việc của Mễ thị, cháu có thể gánh vác được.”

Bố Mễ trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Vậy thì sao? Lão Tam Tổng gia chúng tôi cũng là thanh niên tuấn kiệt, tài năng xuất chúng, ngay cả mặt mũi cũng không thua gì cậu, cậu có gì tốt hơn nó, để tôi chọn cậu mà không chọn nó?”

Tiêu Cố hơi mím môi, khẽ cười: “Cháu tốt hơn cậu ấy ở một điểm, cháu yêu Mễ Tình.”

Mễ Tình vẫn ngồi trên ghế với mẹ, lo lắng cho Tiêu Cố. Nghe được tiếng bước chân, cô lập tức đứng lên, thấy Tiêu Cố chậm rãi đi tới.

Cô chạy thật nhanh, kéo Tiêu Cố quan sát một lượt: “Bố em không đánh anh chứ?”

Tiêu Cố mím môi: “Bố em đánh được anh à?”

Mễ Tình nhìn gương mặt rầm thối của anh, nhin không được ném cho anh một ánh mắt của vợ nhỏ.

Bố Mễ đi qua hai người đang liếc mắt đưa tình, trầm giọng nói: “Đi thôi.”

Mễ Tình lập tức nín tay Tiêu Cố, nhích lại gần anh. Tiêu Cố cười nhìn cô, xoa đầu cô: “Đi đến Cố gia.”

“Cố gia á?” Mễ Tình nghi hoặc nhìn anh.

“Ừ.” Tiêu Cố chỉ gật đầu, không giải thích gì nhiều. Mễ Tình còn đang mông lung như trong sương mù, đã bị anh kéo đi.

Xe Cố gia và xe Mễ gia đều đỗ ở dưới bệnh viện, Tiêu Cố kéo Mễ Tình định để cô ngồi xe của mình nhưng bị bố Mễ cản lại. Ông nhìn Mễ Tình, vẫn là khuôn mặt đen sì: “Con ngồi xe của nhà đi.”

Mễ Tình ôm lấy Tiêu Cố không muốn buông, bố Mễ nhìn cô như thế, cảm thấy muốn ném luôn cái mặt mo này đi.

Tiêu Cố cười, nhẹ nhàng nắm tay Mễ Tình: “Bác Mễ, bác cứ yên tâm, cháu sẽ không đưa Mễ Tình đi trốn đâu.”

Bố Mễ vẫn cố ý không cho, mẹ Mễ không nỡ, cản bố Mễ lại: “Được rồi, thanh niên người ta nói lời yêu đương, ông cũng đừng tham gia náo nhiệt.”

Bố Mễ giật khóe mắt, bị nhét vào trong xe.

Tiêu Cố để Mễ Tình lên xe trước rồi mới đến mình.

Sau khi cửa xe đóng lại, anh mới lộ ra vẻ mệt mỏi, dùng tay đè huyết thái dương. Mễ Tình thấy thế, giúp anh xoa bóp: “Anh làm sao thế, mệt lắm à?”

“Ừ...” Tiêu Cố tiện miệng nói, nhưng lại nhớ ra, nghiêng đầu hỏi cô, “Em thực sự mang thai à?”

Mễ Tình cười haha, biểu cảm giao hoạt. Cô hạ giọng, thì thầm bên tai Tiêu Cố: “Dĩ nhiên không phải rồi, em mua chuộc bác sĩ, để cô ấy giúp em nói dối, có thông minh không?”

Tiêu Cố mở to mắt, nhìn cô ngẫm nghĩ, rồi gõ vào trán cô.

Mễ Tình che trán, hỏi Tiêu Cố: “Sao tự nhiên hôm nay anh lại xuất hiện ở bệnh viện?”

Tiêu Cố nói: “Không phải trùng hợp đâu, anh nhờ người ta hỏi thăm tin tức.”

“À,” Mễ Tình gạt đầu, lại bắt đầu tính sổ, “Hôm nay em ở bệnh viện, khó lắm mới tìm được cơ hội gọi điện cho anh, anh lại tắt điện thoại, nói đi, vì sao tắt máy, có phải muốn thẳng tay vứt bỏ em không?”

Tiêu Cố nghe cô nói vậy, móc điện thoại ra, ấn một cái, màn hình không lên.

“Hết pin.” anh tìm ở trên xe một cục sạc, cắm vào điện thoại, tiện tay đè nút mở máy, “Chiều hôm qua sau khi anh đến thành phố C vẫn bận rộn đến tận bây giờ, chưa ngủ phút nào, sao rảnh đến nỗi đi xem điện thoại chứ.”

Sau khi khởi động lại điện thoại, quả nhiên hiện ra hai cuộc gọi nhỡ. Mễ Tình nhìn màn hình, nói: “Chính là số của vị bác sĩ kia, em mượn điện thoại dì ấy gọi cho anh, dì ấy tốt thật.”

Cô nói xong, lấy điện thoại Tiêu Cố, bắt đầu viết tin nhắn: “Lại nói tiếp, vừa nãy không có cơ hội cảm ơn dì ấy, bây giờ gửi tin nhắn mới được.”

Cô gửi tin nhắn cảm ơn, chưa bao lâu, bác sĩ Từ đã trả lời.

Mễ Tình nhìn tin nhắn dì gửi, tay cứng đờ, điện thoại rơi thẳng xuống.

“Sao thế?” Tiêu Cố nghi ngờ nhìn cô, nhặt điện thoại lên.

Cuộc đối thoại trên màn hình đập vào mắt.

“Không cần cảm ơn đâu, dì đâu có giúp cháu, cháu mang thai thật mà.”

54. Chương 52

EDIT BY CHERYL CHEN

Động tác nhặt điện thoại của Tiêu Cố khựng lại, rồi anh ung dung để sang một bên.

Không khí yên lặng trong xe hơi nặng nề, Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn Mễ Tình xộc xệch trong gió, ho khan một tiếng rồi nói: “Nếu đã mang thai rồi, thì... đổi mặt hiện thực đi!”

Mễ Tình: “...”

Cô giật khóe miệng, bắt cánh tay Tiêu Cố: “Tiêu Cố, có phải anh cố ý không?”

Khi cô và Tiêu Cố làm có sử dụng biện pháp an toàn, nhưng có lúc quá đột ngột, nên không kịp lo lắng mấy thứ này. Bây giờ nghĩ lại, nói không chừng Tiêu Cố đã sớm lập mưu.

Tiêu Cố bắt đầu cười, cảm thấy vô tội: “Đương nhiên không phải anh cố ý, anh chưa hề nghĩ đến việc để em làm mẹ trước khi cưới. Nhưng có lúc, em cũng hiểu mà, không kìm lòng nổi.”

Mễ Tình: “...”

Cô không hiểu!

Tiêu Cố ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc cô: “Nếu thật sự có con rồi thì làm hôn lễ sớm đi thôi, nếu không... em không mặc được áo cưới xinh đẹp rồi.”

Trong khoảng thời gian ngắn, Mễ Tình không tiếp thu được ý kiến này, cô cau mày, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Tiêu Cố: “Mang thai rất khổ! Sinh con rất đau!”

Cô là công chúa nhỏ, công chúa nhỏ không muốn sinh con!

Tiêu Cố cười khẽ một tiếng, nhìn cô nói: “Chịu đựng một chút, mười tháng qua rất mau, chúng ta chỉ sinh một đứa thôi có được không?”

“Bây giờ nói sinh một đứa, sau này nó lớn lên đòi em trai em gái thì sao?”

“Vậy thì nuôi chó mèo.” Tiêu Cố lạnh lợi nói.

Mễ Tình thấy ý này rất tốt.

Tiêu Cố tiếp tục dỗ cô: “Tuy lúc mang thai rất vất vả, nhưng chờ khi đứa trẻ ra đời rồi, em sẽ được chơi đùa với nó.”

Mễ Tình ‘ah’ t cái tiếng: “Em chơi hay ai chơi chứ.”

Tiêu Cố buồn bực cười, Mễ Tình cảm giác được ngực anh khẽ động, ngược mắt lên nhìn: “Anh thích trẻ con lắm à?”

“Không thích.” Tiêu Cố không chút suy nghĩ mà trả lời, khóe miệng Mễ Tình khẽ trễ xuống, lại nghe anh nói tiếp, “Nhưng đứa bé của chúng ta, anh có thể bắt đắc dĩ thích.”

“Haha, không phải miễn cưỡng, em có thể bỏ nó đi.” Mễ Tình lườm anh.

“Em thử xem.” Tiêu Cố nghiêm túc hơn, nói xong, lại hạ giọng, “Đừng nói lời như thế, con nghe được đấy.”

“Thật á?” Mễ Tình ngạc nhiên, lại ho nhẹ, “Anh nói dối! Đứa bé bây giờ còn chưa thành hình!”

Tiêu Cố cười nói: “Nói chung nếu mẹ nói những lời như thế, đứa bé sẽ rất buồn.”

Mễ Tình khinh thường quệt môi, nhưng không nói gì nữa.

Đứa bé này dù ngoài dự liệu của cô, nhưng bây giờ lại có, như một viên thuốc an thần với cô. Cô tin rằng bố cô sẽ không bắt cô phá nó đi, có sự ràng buộc của đứa trẻ, chuyện của cô và Tiêu Cố đã được định sẵn.

Bây giờ cô có muốn gả vào Tống gia, Tống gia cũng sẽ không chứa một đứa con mang thai con người khác.

“Bác sĩ đã kê thuốc cho em chưa?” Tiêu Cố nghĩ đến việc này, hỏi

Mễ Tình nói: “À, có rồi, may mà vừa nãy không ném đi.” cô lấy từ túi xách ra đồng thuốc bác sĩ Từ kê cho, một ít vitamin B11 và một ít canxi.

Tiêu Cố cầm thuốc nhìn một lúc, thả lại trong túi: “Mỗi ngày nhớ uống thuốc đúng giờ, ba tháng đầu đứa bé chưa ổn định, em phải cẩn thận đó.”

Mễ Tình nói: “À, anh học rộng hiểu sâu thật, bác sĩ Tiêu.”

Tiêu Cố nhin không được néo mặt cô, khóe miệng treo một nụ cười yếu ớt.

Tài xế ngồi trước nhìn cặp uyên ương liếc mắt đưa tình, lái thẳng xe về nhà.

Tiêu Cố xuống xe trước, rồi vòng sang bên kia mở cửa xe Mễ Tình, dắt cô ra. Mễ Tình cao ngạo khoác cánh tay anh, cười: “Tiêu công công, bồi ai gia vào nhà.”

Tiêu Cố: “...”

Sao từ trước anh không phát hiện ra công chúa nhỏ đáng yêu như thế.

Bố Mễ đi đằng trước nhìn hai người, nhin không được mà mắng: “Bọn thần kinh!”

Mẹ Mễ: “...”

Tiêu Cố nhú mày với Mễ Tình, đáng vẻ như cười như không. Mễ Tình ‘hừ’ một tiếng: “Có thần kinh cũng tại anh í!”

Tiêu Cố cười cầm tay cô, mười ngón tay đan vào nhau, cùng nhau vào nhà.

Bố Mễ và mẹ Mễ vào bàn việc gia đình, người giúp việc Cố gia đã sớm đứng ở cửa, bây giờ đang nhiệt tình mời họ vào nhà.

Hôm nay người Cố gia tới rất đông đủ, ngoại trừ Cố lão gia tự mình chủ trì, mấy đứa nhỏ cũng tới, Cố Tín cũng ở đây.

Mễ Tình ngạc nhiên nhìn Cố Tín, theo Tiêu Cố vào trong.

“Chị họ.” Cố Tín như cười như không gọi cô. Mễ Tình chịu không nổi, quay mặt đi.

Cố lão gia đang tiếp bố mẹ Mễ, Mễ Tình lặng lẽ hỏi Cố Tín ngồi bên: “Sao cả cậu cũng tới thế?”

Cố Tín cũng lặng lẽ đáp lại cô: “Em tới giúp đỡ anh họ lâm trận, chị không thấy bọn họ đều ở cùng một phe à?”

Cậu nói thế, Mễ Tình đành xem xét lại người trong phòng.

Cố lão gia có ba con trai một con gái, hôm nay mấy chú bác không tới, nhưng con gái tới đông đủ. Không chỉ có Cố Trân Cố Bảo, mà Cố Miện con trưởng cũng có mặt. Mễ Tình phân tích thật nhanh dòng họ Cố, Cố Trân Cố Bảo tuy có giữ chức vụ ở Cố thị, nhưng người giữ quyền quản lý là Cố Miện.

Tiêu Cố đột nhiên về nhà, đối với họ chắc chắn có khúc mắc. Cố Miện không thể cùng phe với họ, Cố Trân Cố Bảo coi như là trung lập, tranh thủ lôi kéo còn có thể dụ được...

“Đang nghĩ gì thế?” Tiêu Cố hỏi.

Mễ Tình bật thốt: “Cửu Long đoạt châu.”

Tiêu Cố ngạc nhiên rồi cúi đầu cười khẽ, anh hiểu cô muốn nói gì.

“Không cần lo lắng, từ hôm qua đến hôm nay, tình huống nào cần nắm giữ anh đều biết.” Tiêu Cố kéo cô đi tới chỗ Cố lão gia, gọi, “Ông ngoại.”

Mễ Tình cũng theo đuôi, ngọt ngào gọi: “Cháu chào ông ạ.”

Lông mi bố Mễ rung rung: “Người còn chưa già, gọi bảy bà cái gì thế?”

Ông ngoại Cố nghe rất vui tai: “Đều là chuyện sớm muộn cả.” Ông đứng dậy, nhìn Mễ Tình hỏi, “Ông nghe nói cháu có thai rồi?”

“Vâng ạ.” Mễ Tình trả lời, giọng chắc nịch, bố Mễ hừ lạnh.

Cố lão gia quay lại, nhìn bố Mễ nói: “Nếu đã có con thì việc này phải làm sớm một chút, đỡ bị người đời chê cười.”

Bố Mễ định đáp, bây giờ cũng bị chê cười đủ rồi, nhưng Cố lão gia là bậc trưởng bối, ông không thể không biết sợ như vậy, đành nói: “Đứa bé này cháu không còn gì phải nói, nhưng nhà cháu và có hôn ước với Tổng gia, cháu không có mặt mũi nào để đi gặp họ.”

Tiêu Cố nói: “Chuyện này cháu sẽ đi nói rõ ràng với họ.”

Bố Mễ cười lạnh: “Vậy thì tốt, nếu Tổng gia không làm tới cùng chuyện này, bác sẽ suy nghĩ chuyện hai đứa kết hôn.”

“Bác Mễ cứ yên tâm, cháu sẽ xử lý tốt.”

Bố Mễ mỉm cười, đáng vẻ chờ kết quả thế nào.

Cố lão gia nói: “Ta biết Mễ thị và xí nghiệp Tổng thị có quan hệ làm ăn, chuyện này quả thật hơn tổn thương hòa khí. Nhưng Tiêu Cố đã gây họa, cứ để nó giải quyết.” ông nói tới đây, chuyển đề tài, “Bây giờ Tiêu Cố đã đến Cố thị làm việc, về sau có hợp tác với Mễ thị cũng tiện hơn nhiều.”

Đây là đang ném canh ôliu cho Mẹ gia, tuy bố Mẹ không biết địa vị Cố thị trên thương trường, nhưng Cố lão gia đã xuống nước này, ông đương nhiên không từ chối, “Nếu có hạng mục hợp tác nào tốt, cháu rất vui lòng được hợp tác cùng Cố thị.”

Cố lão gia cười, nói với mọi người: “Bữa trưa đã chuẩn bị xong, mọi người cùng đi ăn thôi.”

Tất cả mọi người đều đi về phía nhà ăn, bữa trưa cho đại gia đình được chuẩn bị phong phú.

Trên bàn cơm, người lớn rảnh rỗi nói chuyện phiếm vài câu, cũng không buồn chán lắm. Nhưng đang ăn thì một người đàn ông trung niên vội vã xông vào, thấy Cố Tín, lập tức quát tháo: “Thằng nhóc kia, còn có mặt mũi quay về nữa à? Còn ăn cơm nữa?”

Cố Tín: “...”

Sao bố cậu lại biết chuyện thế này?

Con cháu họ Cố đều xem kịch vui, Cố lão gia ho khan, nhìn bố Cố Tín: “Ồn ào cái gì? Không thấy có khách à?”

Bố Cố Tín nhìn lướt qua bố mẹ Mẹ, chào hỏi một tiếng.

“Con trai!” Lại một người phụ nữ bước vào, hấp tấp đi về phía Cố Tín, “Cuối cùng con cũng về rồi? Mẹ cứ tưởng con không thèm quan tâm đến mẹ nữa.”

“Haha, sao lại nghĩ vậy.” Cố Tín ôm mẹ, lại chỉ vào Tiêu Cố, nói, “Mẹ, nhìn xem đây là ai?”

Mẹ Cố Tín đã nghe phong thanh Tiêu Cố trở về, bây giờ nhìn thấy anh, trăm mối cảm xúc rối bời, con mắt đỏ lên: “Đây không phải cháu ngoại đáng yêu của dì sao? Đúng là càng lớn càng đẹp trai.”

Tiêu Cố cũng đứng lên, ôm mẹ Cố Tín: “Dì út.”

Mẽ Tình vội nhìn dì út mấy lần, đây là người năm đó đeo tai thỏ cho Tiêu Cố! Má ơi!

“Được rồi được rồi, mọi người ngồi ăn đi, có chuyện gì lát nữa nói.”

Cố lão gia lên tiếng, bố mẹ Cố Tín nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống, cùng ăn cơm.

Sau khi ăn trưa xong, bố Cố Tín kéo cậu sang một bên, định dạy dỗ con trai một chút. Mẹ Tình và Tiêu Cố đứng cạnh cửa sổ, nín cười: “Cố Tín với anh đúng là chân ái, vì giữ thể diện cho anh mà liều mạng quay về.”

Tiêu Cố nói: “Mọi người không thích Cố Tín theo đuổi âm nhạc.”

“À.” Mẹ Tình gật đầu, ngược mắt nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên. “Vậy còn anh? Anh cũng không để ý đến gia đình à?”

Tiêu Cố trầm mặc một hồi, nói: “Trước kia không phải em từng hỏi vì sao anh du học ở nước ngoài à? Khi đó mẹ anh vừa qua đời, ông ngoại muốn để anh về thành phố C, anh không muốn. Anh sợ họ tới tìm anh, anh liền ra nước ngoài luôn.”

Con người Mẹ Tình mờ mịt: “À.” Cô từng nghĩ anh không thích sống vì gia đình, không thích thành phố C. Lòng cô hơi khó chịu, im lặng một lúc, cô nói: “Xin lỗi anh, rõ ràng anh không thích thành phố C, nhưng vì em mà anh không thể không đến đây.”

Tiêu Cố quay người nhìn cô, con người đen thẳm, thâm thúy: “Anh không thích thành phố C, nhưng anh thích thành phố có em.”

Mẽ Tình ngẩn ra, trong lòng như có nai con nhảy loạn.

“Em biết vì sao anh tên là Tiêu Cố không?”

Mẽ Tình trừng mắt nhìn cô: “Không phải vì bố anh họ Tiêu mẹ anh họ Cố à?”

Tiêu Cố cười nhạt: “Đó chỉ là một phần.”

“Còn lại là vì sao?”

“Mẹ anh nói, mẹ gả cho bố anh, không thể quay đầu.” Tiêu Cố nắm chặt tay Mễ Tình, nhìn cô nói, “Anh cũng vậy.”

Yêu em, không thể quay đầu.

55. Chương 53

EDIT BY CHERYL CHEN

Nhìn gương mặt đẹp trai của Tiêu Cố, Mễ Tình không thể chống đỡ được.

Gò má của cô hơi nóng lên, cô ho nhẹ, cố ý xuyên tác ý của anh để đánh trống lảng: “Anh cũng đến tuổi lập gia đình rồi á?”

Tiêu Cố cười gật đầu, mỗi cử động nhỏ toàn là cưng chiều.

Một đôi tình nhân đứng trước cửa sổ oanh oanh yến yến, bố Mễ đi tới, lạnh mặt nhìn hai người: “Được rồi, đứng đây làm trò này để người ta ghét cho, về nhà thôi.”

Mễ Tình nghe xong lại ôm tay Tiêu Cố, bố Mễ cau mày, nói: “Sao, con vẫn muốn ý ra ở đây à?”

Tiêu Cố khoác hông Mễ Tình, nhìn bố Mễ nói: “Bây giờ cô ấy mang thai con của con, đứng ra phải ở với con.”

“Ở lại với cậu á?” bố Mễ bật cười, “Cậu giải quyết xong chuyện Tổng gia đi rồi hãy nói, bây giờ nó ở lại nhà họ Cố, không danh không phận để làm gì?”

Tiêu Cố hơi nhếch môi, trầm mặc, quay đầu nhìn Mễ Tình: “Vậy em cứ về nhà trước đã, anh sẽ đến đón em sớm thôi.”

Mễ Tình phồng mang trợn má, giọng bất mãn: “Rất nhanh là bao lâu?”

Tiêu Cố cười nói: “Hai ngày thôi, em chăm sóc bản thân cho tốt, nhớ uống thuốc đúng giờ.”

“Vâng...” Mễ Tình vừa nói đã bị bố kéo đi.

Sau khi về nhà, Mễ Tình cuối cùng cũng được trả SIM điện thoại, cô lắp SIM vào máy, phát hiện trong phòng cũng có wifi. Cô muốn gọi cho Tiêu Cố nhưng lại sợ anh đang bận, nên lại thôi.

Xế chiều, Hoắc Lệ lại tới. Lần này, cô ấy không bị bố Mễ chặn lại, mà lên tầng tìm Mễ Tình.

Dì Minh cầm chút bánh trái hoa quả vào cho các cô, hai người trong phòng tâm sự.

Hoắc Lệ xúc một miếng bánh gato, như muốn nói lại thôi: “Tớ nghe nói, cậu đang mang thai à?”

Mễ Tình sặc táo, lấy tay che miệng, giương mắt nhìn cô: “Cậu nghe ở đâu thế? Sao phát tán nhanh thế này?”

Hoắc Lệ cười nói: “Mấy chuyện này sao giữ bí mật được, hơn nữa hôm nay em tới Cố gia, ồn ào như thế.”

“Con của người tớ gặp hôm Giáng sinh à?”

“Ừ.”

Hoắc Lệ suy nghĩ miên man: “Trước kia tớ không nghĩ anh ấy là con trai dì Cố, bây giờ anh ấy về Cố gia rồi, Cố gia sẽ có nhiều biến động đây!”

Mễ Tình hơi lo lắng vì việc này. Hôm nay ở trên xe, nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Tiêu Cố, đoán chừng người Cố gia không phải ai cũng hoan nghênh anh.

“Nhưng cái này cậu đừng quan tâm, cậu cứ tập trung dưỡng thai đi!” Hoắc Lệ thấy Mễ Tình nhú mày, chủ động đổi chủ đề, “Bây giờ việc đã đến lúc này, chú Mễ sẽ không ép cậu gả cho Tống gia nữa. Hôn sự của cậu và Tiêu Cố khi nào cử hành?”

Nói đến hôn sự, Mễ Tình hơi ngượng: “Cũng nhanh thôi, nếu không... lộ rõ bụng cũng không tốt.”

Hoắc Lệ nhìn cô, cười nói: “Mới đầu tớ nghe tin cậu mang thai, còn tưởng cậu giả vờ, không ngờ là thật.”

“Cậu có thấy tớ hơi to gan không?” Mễ Tình cắn miếng táo nhỏ, cũng cười, “Khi nào tiến hành hôn lễ, cậu làm phù dâu cho tớ nha.”

“Được.” Hoắc Lệ đáp ứng ngay, đôi mắt lại thêm mờ mịt, “Hôn lễ các cậu có mời Chu Nghi Nhiên không?”

“Có chứ!” Mễ Tình nói xong, như hiểu được Hoắc Lệ đang lo lắng cái gì, giả vờ thoải mái mà cười, “Tớ và cậu ấy chỉ là bạn bè bình thường, gặp nhau cũng chẳng có gì lúng túng. Nhưng cậu này, thích thì phải giữ thật chặt, tớ thấy dưới Weibo cậu ấy ngày nào cũng có fan nữ gọi ‘nam thần’ đấy.”

Hoắc Lệ bật cười: “Thì ra cậu vẫn lén xem weibo cậu ấy à?”

Mễ Tình ngẫm nghĩ, hạ giọng nói: “Cậu có nhớ tiệc rượu mừng sinh nhật mẹ cậu năm xưa, tớ bị chó to nhà cậu dọa sợ không?”

Hoắc Lệ gật đầu: “Ký ức vẫn còn đó, bởi vì chuyện này mà tớ bị mẹ mắng nửa tháng trời.”

Mễ Tình cười haha: “Khi đó có một cậu bé đeo tai thỏ đến giúp tớ đuổi chó đi, tớ cứ nghĩ là Chu Nghi Nhiên, sau đó mới biết, là Tiêu Cố.”

Hoắc Lệ ngạc nhiên, nhìn cô vẻ khó tin: “Tiêu Cố ở đó sao?”

Mễ Tình gật đầu: “Anh ấy chỉ đến thành phố C một lần duy nhất đó.”

Hoắc Lệ bối rối một lúc rồi cúi đầu cười: “Hai người các cậu đúng là duyên phận trời định trước.” Cô nói đến đây dừng lại, nhìn Mễ Tình, “Cậu vì chuyện đó mới có thiện ý với Chu Nghi Nhiên à?”

“Ừ, tình cảm đó cũng dễ hiểu thôi, mỗi cô gái đều mong được gả cho một anh hùng.”

“Không, tớ không...”

“Chắc.”

Hai người trò chuyện đến khi mặt trời xuống núi. Hoắc Lệ đứng dậy tạm biệt, Mễ Tình vốn định giữ bạn ở lại ăn cơm tối nhưng lại bị từ chối khéo: “Hôm nay tớ có hẹn rồi, mai mọi người có buổi tụ tập nho nhỏ, cậu có muốn đi không?”

Mễ Tình lúc đầu không muốn chạy lăng xăng khắp nơi, nhưng nghĩ đến buổi tụ tập có Cố Trần Cố Bảo, cô muốn gặp hai người đó biết bao, lập tức đồng ý: “Được, lúc đó nhớ gọi tớ nhé.”

Hoắc Lệ gật đầu, rời khỏi Mễ gia.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Mễ Tình về phòng. Cô tắm rửa xong, thấy thời gian không còn sớm, leo lên giường gửi một tin nhắn Wechat cho Tiêu Cố: “Ăn cơm chưa~”

Tiêu Cố nhắn lại một tin nhắn thoại: “Anh đang chuẩn bị ăn.”

Giọng nói của anh làm Mễ Tình khá thỏa mãn, cô nghe đi nghe lại mấy lần, rồi bưng miệng viết tin nhắn mới: “Vâng, anh vất vả quá đi, em sắp đi ngủ rồi.”

Tiêu Cố lại gửi tiếp tin nhắn thoại, chỉ có bốn giây, Mễ Tình mở ra, giọng nói trầm thấp dễ nghe mang theo ý cười truyền tới: “Em gửi tin nhắn thoại sang đây, anh muốn nghe giọng em.”

Mễ Tình ngẫm nghĩ, vẫn gửi tin nhắn văn bản: “Muốn nghe giọng công chúa nhỏ thì nói ‘Ngủ ngon, công chúa nhỏ’ đi.”

Cô nhắn xong lại gửi thêm: “Phải cực thâm tình í.”

Một lát sau, Tiêu Cố gửi thoại mới, chỉ có hai giây.

“Ngủ ngon, công chúa nhỏ.”

Lòng Mễ Tình nhảy dựng lên với tần suất cực nhanh, âm thanh Tiêu Cố dù chỉ nhỏ xíu thôi cũng đủ làm rối loạn hô hấp của cô.

Cô tự xoa xoa ngực, húng hắng hai tiếng, rồi gửi tin nhắn thoại: “Giọng nghe là lời như thế, có phải muốn quyến rũ em không?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Thành công rồi à?”

“Hừ, còn không mau qua đây thị tẩm.”

“Ngày mai anh sẽ đi gặp Tổng Nam Xuyên.”

Tổng Nam Xuyên, là vị hôn phu mà cô không nhớ tên, cũng là cậu ba được Tổng gia coi trọng nhất.

Mễ Tình không muốn nói nhiều về người này, hơn nữa, cô thấy Tiêu Cố ra tay nhất định sẽ không có vấn đề, hỏi sang cái khác: “Anh đến thành phố C, Cầu Đản ở đâu?”

Tiêu Cố nói: “Thiên Thiên tạm ở nhà hàng xóm, ông ngoại định để anh quản lí chi nhánh công ty ở thành phố A, mấy ngày nữa là được về rồi.”

“Vâng..” Mễ Tình gật đầu, có thể tiếp tục lăn lộn ở thành phố A với Tiêu Cố cũng là chuyện tốt.

“Anh đi ăn cơm đã, em nghỉ ngơi sớm đi, nhớ uống thuốc nhé.”

Nghe được hai chữ ‘uống thuốc’, Mễ Tình trở nên to gan: “Biết rồi bác sĩ Tiêu, anh nói ba lần rồi.”

Tiêu Cố gửi icon cười sang rồi out khỏi Wechat.

Mễ Tình lưu câu ‘Ngủ ngon, công chúa nhỏ’ Tiêu Cố nói lại rồi đeo tai nghe, nghe như nhạc ru ngủ.

Đêm nay cô ngủ ngon hơn đêm trước nhiều, một giấc mơ cũng không có, ngủ một giấc tới tận hừng đông.

Bố Mễ đã đi làm, Mễ Tình ăn sáng với mẹ, ngồi trong vườn hoa phơi nắng. Buổi trưa, Hoắc Lệ đến đón cô đi ăn uống, Mễ Tình báo với mẹ rồi đi theo Hoắc Lệ.

Bữa trưa hôm nay vẫn ở nhà hàng bọn họ thường đến, Mễ Tình nghĩ quả thật không sai, Cố Trân Cố Bảo cũng ở đây.

Chu Nghi Nhiên đã đến rồi.

Tuy Mễ Tình từng nói với Hoắc Lệ rằng, cô và Chu Nghi Nhiên có gặp nhau cũng không thấy lúng túng, nhưng sự thật bây giờ, cô vẫn thấy hơi xấu hổ.

Cô cười với Chu Nghi Nhiên, rồi ngồi bên cạnh Hoắc Lệ. Có bồi bàn hỏi cô muốn uống gì không, cô ngẫm nghĩ rồi gọi một ly nước ấm.

Cố Trân nhìn cô, đôi lông mày tinh xảo hơn nhướng lên: “Có thai rồi đúng là khác xưa ha.”

Mễ Tình cười haha: “Chị không biết đâu, bác sĩ Tiêu quản chặt lắm.”

Cố Trân bị lời nói của cô làm cho bật cười, Cố Bảo đến gần, vẻ hóng hót: “Ui chao, làm thế nào mà cậu lại yêu đương với Tiêu Cố? Hôm qua là lần đầu tiên tớ thấy anh ấy, ui, quả thật phải nói là cực đẹp trai, dễ dàng lừa được mấy cô nhóc như cậu.”

“Thôi đi, chỉ có em mới không biết ngại mà nói người ta lừa gạt gái trẻ thôi.” Cố Trân uống một hớp rượu, không chút lưu tình bóc mẽ em trai.

Cố Bảo bĩu môi nhìn chị, nói: “Em và Tiêu Cố không cùng một đẳng cấp, em xin thề, em chưa bao giờ lừa gạt Mễ Tình.”

Cố Trân mặc kệ em trai.

Chu Nghi Nhiên hồi lâu không nói chuyện, rốt cuộc cũng mở miệng: “Nếu em đã mang thai, mấy buổi hội họp thế này đừng đi nhiều, cẩn thận một chút vẫn tốt.”

Lời này đương nhiên là nói với Mễ Tình, Mễ Tình cảm ơn một câu, lại quay nhìn Cổ Trân: “Hôm nay em đến cũng vì muốn nhìn chị Cổ Trân mà.”

Cổ Trân suýt thì sặc rượu, ho khan hai tiếng, nói với Mễ Tình: “Chị hiểu lòng em mà, bao nhiêu năm giao tình của chúng ta, em đâu cần nói rõ. Đứa em trai nhà chị đây, không trông chờ gì nó, mặc dù chị có lòng nhưng vẫn phận con gái, trên thương trường không thể tránh khỏi chịu thiệt với đàn ông, hơn nữa, Cổ Miện còn đang nhả vào chị, chị ở công ty cũng không có bao nhiêu quyền lực đâu.”

Mấy lời này Cổ Bảo nghe không lọt tai, cậu cau mày, muốn đòi lời giải thích: “Sao lại nói là không trông chờ gì? Lần sau có tiệc rượu, chị đừng kéo em đi uống hộ.”

“Chị cần em uống hộ à? Tửu lượng của em ít ỏi làm sao, haha.” Cổ Trân cười trào phúng, “Chị để cho em đi, chẳng qua là có đàn ông giúp chị ngăn cản ông bướm thôi, hiểu không?”

Mễ Tình rửa mắt nhìn hai chị em đấu võ mồm, chắc vì ánh mắt của cô cực nóng, nên sự chú ý của Cổ Trân lại trở về trên người cô: “Tuy chị mới gặp Tiêu Cố một lần, nhưng trực giác của phụ nữ nói cho chị hay, anh ấy có thể đấu được với Cổ Miện.”

Mễ Tình nghe chị nói vậy, yên tâm hơn nhiều, Mễ Tình đặt ly rượu đế cao xuống, nói: “Ông nội chỉ có một người con gái, thương nhất cũng là dì ấy, năm đó dì liều mạng chạy đến thành phố A, chộc giận ông nội, ông nội còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với dì. Nhưng nhiều năm như vậy, ông đã hối hận rồi, ông muốn tìm dì ấy về, kết quả là người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh.”

Con người Mễ Tình tối lại, Cổ Trân tiếp tục nói bên tai cô: “Từ năm mẹ Tiêu Cố qua đời, ông nội muốn đón Tiêu Cố về nhà, nhưng khi đó anh ấy chưa đồng ý, bây giờ tự anh ấy chạy về, coi như giải quyết được một nỗi lòng của ông nội, ông sẽ không bạc đãi anh ấy.”

Nói trên lí là như thế, nhưng Cổ Miện đâu phải ngồi không, Mễ Tình vẫn rất lo lắng. Cổ Trân cầm trái rượu rót vào ly, cầm trong tay khẽ lắc: “Bác sĩ Tiêu nhà em đúng là đội lốt tổng giám đốc phúc hắc xấu xa đấy, Cổ Miện chỉ có thể bắt nạt được chị thôi, trước mặt anh ấy không chiếm được lợi lộc gì đâu.”

Cổ Bảo nghe chị nói vậy, ‘chặc’ một tiếng: “Chị, sao tên Cổ Miện lại bắt nạt chị? Chị nói đi, em giúp chị đánh anh ta một trận.”

Cổ Trân phì cười: “Em xử lí tốt mấy hạng mục trong tay đi, đừng để chị đi dọn bãi chiến trường cho em là chị đã cảm ơn trời đất lắm rồi.”

Cổ Bảo nghe xong, ưỡn cô một cái: “Quản lí Thắng Vũ Đỗ, em đã hẹn được rồi.” cậu vừa nói vừa lấy một tấm thẻ phòng trong túi ra, đặt lên bàn.

Cổ Trân: “...”

Mễ Tình cúi đầu, đưa tay che mắt.

Khi họ đang nói về Tiêu Cố, Cổ Miện cũng nói về anh, nhưng đối tượng trùng hợp lại là Tam công tử Tổng gia Tổng Nam Xuyên.

“Ông nội cũng thật hồ đồ, tự nhiên đem hẳn một chi nhánh công ty giao cho một tên đầu bếp quản lí.” Cổ Miện đo đo cái gậy, nhẹ nhàng đẩy bóng đi. Bóng không chui xuống lỗ, Tổng Nam Xuyên đứng cạnh cầm gậy bi-a đi tới.

Áo vest của anh treo ở một bên, trên người chỉ mặc sơ mi trắng và áo ba lỗ, anh khom người điều chỉnh gậy bi-a: “Tôi nghe nói Tiêu Cố tốt nghiệp Học viện Hoàng gia hệ Tài chính, khi chỉ có 20 tuổi.”

Cổ Miện khinh thường: “Vậy thì sao chứ? Cuối cùng không phải vẫn đi làm đầu bếp à.” Nói đến đây, cậu không nhịn cười được, “Anh có biết cậu ta mở hai tiệm Xuyên xuyên không? Ông nội muốn biến chi nhánh công ty thành cửa hàng xuyên xuyên à?”

“Tôi thấy anh không nên coi thường anh ta đâu.” Tổng Nam Xuyên đẩy bóng vào lỗ, lại đến bên kia, nhắm một quả bóng khác.

Cổ Miện trầm mặc rồi mím môi: “Mấy trò quyền rũ con gái thì cũng được đấy.”

Tổng Nam Xuyên quay đầu nhìn, không nói gì.

Cổ Miện thấy anh không tiếp lời, càng hăng hái: “Đại tiểu thư Mễ gia kia cũng là, rõ ràng có hôn ước với anh mà, còn lên giường với người đàn ông khác.”

Tổng Nam Xuyên thu gậy bi-a lại, đứng thẳng bên cạnh bàn, còn chưa nói gì, giọng nói của người đàn ông khác đã xen vào: “Một người đàn ông như anh mà nói xấu sau lưng phụ nữ, quả đáng để tôi kính trọng.”

Cổ Miện ngạc nhiên, quay người lại, quả nhiên thấy Tiêu Cố. Cậu nhú mày hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Tiêu Cố cười: “Tôi có hẹn với Tổng tiên sinh.”

Cổ Miện nhú mày nhìn Tổng Nam Xuyên. Tổng Nam Xuyên đang chống gậy bi-a, nhìn Tiêu Cố nói: “Nếu đã tới, hay cùng chơi với nhau hai ván?”

Tiêu Cố nhìn mấy quả bóng trên bàn, ngẩng đầu hỏi: “Các anh biết chơi mạt chược không?”

*

Mấy vị công tử muốn chơi mạt chược, phòng bi-a nhanh chóng dựng tạm một cái bàn.

Ba người Tiêu Cố cộng thêm một nhân viên, liên tiếp chơi bốn vòng, Tổng Nam Xuyên nhin không được, nhìn Tiêu Cố, như cười như không: “Tiêu tiên sinh đại sát tứ phương, có thật là đến nhận lỗi tôi không đây?”

Tiêu Cố hạ một quân bài trắng, nhìn Tổng Nam Xuyên: “Trước khi tôi tới cũng tìm hiểu đôi chút về Tổng tiên sinh. Nửa năm trước anh còn ở nước ngoài, rất ít khi xuât hiện trong nước, nhưng tên tuổi của anh trong ba vị công tử Tổng gia là vang nhất.”

Tổng Nam Xuyên cười nói: “Thắng tôi nhiều tiền như thế, nói vài câu nịnh bợ là xong à?”

Tiêu Cố nói: “Tôi không nịnh bợ gì cả, chỉ muốn nói rõ ra là, anh chưa từng thấy Mễ Tình đúng không?”

Tổng Nam Xuyên nhướn mày: “Vậy thì sao?”

“Nếu tôi là Tổng tiên sinh, tôi cũng không cưới một người phụ nữ chưa thấy mặt bao giờ. Cứ coi như Mễ Tình không đào hôn, anh cũng nghĩ cách để phá hủy hôn sự này, bây giờ, tôi giúp anh giải quyết vấn đề này hoàn toàn, không phải rất tốt sao?”

Tổng Nam Xuyên nhìn anh cười: “Tiêu tiên sinh thật có ý tứ, theo anh nói như vậy, tôi còn phải cảm ơn anh nữa à.”

Tiêu Cố nói: “Không cần cảm ơn, đánh mấy vòng nữa là được.”

“Ôi, anh tự tin thật đấy, được dịp lên mặt à?” Cổ Miện thua nhiều nhất, vốn đã nóng nảy, bây giờ hận không thể trực tiếp hất bàn mạt chược.

Tiêu Cố quay đầu nhìn cậu, hơi mỉm môi nói: “Anh họ, đàn ông phải biết chịu thua.”

Anh dùng mấy lí lẽ này, sắc mặt Cổ Miện lập tức trở nên khó nhìn: “Tiêu Cố, anh đừng nghĩ học mấy năm tài chính là quần được công ty. Cố thị không giống tiệm xuyến xuyến đâu.”

“Điều đó tôi còn biết rõ hơn anh,” Anh nhìn Cổ Miện, nhắc nhở, “Anh nên hạ bài rồi.”

Cổ Miện nhú mày, đánh ba quân ra, lông mày Tiêu Cố nhướn lên, đẩy bài trước mặt xuống: “Ừ.”

Cổ Miện: “...”

Tổng Nam Xuyên cúi đầu cười khế, Cổ Miện ở trước mặt Tiêu Cố, chả là cái gì cả.

Vừa nãy Tiêu Cố nói không sai, anh quả thật chưa từng nghĩ đến Mễ Tình, chưa nói gì đến kết hôn, càng không vì chuyện này mà căng thẳng với hai nhà Cổ Mễ. Tiêu Cố đã tới tìm anh rồi, mặt ngoài là nói nhận tội với anh, nhưng cũng có thể coi là đưa thang cho Tổng gia, anh đương nhiên thấy tốt thì nhận.

Còn như Cổ Miện, cậu ta muốn gây xích mích giữa anh và Tiêu Cố, đương nhiên anh biết. Nhưng qua ngày hôm nay tụ tập ba người thế này, anh càng thiên về hợp tác với Tiêu Cố hơn.

Tiếng mặt chượ ‘ào ào’ trong phòng bi-a, Tống Nam Xuyên vừa xếp bài vừa nói với Tiêu Cố: “Tấm lòng của Tiêu tiên sinh tôi nhận. Hôn ước của tôi và Mễ Tình coi như chưa bao giờ có đi, hơn nữa, mong hai người trăm năm hạnh phúc.”

56. Chương 54

EDIT BY CHERYL CHEN

Khi Tiêu Cố dọn bàn mặt chược, Mễ Tình đã rời khỏi buổi tụ tập, về nhà.

Tiêu Cố ngồi ghé lái, lấy điện thoại gọi cho Mễ Tình. Chuông reo hai tiếng, Mễ Tình nhận: “Bác sĩ Tiêu, gọi kiểm tra à?”

Tiêu Cố mỉm cười: “Anh giải quyết xong chuyện Tống Nam Xuyên rồi, mai sẽ đến tìm em.”

Mễ Tình mở to mắt, không ngờ anh làm việc năng suất thế: “Anh giải quyết bằng cách nào?” Đừng nói là anh đi nhận lỗi nhé?! Cô cảm thấy với tính cách của Tiêu Cố, anh sẽ không bao giờ chịu thiệt.

Tiêu Cố nhàn nhạt nói: “Không có gì, chẳng qua thắng mấy ván mặt chược.”

Mễ Tình: “...”

Có phải anh đi gây thù chuốc oán không hả?

“Thế nên bọn họ thua khốc, quỳ xin lỗi anh à?”

Tiêu Cố bị cảnh tượng Mễ Tình vẽ ra làm cho bật cười: “Tiền Tống Nam Xuyên thua anh trả lại, còn tiền Cố Miện anh lấy hết.”

Mễ Tình hơi đau lòng cho vị anh họ đó, nhưng tâm trạng đó chỉ kéo dài trong chớp mắt. Cô hiểu kì hỏi chuyện khác: “Thôi kệ, Tống Nam Xuyên có đẹp trai không?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Em hỏi làm gì?”

Mễ Tình đáp: “Chỉ muốn biết em đã bỏ lỡ người thế nào thôi. Nếu anh ấy cực đẹp trai thì em thiệt rồi còn gì?”

Tiêu Cố mím môi, cười lạnh: “Hình như em quên mất ai mới là người đẹp trai nhất thì phải?”

Mễ Tình vui vẻ đáp: “Đẹp trai nhất thì không biết, nhưng làm màu nhất thì là anh!”

Con người Tiêu Cố lấp lánh ý cười, không định nói chuyện Tống Nam Xuyên nữa: “Chiều nay em làm gì thế?”

Nói đến đây, giọng Mễ Tình vút cao: “Đi tụ tập bạn bè với Hoắc Lệ.”

“Tụ tập?” Tiêu Cố lại nhướn mày, nhưng lần này mang theo ý bất mãn rõ ràng, “Chu Nghi Nhiên cũng tới à?”

Mễ Tình mở to mắt, nói: “Vâng, hơn nữa, em nghe nói, ngày em bị bắt về nhà, anh ấy là người bảo Hoắc Lệ đi tìm em.”

“Đó là anh bảo Cố Tín hỏi cậu ấy.” Tiêu Cố mím môi mỏng, ‘chặc’ một cái, tại sao đã lặn qua Tống Nam Xuyên rồi, giữa đường còn nhảy ra Chu Nghi Nhiên. “Anh còn chút việc, em nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai anh đến gặp em.”

“Được ạ, anh cũng nhớ ăn uống đầy đủ đó.”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ừ.”

Anh cúp máy, lái xe thẳng về Cố gia.

Cố lão gia vốn ít đến công ty, nên bây giờ gặp mặt Tiêu Cố cũng ở trong thư phòng.

Khi Tiêu Cố đi vào, ông đang ngồi trên ghế, nhắm mắt.

“Ông ngoại.”

Anh gọi một tiếng, Cố lão gia từ từ mở mắt, nhìn Tiêu Cố gật đầu: “Giải quyết xong chuyện Tổng gia rồi à?”

“Vâng ạ.”

“Vậy là tốt rồi.” Ông cũng không hỏi Tiêu Cố dùng cách nào, chỉ cầm chén trà trên bàn, mở nắp nhấp một ngụm trà đang tỏa hương nghi ngút, “Ông biết cháu không muốn ở lại thành phố C, nên cố ý điều cháu đi đến chi nhánh thành phố A. Chi nhánh ở thành phố A có nhiều tài nguyên, cơ hội hơn thành phố C, cho nên mặc dù cũng chỉ là một chi nhánh, nhưng ông muốn di chuyển trọng tâm dần dần sang bên đó.”

“Cháu hiểu ạ.” Tiêu Cố dừng lại, nhìn Cố lão gia, “Ngày mai cháu định đi đăng kí với Mẹ Tình.”

Cố lão gia ngược mắt nhìn anh, đặt chén trà xuống, “Ừ, đây là chuyện vui. Sau khi các cháu về thành phố A, hôn lễ bên này ông sẽ xử lí, quyết định thời gian rồi các cháu về tiến hành là được.”

“Vậy làm phiền ông ngoại rồi ạ.”

Tiêu Cố ngồi trong thư phòng hơn mười phút rồi đi ra. Ra ngoài đúng lúc gặp bố Cố Tín, hai người chào nhau. Bố Cố Tín kéo anh sang một bên: “Mấy ngày nữa cháu đi chi nhánh bên kia à?”

Tiêu Cố gật đầu, bố Cố Tín khẽ trầm ngâm rồi nói: “Cháu phải hiểu, chi nhánh bên đó sẽ là trọng điểm sau này của cả công ty, ông đưa cháu qua đó, nhất định sẽ có người không vừa ý.”

Tiêu Cố không đáp, bố Cố Tín lại nói tiếp: “Bà ngoại cháu mất sớm, lúc nhỏ thường là mẹ cháu chăm sóc cho chú, chuyện của bà ấy chú cũng rất tiếc. Bây giờ cháu vào công ty, có vấn đề gì, có thể thương lượng với chú.”

“Cảm ơn chú ạ.”

“Không cần cảm ơn, từ nhỏ cháu đã chơi thân với Cố Tín, chú cũng coi cháu như con trai. Tình hình công ty bây giờ cháu cũng biết, Cố Miện dù chưa có thành tích gì nhưng sau lưng nó còn ba nó chống cho, anh trai bác cũng không phải tầm thường.”

“Cháu hiểu.”

Bố Cố Tín vỗ vai anh: “Cố Tín một mực muốn theo đuổi âm nhạc, chú không cản được, nhưng cháu đã về Cố gia rồi, chú út nhất định đứng về phía cháu.”

Tiêu Cố cười: “Chú, thực ra âm nhạc của Cố Tín rất hay, nếu có dịp, chú hãy mua album của nó nghe thử.”

“Chú ngại nghe nó gào khóc thảm thiết.” Nhắc tới con trai, bố Cố Tín mang vẻ ghét bỏ, “Lời chú muốn nói đã nói hết rồi, chú đi tìm ông đã, cháu có việc cứ đi trước đi.”

Tiêu Cố nhìn chú đi vào phòng Cố lão gia, rồi cũng xuống cầu thang.

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Cố đến Mẹ Tình đúng giờ.

Mẹ Tình vẫn đang ăn sáng, thấy anh đi vào thì suýt nghẹn: “Anh đến sớm thế? Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.” Tiêu Cố đến gần cô, cười xoa đầu cô. Mẹ Tình vừa tay ôm eo anh, ngẩng đầu nhìn: “Hay anh ăn cháo? Cháo dì Minh nấu cực ngon.”

Tiêu Cố đang định đồng ý, bố Mẹ Tình ngồi cạnh đã ho khan: “Sáng sớm đã dính như keo cho ai xem? Tách xa nhau ra.”

Mẹ Tình nhìn ông trẻ môi, buông tay ra khỏi Tiêu Cố, quay đầu nói với dì Minh: “Dì Minh ơi, giúp cháu nấu bát cháo nhé.”

“Được, chờ một chút.”

Dì Minh bận rộn ra ra vào vào bếp, Mễ Tình kéo ghế không bên cạnh, cười nói với Tiêu Cố: “Anh ngồi đi.” Tiêu Cố ngồi xuống bên cạnh Mễ Tình, không quên chào hỏi bố Mễ mẹ Mễ: “Cháu chào bác Mễ, dì Mễ ạ.” Mễ Tình mở to mắt, nói: “Hay anh thử gọi ‘bố’, ‘mẹ’ đi.”

“Gọi vậy bạ cái gì?” Bố Mễ thả thìa vào trong bát, tức giận nhìn hai người.

Tiêu Cố vui vẻ cười với ông, nói: “Bên Tổng gia đã hiểu cho áy náy của cháu rồi. Hôn sự giữa cháu và Mễ Tình sẽ không ảnh hưởng đến quan hệ hợp tác của hai nhà sau này đâu ạ.”

Chuyện này bố Mễ đã nghe được từ Tổng gia, nhưng chẳng qua ông không ưng Tiêu Cố. Chưa kết hôn đã làm con gái mình to bụng, người nào làm cha cũng vậy cả.

Mẹ Mễ thế mà lại thích Tiêu Cố, bà nhận bát cháo từ tay dì Minh, tự mình đưa cho Tiêu Cố: “Vừa mới nấu xong, vẫn còn nóng đó.”

Tiêu Cố cười với bà, khoe miệng cong lên một độ cong xinh đẹp: “Cảm ơn dì Mễ ạ.”

“Không cần cảm ơn đâu.” Mẹ Mễ thấy con rể Tiêu Cố càng nhìn càng đẹp trai, thảo nào có thể làm cho Tình Tình nhà họ thần hồn điên đảo.

Tiêu Cố ăn cháo xong, trước khi bố Mễ rời đi, nói với ông: “Hôm nay cháu đến còn một chuyện muốn thưa với hai bác, hôm nay cháu định đưa Mễ Tình đi đăng ký kết hôn ạ.”

Bố Mễ giật mình: “Ai đồng ý cho hai đứa kết hôn? Tôi còn đang suy nghĩ.”

Tiêu Cố cười nói: “Cháu có thể đợi bác từ từ suy nghĩ, nhưng bụng Mễ Tình không đợi được rồi.”

Bố Mễ: “...”

Rốt cuộc vẫn dùng đứa bé để áp chế ông!

Ông không nói gì, chỉ tức giận quay đi, mẹ Mễ nhìn ông rồi nhìn Tiêu Cố: “Hôn sự phải cử hành sớm thôi, không biết hai đứa định làm ngày bao nhiêu?”

Tiêu Cố nói: “Mẹ xem ngày nào thích hợp, bọn cháu sẽ làm ngay.” anh nói rồi dừng một chút, “Nhưng ông ngoại cử cháu đi chi nhánh công ty, hôm nay có khả năng chúng cháu sẽ về thành phố A.”

“Cái gì mà ‘chúng cháu’?” Bố Mễ giận không có chỗ chứa, “Một mình cậu về thôi, Mễ Tình ở nhà.”

“Mễ Tình phải đi với cháu.” Tiêu Cố nhìn bố Mễ, ở điểm này, anh sẽ không nhường bước. “Cô ấy đang mang thai, ở bên cạnh cháu, cháu sẽ chăm sóc. Việc chuẩn bị hôn lễ hai bác không cần lo lắng, ông ngoại nói sẽ đích thân chuẩn bị, đến ngày chúng con về tham gia là được ạ.”

Bố Mễ cười lạnh: “Con gái tôi nuôi bao năm như thế phải để cậu lo à? Tôi vẫn chưa yên tâm khi để nó đi với cậu.”

Mẹ Mễ kéo tay ông, khuyên lớn: “Con gái lớn rồi sớm muộn cũng phải lập gia đình? Lẽ nào ông định để nó ngồi ngốc cả đời à?”

Mễ Tình cũng nhanh chóng bày tỏ quan điểm, làm bộ mặt đáng thương: “Bố, lẽ nào bố định để đứa bé trong bụng đẻ ra không có bố?”

Bố Mễ: “...”

Sao lại nói quá lên như thế!

Tiêu Cố không phải không hiểu lòng bố Mễ, anh tiến lên một bước, bảo đảm với ông: “Cháu nhất định sẽ chăm sóc Mễ Tình thật chu đáo, không để cô ấy chịu bất cứ uất ức nào. Khi cô ấy muốn trở về, cháu sẽ đưa cô ấy về thăm hai bác. Mặt khác, cô ấy ở bên cạnh cháu, cháu sẽ dạy cô ấy một ít chuyện trong công ty, như vậy đối với việc tiếp quản Mễ thị sau này cũng có lợi.”

Bố Mễ cau mày không nói gì, ông vốn định để Mễ Tình đến Mễ thị, học chút ít kiến thức trước, nhưng Mễ Tình lại có thai, chia rẽ hai đứa bọn nó, quả thật cũng không hợp lí... Cho nên ông mới coi trọng Tổng Nam Xuyên, ít nhất cậu ta ở thành phố C, không phải chạy đi chạy lại.

Chi nhánh công ty Cổ thị ông cũng đã biết được chút ít, sau này sẽ là trọng điểm của Cổ gia, nếu Cổ lão gia đưa Tiêu Cố đến chi nhánh bên kia, tức là tỏ rõ ý trọng dụng anh. Năng lực của Tiêu Cố ông không hề nghi ngờ, Mễ Tình đi theo anh nhất định sẽ học được ít nhiều. Bố mẹ nói chung không thể bao bọc con cả đời được, về sau có Tiêu Cố giúp đỡ, ông cũng yên lòng.

Ông mấp máy môi, cầm áo khoác đang vắt trên thành ghế, đi về phía cửa: “Hai đứa yêu nhau muốn làm gì thì làm, bố cũng không quản được.”

Ông nói hết rồi ra ngoài, mẹ Mễ cầm đồ trên bàn rồi cũng đi theo. Đi mấy bước, bà quay lại nhìn Mễ Tình: “Tình Tình, con biết sổ hộ khẩu ở đâu chưa?”

Mễ Tình mừng rỡ gật đầu: “Biết ạ!”

57. Chương 55

EDIT BY CHERYL CHEN

Vì hôm nay không phải ngày gì đặc biệt nên người tới Cục Dân chính đăng ký kết hôn cũng không nhiều.

Tiêu Cố và Mễ Tình không lâu đã làm xong thủ tục, nhân viên còn gửi tặng hai người một gói kẹo cưới.

Ra khỏi Cục Dân chính, Mễ Tình lên xe Tiêu Cố, cô ngồi đằng sau, lấy giấy chứng nhận ra nhìn một lúc, phát biểu một câu: “Thì ra giấy chứng nhận xấu thế này.”

Tiêu Cố: “...”

“Nhưng ảnh của anh cũng góp phần nâng cao giá trị nhan sắc của giấy chứng nhận rồi.” cô cầm tờ giấy trên tay, cười haha.

Tiêu Cố đưa tay xoa đầu cô, định làm vẻ nghiêm túc, nhưng khóe miệng lại chứa nụ cười nhạt: “Được rồi, ngắm nghía xong thì cất đi, đừng làm mất.”

“Không đâu.” Mễ Tình cất tờ giấy vào túi, cảm thấy không chân thật. Cô đã kết hôn rồi à? Cảm giác Tiêu Cố cũng chưa từng theo đuổi cô, cô cứ mờ mịt mà gả cho anh à?

“Ui da, Tiêu Cố, hình như anh chưa bao giờ cầu hôn em à? Ngay cả nhẫn kết hôn cũng không có!” cô nhìn ngón tay mình, trong mắt viết đầy chữ ‘bản công chúa không vui’.

Tiêu Cố cũng cúi đầu nhìn ngón tay cô. Mễ Tình chưa làm việc nặng bao giờ, từng ngón tay trắng nõn thon dài, không có tí vết. Anh không kìm được lòng, cầm tay cô, từng ngón tay đan vào nhau, rồi nắm chặt: “Có phải ai đàn dương cầm tay cũng đẹp thế này không?”

Mễ Tình nhìn hai bàn tay đan chặt, nói: “Không phải đâu, tay anh cũng đẹp mà...” nói xong từ cuối cùng, cô hận không thể nuốt lời vừa nói vào. Sao cô lại bị Tiêu Cố đánh trống lảng dễ thế!

“Ai thèm nói về tay, em muốn nói về nhẫn — cơ.” Như sợ anh không nghe rõ, Mễ Tình cố ý kéo dài âm cuối, nói rõ ràng từng từ một. Nếu anh vẫn giả vờ không hiểu, cô sẽ đánh vần Hán ngữ cho anh.

Tiêu Cố hơi cong khóe miệng, lộ ra nụ cười: “Em yên tâm, nhẫn anh đã đặt làm rồi, chắc chắn trong hôn lễ sẽ đeo cho em.”

“Thế còn tạm được.” Mễ Tình ngẫm nghĩ một chút, lại hỏi. “Đặt làm theo yêu cầu ạ?”

“Đương nhiên, cả thế giới chỉ có một viên.”

Những lời này chạm vào lòng Mễ Tình.

“Về nhà em thu dọn đồ đạc rồi chiều nay chúng ta về thành phố A nhé.” Tiêu Cố nói. Mễ Tình gật đầu, khi cô bị bắt về nhà chỉ mang theo hai bàn tay trắng, tất cả đều để lại ở nhà Tiêu Cố, bây giờ cũng chỉ mang thêm mấy bộ quần áo, cũng chẳng có gì khác biệt.

Cô nghĩ đến đây, ánh mắt bỗng thay đổi, nhìn Tiêu Cố như cười như không: “Sao anh tới thành phố C mà còn mang theo sổ hộ khẩu?”

“Để kết hôn bất cứ lúc nào.” Tiêu Cố trả lời ngắn gọn rõ ràng, không mang theo vẻ khó xử.

Anh làm cho Mễ Tình có cảm giác thất bại.

Xe lái thẳng vào Mễ gia, Tiêu Cố và Mễ Tình cùng đi thu xếp đồ đạc.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Cố vào phòng Mễ Tình, nói chung vẫn giống hệt tưởng tượng của anh, toàn màu hồng. Anh nhìn thăm màu hồng in hình con thỏ, vỏ gối màu hồng, dép màu hồng,... chẳng nhẽ về sau nhà của anh cũng thế này?

Mễ Tình kéo ghế, đứng trên đó lấy vali trong tủ quần áo. Tiêu Cố thấy thế, sợ đến nỗi tim hẫng một nhịp: “Em trèo cao thế làm gì?”

Anh vội đỡ cô, Mễ Tình cúi xuống nhìn anh: “Em lấy vali mà.”

“Để anh lấy cho, em xuống đi.”

“Ồ, anh biết cái nào à?”

“Để anh tìm cho, em xuống đi đã.” Anh nói xong, chân mày nhíu lại biểu thị sự bất mãn. Mễ Tình thấy mặt anh cau lại, ngoan ngoãn đi xuống.

Sau khi đỡ Mễ Tình xuống, Tiêu Cố cởi giày đứng lên ghế, lấy một chiếc vali da màu hồng vintage: “Cái này à?”

“Đúng ạ, bên trong chắc có đồ đấy, anh cẩn thận nhé.”

Tiêu Cố dùng lực để vali xuống dưới.

Vali không nặng, nhưng bên trong có âm thanh đồ vật bị đụng. Anh để vali nằm trên thảm, nhảy xuống ghế: “Bên trong có gì thế?”

“Hình như là album thì phải.” Ngón tay Mễ Tình gõ gõ vào mặt mã ở khóa, cô nhớ mặt mã, vali mở ra.

Bên trong quả nhiên có một cuốn album và hai chiếc đĩa nhạc, đều của Mạc Trần.

Mễ Tình ngạc nhiên nói: “Thì ra hai cái đĩa này trong đây, bao lâu rồi em không thấy nó!”

Cô lấy đĩa nhạc ra, thổi thổi bụi phía trên: “Đây là album đầu tay của Mạc Thiên vương, bây giờ không phát hành nữa rồi.”

Tiêu Cố đối với Mạc Trần không hề có hứng thú, anh cầm album trong vali, mở ra xem. Album đã cũ rồi, trang thứ nhất là ảnh Mễ Tình vừa ra đời trong bệnh viện.

“7.5 cân [1] à?” Tiêu Cố nhướn mày, vẻ hứng thú. Mễ Tình nhìn anh, muốn cướp lại cuốn album nhưng anh né được: “Bọc như chiếc bánh chưng, đáng yêu ghê.”

[1] 7.5 cân: khoảng 3,75 kg (1kg của TQ ~ 500g)

Mễ Tình ‘chặc’ một tiếng, nhắc nhở: “Đừng tự tiện xem album ảnh người khác.”

Tiêu Cố cười, liếc cô: “Em mà là người khác à? Em là bà xã của anh đó.”

...

Một câu nói của anh, đánh tới trái tim Mễ Tình.

Vì sao người tim đập nhanh, mặt đỏ ửng luôn là cô? Chắc chắn vì da mặt Tiêu Cố quá dày!

Album ghi lại hình ảnh của Mễ Tình từ khi ra đời. Từ bé, cô đã được mẹ mặc cho quần áo như công chúa nhỏ.

Tiêu Cố hứng thú gỡ vài trang, rồi ngừng lại trước tấm ảnh Mễ Tình năm 5 tuổi.

Cảnh là một nhà hàng cơm Tây, Mễ Tình mặc bộ áo đầm đen, trên vai đặt một cây đàn violon. Khi đó, tóc cô vừa dài vừa đen, đôi mắt rất to, ngơ ngác nhìn mấy ảnh, một ánh mắt khiến trái tim người xem tan chảy.

Tiêu Cố rút tấm ảnh ra, cất vào túi.

“Anh làm gì thế?” Chứng kiến hành động cướp giật trắng trợn của anh, Mễ Tình muốn cướp ảnh lại, nhưng Tiêu Cố lại thoát được. Tiêu Cố đem tấm hình này lấy xuống, cất vào chính mình trong túi.

Mễ Tình rất không vui: “Anh lấy ảnh của em làm gì?”

Tiêu Cố nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng treo nụ cười: “Anh nhớ ra rồi, chuyện năm 10 tuổi.”

Khi anh 10 tuổi, Mễ Tình mới 5 tuổi, ngày đó trong vườn hoa nhìn thấy một cô bé, y hệt trong ảnh.

Xinh đến nỗi không giống người trần.

Khóe miệng của anh càng cong lên, anh hỏi Mễ Tình: “Em vốn định học đàn violon à?”

“Vâng, nhưng sau này bởi vì...” Mễ Tình nói đến đây, đứng lúc lại im lặng.

Tiêu Cố nghe vậy, chưa thỏa mãn: “Bởi vì sao?”

Mễ Tình không nói gì, Tiêu Cố tự mình nghĩ ra một lí do, gương mặt đang tươi cười bỗng trầm lại: “Vì Chu Nghi Nhiên à?”

Vì Chu Nghi Nhiên học đàn dương cầm, nên cô cũng muốn học đàn dương cầm.

“Chuyện lâu như vậy rồi, sao em nhớ được.” Mễ Tình cười haha như lừa gạt, nhưng Tiêu Cố không hề theo ý cô.

Anh ôm eo Mễ Tình, kéo cô vào trong lòng, gần như dán vào chóp mũi cô, nói: “Anh thấy mình rất thiết thòi.”

Anh không muốn canh cánh trong lòng chuyện này cả đời, anh khẽ nhíu mày, mặt đen như lên án “Bảo bối không vui rồi”.

Mễ Tình trợn mắt nhìn anh, lông mi mềm mại khẽ lướt qua gò má anh: “Hay là, anh đổi cho Chu Nghi Nhiên?”

Con người Tiêu Cố hơi co lại, hôn cô: “Đổi cái gì, hả?”

“Là...”

Lời này Mễ Tình chưa nói hết, đã bị Tiêu Cố nuốt vào bụng.

Có lẽ vì đã lâu chưa hôn Mễ Tình, Tiêu Cố mê muội cảm giác mê mại ngọt ngào ở môi cô, qua rất lâu cũng chưa chịu buông ra. Đến khi quần áo Mễ Tình ngày càng lộn xộn, tiếng bước chân dì Minh cũng từ xa tiến đến gần: “Đại tiểu thư, phu nhân bảo tôi tới giúp cô...”

Bước chân dì Minh chợt dừng lại, từ khi cô đi với bạn vào bảo tàng xem hóa thạch khủng long, cô chưa bao giờ hoảng hốt thế này.

Ánh mắt Mễ Tình lướt qua vai Tiêu Cố, rơi vào dì Minh đang chờ người ngoài cửa, gương mặt nóng như thiêu như đốt.

Dì Minh ấp úng mấy lần, rồi mới lấy lại được khả năng ngôn ngữ: “À, trong ba tháng đầu thai kì, làm chuyện đó rất dễ sinh non... Hơn nữa, lần sau nhớ đóng chặt cửa lại.”

Sau khi nói xong, dì chạy đi như bay, tốc độ kia không hề thua kém thanh niên 20 tuổi.

Mễ Tình dùng sức đẩy Tiêu Cố, xấu hổ nói: “Bị dì Minh nhìn thấy rồi!”

Cô vẫn còn muốn làm người nha!

Tiêu Cố vừa nãy cũng hơi ngạc nhiên, nhưng đã bình tĩnh lại. Anh sửa lại quần áo cho Mễ Tình, hôn cô một cái: “Không sao, đi thôi.”

Mẽ Tình: “...”

Đây là chiến thuật của anh à!

Vì chuyện vừa nãy, Mẽ Tình dọn đồ cũng nhanh hơn, ngay cả lúc rời đi cũng không rề rà.

Tiêu Cố bỏ vali của cô vào cốp sau, mở cửa xe ngồi vào.

Mẽ Tình vẫn đang tức giận, Tiêu Cố dùng ngón tay chọc chọc má cô, hỏi: “Nhớ Thiên Thiên không?”

Mẽ Tình bĩu môi, buồn rầu đáp: “Cũng hơi hơi.”

Tiêu Cố mỉm cười, nói với tài xế: “Lái xe đi.”

Sau khi âm thanh vang ra, chiếc ô tô lái thẳng về phía thành phố A.

58. Chương 56

Khi về lại thành phố A, Mẽ Tình có trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Tiêu Cố không lái xe đến hoa viên Nam thành, mà đến thẳng Khải Thụy quốc tế. Tiêu Cố xách vali lên tầng ba, để Mẽ Tình sắp xếp quần áo, đồ dùng hằng ngày, còn anh thì xuống tầng làm cơm trưa.

Mẽ Tình mở khóa vali, quay đầu nhìn Tiêu Cố đã bước tới cửa: “Bây giờ muộn rồi, hay anh xuống dưới mua đồ ăn đi.”

Tiêu Cố bác bỏ đề nghị: “Không được, em đang mang thai, việc ăn uống phải cẩn thận.”

Mẽ Tình mở to mắt: “Vậy anh định tự nấu tất cả các bữa khi em mang thai à?”

“Đương nhiên.” Tiêu Cố nhìn đồng hồ, quả thật không còn sớm, chỉ kịp làm hai món xào đơn giản, “Anh làm hai món ăn, nhanh thôi, không để em chịu đói lâu đâu.”

Sau khi anh xuống nhà, Mẽ Tình lấy từng bộ quần áo trong vali ra gấp lại. Giường ngủ trong phòng đã đổi thành chăn ga màu hồng nhạt lần trước họ đi mua, rèm cửa sổ viền ren màu hồng.

Tiêu Cố làm cơm rất nhanh, khi Mẽ Tình cầm bát lên ăn mới nhận ra: “Bao giờ anh đón Cầu Đản về?”

Tiêu Cố hơi cụp mắt ngẫm nghĩ, để đưa xuống, nhìn Mẽ Tình nói: “Anh định đưa Thiên Thiên đến chỗ Cố Tín ở tạm.”

“Vì sao?” Cầu Đản quần anh như thế, nếu bị đưa đi thì thật đáng thương.

Tiêu Cố giải thích: “Đầu tiên, em mang thai...”

Lời anh còn chưa nói hết, Mẽ Tình đã chen họng: “Mang thai vẫn nuôi chó được mà, một cô giáo dạy em hỏi còn ở nước ngoài khi mang thai vẫn nuôi chó, có làm sao đâu.”

Về vấn đề mang thai không thể nuôi chó, Mẽ Tình từng nghe rồi, nhưng khi ở nước ngoài, cô phát hiện ra, người ở đó không hề kiêng kị điều này. Lúc đầu cô không quan tâm, bởi vì cô sợ chó, cũng chưa hề nghĩ đến việc nuôi chó, nhưng ai ngờ vấn đề này hôm nay lại rơi trên đầu mình.

“Chỉ cần mang Cầu Đản đi kiểm tra sức khỏe, nuôi chó một cách khoa học thì chẳng sao cả.” Cô ngược mắt nhìn Tiêu Cố, như thể người bị vứt bỏ là cô.

Tiêu Cố bây giờ cực muốn xoa đầu vuốt tóc cho cô, anh cũng làm vậy thật. Anh đứng lên, đi tới cạnh Mẽ Tình, tựa cạnh bàn xoa đầu cô: “Nuôi chó khoa học thì không sao, nhưng bình thường Husky rất nghịch, nhờ đụng phải em thì sao?”

“Nó không dám đâu, nếu nó đụng em thì anh đánh nó.”

Tiêu Cố mỉm cười, Thiên Thiên quả thực được huấn luyện nên rất ngoan, nhưng không ai chắc chắn rằng nó sẽ không có lúc nổi khùng, hơn nữa, anh vừa về Cố gia, chi nhánh bên này còn rất nhiều việc anh phải giải quyết: “Ai chịu trách nhiệm dắt nó đi dạo?”

Chuyện này làm Mễ Tình ghen lời.

Cô mang thai không thể nào cầm xích dắt chó đi, Tiêu Cố thì quá bận việc công ty. Nhưng nếu không có người đưa nó đi... hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Tiêu Cố nói: “Thiên Thiên vốn là do Cố Tín mua, nó cũng phải có trách nhiệm. Trong khoảng thời gian này anh khá bận, không thể cùng chăm sóc cả em và Thiên Thiên được, chờ qua đợt này, anh sẽ đón nó về.”

Mễ Tình ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Nhưng không phải vì Cố Tín không có thời gian nên mới đưa Cầu Đan cho anh nuôi à?”

“Anh hỏi nó rồi, nó chỉ có một album mới chuẩn bị ra mắt, mọi việc khác đều đẩy xuống. Album đã lên lịch sẵn, nó rảnh nhiều hơn anh. Hơn nữa, Thiên Thiên cũng thân với nó, giao cho nó anh cũng yên tâm.”

Tiêu Cố nói có lý, Mễ Tình không thể phản bác lại được, chỉ có thể đồng ý với anh, một thời gian nữa đón Thiên Thiên trở về.

Mấy hôm nay Tiêu Cố ở nhà hàng xóm, không có ai dắt nó đi chơi, may mà nó không dỡ nhà hàng xóm ra. Thấy Tiêu Cố đến đón, nó chạy như điên tới.

Tiêu Cố cảm ơn hàng xóm xong, kéo nó ra ngoài đi một vòng lớn.

Chắc do hai ngày nay không được đi đâu, Husky chạy rất khỏe, khi về hoa viên Nam thành còn chưa đã lắm.

Tiêu Cố ngồi xổm xoa đầu nó, Tiêu Cố liếm tay anh.

Tiêu Cố cắn môi, thật ra anh cũng không muốn để Thiên Thiên đi, nhưng anh đúng là quá bận. Khi anh đưa Husky lên tầng 7, Cố Tín đã đợi bên trong.

Husky thấy Cố Tín thì nhảy dựng lên, Cố Tín đỡ nó, xoa xoa người nó: “Hao Thiên Khuyển, có nhớ anh không!”

“Gâu!” Husky sủa rồi liếm tay Cố Tín. Tiêu Cố bước lên nói với Husky: “Thiên Thiên, đợt này mày phải đi theo bố Cố Tín rồi.”

“Gâu.” Husky chắc hiểu lời anh nói không bình thường, mờ mịt quay lại nhìn anh.

Tiêu Cố nhéo má nó: “Gần đây tao rất bận, không có thời gian chăm mày nữa rồi.”

“Gâu.” Nội tâm động vật đều rất nhạy cảm, một ánh mắt của chủ nhân cũng có thể khiến nó nghĩ mình bị vứt bỏ. Nó nhào vào lòng Tiêu Cố, liếm tay anh. Tiêu Cố khẽ cười, xoa đầu nó: “Không phải không yêu mày nữa, bao giờ tao hết bận sẽ đón mày về.”

“Gâu.”

Husky vẫn không muốn, tiếp tục giả bộ đáng thương, Cố Tín đứng một bên không hài lòng: “Hao Thiên Khuyển, mày quên ai mới là cha ruột rồi à. Ở với tao có cái gì không tốt đâu, đồ ăn nhà tao ngon hơn nhà Tiêu Cố nhìn.”

Husky quay đầu đi, lườm: “Gâu.”

Ánh mắt kia lộ sự khinh bỉ không hề che giấu, Tiêu Cố cười rộ lên, nói với Cố Tín: “Xem ra Thiên Thiên cũng biết anh là đầu bếp giỏi, còn em chỉ biết nấu mì ăn liền.”

Cố Tín bĩu môi: “Tốt xấu gì em cũng là đàn ông sống một mình, bao năm như vậy chẳng nhẽ không nấu nổi một bữa cơm?”

Tiêu Cố nhú mày: “Thế à, lần sau nấu cho anh ăn nha.”

Cố Tín tự biết rằng, trên phương diện nấu ăn, anh không độ nổi Tiêu Cố, nên đi giáo dục lại Husky: “Sao thế, bồn đại gia tự tay nấu cơm cho mày mày còn ghét bỏ à? Có biết bao nhiêu fans thèm muốn mà không được không?”

Husky quấy đuôi, không sửa.

Tiêu Cố nói: “Em cứ cho nó ăn thức ăn cho chó, thế là anh bớt lo rồi.”

Cố Tín: “...”

Cậu cười với Husky, khẩu Phật tâm xà: “Về sau khi tao ăn gì, mày đừng có vấy đuôi.”

Tiêu Cố mỉm cười, đứng dậy, nói với Cố Tín một số lưu ý khi nuôi Thiên Thiên, cuối cùng không quên căn dặn: “Mỗi ngày nhớ dắt nó đi ít nhất một lần, nếu không nó phá nhà em anh không chịu trách nhiệm đâu.”

“Biết rồi biết rồi.” Cố Tín kéo Husky dậy, nói, “Đi nào Hao Thiên Khuyển, đi theo bố có thịt ăn.”

“Gâu.”

Husky lại cọ cọ người Tiêu Cố, Cố Tín hí hóp mắt nói: “Hao Thiên Khuyển, từ bao giờ mày trở nên ủy mị thế này? Anh ta có vợ rồi không cần mày nữa, mày cứ nhớ mãi không quên anh ta.”

Tiêu Cố: “...”

Nhất định phải nói như kiểu tình cảm chủ chó chưa nguôi à.

Cố Tín thầm phỉ nhổ trong lòng, hỏi Tiêu Cố: “Bao giờ hai người kết hôn?”

Tiêu Cố nói: “Chắc là trong tháng này, đến lúc đó sẽ báo cho em đòi tiền mừng.”

Cố Tín: “...”

Đech, sao cậu thấy mấy lời này quen tai như thế? Hình như trước đó không lâu có người đã nói vậy với cậu?

Cậu suy sụp tâm trạng, kéo Thiên Thiên đi khỏi nhà Tiêu Cố. Tiêu Cố mang theo cái gì đó, cũng đi ra cửa.

Cả buổi chiều anh đều ở chi nhánh công ty xử lý công việc, 6 giờ tan làm, anh một mình đi về bãi đỗ xe, gọi cho Mễ Tình một cú điện thoại.

“Ơi..”

Giọng nói Mễ Tình nghe yếu ớt, Tiêu Cố cười khế, hỏi: “Sao thế? Đói bụng hay buồn chán?”

“Cả hai.”

“Vậy ngày mai em đến công ty giúp anh làm việc nhé.”

Mễ Tình cầm điện thoại, ngạc nhiên: “Ngày mai đến công ty? Nhưng em đang mang thai, không phải anh không muốn em ra khỏi cửa à?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Từ bao giờ anh không cho em ra khỏi cửa nhà thế?” anh nói xong lại nhíu mày, sửa lời, “Khi anh không có mặt ở nhà, em đừng đi đâu cả!”

Mễ Tình: “...”

Thấy chưa thấy chưa!

“Em có thể đến công ty á?”

“Ừ, ở đó có anh, không sao hết.”

“Vâng.” Mễ Tình khựng lại, tò mò hỏi, “Em làm gì ở công ty?”

“À.. coi như thư kí thân cận 24h ở cạnh anh, anh sẽ giao việc gì đơn giản chút cho em.”

Mễ Tình: “...”

Thư kí thân cận 24h, sao nghe bậy bạ quá vậy?

“Bây giờ anh về nấu cơm cho em, nếu em đói quá thì ăn tạm bánh mì ở trong phòng khách nhé.” Tiêu Cố nói xong, cúp máy lên xe.

Đến khi anh làm xong cơm ở nhà đã hơn bảy giờ, anh bưng đồ ăn lên bàn, hôn môi Mễ Tình: “Về sau anh sẽ cố gắng tan làm sớm nhất có thể.”

“Thật ra em có đói lắm đâu.” Mễ Tình hơi ngượng, ở nhà cả ngày đáng ra cô phải nấu cơm, nhưng cơm cô nấu thì không nuốt nổi. Cô nhìn Tiêu Cố: “Bây giờ anh bận như thế, tiệm Xuyên xuyên phải làm sao bây giờ?”

“Anh giao cho Lâm Tĩnh Dung rồi. Chi nhánh kia toàn nhân viên kì cựu, chuyên nghiệp trên mọi phương diện, cô ấy chỉ cần phụ trách chuẩn bị mấy việc ban đầu đã, khi nào tiệm mới đi vào quỹ đạo rồi thì về sau.” Khi đó chuyện ở công ty anh cũng rảnh rang hơn, thỉnh thoảng sẽ ghé vào chi nhánh mới, chỉ cần điều một quản lí giỏi sang đây, ông chủ ngoài việc lấy tiền ra thì không cần làm gì cả.

Mễ Tình nghe xong kế hoạch của anh, nhẹ nhàng nhún mày: “Úi, anh lén lút gặp Lâm Tĩnh Dung lúc nào thế?”

Tiêu Cố khẽ cười, xoa đầu cô: “Lén lút cái gì, nhân viên trong quán đều biết. Thôi được rồi, ăn đi, mùa đông cơm nguội nhanh lắm.”

“Vâng.” Mễ Tình không muốn thật sự tính toán với anh, vui đầu ăn cơm. Tiêu Cố ngồi bên cạnh cô, gấp thức ăn vào bát: “À, nhân viên trong tiệm đều đã biết chúng ta kết hôn rồi, anh định hai ngày nữa có thời gian thì mời mọi người ăn cơm, ở trong tiệm Xuyên Xuyên ấy.”

Mễ Tình bật cười: “Vậy ai làm nhân viên phục vụ?”

Tiêu Cố nhướn mày: “Đương nhiên phải tự phục vụ.”

Tiêu Cố ấn định thời gian vào ba ngày sau, không chỉ mời tất cả nhân viên mà còn có khách quen, bạn bè.

Mễ Tình rất phấn khích với chuyện này, nhưng dù có sung sướng đến mấy, ngày mai cô cũng phải đi làm thư kí cho Tiêu Cố rồi.

Không biết phải thân cận thế nào mới đủ tiêu chuẩn đây?

Cô nghĩ đến đây thì bật cười, Tiêu Cố vừa tắm xong ra ngoài, ngồi xuống cạnh giường, hôn cô một cái: “Nghĩ cái gì mà cười vui thế?”

Mễ Tình nhìn người trước mắt, trong mắt vẫn còn ý cười: “À, em đang suy nghĩ là thư kí thân cận thì đương nhiên phải thân cận rồi, nhưng thế nào mới đủ?”

Cô tự ôm eo Tiêu Cố, tựa đầu vào ngực anh.

Đáy mắt Tiêu Cố nổi lên sự mềm lòng: “Vẫn chưa đủ.” Anh ôm eo Mễ Tình, siết chặt, làm cho thân thể hai người càng dính chặt hơn.

Mễ Tình ngẩng đầu lên, hỏi anh: “Như thế này à?”

Tiêu Cố ngẫm nghĩ, dán môi lên môi cô nói nhỏ: “Hình như vẫn chưa đủ.”

Anh nói rồi ngậm môi Mễ Tình, hôn lên.

Rất nhiều sự va chạm đều bắt đầu từ một nụ hôn, Tiêu Cố và Mễ Tình bây giờ cũng không ngoại lệ. Tiêu Cố lần lượt cưỡi từng lớp vải trên người Mễ Tình, đến khi nằm trên người cô, tia lí trí cuối cùng ngăn cản anh thực hiện hành vi kế tiếp.

“Muốn quá đi.”

Anh tham lam hôn Mễ Tình, hơi thở Mễ Tình đã sớm rối loạn, cô khẽ rên rỉ vài tiếng, rồi hạ giọng nói: “Ai bảo anh không dùng đồ bảo vệ, bây giờ tự gánh chịu hậu quả.”

Tiêu Cố cười, lại hôn cô: “Không sao, anh có thể nhẫn nhịn, tự thực hiện việc khác.”

Giọng Mễ Tình nhẹ bỗng, nhưng mị mớ trong sương: “Sao lại nhẫn nhịn, tự thực hiện việc khác?”

Tiêu Cố không nói gì, chỉ cầm tay Mễ Tình đặt vào bộ phận nhạy cảm.

Mễ Tình: “...”

Thật là, trời ơi!

Tối hôm đó, đến khi hai tay Mễ Tình nặng như đổ chì, không nhấc lên nổi, Tiêu Cố mới tha cho cô. Sáng hôm sau, đồng hồ báo thức Tiêu Cố đặt đánh thức cả hai người.

Tiêu Cố đứng dậy mặc quần áo, nói với Mễ Tình đang làm ỏ trên giường: “Em ngủ thêm một lúc, anh làm đồ ăn sáng xong sẽ gọi em dậy.”

“Vâng..” Mễ Tình lí nhí nói, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, cô vẫn không đợi đến khi Tiêu Cố gọi, chủ động bò dậy.

Ánh mắt đảo qua tủ quần áo treo rất nhiều trang phục, Mễ Tình tự nhủ, mình phải làm tốt công việc thư kí này.

Cô chọn áo choàng dài màu xanh đen, bên trong là sơ mi trắng và quần ống loe, nhìn quả thật rất chuyên nghiệp.

Ăn sáng xong, Tiêu Cố lái xe đưa cô đến công ty.

Có lẽ là đã chào hỏi mấy phòng liên quan, mọi người thấy cô xuất hiện cùng Tiêu Cố thì không bất ngờ lắm.

Chỉ có một số đồng nghiệp nữ xì xào to nhỏ, nhưng không qua được lỗ tai cô.

“Người đó chính là vợ tổng giám đốc Tiêu đấy, đại gia với mĩ nữ, hợp nhau thật.”

“Hôm qua khi tổng giám đốc Tiêu tới, tôi còn muốn xin số điện thoại, nhưng hôm nay anh ấy đã mang vợ tới rồi...”

“Cuộc đời quá tàn nhẫn, tôi không muốn đi làm.”

Đồng nghiệp nữ Giáp, Ất, Bính [1] đồng loạt lên tiếng.

[1] Giáp, Ất, Bính: đại loại giống Nguyễn Văn A, Trần Thị B ở Việt Nam.

Cô kiêu hãnh đi thẳng vào phòng tổng giám đốc của Tiêu Cố. Phòng làm việc của anh rất rộng, một bộ sofa, bên cạnh giá sách có một cánh cửa, Mễ Tình đoán là phòng nghỉ. Cô nhìn xung quanh vài lần, hỏi: “Em làm trong phòng làm việc của anh à?”

Tiêu Cố gật đầu, coi như chuyện đương nhiên: “Tất nhiên rồi, nếu không sao gọi là thư kí thân cận được?”

Mễ Tình: “...”

Tiêu Cố chỉ vào chiếc bàn làm việc cách đó không xa: “Em dùng bàn đó nhé.”

“Vâng.” Mễ Tình đi tới nhìn, “Hôm nay em phải làm gì?”

Tiêu Cố cầm theo một tập văn kiện để lên bàn của cô: “Phụ nữ có thai không nên làm việc trước máy tính, em cứ xem tư liệu, làm quen với công ty đã.”

Mễ Tình mở trang đầu tiên của tập văn kiện, trên đó in vài giới thiệu vắn tắt về công ty.

Mễ Tình: “...”

59. Chương 57

Mễ Tình ở công ty ba ngày, nhưng chưa làm được việc gì thực sự.

Phần lớn thời gian Tiêu Cố đều xử lý tài liệu, họp đồng trong phòng. Thi thoảng anh cũng sẽ ra ngoài, nhưng anh đã có một trợ lý toàn năng, nên thư kí như Mễ Tình không có đất dụng võ.

Nhưng ba ngày nay đi theo Tiêu Cố tham dự không ít cuộc họp lớn nhỏ, nên cô cũng nắm được một số tình huống của công ty.

Thấy đã hơn 12 rưỡi rồi mà Tiêu Cố vẫn ngồi trên ghế xem họp đồng, Mễ Tình không nhịn được, đi đến gõ tay vào bàn anh: “Tổng giám đốc Tiêu.”

Tiêu Cố đang cầm cúi trong đồng tư liệu chợt ngẩng đầu, mờ mịt nhìn cô, rồi cup mắt nhìn giờ ở góc phải máy tính.

Đã 12 giờ 43 phút.

“Muộn thế rồi à?” Tiêu Cố khẽ nhú mày, “Em đói chưa?”

Bữa trưa của Mễ Tình đều do Tiêu Cố sai trợ lý đi mua ở nhà riêng, không những đầy đủ dinh dưỡng mà còn ngon miệng, hợp vệ sinh.

Mễ Tình bụm miệng cười, nhìn anh nói: “Em muốn hỏi anh, anh không đói à? Có phải làm tổng giám đốc cũng như đắc đạo thành tiên không, có tác dụng giúp người ta không cần ăn uống?”

Mấy ngày nay ở trong phòng làm việc của anh, cô chủ yếu nhìn anh làm việc. Anh vô cùng bận rộn, ngoại trừ mấy chuyện cần thiết phải thông báo, dường như nói chuyện thôi cũng quá lãng phí thời gian với anh. Nghỉ ngơi thì càng không cần phải nói, nếu không phải có Mễ Tình ở đó, đoán chừng anh còn quên ăn quên uống.

Nhưng dù vậy, anh vẫn cố ngày nào cũng về nấu cơm, Mễ Tình muốn tự nấu, anh cũng chỉ để cô hỗ trợ.

“Tổng giám đốc Tiêu, sức khỏe rất quý giá. Tuy anh còn trẻ nhưng cũng không thể liều mạng thế này.” Mễ Tình nói mấy lời này suốt hai ngày nay rồi, lần nào Tiêu Cố cũng tiếp thu, nhưng hôm sau anh vẫn liều mạng như thế.

Cuối cùng Tiêu Cố cũng khép tập họp đồng lại, cười: “Bình thường anh rèn luyện nhiều, sức khỏe rất tốt. Chừng ấy công việc chưa đánh gục được anh đâu.”

Mễ Tình phản bác: “Sức khỏe là thứ tích lũy từng ngày, tích tiểu thành đại, nhưng anh không thể ỷ vào việc mình còn trẻ mà mặc kệ như thế.”

Tiêu Cố cười. Lúc này, cửa phòng làm việc bị gõ, trợ lý Tiêu Cố mang theo một hộp thức ăn đi đến: “Xin lỗi tổng giám đốc Tiêu, hôm nay trên đường bị kẹt xe.”

Anh ta vừa nói vừa để hộp thức ăn trên bàn gần ghế salon, rồi tự giác ra ngoài.

Tiêu Cố cũng đứng lên, kéo Mễ Tình đến ghế salon: “Ăn cơm đã.”

“Vâng.” Mễ Tình đi đến, mở hộp thức ăn, mùi thơm nức mũi phảng phất.

Hôm trước, khi Tiêu Cố ăn cơm trưa chung với cô, tài liệu không rời tay, Mễ Tình ác liệt kháng nghị, Tiêu Cố đành phải thay đổi. Gấp cho Tiêu Cố một miếng thịt bò, Mễ Tình nói như bà mẹ đang căn dặn con trai chuẩn bị thi vào cao trung: “Anh ăn nhiều thịt một chút, gần đây vất vả quá rồi.”

Nếu như trước kia cô còn chưa hiểu vì sao anh phải đưa Cầu Đản đi, thì bây giờ cô chỉ biết cảm thán, may mà đưa Cầu Đản đi rồi.

Cô thật sự không muốn làm tăng gánh nặng của Tiêu Cố. Tuy nói thế hơi có lỗi với Cầu Đản, nhưng... lần sau đi thăm nó cho nó nhiều thịt một chút!

Tiêu Cố nhìn miếng thịt bò Mễ Tình gấp cho, cười, lại gấp cho cô một miếng: “Em mới cần ăn nhiều thịt ấy.”

Từ khi Mễ Tình mang thai, anh đã nhiều lần nghiên cứu thực đơn cho phụ nữ có thai. Phòng bếp để một chồng sách lớn. Còn có cả mấy quyển sách kiến thức cơ bản về việc mang thai nữa, không chỉ có anh xem, anh còn ép Mễ Tình đọc cùng.

Cứ là đồ tốt cho phụ nữ có thai trong sách giới thiệu là anh mua hết về nhà, Mễ Tình cảm thấy sau khi sinh con xong, cô ít nhất phải béo lên hai mươi.. à không, ba mươi cân!

Sau một đợt gấp thức ăn cho nhau, hai người vui vẻ ăn xong.

Thu dọn hộp cơm trưa của hai người để buổi tối mang về rửa, hôm sau lại đưa cho trợ lí, lúc đó chỉ cần lấy giấy lau qua là được, Tiêu Cố dọn dẹp xong, để sang một bên.

Mễ Tình biết Tiêu Cố chuẩn bị làm việc tiếp, cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ trong phòng, chưa đến một rưỡi.

Giờ làm việc buổi chiều ở công ty là hai giờ, cô đứng lên, nói với anh: “Còn nửa tiếng nữa mới bắt đầu làm việc, em muốn ngủ trưa.”

Tiêu Cố gật đầu, nói: “Em vào phòng nghỉ ngủ đi, đến giờ anh gọi dậy.”

Mắt Mễ Tình hiện lên toàn ý không tin tưởng, Tiêu Cố đã từng nói vậy một lần, nhưng xế chiều lúc đó Mễ Tình mới tỉnh dậy, chạy ra hỏi Tiêu Cố vì sao không gọi cô. Anh chỉ đáp, bận rộn quá quên mất.

Mễ Tình lúc đó rất tức giận, chẳng nhẽ người thư kí thân cận này không tồn tại à? Mình bỏ bê công việc cả ngày mà ông chủ không phát hiện ra!

Hơn nữa, hai người còn ở chung phòng làm việc!

Sau này cô nghĩ kĩ lại, hình như Tiêu Cố cố tình không gọi mình. Sau khi mang thai, cô dường như thích ngủ hơn trước, chắc anh để cô nghỉ ngơi nhiều hơn.

Cô nghĩ đến đây, lao tới ôm tay Tiêu Cố, dính như keo: “Em không quen ngủ một mình, anh ngủ với em.”

Tiêu Cố hơi cúi đầu nhìn cô, ánh mắt có ý cười nhàn nhạt. Anh đưa tay xoa đầu cô, dụ dỗ: “Ngoan, tự đi ngủ đi, anh còn nhiều công việc cần xử lí.”

Mễ Tình trề môi, vẻ uất ức: “Tiêu Cố, sau khi kết hôn anh thay đổi rồi, bảo anh ngủ với em anh cũng không chịu.”

Tiêu Cố buồn cười, đang suy nghĩ đồ cô thế nào, cô đã bắt đầu cầu nhau: “Anh không muốn ngủ với em thì muốn ngủ với ai. Nói đi?”

Tiêu Cố: “...”

Anh nhẹ nhàng kéo Mễ Tình lại, hôn một cái: “Bây giờ đi ngủ với em, công chúa nhỏ.”

Mễ Tình cười đắc ý, kéo Tiêu Cố vào phòng nghỉ. Cô mở cửa, vội vã cởi áo khoác của anh, đẩy anh nằm xuống.

Tiêu Cố ôm trán, tiếng cười không ngừng truyền ra từ cổ họng: “Công chúa nhỏ, em vội vã đến thế à?”

Mễ Tình cũng cởi áo của mình, nằm xuống cạnh anh: “Anh không biết phụ nữ cũng có thể như sói như hổ à?”

Tiêu Cố lại cười, ôm Mễ Tình, hôn cô.

Sau một nụ hôn sâu, Mễ Tình thở hổn hển. Cô ôm Tiêu Cố, mặt ửng hồng: “Tiêu Cố, bây giờ anh bận rộn như thế, có phải mệt lắm không?”

Trong lòng Mễ Tình hơi tự trách, khi đang anh đang yên làm kinh doanh tiệm Xuyến Xuyến, chỉ cần lấy tiền, đánh mặt chược, dặt chó đi dạo. Nhưng vì kết hôn với cô, anh không thể không trở về, nhận việc ở công ty, sau này còn giúp cô việc ở Mễ thị.

Nhưng xui xẻo hơn, ở giai đoạn vất vả này, cô còn đang mang thai, không những không giúp được gì cho anh, mà còn khiến anh càng tốn công chăm sóc mình.

Tiêu Cố vuốt tóc bên mặt cô, giọng nói trầm thấp đầy từ tính như tiếng đàn dương cầm: “Anh muốn mỗi lần mệt mỏi, mở mắt ra là thấy em.” Anh nói rồi hôn Mễ Tình, “Em có thể truyền cho anh sức mạnh.”

Vốn là lời tâm tình, nhưng Mễ Tình không nhịn được cười phá lên: “Nếu anh là thủy thủ Popeye thì em là rau chân vịt à?”

Tiêu Cố cũng bật cười: “Được rồi, không phải em nói muốn ngủ trưa à? Nếu không ngủ anh đi làm đây.”

“Vâng.” Mễ Tình nghe lời nhắm mắt lại, Tiêu Cố lấy điện thoại đặt báo thức hai giờ, rồi cũng nhắm mắt.

Dường như bởi vì quá mệt mỏi, Tiêu Cố ngủ rất sâu, tưởng như một giây trước vừa nhắm mắt lại, giây sau đồng hồ đã reo vang.

Anh nhíu mày, tắt báo thức. Mễ Tình cũng bị đánh thức, Tiêu Cố thấy cô định ngồi dậy, ôm cô nói: “Em ngủ tiếp đi, chốc nữa anh gọi em.”

Hình như vì ‘một lần bị rần rần, mười năm sợ dây thừng’ nên Mễ Tình không bao giờ tin cái ‘chốc nữa anh gọi em’ của Tiêu Cố. Cô đứng lên mặc áo khoác, cười với anh: “Em không ngủ, em muốn đồng cam cộng khổ với anh cơ.”

Tiêu Cố cười, đứng dậy nhìn cô: “Nhưng anh không thể đồng cam cộng khổ với em lúc này.”

Anh nói rồi nhìn lướt qua bụng dưới Mễ Tình.

Mễ Tình: “...”

Cô thiệt thòi quá, mang thai vất vả chỉ có cô chịu!

Buổi chiều vẫn làm công việc mọi ngày, Tiêu Cố chìm trong việc. Nhưng bốn giờ hôm nay, Cố Tín gọi điện tới.

Tiêu Cố chỉ nhìn lướt qua màn hình, nhìn tên người gọi để quyết định có nghe không.

Nhìn tên Cố Tín, lúc đầu anh định cúp máy, nhưng nghĩ có thể vì Thiên Thiên xảy ra chuyện gì, nên anh vẫn nghe.

Dường như điện thoại vừa nhận xong, giọng nói tràn ngập oán trách của Cố Tín đã vọng lại: “Tiêu Cố, chó của anh bị làm sao thế! Em viết nhạc trong phòng, nó ở ngoài học tiếng sói tru, chó nhà hàng xóm bây giờ cũng tru như sói rồi!”

Tiêu Cố bị cú điện thoại này chọc cười, anh thấy nhận điện quả nhiên sáng suốt.

Nghe được tiếng cười của anh, Cố Tín càng bực bội: “Anh còn cười à? Phải làm sao bây giờ?”

Kèm theo câu nói này là tiếng sói tru của Husky: “Ào hú ——“

Tiêu Cố bật cười, cảm thấy tên Hao Thiên Khuyến Cố Tín đặt cho nó cũng đúng: “Anh bảo em dắt nó đi dạo, em có dắt không?”

“Có chứ.” Giọng Cố Tín mang theo sự chột dạ, “Ngày đầu tiên có.”

Ngày đó bởi vì cậu vừa đón Husky về nên thấy mới mẻ, dắt nó ra ngoài chơi. Không ngờ nó ra ngoài quá phần khích, không phải anh dắt nó, mà là bị nó dắt.

Tiêu Cố nói: “Nếu Husky không được vận động đủ sẽ làm loạn, nó chưa dỡ ngói nhà em thì vẫn còn quý em lắm rồi đây.”

Cố Tín: “...”

Vì sao trước đây cậu lại mua con Husky này?

60. Chương 58

Sau khi Cố Tín cúp điện thoại, Husky vẫn đang hết sức cố gắng học tiếng sói tru.

Đầu Cố Tín nghe nó gào mà ong ong, rõ ràng lúc bé nó rất đáng yêu, sao lớn lên lại thay đổi hoàn toàn thế này?

Nhất định là vì Tiêu Cố nuôi.

Cố Tín đưa ra kết luận, trầm mặc nhìn nó một lúc, rồi lấy điện thoại gửi tin nhắn Wechat cho Thẩm Thi Thi: “Gần đây em bận việc gì à?”

Thẩm Thi Thi nhắn lại rất nhanh: “Em còn hai môn thi nữa mới xong. Đại Đại anh có chuyện gì à? Chẳng lẽ muốn rủ em đi đâu? [xấu hổ]”

Trước đây khi Cố Tín rủ cô đi chương trình âm nhạc đón năm mới, đó là lần đầu tiên Thẩm Thi Thi thấy anh trên sân khấu. Khác hẳn với mọi ngày, anh khi biểu diễn toàn thân đều tỏa sáng, đẹp trai lại nghiêm chỉnh, mỗi động tác đều mang phong thái siêu sao, một ánh mắt cũng làm khán giả dưới đài la hét chói tai.

Sân khấu âm nhạc mang tới thứ cảm xúc khó có thể so sánh, Thẩm Thi Thi xem xong chương trình đón năm mới, dường như càng thêm yêu Cố Tín.

Cố Tín nghe cô nói vậy, mỉm cười, gửi tin nhắn thoại: “Anh muốn rủ em đưa chó đi dạo với anh, làm việc có lương, anh mời em ăn cơm tối.”

Thẩm Thi Thi mở tin nhắn nghe giọng Cố Tín, đầu ngón tay ấn nhanh trên màn hình: “Không mời cơm cũng không sao, em chỉ có một ước nguyện, về sau gửi Wechat chỉ dùng tin nhắn thoại thôi, có được không?”

Giọng nói của anh thật quyến rũ, cô nghĩ mình có thể nghe cả đêm.

Chuông báo tin nhắn mới vang lên, Cố Tín lại gửi wechat, vẫn dùng tin thoại: “Em thích là được.”

Thẩm Thi Thi: “...”

Che mặt.

Cô đang bùng nổ cảm xúc, rồi gửi lại: “Đại Đại, anh nuôi chó từ bao giờ thế?”

Cố Tín ấn nút ghi âm, nói vào loa: “Đó là con chó trước Tiêu Cố nuôi, Mễ Tình mang thai rồi, anh ấy không chăm sóc được cho nó nên dồn đẩy cho anh.”

Thẩm Thi Thi còn chưa tỉnh lại vì giọng nói anh, đã sửng sốt: “Mễ Tình mang thai á??”

Tuy cô có nghe nói về hôn sự giữa ông chủ Tiêu và Mễ Tình, nhưng chưa từng biết bọn họ là bác sĩ bảo cưới!

Cho dù cô gửi tin nhắn văn bản nhưng cách màn hình, Cố Tín cũng cảm thấy sự khiếp sợ trên người cô.

Anh lại gửi tin nhắn thoại: “Em kinh ngạc đến thế à, chẳng nhẽ đứa bé là của em?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Đại Đại nhà cô có khiếu hài hước thật đấy.

Ngón tay cô hơi run rẩy gõ chữ: “Em chẳng qua là thấy, tốc độ tiến triển của hai người đó thật nhanh.”

Cảm giác mới gần đây thôi, Mễ Tình còn đang bàn luận với cô, liệu chị Dung có trở thành bà chủ không, chớp mắt một cái, Mễ Tình đã mang thai con của ông chủ Tiêu, ngồi vững trên ghế bà c hủ.

“Ừ. Đúng rồi.” Cố Tín nói xong, nghĩ thầm, liệu anh và Thẩm Thi Thi có nên tăng tốc?

Hay là thừa dịp dắt chó đi, phát triển thêm?

Nghĩ vậy, anh bỗng thấy con Husky kia cũng không đáng ghét lắm.

Hôm sau là ngày Tiêu Cố mời mọi người đến tiệm Xuyên xuyên ăn, Thẩm Thi Thi cũng được mời. Ánh mắt hóng hớt của cô quét qua bụng Mễ Tình: “Mấy tháng rồi?”

Mễ Tình: “...”

Thấy cô không nói, Thẩm Thi Thi chưa chịu dừng lại: “Thì ra chị và ông chủ Tiêu là ‘bác sĩ bảo cưới’?”

Mấy câu này đúng lúc bị Tiêu Cố đứng ngay cạnh Mễ Tình nghe thấy, anh quay lại nhìn Thẩm Thi Thi, nói: “Bọn anh không phải bác sĩ bảo cưới, kết hôn chỉ vì yêu nhau thôi.”

Mễ Tình: “...”

Thẩm Thi Thi: “...”

Khách đến tiệm Xuyên xuyên ngày càng nhiều, Thẩm Thi Thi định đi rót nước cho họ theo thói quen, nhưng kịp dừng lại.

Hôm nay cô đến ăn chùa, sao lại biến mình thành nhân viên phục vụ được!

Chốc lát sau, đại sảnh đã đầy ắp người, mấy vị khách ở đây phần lớn là cư dân vùng lân cận nên chỉ ngồi với nhau thôi đã có chuyện để nói. Mọi người hết nhao nhao chúc mừng Tiêu Cố và Mễ Tình, xong bắt đầu lễ nghi đặc sản Trung Quốc — mời rượu.

Mễ Tình đang mang thai không thể uống rượu, nên rượu được mời đều do Tiêu Cố uống. Mễ Tình hơi lo lắng, mai anh phải đi làm, uống nhiều rượu vậy không ngủ được.

Tiêu Cố kính xong từng bàn, đi tới gần Mễ Tình đang mang vẻ mặt nghiêm túc, lắc lắc rượu trong tay: “Trong đây hơn nửa là nước.”

Mễ Tình: “...”

Có lẽ do khó có được một hôm ăn xuyên xuyên thỏa thích nên mọi người nói dạ dày ăn thêm. Mãi đến gần mười một giờ, mới lục tục ra về.

Mễ Tình nhìn khu bếp trống rỗng, đau lòng: “Có thể bị phá sản không?”

Tiêu Cố cười nói: “Phá sản làm sao dễ thế, dù sao cả đời cũng chỉ có một lần thôi.”

Mễ Tình cảm giác tâm hồn thiếu nữ của cô bị động trúng.

Vì đã muộn, Tiêu Cố còn uống nhiều rượu nên hai người không về Khải Thụy quốc tế, mà ở luôn hoa viên Nam thành.

Bên này tuy đa số đồ đạc đã chuyển đi, nhưng mấy vật dụng hàng ngày vẫn còn.

Lại về nơi đây, Mễ Tình hơi bịn rịn. Lần đầu tiên cô gõ cánh cửa này, có nằm mơ cô cũng không nghĩ sẽ xảy ra nhiều chuyện như thế.

“Sao vậy?” Thấy Mễ Tình đứng ở cửa không nhúc nhích, Tiêu Cố đang cởi giày ngẩng đầu lên nhìn. Mễ Tình lắc đầu, vào phòng, tiện tay đóng cửa.

Thời gian cứ thế trôi qua, nhưng đối với Tiêu Cố đang bận rộn mà nói, anh chỉ hận không thể bẻ đồng hồ thành hai nửa để dừng. Mễ Tình vốn đã quen thuộc với bài giới thiệu văn tắt về công ty, rốt cuộc cũng được phân cho một ít công việc, tuy rất đơn giản, nhưng còn tốt hơn ngồi đọc tóm tắt nhiều.

— Hơn một tháng, cô thuộc mục lục lâu lâu rồi.

Cuối tháng, Cố lão gia gọi thông báo với Tiêu Cố, nói hôn lễ đã chuẩn bị xong xuôi rồi, thời gian vào đầu tháng sau.

Trước ngày cưới mấy ngày, anh đưa Mễ Tình về thành phố C, nhấn kết hôn đã làm xong. Anh tự mình đi xem rồi mang chiếc nhẫn đi tìm Mễ Tình.

Lần này trở về, Mễ Tình không ở Cố gia mà về Mễ gia. Tiêu Cố nghĩ sau khi kết hôn, cô sẽ không được gần bố mẹ nữa nên không phản đối. Anh lên xe, gọi điện thoại cho Mễ Tình, Mễ Tình nói cô đang đi thử váy cưới với mẹ.

“Anh đến tiệm váy cưới tìm em.” Tiêu Cố nhanh chóng quành xe, lái về tiệm váy cưới.

Khi anh đến, Mễ Tình đã thử xong, đang buồn đưa lê với mẹ trong quán cà phê. Tiêu Cố bước đến nhìn thức uống trước mặt Mễ Tình, đó là một li nước nóng, rồi anh mới nhìn sang cái hộp ở chỗ trống bên cạnh.”

“Váy cưới à?” anh nhìn logo in trên chiếc hộp. Mễ Tình gật đầu: “Đúng vậy, dài rộng rất vừa, không cần đổi đâu.”

Tiêu Cố ngồi xuống ghế trống, giọng mang theo vẻ tiếc nuối: “Sao không chờ anh tới rồi cởi ra?”

Mễ Tình cười nói: “Ngày đó sẽ mặc cho anh xem, vui lòng chờ đợi.”

Tiêu Cố hơi bĩu môi, nhần ra, mở hộp đặt trước mặt Mễ Tình.

Mễ Tình vừa liếc mắt đã bị nhần kim cương làm cho bối rối, tuy kiểu dáng không đặc biệt lắm, nhưng khảm nạm rất nhiều kim cương hồng.

“Ôi chào, đẹp quá đi.” Mễ Tình cầm nhần lên, dưới ánh mặt trời, kim cương lóe ra ánh sáng đặc biệt khiến người ta khó mà dời mắt.

Kim cương hồng rất quý hiếm, chiếc nhần này nhất định giá trị không hề nhỏ.

“Mặt trong có khắc tên hai chúng ta đó.”

Mễ Tình nghe anh nói vậy, nhìn vào trong, quả nhiên khắc chữ “Tình” và chữ “Cố”.

Cô không kìm lòng được, cười mãn nguyện, đưa nhần cho anh: “Anh đeo cho em đi.”

Tiêu Cố cười, cầm nhần về, lại cất vào hộp: “Ngày đó sẽ đeo cho em, vui lòng chờ đợi.”

Mễ Tình: “...”

Giọng anh bắt chước cô vừa nãy, làm cho công chúa nhỏ rất bất mãn.

Tiêu Cố gơ tay định giúp cô vuốt tóc, Mễ Tình mím môi kéo tay anh: “Mẹ vẫn đang ở đây đấy.”

Mẹ Mễ: “...”

Hóa ra hai đứa nó còn thấy bà, vừa nãy bà còn nghĩ bà tàng hình rồi à.

Buổi tối, Mễ Tình vẫn về Mễ gia với mẹ. Tiêu Cố đã mấy ngày không được ôm vợ, cảm giác đêm nay lại mất ngủ.

May mà hôn lễ sẽ cử hành vào hai ngày sau, đám cưới giữa Mễ gia và Cố gia, đương nhiên rất long trọng, khách tới tham gia đều là nhân vật có mặt mũi ở thành phố C.

Mễ Tình mời Hoắc Lệ làm phù dâu, còn Tiêu Cố mời Cố Tín làm phù rể.

Trong phòng chuẩn bị, Mễ Tình vẫn đang trang điểm, vì cô đang có thai, nên đặc biệt lưu ý thợ trang điểm không đánh quá dày, nhạt một chút là được.

Thợ trang điểm dựa theo yêu cầu của cô mà làm hết sức nhẹ nhàng trang nhã, dù nhạt nhưng không kém phần tinh xảo. Sau khi mặc áo cưới vào càng có vẻ mỹ lệ động lòng người.

Tiêu Cố thay xong lễ phục, vào phòng xem sao, Mễ Tình đứng lên trước gương, tay xách đuôi váy rất dài, xoay một vòng trước mặt anh: “Thế nào?”

Váy cưới dài chấm đất làm Mễ Tình trở nên cao gầy, mái tóc uốn xoắn búi gọn lên, chỉ chừa lại một chút tóc mai tô điểm khuôn mặt.

Chiếc váy này mang hơi thở quý tộc Châu Âu, ưu nhã cao quý, áo cưới đính trân châu, viền ren, khi cô mặc lên lại càng hạnh phúc.

Tiêu Cố bước đến, nhẹ nhàng vuốt ve mặt cô, khom lưng hôn: “Đẹp lắm.”

Mễ Tình lập tức đỏ mặt, cái này... đang trong phòng chuẩn bị, khắp nơi toàn người!

May mà mọi người đều giả vờ không nhìn thấy cảnh vừa rồi, tiếp tục làm việc riêng.

Khi chuông điểm 12 giờ, trong giáo đường cũng diễn tấu bài “Wedding March“. Mễ Tình khoác tay cha đi vào từ bên ngoài giáo đường, từng bước từng bước, khách khứa đều vỗ tay.

Đi theo bên cạnh Mễ Tình còn có mấy bạn nhỏ rải hoa, Mễ Tình đi đến đâu, bọn nhỏ rải đến đó, đến khi thăm dò vương đầy hoa giấy màu, Mễ Tình đi đến bên cạnh Tiêu Cố.

Bố Mễ giao con gái cho Tiêu Cố xong, đi xuống.

“Anh Tiêu Cố, anh có đồng ý lấy Mễ Tình làm vợ mình, cho dù nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều yêu cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.”

Lời thề này Mễ Tình đã nghe trong phim nhiều lần lắm rồi, nhưng trong hôn lễ của cô, từ miệng cha xứ nói ra, mới thật sự trở nên thiêng liêng.

“Tôi đồng ý.” Giọng nói Tiêu Cố trầm thấp từ tính, làm lòng cô kích động.

Cô nghiêng đầu nhìn Tiêu Cố, đúng lúc chạm phải ánh mắt anh.

Mềm mại như nước, mà cũng kiên nghị như đá.

“Cô Mễ Tình, cô có đồng ý cưới anh Tiêu Cố làm chồng mình, cho dù nghèo khó hay giàu sang, khỏe mạnh hay bệnh tật, đều yêu cô ấy, tôn trọng và bảo vệ cô ấy, cho đến khi cái chết chia lìa hai người.”

Vẫn là câu nói đó, cha xứ đối xứng hô hỏi Mễ Tình.

“Tôi đồng ý.” Giọng nói Mễ Tình nhẹ nhàng vang lên trong giáo đường, từ chữ rơi vào lòng Tiêu Cố.

“Bây giờ mời hai người trao nhẫn cho nhau.”

Tiêu Cố lấy nhẫn kết hôn ra, Mễ Tình tự động đưa tay tới.

Trên tay của cô đeo một đôi găng tay ren, Tiêu Cố nâng tay cô, cẩn thận đeo nhẫn vào ngón áp út.

Kim cương hồng bây giờ càng trở nên chói mắt.

Mễ Tình ngẩng ngửa tay mình, không quên đeo nhẫn cho Tiêu Cố.

Tuy hai chiếc nhẫn là một cặp, nhưng nhẫn của anh đương nhiên đơn giản hơn nhiều, không có kim cương lấp lánh như thế. Mễ Tình làm như anh vừa nãy, cẩn trọng đeo nhẫn vào ngón áp út của anh. Tiêu Cố cầm tay cô, mỉm cười.

Rõ ràng cô đang mang thai đứa con của anh, mà một nụ cười của anh thôi cũng đủ làm lòng Mễ Tình bùng pháo hoa.

Nhịp tim rung động này, như thể cô vẫn còn 17, 18 tuổi, vẫn là thiếu nữ mới biết yêu.

Có lẽ trên đời có một loại người như thế, mãi mãi cho bạn cảm giác của mối tình đầu.

“Bây giờ mời chú rể hôn cô dâu.”

Lời nói của cha xứ đánh thức Mễ Tình đang trầm tư, khi cô tỉnh lại đã thấy khuôn mặt tuần tú của Tiêu Cố cực gần, và một nụ hôn mềm mại, dịu dàng.

Khách trong giáo đường đều vỗ tay, vài người còn đứng lên huýt sáo, ồn ào.

Trong lúc hôn, mặt Mễ Tình liên tục chuyển đỏ, đến khi đỏ tận mang tai rồi, Tiêu Cố mới thả cô ra.

Sau khi tuyên thệ trước cha xứ, mọi người ra ngoài vườn hoa dùng cơm.

Vườn hoa được cắt tỉa đẹp đẽ, một cây đàn dương cầm nổi bật, vị nhạc công ngồi trước đàn diễn tấu.

Khách khứa bận ăn uống, buôn chuyện, không có mấy ai thường thức tiếng đàn này, Chu Nghi Nhiên đi đến, nói với vị nhạc công điều gì đó, vị nhạc công lễ phép rời khỏi, mời Chu Nghi Nhiên ngồi lên.

Chu Nghi Nhiên ngồi trước dương cầm, trầm tư vài giây, rồi đánh khúc “Hôn lễ trong mơ”.

Hoắc Lệ vẫn để ý tới anh, thấy anh đến chỗ đàn dương cầm, cô đóng tai nghe. Trong vườn hoa có không ít người phát hiện Chu Nghi Nhiên đánh đàn, có thể trực tiếp nghe vị nhạc công nổi tiếng diễn tấu là một niềm vinh hạnh.

Mễ Tình mới đầu còn đi chào hỏi khách khứa với Tiêu Cố, rồi cũng bị tiếng đàn của Chu Nghi Nhiên hấp dẫn. Tiêu Cố nhìn Chu Nghi Nhiên mặc lễ phục trắng, nhũ mào, trầm tư.

Sau một khúc diễn tấu, khách khứa đều không keo kiệt, vỗ tay rào rào. Chu Nghi Nhiên đứng dậy khom lưng cảm ơn, rồi nhìn Mễ Tình cách đó không xa: “Bài hát này tôi muốn tặng hai người, mong hai người luôn luôn hạnh phúc.”

“Cảm ơn anh.” Mễ Tình cầm ly rượu trước mặt, cụng ly.

Trong ly thơm mát mùi rượu, Mễ Tình định uống đã bị Tiêu Cố cản. Tiêu Cố cầm ly, cụng ly với Chu Nghi Nhiên, rồi ngửa đầu uống cạn.

Chu Nghi Nhiên lấy một ly rượu đỏ từ tay phục vụ, cũng ngửa đầu uống. Sau khi uống xong, anh đứng khỏi đàn dương cầm, vị nhạc công vừa nãy lại tiếp tục diễn tấu.

Hoắc Lệ tới cạnh anh, ngẫm nghĩ rồi nói: “Nếu trong lòng anh khó chịu thì đừng miễn cưỡng vui cười.”

Chu Nghi Nhiên mỉm cười: “Anh không cười miễn cưỡng, anh thật lòng chúc phúc hai người đó.”

Cho dù bắt đầu từ nguyên nhân nào, Mễ Tình trước đây đã có thiện cảm với anh, anh ít nhiều vẫn nhận ra. Nhưng do hai người còn quá nhỏ, bận rộn học hành, nên chút tình cảm ấy chôn xuống lòng thiếu nam thiếu nữ như hạt giống, mãi mãi không tìm được cơ hội nảy mầm.

Đến khi có thời gian, bắt đầu muốn đưa đối phương vào cuộc sống của mình, mới phát hiện cô ấy đã lệch khỏi quỹ đạo, không còn chung đường với anh.

Mất đi mãi mãi là mất đi.

Chu Nghi Nhiên cầm ly rượu đỏ, uống một ngụm. Hoắc Lệ ở bên cạnh thì thầm: “Anh có thể buông được là tốt rồi.”

Sau khi hôn lễ kết thúc, Mễ Tình vẫn về Mễ gia.

Tiêu Cố hơi buồn bực, mấy ngày hôm trước thì thôi, nhưng hôm nay là hôn lễ hai người mà, xong lại mỗi người một nơi, quả thật quá quắt.

Nhưng ngày mai được về thành phố A rồi, Tiêu Cố nghĩ tới đây, quyết định tối nay đi ngủ sớm, như vậy ngày mai có thể đến đón cô sớm.

Hôm sau anh quả thật dậy sớm, khi anh gõ cửa phòng Mễ Tình, Mễ Tình vẫn đang nằm mơ trên giường.

Phòng cô không khóa cửa, Tiêu Cố dễ dàng mở ra, đi vào.

Anh ngắm Mễ Tình khi ngủ, rồi cúi người xuống, hôn cô để đánh thức.

Mặt Mễ Tình đỏ ửng, không phải thẹn thùng mà là tức giận.

Tiêu Cố vui vẻ nhìn cô, cười nói: “Dậy thôi, công chúa nhỏ, hôm nay phải về thành phố A rồi.”

Mễ Tình thay quần áo, không cho Tiêu Cố xem: “Anh, quay mặt đi!”

Tiêu Cố cười khẽ, ngoan ngoãn quay lưng lại.

Mễ Tình mặc xong mới để anh quay lại. Cô đi đánh răng rửa mặt, Tiêu Cố đợi ở bên ngoài, đến khi cô trang điểm xong xuôi đã hơn nửa tiếng sau.

Tiêu Cố cũng không oán thán gì, cùng nhau xuống tầng. Dì Minh thấy hai người, bày bữa sáng trên bàn.

Mễ Tình nhìn bốn phía xung quanh, không thấy bố mẹ, hỏi: “Bố mẹ cháu đâu ạ?”

Dì Minh đáp: “Hai người đến công ty từ sớm rồi. Họ biết hôm nay Tiêu tiên sinh đến đón cháu, nên muốn để hai người ở lại ăn sáng.”

“Vâng.” Mễ Tình gật đầu, nhìn Tiêu Cố, “Anh ăn sáng chưa?”

Tiêu Cố chưa ăn sáng nên ngồi xuống ăn chung. Mễ Tình cầm trong tay lát bánh mì, hơi nhú mào: “Em không muốn về thành phố A.”

Mí mắt Tiêu Cố giật giật, bỏ dao nĩa trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn cô: “Sao thế?”

Trong lòng anh nặng trĩu lo lắng, nếu Mễ Tình không muốn về thành phố A với anh thì phải làm sao? Anh không muốn sống riêng, nhưng nếu anh ép buộc cô đi với mình... Tiêu Cố nhú mào.

Mễ Tình từ từ ăn bánh kem, môi còn dính kim: “Mấy ngày ở thành phố C, anh rồi rãi hơn chút, vừa về tới thành phố A, anh lại đầu tắt mặt tối.”

Nghĩ lại cũng hơi phiền phức.

Tiêu Cố thở phào, hóa ra là chuyện này? Chỉ cần không phải cô không thích đi theo anh là được.

Anh dùng ngón tay lau kem trên môi Mễ Tình, cười nói: “Vạn sự khởi đầu nan, chi nhánh bên kia vừa bắt đầu hoạt động nên công việc khá nhiều, qua một thời gian là tốt hơn.”

Mễ Tình nhìn anh, con ngươi khẽ động đây, cắn môi: “Mấy hôm nay em ở nhà học dì Minh mấy món canh, về là nấu được cho anh rồi.”

Cô muốn giảm bớt gánh nặng cho anh, dù chỉ là một chút.

Tiêu Cố cười rộ lên, kéo cô vào lòng: “Em đang mang thai, phải nghỉ ngơi nhiều, làm một món ăn không phải chuyện quan trọng.”

Tuy Mễ Tình mang thai không có phản ứng gì nghiêm trọng, nhưng thi thoảng vẫn nôn nghén, khi mang thai cả người đều thay đổi, anh không dám xem thường.

Mễ Tình ngẩng đầu lên, lườm: “Anh sợ em nấu khó nuốt chứ gì?”

Mấy cảnh này cô xem nhiều trên TV rồi: Người bạn gái nấu một bữa cơm cho bạn trai ăn, anh bạn trai tuy thấy không ngon nhưng vẫn phải làm dáng vẻ nhồm nhoàm nhai nuốt.

Tiêu Cố cực thông minh, anh không cho cô nấu ăn, giải tiếp từ gốc rễ vấn đề.

Lời cô nói làm anh buồn cười: “Công chúa nhỏ nấu canh, có chan nước mắt anh cũng uống hết.”

Mễ Tình: “...”

Ai mà thêm chứ!

61. Chương 59

EDIT BY CHERYL CHEN

Sau khi về lại thành phố A, Mễ Tình quả thật nấu thử canh cho Tiêu Cố ăn — tuy việc của cô chỉ có cắt thái mấy loại nguyên liệu rồi ném vào nồi nước, chờ đợi nó sôi lên.

Cái nồi Tiêu Cố mua khá cao cấp, không chỉ hấp chửng xào rán được, mà cách sử dụng còn rất đơn giản. Trên vỏ hộp nồi có viết dòng quảng cáo: “Đến khi con cũng có thể thoải mái nấu nướng.” Mễ Tình ít nhiều cũng biết cô thông minh hơn khi.

Hầm hơn ba tiếng, Mễ Tình đang ngồi ngoài phòng khách cũng ngửi thấy hương bay ngào ngạt, chạy vào phòng bếp xem.

Gỡ nắp nồi ra, mùi hương càng phả vào mặt. Mễ Tình nhìn nồi canh đang sôi sùng sục, thỏa mãn hít một hơi.

Hôm nay vốn là cuối tuần, công ty được nghỉ, nhưng vị tổng giám đốc Tiêu Cố này lại tăng ca. Mễ Tình không đến công ty với anh, cô mượn cơ ở nhà nghỉ ngơi để luyện tay nghề.

Tuy quảng cáo nói đến khi cũng nấu ăn được, nhưng Tiêu Cố là người giàu kinh nghiệm, nồi canh này anh có thích hay không là điều khó nói được.

Nếu có người hỏi cô, lấy một ông xã có khả năng nấu nướng kinh người có cảm giác thế nào, thì nửa năm trước, cô sẽ đáp, hạnh phúc chết đi được, mỗi ngày chỉ chiều ăn thôi.

Nhưng bây giờ cô lại muốn nói, mỗi lần cô xuống bếp đều như một lần thi vào đại học.

Không phải, e rằng còn không có lần sau nữa.

Tiêu Cố về nhà cũng ngửi thấy mùi canh. Anh vào bếp nhìn xem, quả nhiên thấy cái nồi anh cố tình mua đang bốc hơi nóng.

“Em làm gì thế?” Anh hỏi Mễ Tình đang ngồi ở phòng khách. Mễ Tình cười hì hì đi tới, nhấn nút ‘off’ trên nồi: “Không phải đã nói sẽ nấu canh cho anh sao? Thế nào, có thơm không?”

Cô còn muốn tự tay nhắc nắp nồi lên, để cho Tiêu Cố xem thành quả. Nhưng chưa đụng tới tay cầm đã bị anh cản lại: “Cẩn thận nóng.” anh kéo tay cô sang một bên, cầm cái bắc nồi nhắc vung lên.

Nguyên liệu trong nồi rất phong phú, đủ màu đủ vẻ, tràn ngập một nồi. Tiêu Cố cầm muống định thử một hớp, Mễ Tình lập tức kéo tay anh lại: “Chờ đã, em múc cho anh một bát!”

Nói đùa chứ, nếu anh ném một ngum rồi không muốn uống nữa thì sao? Hay ném cho anh một bát, nếu anh thấy khó uống cũng phải cố gắng uống xong?

Mễ Tình so đo như thế, chủ động cầm một cái bát lớn múc canh cho anh. Tiêu Cố sợ cô bị bỏng nên muốn tự mình làm, nhưng cô rất cứng đầu, anh đành đứng ngoài nhìn cô không chớp mắt.

Vắt vả lăm mới múc xong một bát canh an toàn, Mễ Tình đích thân bưng đến bàn ăn cho anh, Tiêu Cố bó tay: “Công chúa nhỏ, anh vừa mới tan làm xong, em định thử thách trái tim anh thế này à?”

Anh nhận lấy cái bát từ tay Mễ Tình, mang vào bàn ăn.

Mễ Tình theo anh vào, kéo ghế ngồi cạnh anh: “Anh ném thử đi, em hằm cả buổi chiều đấy!”

Tiêu Cố cầm thìa múc một thìa canh, trên thìa có một miếng màu đỏ rất lớn. Tiêu Cố nhìn chằm chằm thử đo đỏ kia, hỏi: “Cái gì đây em?”

Mễ Tình ngạc nhiên nhìn anh: “Cà rốt thái nhỏ đó, anh là đầu bếp nổi tiếng mà không biết cà rốt thái như thế nào à?”

Tiêu Cố: “...”

Cà rốt ‘thái nhỏ’ gì mà to như thế, anh chưa từng gặp bao giờ.

Anh đưa thìa đến gần miệng, thổi phờ rồi ném thử. Mễ Tình nóng lòng nhìn anh, như đang đợi điểm thi đại học.

“Hơi mặn nhưng ăn được.” Tiêu Cố đánh giá đúng chủ đề.

Mễ Tình hơi mất mát, ‘chặc’ một tiếng, nhưng lại nghĩ, Tiêu Cố có thể coi là đầu bếp trưởng của nhà hàng, anh ném khác hẳn với người ta ném.

Nếu người khác chỉ được 60 điểm, cô sẽ được 80 điểm, à không, 85 điểm.

Cô tự động viên mình, hài lòng với đánh giá của anh: “Anh uống hết đi, anh từng nói có chan nước mắt cũng uống hết mà.”

Tiêu Cố hơi cắn môi, một nồi canh lớn như thế, uống... phải mất hai, ba ngày mới hết!

Anh lại múc một thìa, nhìn Mễ Tình: “Em không uống à?”

Mễ Tình cười nói: “Em không, món canh này nấu riêng cho anh uống, dì Minh bảo có tác dụng bổ thận tráng dương, em uống làm gì?”

Tiêu Cố: “... ..”

Bây giờ anh không thể làm gì cô, bổ thận để làm gì?

Anh nhấp máy môi, mù mờ hỏi: “Dì Minh chỉ dạy cho em món canh này thôi à?”

“Không phải, còn nhiều hơn nữa, nhưng em nghĩ, dạo này anh bận bịu như thế, đương nhiên phải bồi bổ.”

Tiêu Cố: “...”

Công chúa nhỏ, em bồi bổ không đúng chỗ rồi.

Thấy Tiêu Cố không uống, Mễ Tình thúc giục: “Anh không uống ngay thì nguội đó!”

Tiêu Cố: “...”

Nếu anh uống xong cả nồi canh này thì phải tắm nước lạnh mấy lần?

Anh nhìn Mễ Tình đang chớp chớp đôi mắt to, bao lời muốn nói đều nuốt xuống theo canh.

Buổi tối tắm rửa xong, Tiêu Cố nhìn Mễ Tình đang xem TV trên giường, không tránh khỏi cảm thấy hơi khô nóng.

Anh nghĩ chắc chắn là do nồi canh kia.

Anh đi đến gần, tiện tay cầm điều khiển tắt TV, Mễ Tình nhìn màn hình đột nhiên đen xì thì bất ngờ, rồi thở phì phò nhìn Tiêu Cố: “Anh làm gì thế? Sao lại tắt TV?”

Trên TV đang phát lại ‘Tử huyết thượng đế 3’, tháng sau ‘Tử huyết thượng đế 4’ sẽ công chiếu, cô đang muốn xem lại mấy tình tiết quan trọng.

Tiêu Cố ngồi xuống cạnh cô, kéo cô vào lòng, giọng mờ ám: “Em xem gì trên TV? Thà nhìn anh đi còn hơn.”

Mễ Tình: “...”

“Anh.. chẳng có gì khác cả.” Mễ Tình lặng lẽ lùi về sau, giọng nói run rẩy.

Tiêu Cố mỉm cười, trần trọc hôn cô, rồi dán lên môi cô hỏi: “Em thật sự không biết bổ thận tráng dương là gì à?”

Một bát canh cũng chẳng làm nên chuyện gì, nhưng Mễ Tình lại nấu bát canh ấy, có phải muốn ám chỉ gì với anh không.

“Em, em biết gì đâu?” Mễ Tình muốn lùi lại, nhưng chạm vào cánh tay anh. Anh vòng cả hai tay quanh người cô, giữ chặt không buông.

Mễ Tình bắt đầu hối hận, cô đương nhiên biết bát canh kia có tác dụng gì. Có điều dạo gần đây anh quá bận bịu công việc, nên buổi tối dường như chạm vào gối là ngủ mất tiêu, cô còn đang mang thai, nên anh càng không gần gũi cô.

Mọi người đều nói, khoảng thời gian 10 tháng phụ nữ mang thai, đàn ông phải cấm dục rất nghiêm, nhưng nỗi khổ của phụ nữ có ai thấu! Cô vừa mới nếm ngon ngọt được một chút đã mang thai bảo bối rồi, cô.. cũng biết cô đơn trống rỗng.

Khi cô quyết định nấu nồi canh này cho Tiêu Cố cũng chỉ nổi lên ý đồ xấu trong giây lát, muốn Tiêu Cố ít nhất cũng gần gũi cô hơn, nhưng.. nhìn Tiêu Cố bây giờ như muốn nuốt cô vào trong bụng.

“Có phải em cảm thấy dạo này anh lạnh lùng với em không?” Tiêu Cố ôm cô, chậm rãi hôn lên người cô.

Không khí ùa vào trong cổ áo, Mễ Tình hơi lạnh, nhưng những nơi Tiêu Cố hôn vào lại nóng bỏng: “Không phải, không phải...”

Đây không phải nói để lấy lòng anh, tuy anh dạo này nhiều việc, thời gian không cần ra ngoài đều dành cho cô cả. Ở trong phòng làm việc, anh bận tới nỗi không có thời gian trò chuyện với cô, nhưng hai người vẫn ở cùng một không gian.

Như Tiêu Cố từng nói, chỉ cần nhìn cô cũng như được tiếp thêm năng lượng.

Cô cũng vậy.

Lòng của cô tràn đầy như vậy.. nhưng thân thể thì hơi cô đơn.

Cảm giác chỉ được nhìn ngắm không được ăn không phải chỉ mỗi đàn ông mới có.

Tiêu Cố càng thêm nhiệt tình, Mễ Tình dần dần không chống đỡ nổi. Cô đâu có cho nhiều nguyên liệu giúp bổ thận tráng dương vào canh đâu mà hiệu quả lại rõ rệt như thế?

Cô thề với trời cao, cô chỉ hy vọng anh sẽ ôm hôn cô thôi.

“Đừng...” Cô đẩy Tiêu Cố, sợ anh làm bước cuối cùng. Tiêu Cố thở hổn hển, giọng nói đầy kìm nén: “Là ai chọc ai trước hả?”

Anh còn cô đơn gấp trăm lần Mễ Tình, nhưng anh biết rõ sức hấp dẫn của Mễ Tình với anh, làm mấy bước đầu thôi cũng khó dừng lại. Nhưng bây giờ thân thể cô lại không cho phép anh tiến tới bước cuối cùng — quả thực dần vật.

Cho nên mỗi buổi tối anh đều nhắm mắt là ngủ luôn, nhờ có công việc bận rộn, anh ngủ rất nhanh.

Nhưng không nghĩ rằng, vì thế mà Mễ Tình trở nên cô đơn.

Xem ra va chạm vẫn rất cần thiết.

Tối hôm đó, Mễ Tình bị Tiêu Cố bắt dùng tay phục vụ anh một lúc lâu, rồi cô ôm nỗi hối hận rơi vào giấc ngủ.

Về sau cô sẽ không như thế nữa, thật ra cô đơn một chút cũng rất tốt.

Sau đó không lâu, ‘Tủ huyện thượng đế 4’ được công chiếu, chi nhánh tiệm Xuyên Xuyên mới của anh cũng chính thức khai trương.

Anh thật sự mời Cố Tín đến cắt băng, Mễ Tình cảm giác cắt xong tấm vải kia, fans Cố Tín cũng đi mất.

Nhưng Thẩm Thi Thi nào tàn vẫn trấn thủ tại vị trí của mình. Khi Cố Tín xuất hiện, cô gằn cổ hô tên Cố Tín, giống y hệt fan cuồng trên TV.

Cắt băng chỉ cần một đường kéo, Cố Tín chỉ tốn 30 giây. Nhưng để vượt qua dòng người hâm mộ vây quanh, rời khỏi tiệm Xuyên xuyên, cậu mất 30 phút.

May mà Cố Tín có mang theo vệ sĩ, sau khi được hộ tống lên xe, anh hơi buồn bực gửi Wechat cho Thẩm Thi Thi: “Không biết ai tiết lộ lịch trình ra ngoài, lần cắt băng khánh thành này vốn được bảo mật, anh còn định rủ em đi ăn cơm sau khi cắt xong.” (“

Thẩm Thi Thi: “Mễ Tình đó! ← [chú cảnh sát ới chính là người này]

Cố Tín: Cô ấy á?

Thẩm Thi Thi: Không sai! Lúc đầu ông chủ Tiêu không nói chuyện này cho ai biết, chỉ nói cho chị ấy, nhưng chị ấy nói trên Wechat cho em biết!

Cố Tín: ... Sau đó thì sao?

Thẩm Thi Thi: Sau đó em quá kích động, buột miệng hét to: Cố Tín định đến cắt băng khánh thành à? Σ(° °)

Cố Tín: Sau đó nữa...?

Thẩm Thi Thi: Lúc đó người trong phòng trọ đều có mặt đông đủ.

Cố Tín: ...

Tình huống này, cậu cho điểm tuyệt đối..

Ngày hôm nay là ngày khai trương của chi nhánh, Tiêu Cố cũng khó tránh khỏi có mặt ở tiệm, nhưng buổi chiều, anh lại vội vã về công ty.

Mễ Tình không về công ty với anh, ở lại trong tiệm thu tiền.

Nói thật, cảm giác đó đúng là ghiền.

Buổi tối sau khi anh trở về, anh vội vào bếp nấu cơm tối, Mễ Tình còn ở tiệm chưa về. Tiêu Cố làm cơm xong, gọi cho cô, cô mới về.

“Hôm nay làm ăn khấm khá, vui quá đi!” Vui nhất là cô chỉ cần thu tiền, không phải chạy trà nước.

Tiêu Cố ôm cô, hôn một cái: “Hôm nay anh cũng rất vui.”

“Đương nhiên rồi, dù gì cũng là tiệm của anh mà.”

Tiêu Cố mỉm cười: “Không phải vì chuyện này.”

Mễ Tình tò mò nhìn anh, Tiêu Cố cười bổ sung: “Đủ ba tháng rồi.”

Mễ Tình rối như mớ bòng bong một lúc rồi mới hiểu ‘ba tháng’ có nghĩa gì.

Con trong bụng, tròn ba tháng tuổi.

Mặt cô lập tức xấu hổ đến nổi đỏ bừng, Tiêu Cố ôm cô, rủ rỉ bên tai: “Công chúa nhỏ, về sau em không sợ cô đơn nữa rồi.”

Mễ Tình: “...”

62. Chương 60: Phiên Ngoại 1

EDIT BY CHERYL CHEN

Ngày dự sinh của Mễ Tình là vào tháng 10. Ngày bánh bao nhỏ đi tới trần gian là một ngày cuối thu đất trời hừng nắng.

Hôm đó, Tiêu Cố ở công ty, vốn lẽ Quốc khánh mọi người đều được nghỉ, nhưng công ty có một cuộc họp đột xuất, anh không thể không đến.

May mà tháng 9, dì Minh đã đến thành phố A để chăm sóc Mễ Tình, anh luôn không yên tâm nếu để cô ở nhà một mình.

Mễ Tình bị bánh bao nhỏ trong bụng hành hạ mười tháng, vô cùng mong ngóng ngày con ra đời..

Có đôi khi nguyện vọng trở thành sự thật, nhanh đến mức trở tay không kịp.

Sáng sáng nào cô cũng có cảm giác bụng quặn đau từng cơn, nhưng khi đó, cơn đau đến với tần suất cao hơn. Khi đó, cô mới nhận ra, cơn đau này khác hoàn toàn với mấy cơn đau vặt kia, nhanh chóng gọi dì Minh. Tiêu Cố từng nói, bao giờ đến ngày dự sinh sẽ đưa cô vào bệnh viện, nhưng bệnh viện sao thoải mái bằng ở nhà, hơn nữa, trong bệnh viện rất hiểm hóc, cô không thích phải tranh giành giường ngủ.

Tiêu Cố thấy dì Minh cả ngày đều ở nhà với cô, cũng không khăng khăng nữa, Mễ Tình khi đó cảm thấy mình rất may mắn, nhưng bây giờ cô chỉ muốn lập tức mọc cánh bay đến bệnh viện.

May thay, dì Minh đã chuẩn bị xong đồ cần dùng khi đến bệnh viện, bây giờ không thấy lập cập tay chân. Dì gọi taxi, đỡ Mễ Tình sắp sinh lên xe, gọi điện cho Tiêu Cố.

Lúc này, Tiêu Cố vẫn đang trong phòng họp. Mỗi lần thế này, mọi người đều tự giác tắt điện thoại, ít nhất cũng phải để chế độ im lặng, nhưng chuông điện thoại Tiêu Cố lại đột ngột vang lên.

Chuông này là anh đặt riêng cho Mễ Tình, vì lo cô sẽ xảy ra tình huống gì bất ngờ, anh không muốn nhớ điện thoại cô.

Chuông vang lên, Tiêu Cố giật mình.

Anh ngắt lời người quản lý đang trình chiếu ppt, cầm điện thoại ra khỏi phòng.

“Mễ Tình, sao thế?” giọng anh rất nhẹ, hơi thở dè dặt khó nhận thấy sự căng thẳng.

“Đại tiểu thư hình như sắp sinh, tôi đang đưa cô ấy đi bệnh viện.”

Dì Minh nói rất nhanh, như đang ở trên chiến trường, Tiêu Cố ngỡ ngàng, con người co lại: “Tôi lập tức đến bệnh viện.”

Anh cúp máy, định chạy vào thang máy, đúng lúc trợ lí của anh ra ngoài, gọi anh: “Tổng giám đốc Tiêu, xảy ra chuyện gì ạ?”

Bước chân Tiêu Cố dừng lại, anh hơi quay người, đáp: “Tôi đi bệnh viện, cuộc họp chuyển sang hôm khác đi.”

Sắc mặt Tiêu Cố nặng nề, đáng sợ, người trợ lí cứ ngỡ anh chẩn đoán ra bệnh nan y.

Đến khi bóng lưng Tiêu Cố đã rời đi một lúc lâu, anh mới nhận ra, có phải Mễ đại tiểu thư sắp sinh không?

Anh vội vàng vàng chạy về phòng họp, chia sẻ tin vui cho mọi người.

Mấy quản lí trong phòng đều là người từng trải, có vợ con rồi, chắc chắn đây là chuyện lớn trong đời, nên hôm nay dù đi họp không được gì, cũng không sao cả.

Tiêu Cố lái xe cực nhanh, như Tam hoàn Thập tam thiếu giữa thành phố A.

Từ công ty đến bệnh viện trung tâm là quãng đường khá dài, nhưng anh chỉ đi mất 20 phút, suýt thì đến sớm hơn Mễ Tình.

Khải Thụy quốc tế rất gần bệnh viện trung tâm, vì thế bạn đầu, Mễ Tình mới đặt chỗ ở đây. Khi Tiêu Cố đến, Mễ Tình đã được sang phòng chờ sinh. Trong phòng, cô càng lúc càng đau, y tá đến kiểm tra lần nữa, nói cô có thể vào phòng sinh rồi.

Tiêu Cố ban đầu chờ ngoài cửa với dì Minh, nhưng nghe được Mễ Tình đã vào trong phòng sinh, anh đứng ngồi không yên, muốn theo vào nhưng bị y tá ngăn lại.

Dì Minh lại rất thoải mái nói, nếu thuận lợi, chỉ cần một tiếng, hoặc thậm chí vài chục phút đã sinh được rồi. Bây giờ y học phát triển, không có chuyện gì đâu.

Nhưng Tiêu Cố vẫn không yên lòng, Mễ Tình được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng chịu khổ, những sản phụ khác chiến đấu trong phòng sinh e rằng không phải vấn đề, nhưng nếu là một công chúa nhỏ, Tiêu Cố không dám nghĩ tiếp.

Mễ Tình vẫn ỷ lại anh, mua túi quà cũng cần anh đi theo, bây giờ nằm lẻ loi trong phòng sinh, cô nhất định rất sợ hãi.

Anh càng nghĩ càng hoảng, rốt cuộc vẫn đi theo bác sĩ xin vào cùng. Bác sĩ ban đầu còn muốn khuyên anh, nói chồng vào trong càng khó dễ, vì sản phụ dễ nảy sinh tính ỷ lại, nhưng Tiêu Cố rất kiên quyết, bác sĩ đành đồng ý.

Trong phòng sinh chỉ có một mình Mễ Tình là sản phụ nên không có gì bất tiện. Tiêu Cố mặc đồ vô trùng rồi đi vào, Mễ Tình suýt không nhận ra.

Bởi vì cô đã đau tới mức khó thở.

Người từng nói muốn đẻ thường là cô, bởi dùng dao rạch một đường trên bụng là điều cô không dám nghĩ đến. Nhưng bây giờ cô đau đến mất lí trí, chỉ muốn nhanh qua cơn đau này. Cô nói với bác sĩ, để cô sinh mổ nhưng bị từ chối.

Vị bác sĩ này là bạn bố Mễ. Cô cũng không biết vì sao bố cô có nhiều bạn làm bác sĩ như thế, nếu đổi thành người khác, không biết chừng đã đồng ý với cô. Nhưng vị bác sĩ này khuyên cô cứ kiên trì, chịu đựng một chút là không sao hết.

Nhưng cô không chịu được nữa rồi!

Đúng lúc này cô thấy Tiêu Cố. Anh chỉ lộ ra đôi mắt, Mễ Tình chưa từng thấy ánh mắt nào phức tạp đến vậy.

Có khẩn trương, có lo lắng, có đau lòng, cũng có sợ hãi.

Ánh mắt này làm Mễ Tình xúc động.

Cô nhìn anh bước đến, cầm tay cô. Cô muốn xin anh, anh nhất định sẽ để cô đẻ mổ, anh sẽ không cứng rắn như bác sĩ, nhẫn tâm nhìn cô chịu đau.

Nhưng lời đến khoe môi vẫn dừng lại, cô mỉm cười, không có một chút sức lực.

Nhưng lòng cô đã ổn hơn nhiều.

E rằng Tiêu Cố là rau bina của cô.

Tiêu Cố có thể tưởng tượng nỗi đau đớn của Mễ Tình, cô nắm chặt tay anh, đầu ngón tay trắng bệch. Trong nháy mắt, tay anh đã hằn vết đỏ, nhưng chưa bằng một phần nghìn, một phần vạn nỗi đau của cô.

Anh mím môi, giúp cô lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ: “Có thể đổi cho cô ấy sinh mổ không ạ?”

Bác sĩ nói: “Sinh mổ bớt đau, nhưng hồi phục sức khỏe rất chậm. Lời khuyên của tôi là, nếu chịu được thì cứ kiên trì vượt qua.”

Tiêu Cố lập tức im lặng, Mễ Tình nhú mày định nói gì. Bỗng một cơn đau kéo tới, cô muốn chết đi ngay bây giờ.

“Đầu đứa bé lộ ra rồi!”

Không biết là ai kêu lên, nhưng lời này đã cứu rỗi Mễ Tình. Cô như người đi 3 ngày 3 đêm trên sa mạc, cuối cùng cũng tìm thấy ốc đảo.

Y tá đứng bên đầu động viên cô, để cô gắng dùng sức, quá trình về sau thuận lợi diễn ra, sau bao nhiêu phút, bảo bối cuối cùng cũng ra đời.

Bác sĩ dùng kéo cắt đứt mối liên hệ giữa mẹ và con, cơn đau như giết người khi nãy giảm nhẹ đi nhiều.

Mễ Tình thở phào nhẹ nhõm, gần đây cô siêng năng tập thể dục, quả nhiên không phí công..

Bác sĩ báo cân nặng của đứa bé, cô không nghe lọt tai, nhưng lời Tiêu Cố nói với cô, cô lại nghe rất rõ ràng.

Anh nói, công chúa nhỏ, tất cả đã qua rồi, về sau chúng ta không sinh thêm nữa.

Sau này Mễ Tình hỏi lại anh, mới biết cô sinh con trai. Tiêu Cố nói, vậy là được rồi, con sau này lớn lên cũng có thể giúp cô quản lý công ty, cô chỉ cần yên ổn làm ‘thái hậu’ là được.

Mễ Tình vẫn hơi lo lắng, nếu đứa bé sau khi trưởng thành, muốn theo đuổi âm nhạc giống Cố Tín thì sao? Chẳng nhẽ sinh thêm đứa nữa?

Tiêu Cố nói: “Anh không dễ tính như chú út dì út đâu.”

Mễ Tình: “...”

Nghề nghiệp tương lai của bảo bối đã có rồi, nhưng tên còn chưa đặt, đây cũng là vấn đề.

Tiêu Cố nói, anh nghĩ xong rồi, cứ gọi là Tiêu Tinh. Mễ Tình nghe xong cái tên này thì im lặng hồi lâu, không thể tin nổi đây là cái tên do người tốt nghiệp đại học hoàng gia nghĩ ra.

“Anh là Tiêu em là Tinh?? Anh lười quá đi! Tên này hai giây là nghĩ ra?” Mễ Tình liếc xéo anh.

Tiêu Cố thể mà lại phản bác được lời của cô: “Chữ ‘Tinh’ này không chỉ có tên em, mà ngày con ra đời là một ngày nắng [1].”

[1] Chữ ‘Tinh’ này là , phát âm giống tên Mễ Tình, có nghĩa là trời quang, trời nắng.

Mễ Tình: “...”

Thế nên cô phải cảm ơn anh vì đã không đặt tên cho con kiểu “Quốc Khánh” à?

Tiểu Quốc Khánh...

Mễ Tình bị sắc nước bọt, phản đối: “Chữ ‘Tinh’ khá nữ tính, nghĩ lại đi.”

Tiêu Cố nhất thời không nghĩ ra, mẹ Mễ cầm một đồng tên vừa đi xem bói về cho Mễ Tình chọn.

Có cái thì quá bình thường, có cái quá nhiều người dùng, chẳng cái nào vừa ý.

Cuối cùng, bố Mễ đáp cho cô một quyển từ điển tiếng Trung, để cô nhân lúc đang nghỉ ngơi tĩnh dưỡng tha hồ chọn.

Mễ Tình tuy thấy hơi tùy tiện, nhưng cũng khá được..

Cô tiện tay lật từ điển, tờ nào cũng toàn chữ là chữ.

Hoa, Đồng, Tượng, Học...

Còn không hay bằng mấy chữ mẹ cô đi xem bói nữa orz.

Giở từ điển nguyên buổi sáng cũng không vừa ý cái nào, Mễ Tình mất kiên nhẫn, vứt từ điển cho Tiêu Cố: “Anh lật đi, tay anh thơm.”

Tay thơm của Tiêu Cố thể hiện ở chỗ chơi mạt chược lúc nào cũng thắng, mỗi lúc đi ăn anh bốc thăm trúng thưởng, ít nhất cũng kiếm được 5 đồng!

Mễ Tình nghĩ kiếp trước anh không phải cao tăng đắc đạo thì cũng đà cứu cả dải ngân hàng. Cô muốn anh đi mua xổ số, nhưng anh từ chối.

“Nếu như anh trúng giải độc đắc, sẽ có một tổ chức kì quái nào đó bắt anh đi làm nghiên cứu.”

Anh nói như thế.

Bây giờ, Tiêu Cố đang nhìn quyển từ điển cô đưa, cười cảm táo đứt cho cô, tùy tiện giở ra.

“Mạch.” anh nói.

Mễ Tình ngây người, hỏi: “Cái gì, ‘Mặc’ trong ‘trầm mặc’ á?”

“Mạch trong chữ ‘ruộng’ ấy.”

“Tiểu Mạch.” Mễ Tình lẩm bẩm lại, nghĩ một hồi, “Tên này không tồi nha! Vừa ngẫu vừa có khí chất tổng tài!”

Tiêu Cố mỉm cười: “Thế nhưng ý nghĩ không phải hay lắm!”

“Đâu có!” Mễ Tình thích tên này, cứng đầu, “Nhưng em thích, nếu anh không thích thì anh thích tên nào, nói xem.”

Tiêu Cố nói: “Không phải anh đã nói là Tiêu Tinh à?”

Mễ Tình: “...”

Tiểu Mạch dễ nghe hơn Tiêu Tinh trăm ngàn lần! Bây giờ không còn thịnh hành một đặt tên ghép từ tên bố mẹ cho con đâu, ai cũng đóng tiểu thuyết ngôn tình à.

Mễ Tình thích, Tiêu Cố cũng không ý kiến gì, chỉ xem ông bà ngoại có đồng ý không thôi.

Đang nghỉ ngơi, điện thoại anh để trên bàn đổ chuông.

Mễ Tình nằm yên ở trên giường, nhìn thấy tin báo tin nhắn trên màn hình, tin nhắn gửi hóa đơn phạt.

“Anh đã vượt ba cái đèn đỏ mà còn chạy quá tốc độ à?”

Tiêu Cố: “...”

Tam hoàn Thập tam thiếu mà cũng bị thu hóa đơn phạt sao?

63. Chương 61: Phiên Ngoại 2

Chi nhánh công ty Cổ gia ở thành phố A đều do Tiêu Cố một tay gây dựng, trải qua mấy năm phát triển, đã đứng vững vàng, thành tựu công ty ngày càng tốt hơn.

Tổng giám đốc Tiêu bây giờ không bận rộn như trước, nhưng vẫn nhàn tản hơn lúc mới thành lập công ty nhiều.

Bây giờ anh ít khi tăng ca, càng có nhiều thời gian ở cùng vợ con.

Đương nhiên, có cả Husky nữa.

Kim đồng hồ chỉ sáu giờ, Tiêu Cố tắt máy tính, ra khỏi phòng tổng giám đốc.

Mễ Tình đã không còn ngồi chung phòng với anh, mà làm bên ngoài với các đồng nghiệp.

Văn phòng của cô ở cùng một tầng với phòng Tiêu Cố. Tiêu Cố ra khỏi phòng, lập tức đi về phía Mễ Tình.

Mễ Tình đang viết thư, không thấy anh.

Được anh chỉ dạy bao lâu, cô đã quen tay với công việc đơn giản ở công ty. Mấy hạng mục khá lớn ở công ty, Tiêu Cố cũng cho cô tham gia. Công việc của cô bây giờ rõ ràng phức tạp hơn chức thư kí thân cận kia nhiều. May mà cô học hành ở nước ngoài mấy năm, nói chuyện với khách hàng nước ngoài cũng không khó khăn.

Mỗi khi hoàn thành xong một hạng mục, Mễ Tình sẽ tự sướng, cảm giác cô có thể lập tức về tiếp quản công ty của bố.

Khi đó, Tiêu Cố sẽ ném cho cô một công việc anh phải xử lí, để vò nát sự tự tin của cô.

Tiêu Cố thấy Mễ Tình vẫn chuyên tâm soạn thảo bức thư, khẽ gõ lên mặt bàn: “Tan làm rồi, đi đón con trai tan học thôi.”

“Vâng, vâng!” Mễ Tình nhìn giờ ở góc phải máy tính, sáu giờ rồi, nhà trẻ đã tan học từ lâu.

Móng tay cô được chăm sửa tinh xảo, nên cô chỉ dùng đầu ngón tay gõ nhẹ nhẹ lên bàn phím, nói với Tiêu Cố: “Để em viết xong đã, hôm nay nhất định phải trả lời bức thư này.”

Tiêu Cố không giục giã cô, để con trai chơi ở vườn trẻ một chút cũng chẳng sao.

Mễ Tình gửi bức thư đi trong vòng ba phút, tắt máy: “Được rồi, đi thôi. Chu Chu cũng đợi lâu rồi.”

Chu Chu là biệt danh của Tiểu Mạch, ban đầu Mễ Tình muốn ngắn gọn, định gọi là Mạch Mạch, nhưng bị trùng tên với một phần mềm. Vì thế, bố Mễ vung tay, tự mình ban tên, Chu Chu.

Vì sao muốn lấy chữ ‘Chu’ à... đương nhiên là giỏ từ điển

Mễ Tình khoác áo khoác lên người, ra khỏi bàn làm việc. Tiêu Cố cầm tay cô, đi ra ngoài.

Hai người vừa đi, văn phòng lập tức sôi sục.

“Trời ơi, ngày nào hai người cũng tình tứ, tôi muốn từ chức quá!”

“Lần trước tôi đã viết xong đơn xin thôi việc, sau khi nhìn mặt tổng giám đốc Tiêu lại nuốt nó vào.”

“Tổng giám đốc Tiêu không biết nhân viên ở đây toàn chó độc thân à? Nguyên một tầng nguyên rửa cũng không làm gì được anh ấy.”

“Ồ? Sao không thấy Đình Đình?”

“Tôi bị thế giới tàn nhẫn này phũ phàng đẩy ngã không dậy nổi rồi.”

“...”

Tiêu Cố và Mễ Tình hoàn toàn không biết văn phòng làm việc khổ không kể nổi, vẫn vui vẻ nghĩ xem nên ăn gì: “Hôm nay thứ sáu, chúng ta đưa Chu Chu đi ăn ngon một chút!!”

Tiêu Cố mỉm cười: “Ý em là bình thường anh nấu ăn không ngon?”

Mẽ Tình: “...”

“Đương nhiên không phải, em muốn nói, hôm nay thứ sáu, anh không cần khổ cực xuống bếp nữa!” Mẽ Tình nhanh chóng nịnh nọt đầu bếp lớn trong nhà.

Tiêu Cố lộ ý cười, nhìn cô không nói gì.

Nhà trẻ bình thường tan học vào lúc 5 rưỡi, nhưng hôm nay là thứ sáu, bọn trẻ được tan sớm nửa tiếng. Khi hai người đến nhà trẻ, mấy bé đã được đón gần hết.

Lúc trước, trưởng bối hai nhà đều nói với họ, hai người lớn phải đi làm, cứ mời một bầu mẫu phụ trách việc đưa đón Tiểu Mạch, như thế họ cũng không phải đến nhà trẻ đón con. Nhưng Mẽ Tình lo lắng nếu thuê bầu mẫu, sau khi xem mấy tin tức bầu mẫu hành hạ trẻ em, cô càng kiên quyết từ chối.

May mà Tiểu Mạch rất hiểu chuyện, dù bố mẹ tầm 6 giờ mới đến đón, nhưng thằng bé không hề giận dỗi.

Thực ra ở nhà trẻ, có rất nhiều phụ huynh sáu giờ mới đến đón con, bình thường lúc Tiêu Cố và Mẽ Tình đến, trong nhà trẻ còn hơn một nửa học sinh.

Hôm nay thứ sáu cuối tuần, không ít phụ huynh đều đến đón con sớm. Mẽ Tình trước cũng thế, nhưng hôm nay công việc nhiều, nên sáu giờ mới đến.

Những đứa bé chưa được bố mẹ đón được cô giáo tập trung vào một phòng học. Khi Mẽ Tình đến cửa phòng, đau lòng gọi: “Chu Chu, mẹ đến đón con nè.”

Tiểu Mạch đang cầm bút chì màu, ngẩng đầu nhìn mẹ, sung sướng chạy tới: “Mẹ.”

Mẽ Tình ôm con, đứa bé hôn lên mặt Mẽ Tình, Tiêu Cố đứng bên cạnh, áy náy nói với cô giáo: “Xin lỗi ạ, tối thế này rồi tôi mới đến đón con được.”

“Không sao không sao ạ.” Cô giáo khịt mũi, sợ máu mũi sẽ không ngừng chảy ra.

Tiêu Cố vốn đẹp trai, khi làm bố lại càng trưởng thành hơn, vẻ quyến rũ nam tính này khắc vào xương tủy, từng động tác nhỏ đều là đầu độc, lấy mạng người.

Giáo viên ở nhà trẻ đều là mấy cô gái trẻ tuổi, không có sức chống cự với kiểu đàn ông này, sao có thể oán trách anh đến muộn đây, dù sao.. qua sáu giờ cũng thu thêm phí.

Trong phòng học, còn mấy bạn nhỏ hâm mộ nhìn Tiểu Mạch được mẹ ôm, cô giáo đi đến, cười âu yếm: “Không sao cả, bố mẹ của các con sẽ đến nhanh thôi.”

Cô giáo nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt trước mặt bố Tiểu Mạch.

Nhưng Tiêu Cố không hề để ý cô giáo nói gì, anh vươn tay nói với Tiểu Mạch: “Qua đây, bố ôm.”

Con trai tuy còn nhỏ, nhưng bé rất nặng, công chúa nhỏ ôm lâu sẽ mỏi lắm.

Tiểu Mạch thích mẹ ôm hơn, nhưng bình thường Tiêu Cố quá nghiêm khắc, đứa bé không dám chống đối. Sau khi ngoan ngoãn rời khỏi mẹ, cậu hôn lên mặt Tiêu Cố: “Chụt.”

“Ừ.” Tiêu Cố xoa đầu con, nói với Mẽ Tình, “Đi thôi, em cũng đói rồi.”

Mẽ Tình cười haha, hỏi Tiểu Mạch: “Chu Chu có đói bụng không?”

Tiểu Mạch gật đầu: “Đói ạ, vừa nãy cô giáo cho chúng con ăn bánh quy.”

Cô giáo bị nhắc tới vội vàng lấy hộp bánh quy chưa ăn xong ra: “Oreo ạ, hôm nay tôi mới mua!”

Mẽ Tình nhìn bánh quy, hỏi Tiểu Mạch: “Có cảm ơn cô giáo không?”

“Có ạ.”

“Chu Chu ngoan.” Chào cô giáo xong, Mẽ Tình đi theo Tiêu Cố ra ngoài, “Chu Chu muốn ăn gì nào?”

“Ăn McDonald’s, bây giờ đang được tặng đồ chơi.” Trong nhà trẻ có một bạn nhỏ được đồ chơi, Tiểu Mạch cũng muốn.

“Được, bây giờ chúng ta đi ăn McDonald’s.”

Trên đường về có một quán McDonald’s, Tiêu Cố đỗ xe. Giờ đang đông người, đợi một lúc mới có chỗ trống. Mễ Tình và Tiểu Mạch chọn món, Tiêu Cố phụ trách xếp hàng, phục vụ.

Trong lúc chờ đợi, Mễ Tình nghe được không ít cô gái trẻ ngang qua thốt lên: “Bạn nhỏ kia đáng yêu quá ~”

Mễ Tình rất kiêu ngạo, bộ gen của cô và Tiêu Cố tốt như thế, để con ra sao không đáng yêu được.

Lòng hư vinh của cô vì Tiểu Mạch mà được thỏa mãn, chỉ cần nhìn số bài đăng Wechat là biết.

Trước đây mấy tháng cô không đăng bài, bây giờ ngày nào cũng đăng, đa số toàn ảnh của con.

Từ khi cô thành bà mẹ nghiện khoe con, không ít bạn bè unfollow cô.

Nhưng cô vẫn ra sức khoe ảnh không hề mệt mỏi.

Giai đoạn đáng yêu nhất của bạn nhỏ cũng chỉ có mấy năm, bây giờ không khoe, sau này không có gì mà khoe.

Cô càng nghĩ càng thấy yêu con. Cô hôn lên khuôn mặt phúng phính, đúng lúc Tiêu Cố đang bưng khay đồ ăn nhìn thấy.

Anh và Mễ Tình đều yêu thương Tiểu Mạch, nhưng đôi khi anh cảm thấy, địa vị của Tiểu Mạch trong lòng Mễ Tình đã cao hơn anh rồi. Điều đó làm anh rất bất cứ.

Nếu cô giáo ở nhà trẻ biết anh có mấy ý nghĩ thế này, hình tượng đàn ông nam tính của anh sẽ sụt giảm nhiều.

Anh đặt khay đồ ăn lên bàn, hạ giọng: “Về sau đừng ăn mấy loại thức ăn nhanh thế này, không dinh dưỡng lại thừa mỡ.”

Tiểu Mạch nghe xong ngạc nhiên, là cậu nói muốn ăn McDonald’s, lời nói của bố chắc chắn hướng về cậu. Cậu nhìn Mễ Tình, Mễ Tình lập tức phản bác: “Mấy đứa nhỏ đương nhiên thích mấy thứ này, hơn nữa Chu Chu đâu có ăn thường xuyên, hôm nay là lần đầu tiên trong tháng mà.”

“Đã thế sau này một tháng ăn một lần.” Tiêu Cố trầm mặc ngồi xuống.

Mễ Tình trừng mắt nhìn: “Con một lần, em một lần.”

Tiêu Cố: “...”

Nhìn xem, cô dung túng Tiểu Mạch đến thế cơ mà.

Thấy Tiêu Cố đen mặt, Mễ Tình lại gần, hôn lên mặt anh một cái: “Tự nhiên anh bực bội cái gì?”

Dưới nụ hôn của cô, sự bực bội của Tiêu Cố tan thành mây khói. Anh bất đắc dĩ mỉm cười, gấp đồ trong đĩa cho hai người: “Ăn cái gì, công chúa nhỏ?”

Mễ Tình vui vẻ cầm cánh gà cay, đưa đồ chơi cho Tiểu Mạch: “Chu Chu, đồ chơi của con này.”

“Cảm ơn mẹ, cảm ơn bố ạ.” Cậu không quên cảm ơn bố đã trả tiền.

Tiêu Cố đối với thái độ này của con khá thỏa mãn, người lớn không chấp trẻ con, không tính toán Mễ Tình vừa hôn con.

Ba người ăn xong, lại đi siêu thị bên cạnh tiệm McDonald’s mua đồ, vì Mễ Tình nói mấy hôm nay trời đẹp, thích hợp ra ngoài chơi. Tiêu Cố nhân dịp cuối tuần, định đưa cả nhà đi loanh quanh.

Mua đủ mấy thứ cần thiết, anh chở Mễ Tình và Tiểu Mạch về nhà.

64. Chương 62: Phiên Ngoại 3

Thứ bảy trời trong mây trắng.

Mặc dù là một ngày cuối tuần hiếm có nhưng Tiêu Cố không muốn ngủ nướng thêm. Hôm nay họ phải đi xa nhà, anh dậy sớm chuẩn bị bữa sáng xong thì đánh thức Mễ Tinh.

Tối hôm qua lúc họ đang bàn bạc, Tiêu Cố nhớ lại xem đã bao lâu rồi họ chưa về thành phố C, không nói tới chuyện Mễ Tinh nhớ cha mẹ hay không, hai ông bà chắc cũng nhớ cậu nhóc Tiêu Mạch này lắm đó.

Thế là anh đề nghị nên tới thành phố C, không chỉ nhìn ngắm phong cảnh đẹp, mà còn có thể đoàn tụ với gia đình.

Mễ Tinh và Tiêu Mạch không có ý kiến gì, chuyện này cứ quyết định như thế.

Sau khi bị Tiêu Cố đánh thức, Mễ Tinh rửa mặt xong thì đi gọi con trai, không ngờ đẩy cửa ra đã thấy cậu nhóc Tiêu Mạch đang tự mặc quần áo.

Mễ Tinh nhìn con găng sức kéo quần bò thì không nhịn được cười: “Châu Châu, mẹ giúp con nhé”.

Cô đi tới định giúp nhóc mặc quần, không ngờ lại bị Tiêu Mạch từ chối thẳng: “Ba nói con phải tự học cách mặc áo”.

Mễ Tinh trừng mắt nhìn: “Nhưng cái này là quần mà”.

Tiêu Mạch ngẫm nghĩ một lúc cũng thấy có đạo lý. Thế là cậu sung sướng đưa cái quần cho mẹ: “Vậy mẹ giúp con đi”.

Mễ Tinh cầm cái quần nhỏ trong tay con, hai ba lần đã mặc xong tươm tất. Sau khi mặc quần áo, cô dẫn con tới trước bồn rửa mặt đánh răng, xong xuôi mới dắt con xuống lầu.

Husky thấy hai người đi xuống thì ngoắc đuôi sủa gâu gâu hai tiếng. Tiêu Cố vừa đặt bữa sáng lên bàn ăn, nghe tiếng kêu cũng quay đầu nhìn lại, hỏi Tiểu Mạch: “Con tự mặc đồ sao?”

Tiêu Mạch gật đầu rất chân thành: “Vâng ạ”.

Tiêu Cố hơi nhíu mày nhìn Mễ Tinh đang híp mắt cạnh bên, hỏi tiếp: “Thế cái quần thì sao?”

Tiêu Mạch: “...”

“Mẹ mặc giúp con...” Lúc nói chuyện đầu cậu bé càng lúc càng cúi thấp, không dám nhìn sắc mặt cha mình.

Nụ cười trên mặt cô cứng lại, Tiêu Cố cong môi nói lại với Tiêu Mạch: “Sau này áo quần bít tất giày dép đều phải tự mang hết biết chưa?”

“Vâng ạ”. Tiêu Mạch gật gật đầu.

Mễ Tinh cảm thấy không hài lòng: “Châu Châu còn nhỏ thế mà, giúp con mặc đồ thì có sao? Sáng nay anh còn giúp em mặc quần áo đấy thôi mà”.

Tiêu Cố: “...”

Anh ho khan một tiếng rồi kéo ghế ra ngồi xuống: “Trước mặt con đừng nói mấy chuyện này”.

Mễ Tinh: “...”

Sao qua miệng anh mọi thứ lại trở nên lưu manh như thế chứ?”

“Mẹ, ba còn phải giúp mẹ mặc áo quần sao?” Tiêu Mạch ngẩng đầu lên nhìn Mễ Tinh, chẳng trách rất ít khi ba giúp bé mặc đồ, hóa ra còn phải mặc đồ cho mẹ nữa.

Mễ Tinh thấy con hỏi vậy thì mặt đỏ bừng lên, thực ra Tiêu Cố còn giúp cô cởi đồ nhiều hơn cả...

Đột nhiên cô ho khan một tiếng, ôm Tiêu Mạch lên cái ghế nhỏ dành cho con: “Con nít không nên hỏi mấy chuyện kì lạ như thế này”.

Tiêu Mạch càng lúc càng mơ hồ, ba mặc quần áo cho mẹ là chuyện kì lạ sao? Vì mẹ là người lớn, cho nên người khác mặc đồ giúp sẽ thấy ngại chứ gì?

Cậu còn chưa nghĩ xong, Tiêu Cố đã đặt một miếng bánh mì nhỏ được phết mứt trái cây lên chiếc đĩa của mình: “Ăn nào”.

“Dạ, cảm ơn ba”. Tiêu Mạch cầm lấy bánh mì bắt đầu cắn, Husky cũng về ổ của mình bắt đầu dùng cơm.

Khi xuất phát, Husky nhất quyết muốn được ra ngoài cùng, hai tay Tiêu Mạch ôm chặt lấy cổ Husky, nhìn mẹ: “Thiên Thiên đáng thương quá, đừng bỏ nó ở nhà mà mẹ”.

Lúc đầu cậu nhóc gọi Husky là Cẩu Đản, bởi vì mẹ cậu gọi như thế, sau đó cậu thấy ba ba lại gọi là Thiên Thiên, thế là cậu rất biết điều gọi theo là Thiên Thiên.

Thiên Thiên nghe thấy chủ nhân bé thương mình, nó rất phối hợp còn ư ư hai tiếng.

Tiêu Cố nhìn Husky nhíu mày, nếu nó là một con chó nhỏ thì còn mang theo được, nhưng mà nó lại to thù lù như thế kia.

“Mang nó theo nhé, trong xe đủ chỗ mà”. Mẹ Tinh cũng xin cho Husky, lúc trước bởi vì cô mang thai, Cẩu Đản phải đi gửi một lần, bây giờ nếu không phải bắt đực đĩ, cô cũng không muốn vứt nó ở nhà có một mình.

Nghe nữ chủ nhân cũng đứng về phía mình, Husky càng gắng sức biểu hiện, nhìn vào đôi mắt toàn là diễn. Tiêu Cố cũng không nhịn được cười, anh xoa nhẹ đầu của con Husky, cười nói: “Mày là chó đực đấy, đừng học kiểu ánh nhìn đáng thương như thế nữa, buồn nôn lắm”.

Husky: “...”

Nếu anh vẫn không mang tôi theo, tôi sẽ tiếp tục buồn nôn đó.

Cuối cùng Husky cũng được đi nhờ xe, từ từ đi hết chuyến đi này.

Tiêu Cố ôm Tiêu Mạch ngồi vào ghế trẻ em, thắt dây an toàn thật chặt, sau đó mới dắt Husky lên trên xe: “Trên đường phải ngoan, nếu không bất cứ lúc nào cũng ném mày xuống được”.

Trước khi đóng cửa lại, Tiêu Cố còn không quên uy hiếp. Husky ăng ăng kêu hai tiếng, còn lấy lòng liếm tay anh một hồi. Tiêu Cố phì cười đóng xe lại.

Tiêu Mạch đưa tay ra học ba xoa xoa đầu Husky, nghiêm túc căn dặn nó: “Thiên Thiên, trên đường phải ngoan nha, nếu không ba sẽ ném mày xuống thật đó”.

“Phì”. Mẹ Tinh ngồi bên ghế lái cũng bật cười thành tiếng.

Tiêu Cố ngồi lên xe xong thì nghiêng đầu sang hôn môi cô một cái, nhẹ giọng hỏi dò: “Buồn cười thế à?”

Tiêu Mạch ngồi đằng sau thấy được, không muốn chịu cô đơn: “Ba ơi, con cũng muốn hôn”.

Tiêu Cố khởi động xe: “Tìm Thiên Thiên ấy”.

Tiêu Mạch: “...”

Hai giờ sau, một nhà ba người thuận lợi đến thành phố C.

Trước tiên Tiêu Cố lái xe tới nhà họ Mã, hai ông bà Mã đều ở nhà hôm nay, thấy cháu ngoại về thì cực kì vui vẻ, dì Minh cũng vội vàng chuẩn bị một bữa tiệc linh đình.

Ăn cơm trưa xong, cả nhà dắt chó đi tới nơi ngắm cảnh, còn chụp không ít hình. Buổi tối mẹ Mã đón cháu sang phòng mình ngủ với mình một hôm, điều này lại vô cùng hợp với ý Tiêu Cố, con trai sẽ khỏi chen vào giữa mình và Mẹ Tinh.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh chở vợ con và thêm một con chó đi tới nhà họ Cố.

Cố lão gia lớn tuổi nhưng cực kì nhanh nhẹn, nghe nói hôm nay chắt ngoại mình qua đây, ông còn vui vẻ suốt một hồi.

Trước nhà họ Cố có một sân cỏ lớn, sau khi Tiêu Cố đậu xe xong, Husky vui sướng bắt đầu chạy trên cỏ. Tiêu Cố và Mễ Tinh dắt Tiêu Mạch đi vào. Cố lão gia đang ngồi ở trên ghế salon, Tiêu Mạch biết ông nên vừa nhìn thấy đã ngoan ngoãn gọi ông là cố ngoại.

Cố lão gia miệng cười toe toét, ôm cháu ngồi lên đùi mình chơi. Một già một trẻ chơi với nhau một lúc, Tiêu Mạch bỏ chạy ra ngoài chơi đùa với Husky. Sau khi cậu đi Tiêu Cố ngồi lại hàn huyên cùng với Cố lão gia, hỏi thăm sức khỏe ông thế nào, Cố lão gia lại hỏi chuyện công ty anh quản lý.

Bên ngoài có một chiếc xe đi tới, lúc ngang qua mặt cỏ, xe từ từ chậm lại, cửa sổ xe hạ xuống.

Cố Bảo thò đầu từ ghế lái ra ngoài, hô lên thành tiếng: “Ồi, đây không phải là cháu họ mình sao?”

Tiêu Mạch nghe thấy tiếng Cố Bảo thì quay đầu nhìn lại, nhận ra ngay: “Cậu họ”.

Cố Bảo nhảy xuống xe, trong tay còn cầm theo kính mát, anh đi tới bên cạnh Tiêu Mạch rồi hỏi cậu: “Ba mẹ đưa con tới đây à?”

“Dạ, có cả Thiên Thiên nữa”. Cậu chỉ sang Husky bên kia.

Cố Bảo cười cười, bế cậu nhóc từ trên mặt cỏ lên: “Châu Châu có muốn ra ngoài chơi với cậu không?”

Tiêu Mạch hơi do dự nói với anh: “Phải nói với ba đã”.

“Hả, thế ba con ở đâu?” Cố Bảo học theo giọng cậu bé, nhái lại hỏi xem.

Ngón tay Tiêu Mạch chỉ vào phòng khách nhà họ Cố: “Đang nói chuyện với cố ngoại ạ”.

“Thế chúng ta đi vào xin phép nào”. Anh ôm Tiêu Mạch đi vào.

Tiêu Cố vẫn còn đang tán gẫu với Cố lão gia, Mễ Tinh ngồi bên cạnh lắng nghe, thỉnh thoảng cũng tham gia câu chuyện. Cố Bảo ôm Tiêu Mạch đi vào, cười hì hì nói với Tiêu Cố: “Anh họ, em đưa con trai anh ra ngoài chơi nhé”.

Tiêu Cố còn chưa nói xong, Cố lão gia đã mở miệng trước: “Con định đưa nó đi đâu hả? Quán bar à?”

Cố Bảo còn chưa kịp đáp lời, Cố lão gia lại bổ sung thêm: “Cách xa Tiêu Mạch một chút, đừng biến nó thành kiểu giống như con”.

Cố Bảo: “...”

Tiêu Cố chỉ cười không lên tiếng, Mễ Tinh cũng lặng thinh nhìn anh.

Mặc dù Cố Bảo không đứng đắn cho lắm, nhưng thật ra cũng không xấu xa gì, nếu không đã bị Cố lão gia đánh chết từ lâu rồi.

Tiêu Mạch vòng quanh cổ Cố Bảo, nhìn Mễ Tinh trình bày: “Mẹ ơi, con muốn ra ngoài chơi với cậu, cậu muốn mua gà rán cho con”.

Cố lão gia nói lại: “Phải ăn cơm, mua gà rán cái gì”.

Cố Bảo cười hì hì trả lời ông: “Con nít vẫn thích ăn gà rán, đúng không nào Châu Châu?”

“Dạ”. Tiêu Mạch gật gật đầu.

Nếu là bình thường chắc chắn Tiêu Cố sẽ không chịu đồng ý, nhưng hôm nay hiếm lắm mới đưa Tiêu Mạch ra ngoài chơi một lần, anh cũng không muốn khiến thằng bé không vui: “Thế thì đi đi, trong vòng ba mươi phút phải về”.

“Được ạ”. Cố Bảo ôm Tiêu Mạch ra ngoài, kết quả mới hơn mười phút Cố Bảo đã gọi điện tới đây, câu đầu tiên lại là: “Anh họ, em vừa xảy ra tai nạn xe”.

Mặt Tiêu Cố biến sắc, đôi mắt anh nheo lại, giọng nói cũng sắc bén hơn nhiều: “Con anh đâu?”

Mễ Tinh nghe anh hỏi vậy thì cũng hoảng hốt theo, vội vàng hỏi: “Sao anh?”

Tiêu Cố nắm chặt tay động viên cô: “Đừng sợ, không có gì”.

“Không có gì hết, không có gì hết”. Bên đầu dây Tiêu Bảo cũng trả lời như vậy: “Vừa nãy có một cô gái đụng phải xe em, đụng vào đuôi xe, không nghiêm trọng gì đâu, anh đừng lo quá, Châu Châu cũng không bị thương chút nào cả”.

Anh nói xong thì đưa điện thoại đến bên tai Tiêu Mạch, Tiêu Mạch mở miệng kêu: “Ba ơi”.

Nghe được tiếng con trai, Tiêu Cố thoáng thở phào nhẹ nhõm, hỏi con: “Con sao rồi, có bị thương ở đâu không?”

“Không ạ, nhưng mà hình như chị bé ấy bị hoảng rồi”.

Chị bé ấy là cô gái đụng vào xe Cố Bảo, đúng là cô đang hoảng cực kì, bởi vì chiếc xe Cố Bảo lái...

“Giờ bọn em đang đợi bảo hiểm tới, em sợ hai người chờ lâu quá nên gọi điện thông báo trước một tiếng”. Cố Bảo cầm điện thoại đưa tới tai của mình, nói với Tiêu Cố.

“Hai người đang ở đâu? Anh qua ngay”.

Cố Bảo báo địa chỉ xong, Tiêu Cố cũng cúp máy. Cố lão gia cũng bị hoảng sợ theo, thấy Tiêu Cố cúp máy mới vội vã hỏi dồn: “Thằng Cố Bảo kia lại gây chuyện gì rồi?”

Tiêu Cố đáp: “Có một cô gái đụng vào xe của nó, người thì không sao, giờ nó đang chờ người bên bảo hiểm tới, con cũng đi trước đón Tiêu Mạch về luôn”.

Cố lão gia gạt đầu, Mễ Tinh cầm túi đi theo sau Tiêu Cố.

Khi Tiêu Cố lái xe đến hiện trường, Cố Bảo đang kéo Tiêu Mạch đứng bên đường, cười híp mắt nhìn cô gái mặc áo T-shirt trắng đầu tròn bên cạnh.

Hình như cô gái đó đang hứng chịu một nỗi sợ hãi ghê gớm lắm, đến giờ vẫn còn chưa tỉnh lại, như con chim cút đứng yên tĩnh một bên.

Lúc Tiêu Cố lái xe tới Tiêu Mạch cũng nhận ra tức thì, cậu hô to về phía Tiêu Cố vừa xuống xe: “Ba ơi”.

Tiêu Cố chạy tới ôm con, kiểm tra từ đầu tới chân một lượt, thấy không đau chỗ nào mới nhìn sang Cố Bảo, mím môi: “Sau này đừng đụng vào con anh”.

Cố Bảo méo miệng thấy mình rất vô tội: “Thôi mà, là cô ấy đụng vào xe em chứ, không phải em đụng người ta”.

Cô gái đứng bên nghe vậy lại run lên một cái, Tiêu Cố nhìn sang người kia, có lẽ là sinh viên đại học, nhiều nhất cũng là vừa ra ngoài xã hội. Anh lại nhìn sang chỗ hai chiếc xe va chạm vào nhau, ngẩng đầu lên nói với cô gái nọ: “Yên tâm đi, xe của nó không đắt đâu”.

Cô gái: “...”

Thật sao? Sao cô nghe nói xe này là hàng hiệu vậy kia?

Cố Bảo giật giật khóe miệng: “Có đáng tiền hay không cứ chờ công ty bảo hiểm tới giám định là biết”.

Đang nói chuyện, công ty bảo hiểm đã tới rồi. Tiêu Cố đưa vợ và con trai rút lui trước: “Anh đi nhé, ông ngoại còn chờ bọn anh về ăn trưa”.

Cố Bảo: “...”

Đó cũng là ông nội anh mà. Sao anh cứ có cảm giác mình không phải người nhà vậy chứ?

Tiêu Cố nhanh chóng lái xe rời khỏi vùng đất thị phi, Cố Bảo cầm kính râm trong tay nhìn cô gái bên cạnh: “Tiền bảo hiểm chắc không đủ để tôi sửa xe đó...”

“Số tiền còn lại tôi sẽ gặng trả lại cho anh mà”. Cô gái vội vàng nói.

“Cố gắng?” Cố Bảo cười cười, “Được rồi, giờ chúng ta nên suy nghĩ chi tiết về kế hoạch trả nợ đi”.

Cô gái: “...”

Sao cô cứ cảm thấy... ánh mắt anh đẹp trai này tà ác quá vậy?

65. Chương 63: Phiên Ngoại 4

Sau sự cố Husky học sói tru năm ngày, rốt cuộc Thẩm Thi Thi cũng thi xong các môn, rảnh rồi giúp Cố Tín dắt chó đi ra ngoài.

Trước kia cô từng tới nhà Cố Tín một lần rồi, vì vậy bây giờ cô nhớ đường rất rõ – đương nhiên, xưa nay cô chưa từng tiết lộ tin tức này cho ai, đây là phúc lợi của riêng mình cô đó.

Lúc Thẩm Thi Thi đang tìm nhà Cố Tín, anh lại đang tạo hình trước tấm gương to dùng ở trong phòng quần áo.

Quần jean lưng thấp phối với áo len, bây giờ còn đang lăn tăn chuyện quyết định áo khoác. Lựa chọn cả buổi trời, cuối cùng Cố Tín quyết định lấy một cái áo chên quân phục bằng da.

Husky long dong đi tới trước cửa của phòng thay quần áo, quay đầu nhìn Cố Tín đang vuốt tóc một hồi, sau đó lại bắt đầu sói tru: “Àu ừ”.

Cố Tín: “...”

Giờ chỉ cần nghe thấy tiếng kêu này là anh lại đau đầu, anh quay người lại cười cười với husky trước cửa: “Ai chà, hôm nay mang mày đi chơi nhé”.

Husky hài lòng vẫy đuôi.

Cố Tín liếc một cái sắc lẹm, tại sao lúc trước anh lại mua giống chó husky nhỉ, lại còn gọi nó là Hao Thiên Khuyển nữa chứ... bởi thế mới có bi kịch ngày hôm nay.

Anh bước ra khỏi phòng thay quần áo, cầm điện thoại di động để trên bàn, vốn định nhắn tin wechat cho Thẩm Thi Thi hỏi xem cô đi tới đâu rồi, không ngờ chuông cửa lại vang lên.

Cố Tín ấn nút gọi video, khuôn mặt của Thẩm Thi Thi xuất hiện trên màn ảnh. Cô ấy còn vẫy tay về phía máy quay phim, nhích người gần một chút: “Đại Đại, anh có thấy em không?”

Cố Tín nhìn khuôn mặt đột ngột phóng to ra của cô, bật cười: “Thấy rồi, giờ anh mở cửa cho em đây”.

Sai khi Thẩm Thi Thi đi vào, cô đi thẳng tới tầng lầu chỗ Cố Tín ở, lúc cửa thang máy mở ra, không ngờ Cố Tín lại đứng chờ ở đó.

Cô ngạc nhiên chớp mắt, nhìn anh hỏi lại: “Đại Đại, sao anh lại ở đây?”

“Đón em đây”.

Tâm hồn thiếu nữ của Thẩm Thi Thi tuôn trào như nước chảy.

Cô ra khỏi thang máy, sóng vai bước đi cùng Cố Tín, sau đó lại không kìm được quay sang ngẩn nhìn anh một hồi: “Đại Đại à, hôm nay anh đẹp trai ghê”.

Cố Tín có phần đắc ý, không uống công nửa ngày anh trau chuốt thể này. Anh vừa định mở lời, tiếng sói tru của husky đã vang ra từ cửa: “Àu ừ”.

Cố Tín: “...”

Thẩm Thi Thi hơi sững sốt, cô nhìn anh hỏi: “Đại Đại, nhà anh có nuôi chó sói nữa sao?”

Mặc dù Cố Tín hát rock and roll phải nói là điên cuồng hoang dã, nhưng nuôi chó sói thì hoang dã quá rồi? Nhưng mà hình như lại đẹp trai hơn một chút...

Cố Tín cong môi mở cửa ra: “Là chó của Tiêu Cố đó”.

Anh không hề nhắc tới chuyện con chó này là do mình mua về.

Thắm Thi Thi kinh ngạc: “Husky tiến hóa thành chó sói rồi sao?”

Cố Tín đáp: “Không phải đâu, nó thích cosplay thôi”.

Thắm Thi Thi: “...”

Cos kiểu này cô cho một trăm điểm, không sợ nó kiêu ngạo đâu.

Sau khi mở cửa ra, husky đang ngồi xổm trước cửa, thấy cửa mở là chen ngay ra ngoài.

Cố Tín: “...”

Mày muốn leo lên trời thật hả?

Anh bực bội đóng sầm cửa một tiếng, kéo Thắm Thi Thi đi ra ngoài lập tức: “Dắt nó đi dạo thôi”.

“Hả, à”. Thắm Thi Thi bất giác bước nhanh hơn, đi theo sau Cố Tín, thỉnh thoảng còn tranh thủ hỏi anh một vài câu: “Đại Đại này, không phải anh nói muốn viết ca khúc à, em dắt nó đi một mình là được”.

Cố Tín dừng một chút, trả lời: “Anh sợ em chưa quen đường đó, hôm nay chúng ta đi chung đi”.

“Được ạ”. Có thể dắt chó đi dạo cùng Đại Đại yêu quý, đây có thể xem là chuyện vui vẻ nhất trong năm của một fan nào đấy.

Husky tung tăng chạy ra ngoài, lao thẳng tới thang máy, nhưng mà ngay sau đó nó lại gặp vấn đề, nó có biết nhấn nút thang máy đâu.

Thế là husky chồm hồm trước cửa thang máy tầm hai giây, thang máy ting một tiếng rồi mở cửa, một người đàn ông trung niên đeo kính đứng bên trong, mắt to trừng mắt nhỏ với husky bên ngoài.

Con chó này... chờ thang máy hả?

Anh ta còn chưa kịp bình tĩnh, Cố Tín đã kéo Thắm Thi Thi chạy tới: “Xin lỗi nhé, chúng tôi đang định dắt chó xuống đi dạo”.

Những người sống trong khu nhà này không giàu sang thì cũng là cao quý, có khi còn có cả danh nhân, vì thế lúc người đàn ông này nhìn thấy Cố Tín cũng không lấy làm lạ.

Anh ta nghiêng người đi ra khỏi thang máy, miễn cưỡng cười hai tiếng: “Ồ...”

Cố Tín nhanh chóng đi tới cầm xích chó, sau đó đi vào thang máy cùng với Thắm Thi Thi.

Sau khi cửa thang máy khép lại, không gian chật hẹp càng trở nên yên tĩnh. Husky lẳng lặng ngồi xổm ở một bên, hiếm khi không làm ồn.

Thắm Thi Thi nhìn từng con số nhảy dần trong thang máy, rốt cuộc cô cũng phát hiện ra, cô còn đang nắm tay Cố Tín này!

Cô lén lút nhìn liếc qua hai bàn tay đang nắm, trong lòng lại vui mừng tê tái, không định mở miệng nhắc Cố Tín làm gì.

Cố Tín nghiêng đầu qua một bên, khó mà nhận ra khóe miệng cũng cong lên.

Khi thang máy xuống tới tầng một, husky lại bắt đầu không yên, ngay lúc cửa vừa mở ra nó đã lôi Cố Tín xộc ra ngoài.

Cố Tín kéo tay không chế tốc độ của nó, sau đó nghiêng đầu nói với Thắm Thi Thi: “Chúng ta dắt nó đi dạo trong khu này thôi, ra ngoài không tiện”.

“Vâng ạ”. Thắm Thi Thi cũng biết thân phận của Cố Tín đặc thù, nếu ra ngoài biết đâu lại gặp fan hâm mộ. Nói đến đây, hình như bọn họ cũng mới quen chứ mấy.

Mặc dù chỉ có thể tản bộ ở trong khu này thôi, nhưng vườn cây công viên trong khu cũng rộng lớn vô cùng, thậm chí còn có một hồ nước nhân tạo, dắt chó quanh đây cũng đủ rồi.

Một tay Cố Tín dắt husky, một tay nắm tay Thẩm Thi Thi, tâm trạng uất ức mấy ngày qua cuối cùng cũng trở nên sáng lạng.

Anh nghĩ mình nên tìm chủ đề mà nói chuyện, thế là mở lời luôn: “Em thi tốt không?”

Thẩm Thi Thi nghe xong thì khoe miệng trề ra: “Sao anh lại giống mẹ em đến thế chứ, có phải tiếp theo anh sẽ hỏi em có bạn trai chưa không?”

Đúng là Cố Tín cũng quan tâm chuyện này, thế là anh hỏi tiếp: “Em có bạn trai chưa?”

“Không có mà, làm gì có thời gian mà quen bạn trai”. Sau khi học xong cô đều đi làm thêm, nếu nói thẳng ra thì nhân dân tệ là bạn trai còn gì.

Đáp án này rất thỏa mãn Cố Tín, anh suy tư một lát rồi dò hỏi: “Thế em có muốn tìm bạn trai không?”

“Không có đâu”. Thiếu chút nữa Thẩm Thi Thi đã nói: “Đại Đại à, em luôn một lòng với anh”, may mà tới miệng vẫn kịp thời nuốt xuống.

Nhưng mà đáp án này Cố Tín lại không thích chút nào, anh giật giật đuôi mày, hỏi lại: “Sao lại không muốn có bạn trai? Chẳng lẽ em muốn có bạn gái?”

Thẩm Thi Thi: “...”

“Dù là bạn trai hay bạn gái em cũng không cần hết, em chỉ muốn làm fan trung thành thôi”. Thẩm Thi Thi phát biểu không khác gì tuyên thệ khi vào Đảng, cực kì kiên định.

Cố Tín sững sốt một lúc rồi vô thức phì cười: “Theo đuổi ngôi sao mà không giải quyết vấn đề cá nhân luôn ấy hả?”

“Nhưng nếu em có bạn trai rồi thì không có thời gian theo đuổi ngôi sao nữa”.

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô: “Cái này cũng có một giải pháp song toàn”.

Thẩm Thi Thi hiểu kì hỏi anh: “Cái gì ạ?”

“Chẳng hạn như...” Cố Tín thừa nước đục thả câu, dừng một lúc rồi mới tiếp tục nói: “Minh tinh mà em theo đuổi chính là bạn trai luôn”.

Thẩm Thi Thi tròn tròn cả mắt, khuôn miệng mấp máy mấy lần rốt cuộc cũng nói được thành lời: “Nhưng mà Mạc thiên vương đã có vợ rồi mà”.

Cố Tín: “...”

Ai nói tới chuyện Mạc thiên vương đâu chứ?

Cố Tín cảm thấy mình muốn điên lên rồi.

Anh dắt husky cúi đầu bước đi trước, Thẩm Thi Thi cảm thấy đột nhiên tâm trạng anh không tốt, nhất định là do lúc này cô vừa mới nói gì chọc anh không vui rồi. Muốn tìm cơ hội để giảng hòa với anh, thế nên cô quyết định hẹn anh lần sau ra ngoài chơi: “Đại Đại này, Thượng đế cấm khu 4 sắp công chiếu rồi, đến khi đó mình đi xem đi nhá”.

Cố Tín: “...”

Lại là Mạc Trần!

“Không xem”. Anh bực bội gằn ra hai chữ, tiếp tục dắt husky đi thẳng.

Lần này Thẩm Thi Thi đã có đầu mối rồi, cô đoán là do Cố Tín không thích Mạc thiên vương. Nhớ tới lần trước khi hai người nhắn tin qua weichat, anh ấy còn hỏi cô mình và Mạc Trần ai đẹp trai hơn mà.

Aiz, giới giải trí cạnh tranh khốc liệt ghê, cô không nên khen một ngôi sao nam khác ở trước mặt Cố Tín – lại còn là ngôi sao nổi hơn anh nữa chứ.

Thẩm Thi Thi vừa nghĩ vừa cúi đầu bước đi không nói một câu nào, Cố Tín thấy cô yên tĩnh lại thì mới nhận ra phản ứng của mình vừa này có phần hơi quá rồi.

Tại sao anh lại nặng lời với một cô bé chứ?

Nhưng mà nhất thời anh cũng không biết phải nói gì để phá vỡ bầu không khí ngột ngạt lúc này đây.

Nói cho cùng thì vẫn là Thẩm Thi Thi không đúng, ai bảo cô chỉ nhìn thấy mỗi tên Mạc thiên vương đã có gia đình nọ, sao không nhìn ra một tên cầu độc thân đứng chình ịch trước mặt mình kia chứ?

Àch, anh không nói Hao Thiên Khuyển đâu.

Hai người đi dạo hai vòng quanh khu nhà rồi mới dắt husky quay trở về. Cố Tín nhìn sang Thẩm Thi Thi bên cạnh, mở lời: ‘Hay là em lên ngồi một chút?’

“Được à”. Thẩm Thi Thi vui vẻ đồng ý ngay, phản ứng này cũng khiến tâm trạng Cố Tín tốt hơn trước một chút.

Husky được đi dạo hai vòng nên cũng an phận nhiều, nó vùi mình trong ổ nằm bất động. Cố Tín pha hai ly cà phê rồi bưng vào phòng khách cho Thẩm Thi Thi.

“Cảm ơn anh”. Cô nhận tách cà phê, đầu tiên là lấy di động ra chụp lại, sau đó mới bắt đầu thưởng thức.

Cố Tín nhìn hành động của cô thì cười cười bất đắc dĩ.

“Thực ra em đừng xem anh là ngôi sao nữa, xem như bạn bè không được à?” Anh nghĩ mình nên dẫn dắt cô bé từng bước một, dù sao nóng ruột cũng không ăn được đậu hũ nóng.

Thẩm Thi Thi bưng tách cà phê rồi đưa mắt nhìn anh: “Được không ạ?”

Cô chưa từng làm bạn với ngôi sao bao giờ, huống chi ngôi sao này lại là một trong các nam thần của lòng cô.

“Đương nhiên là được rồi”. Cố Tín nâng tách lên, tựa vào bàn sau lưng, “Em xem, mình ăn cơm với nhau, có nick wechat của nhau, bây giờ còn cùng nhau dắt chó, chẳng lẽ không phải bạn bè sao?”

Thẩm Thi Thi suy nghĩ một lúc, cảm thấy anh nói cũng có lý, chỉ có điều ánh sáng trên người anh quá mạnh, cô không thể nào đối xử với anh như người bình thường được. Cô trầm ngâm một lúc rồi gật nói trả lời Cố Tín: “Được ạ, từ hôm nay em sẽ vất bỏ hết vẻng sáng của anh, đối xử với anh như bạn bè bình thường”.

Cố Tín mỉm môi cười nhẹ, bây giờ là bạn bè bình thường, dần dần sẽ là bạn bè trai gái.

66. Chương 64: Phiên Ngoại 5

Thẩm Thi Thi chạy tới nhà Cố Tín ba ngày, hôm nay lúc dắt chó ra ngoài, rốt cuộc cô cũng ấp a ấp úng nói với anh: “Đại Đại ơi, ngày kia em phải về nhà rồi, mẹ em gọi điện giục lắm”.

Cô nói xong cũng không dám nhìn thẳng mặt Cố Tín, chỉ lén lút đưa mắt liếc nhìn anh.

Hình như Cố Tín thoáng sững sốt một chút, sau đó anh hơi mỉm môi nghiêng đầu nhìn cô: “Ừ, sắp hết năm rồi, cũng nên về nhà thôi”.

Thẩm Thi Thi thấy anh có vẻ không tức giận, cuối cùng cô mới nhẹ nhõm thở phào được một hơi. Lúc trước khi anh tới nhờ cô giúp mình trông giữ chó, cô đã đồng ý thoải mái vô cùng, kết quả mới được có ba ngày đã chuẩn bị rời đi, thế nên cô mới lo Cố Tín sẽ không vui.

“Đại Đại cứ yên tâm nhé, em sẽ về sớm thôi”. Bảo đảm với anh xong, Thẩm Thi Thi buột miệng hỏi tiếp: “Nhưng tết này anh không về nhà sao?”

Là fan ruột của Cố Tín lâu năm, đương nhiên cô cũng biết quê nhà của Cố Tín là ở thành phố C.

Nghe cô hỏi chuyện đó, Cố Tín cười khẽ một tiếng mới trả lời: “Không về được, anh mà về thể nào cũng bị mắng, hơn nữa anh còn phải làm việc”.

Đây là lần đầu tiên Thẩm Thi Thi nghe Cố Tín nói tới việc trong nhà, vì thế cô cũng rất ngạc nhiên. Mấy hôm trước Cố Tín có nói với cô là, anh muốn xem cô như bạn bè bình thường, khi đó Thẩm Thi Thi còn nghĩ, làm bạn bè bình thường cũng nên quan tâm tới chuyện gia đình của bạn mình một chút, chứ hoàn toàn không phải xuất phát từ tò mò mới hỏi anh: “Tại sao về nhà lại bị mắng được chứ? Chẳng lẽ vì anh không có bạn gái à?”

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô, che miệng sửa lời: “Không phải vì không có bạn gái, mà là không muốn có bạn gái”.

Thẩm Thi Thi: “...”

Được rồi, lòng tự ái của anh to quá.

“Thế anh định bao giờ mới có bạn gái?”

“Sắp rồi”.

“...” Thẩm Thi Thi mở to mắt trầm mặc hai giây, tự động chuyển đến đề tài trước đó: “Đại Đại à, anh còn chưa nói tại sao về nhà sẽ bị mắng đấy?”

Cố Tín đưa tay ra tự nhiên xoa xoa tóc của cô: “Nói em nghe, đừng gọi anh là Đại Đại nữa, gọi tên anh ấy”.

Thẩm Thi Thi cầm nín nửa ngày, cuối cùng cũng rặn ra được hai chữ: “Cố Tín”.

Cố Tín cười nói: “Gọi nhiều lần là quen ngay”.

“Cố Tín, Cố Tín, Cố Tín, Cố Tín...” Thẩm Thi Thi lặp lui lặp tới hai chữ này không khác gì đĩa video bị kẹt. Cố Tín buồn cười xoa nhẹ trên đầu cô một cái: “Được rồi, còn gọi nữa chắc anh cũng không nhận ra tên mình mất”.

Rốt cuộc Thẩm Thi Thi cũng ngừng, sửa lại tóc của mình.

Và thế là, Đại Đại... Cố Tín vẫn không chịu nói cho cô biết tại sao anh ấy về nhà là bị mắng.

Có lẽ Cố Tín cố ý muốn chuyển hướng câu chuyện, cho nên Thẩm Thi Thi không gắng hỏi gì thêm, kết quả là hai người một chỗ yên lặng đi một lúc, Cố Tín lại chủ động mở lời: “Ba mẹ anh không thích anh chơi nhạc”.

Thẩm Thi Thi ngớ người, cao giọng nói: “Đại Đại à, anh chơi nhạc giỏi thế mà. Em rất mừng vì mình có cơ hội nghe anh hát”.

Vốn Cố Tín cũng muốn vui vẻ lắm, nhưng tâm tình chỉ bay lên một nửa rồi đột nhiên mở miệng: “Thế Mạc Trần thì sao?”

Thẩm Thi Thi đáp: “Mac thiên vương cũng hay”.

Haha.

Cố Tín cong môi nhìn người kia chăm chú: “Thế anh với Mạc Trần, ai hát hay hơn?”

Khuôn miệng của cô thay đổi rất nhiều lần, cuối cùng mới kiên định trả lời: “Đương nhiên là anh rồi, anh hát hay nhất”.

Cố Tín hài lòng: “Ngoan”.

Thẩm Thi Thi thở phào nhẹ nhõm, thiếu chút nữa đã đưa tay lên lau gáy dù không có lấy một giọt mồ hôi.

Hai người dắt chó đi dạo xong, Thẩm Thi Thi lại tới nhà Cố Tín ngồi một lúc. Bởi vì được uống cà phê miễn phí liên tiếp suốt mấy ngày, Thẩm Thi Thi cũng thấy hơi ngái ngái, vì vậy hôm nay cô cố ý mang một ít đặc sản ở trường tới đây ăn, hâm nóng bằng lò vi sóng là dùng được.

Cố Tín hâm đồ ăn xong thì bưng ra phòng khách, ngồi ăn cùng với Thẩm Thi Thi.

“Ài, sau khi em về nhà thì không có ai mang thức ăn cho anh nữa, cũng không có người dắt chó đi dạo cùng anh”. Cố Tín cố ý dùng giọng điệu đáng thương. Trong miệng Thẩm Thi Thi còn ngậm đồ ăn, vì thế cô ứ ớ trả lời: “Không phải đâu, em thấy một mình anh cũng có thể đưa chó đi dạo mà”.

Mấy ngày nay Cố Tín vẫn luôn dẫn cô đi “một tuyến đường quen thuộc”, thời gian dắt chó đi dạo hai người đều cùng nhau, thế nên Thẩm Thi Thi mới rút ra kết luận, rõ ràng Đại Đại có thời gian để chăm chó kia mà, tại sao còn muốn tìm cô chứ? Nhất định là vì cô đơn quá.

“Hai con cầu độc thân dắt nhau đi thì có vui gì chứ?” Cố Tín chê bai nhìn sang phía Husky, Husky cũng đang tỏ rõ thái độ của mình đối với họ.

Cuối cùng Cố Tín cũng không thể nào ngăn nổi ánh mắt nóng bỏng của con chó, đành phải nhường cho Husky một phần. Chút đồ ăn đó chẳng đủ cho nó nhét kẽ răng, nó giải quyết nhanh chóng rồi đưa mắt nhìn chằm chằm Cố Tín.

Cố Tín nhếch mép nói: “Hao Thiên Khuyển, làm chó thì phải biết hài lòng, ăn đồ ăn cho chó của mày ấy”.

Thẩm Thi Thi vui vẻ ngồi ăn ở một bên cũng dừng lại một lúc, hóa ra tên đầy đủ của Thiên Thiên là Hao Thiên Khuyển à...

Husky thấy Cố Tín không cho mình ăn thì bắt đầu qua cọ cọ vào người anh rồi sang Thẩm Thi Thi, Cố Tín bất lực nhìn cái đầu chó chắn ngang giữa mình và người kia, chẳng khác nào thứ gì đã cản mũi.

Thẩm Thi Thi tốt bụng chia cho nó một phần, Husky vẫn còn chưa thấy đủ, Cố Tín đứng dậy xách nó về ổ của mình: “Ăn thịt ực của mày ấy”.

“Gào gừ”. Husky ngậm cái chân gà lúc này Thẩm Thi Thi vừa cho, chê miếng thịt xương ực có một mẩu.

Cố Tín: “...”

Con chó này bị ngốc à?

Thẩm Thi Thi phì cười: “Hahaha, anh biết không trong thế giới của loài chó ấy mà, đồ ăn trong chén chủ nhân ngon hơn đồ ăn trong chén nó”.

Cố Tín: “...”

Thế lần sau ăn anh dắt nó có muốn ăn không?

Anh cảm thấy nhất định Tiêu Cố đã nuôi Hao Thiên Khuyển anh minh thần võ của anh trở nên ngu như vậy.

Thẩm Thi Thi và Cố Tín ăn xong thì quay về trường học, hôm nay phải thu dọn hành lý, chuẩn bị sáng hôm sau cô sẽ lên xe luôn, nếu không thì không kịp.

Cố Tín cảm thấy tháng ngày đã tẻ nhạt đi nhiều.

Thậm chí anh còn không biết trong suốt hơn hai mươi năm trước khi mình chưa biết Thẩm Thi Thi, anh đã trải qua một mình ra sao nữa?

Nghĩ tới đây anh lại cười tự giễu, không tìm được cảm di động lên nhấn tin wechat cho Thẩm Thi Thi: “Em đang làm gì thế?”

Thẩm Thi Thi: [tức giận] Sao không gửi tin thoại? Không gửi tin thoại không trả lời.

Cố Tín phì cười hắng giọng hai tiếng rồi mới mở ghi âm: “Em đang làm gì thế? Dọn đồ xong chưa?”

Thẩm Thi Thi lắng nghe giọng nói trầm thấp quyến rũ như chạm đến đáy tim của người kia, rốt cuộc cũng cảm thấy hài lòng: “Báo cáo Đại Đại, em dọn xong rồi, đang định mang một đồng thứ đi đây”.

Mọi người trong phòng trọ của cô đều đã đi hết cả, giờ chỉ còn lại mình mình nên cũng thấy cô đơn, thế mà bây giờ lại quên mất sạch sành sanh.

Thẩm Thi Thi: “Đại Đại đang làm gì thế? Có phải lại lười không viết nhạc đúng không [ác ma]

Cố Tín trả lời: “Gọi tên anh đâu? Không gọi thì anh không viết nhạc.

Thẩm Thi Thi:...

Thẩm Thi Thi: Cố Tín [lau mồ hôi]

Cố Tín: “Không hay, gọi lại”.

Thắm Thi Thi buồn bực, cô nhắn tin mà, sao anh biết là không hay được chứ?

Nhưng mà để sớm tới ngày phát hành album mới, nhất định cô phải thúc giục Đại Đại viết ca khúc mới được. Thế là cô nghe lời gọi lại lần nữa: “Cố Tín [đáng yêu]”

Cố Tín khẽ cười: “Em không thể gửi tin nhắn thoại à?”

Thắm Thi Thi: “Giọng em không hay qaq”.

Nếu giọng cô cũng được như Cố Tín, đến đâu câu cô cũng chuyển thành ngữ âm luôn thể.

Điện thoại rung lên, Thắm Thi Thi mở tin nhắn thoại mà Cố Tín vừa gửi: “Giọng nói của em là âm thanh êm tai nhất trên đời”.

...

Thắm Thi Thi hoảng hốt.

Tối hôm qua bị Cố Tín làm mất máu nhiều quá, ngày hôm sau suýt chút nữa cô không tới kịp chuyển xe về nhà.

Cũng may không có trắc trở nào, cô vẫn có thể kéo vali hành lý thuận lợi đi về nhà. Đồ ở trường sao ngon được như cơm nhà mẹ nấu, Thắm Thi Thi ở lại mấy ngày mà sung sướng gì đâu.

Cố Tín ở thành phố A xa xa lại không vui vẻ gì, Thắm Thi Thi không có ở đây, đến đưa chó đi dạo anh cũng không muốn nữa, Husky bị nhốt trong nhà buồn chán không chịu được lại bắt đầu học tru như chó sói.

Vì nó Cố Tín phải phiền muộn không thôi, giận dùm dùm lôi máy chạy bộ trong nhà ra, chỉ vào đó rồi nói với chó: “Nếu thể lực của mày dồi dào quá thì lên đây chạy đi.

Anh điều chỉnh tốc độ chạy thấp nhất, sau khi tự mình kiểm tra một hồi, anh mới đưa máy chạy bộ cho Husky chơi thử.

Vài ngày sau, nỗi nhớ mong của mẹ Thắm Thi Thi ngày một hao mòn, bắt đầu chuyển sang ghét bỏ đứa con gái ở nhà.

Mỗi ngày Thắm Thi Thi phải chịu khó giúp mẹ làm việc nhà, thỉnh thoảng còn bị nhắc tới chuyện bạn trai. Mỗi lần cô bảo mình vẫn còn trẻ mà, phải lấy sự học làm trọng, mẹ của cô sẽ chuyển ngay sang câu: “Lúc học đại học không lo tìm bạn trai, ra đời càng không tìm được đâu!”

Thắm Thi Thi chẳng còn gì để nói.

Thắm Thi Thi bị ép lấy điện thoại ra, đưa ảnh người kia cho mẹ xem: “Sao mẹ, đẹp trai không?”

Mẹ Thắm cẩn thận nghiên cứu một hồi rồi gật đầu nói: “Đẹp”.

Mặc dù không vừa ý lắm chuyện người kia còn mang cả khuyên tai, nhưng mà quan trọng là xem ở khí chất. Nhìn khuyên tai đầu tóc chẳng khác nào mấy côn đồ ngoài phố, nhưng khi nhìn chàng trai này lại thấy đẹp trai gợi cảm mà lịch sự.

Thắm Thi Thi cảm thấy khuôn mặt của Cố đại soái ca đã chinh phục được mẹ mình thì cực kỳ đắc ý: “Con không lừa mẹ mà, con đang theo đuổi anh ấy đấy”.

Mẹ Thắm sững sờ rồi bật cười ha ha: “Con tưởng mẹ ít đọc sách nên dễ bị lừa lắm đấy à? Vừa nhìn là biết là mình tinh nào đó, theo đuổi, con hâm mộ người ta chứ gì?”

Thắm Thi Thi: “...”

Quả nhiên một giây đã bị khám phá ngay.

Cô còn đang âm thầm đau khổ, mẹ Thắm đã nhận lời ra ngoài đánh mặt chược.

Mới đi tới cửa đã nhìn thấy một chàng trai tuấn tú cao gầy rất khí chất ngoài kia. Mẹ Thắm quan sát thêm vài lần rồi xông về chẳng khác nào gặp quý: “Thì Thì, Thì Thì ơi, người kia đó, người mà con theo đuổi đó, hiện thân rồi”.

Thắm Thì Thì: “...”

Mẹ biết nhiều thứ ghê.

Thấy Thắm Thì Thì vẫn thanh thoi không để ý, mẹ Thắm nắm tay cô kéo xộc tới cửa: “Con xem, đó đó”.

Cố Tín vừa lúc nghiêng đầu sang, ánh mặt trời phía sau anh như chiếu thẳng, tỏa ra ánh sáng màu vàng tươi rực rỡ.

Thắm Thì Thì ngây người: “Đại Đại, sao anh lại ở đây?”

Cố Tín cười với cô: “Anh đi tìm linh cảm viết ca khúc mà”.

67. Chương 65: Phiên Ngoại 6

Mặc dù nói thì nói như thế, nhưng Thắm Thì Thì cũng không nghĩ ra được Cố Tín tìm linh cảm kiểu gì mà tới cửa nhà mình.

Cô đứng sững trước cửa một hồi lâu rồi mới miễn cưỡng kìm nén sóng to gió lớn oanh tạc trong lòng mình, xích ra cho Cố Tín vào nhà: “Anh vào nhà trước đã, nhớ bị nhận ra thì nguy mất”.

Mặc dù chỗ họ là một địa phương nhỏ, nhưng Cố Tín nổi tiếng đến mức đó, biết đâu có thể bị nhận ra.

Nụ cười trên môi anh không hề mất đi, ngoan ngoãn theo Thắm Thì Thì vào trong phòng. Mẹ Thắm đứng ngoài cửa suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng theo họ vào trong. Rót cho Cố Tín một ly nước, mẹ Thắm ngồi đối diện cười híp mắt với anh: “Xin hỏi cậu tên gì?”

Cố Tín đi đường lâu như thế nên cũng hơi khát nước, đang định uống một ngụm thì lại nghe mẹ Thắm Thì Thì hỏi vậy, anh đành đặt ly nước xuống: “Con họ Cố ạ”.

Giọng của Cố Tín không chỉ có lực sát thương với những thiếu nữ trong độ tuổi Thắm Thì Thì, mà ngay cả mấy bà thím gia đình ngang tuổi mẹ Thắm đây cũng sát thương không kém. Chỉ mấy chữ “Con họ Cố ạ” vang vọng vào trong tai mẹ Thắm đã tự động biến thành “Con họ Tô ạ”.

“À, chào cậu Tô”. Mẹ Thắm cảm giác người này như cội trên mới xuống.

Thắm Thì Thì: “...”

Cô lúng túng nhìn mẹ mình, sửa lại: “Mẹ ơi, anh ấy họ Cố, không phải họ Tô”.

“Hả, họ Cố à, Cố cũng hay, giống như họ Tô vậy”.

Thắm Thì Thì: “...”

Mẹ rồi quá đi.

“Chào cậu Cố nhé”. Mẹ Thắm vẫn duy trì nụ cười dịu dàng giống như mấy quý bà, tiếp tục chào hỏi Cố Tín: “Không biết cậu Cố làm việc ở đâu nhỉ?”

Cố Tín đáp: “Cháu làm trong lĩnh vực âm nhạc ạ”.

“Nhìn áo quần của cậu chắc là hát rock and roll nhỉ?” Lúc trẻ mẹ Thắm cũng hâm mộ mấy ca sĩ rock and roll, thế nên bây giờ hứng thú lại trở về, bà ngâm nga hai câu rồi vội vàng quay về nụ cười quý bà như lúc này: “Lần này cậu Cố tới...”

“Mẹ, không phải dì Vương còn đang chờ mẹ tới chơi mạt chược à?” Thẩm Thi Thi vội vàng cắt ngang lời mẹ mình, nếu tiếp tục thế này, không bao lâu sau, chuyện Cố Tín từ khi debut đến nay đã ra mấy đĩa nhạc, tên là gì, bán bao nhiêu, có giải thưởng gì,... vân vân và mây mây, chắc chắn mẹ sẽ hỏi cho hết.

Mẹ Thẩm thấy Thẩm Thi Thi giục mình thì tao nhã mỉm cười, có vẻ như đùa cợt: “Dì Vương đâu có quan trọng như cậu Cố chứ”.

Thẩm Thi Thi: “...”

Sau đó mẹ cô chuẩn bị đi thông báo với mấy dì mình không chơi mạt chược nữa.

Cố Tín cũng hiểu suy nghĩ trong lòng Thẩm Thi Thi, anh cười còn quyến rũ hơn cả mẹ của cô: “Dì ơi, nếu dì bận thì cứ đi đi ạ, không cần ở lại nói chuyện với con đâu”.

Thẩm Thi Thi cũng nhanh chóng nói theo: “Đúng đấy mẹ, có con là được rồi, nhất định con sẽ chăm sóc anh Cố đây chu đáo”.

Ánh mắt mẹ Thẩm lướt qua lướt lại giữa hai người, hiểu ra.

Nó chê mẹ là kì đà cản mũi chứ gì?

Bà đứng dậy khỏi ghế salon, sửa lại áo quần một chút rồi cười nói: “Thế mấy người trẻ tuổi các con cứ nói chuyện đi nhé, mẹ đi đánh mạt chược đây”.

Bà vừa nói vừa xách túi ra ngoài, đợi khi bà đi xa, Cố Tín mới cười nói với Thẩm Thi Thi: “Anh thấy mẹ em hợp với anh họ anh lắm đấy”.

“Thôi đừng nói nữa, ai mà chẳng biết ông chủ Tiêu là thần mạt chược kia chứ, chút tiền của mẹ em mà chơi với anh ấy một lần thì nhảy lầu luôn mất”. Trước đây Thẩm Thi Thi không biết gì nên mới đánh mạt chược với Tiêu Cố một lần, cô nhớ lúc nhỏ mình từng xem mẹ mình chơi mạt chược, còn tưởng mình cũng là một cô gái thiên tài trong mạt chược nữa kìa, ai mà ngờ...

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

“Em sao thế?” Thấy Thẩm Thi Thi có vẻ đau khổ, Cố Tín tò mò hỏi.

“Không sao đâu”. Cô vuốt mặt một cái rồi kiên cường nói: “Em chỉ nhớ lại mùi cơm trắng chan nước canh miễn phí trong căn tin thôi mà”.

Đuôi mày Cố Tín giật giật, không hiểu sao đột nhiên cô ấy lại nghĩ tới chuyện này, Thẩm Thi Thi cũng chuyển chủ đề đi: “Đại Đại, sao anh lại tới đây một mình? Thiên Thiên đâu?”

Nghe tới hai chữ Thiên Thiên Cố Tín lại đau đầu, anh mím môi nói: “Nó ở nhà, tối anh phải về luôn”.

Thẩm Thi Thi ngắt người: “Gấp vậy ạ?”

Không phải anh nói muốn tìm linh cảm à? Linh cảm dễ tìm đến vậy sao?”

Cố Tín gật đầu: “Mặc dù anh để rất nhiều thức ăn ở nhà nhưng cũng không dám để nó ở một mình quá lâu”. Ca khúc của anh đã cất vào chỗ kín, nhưng Husky mà điên lên thì ai biết được đây. Hơn nữa anh còn một tập ca khúc vẫn chưa kịp viết xong, lần này phải trốn đại diện mới chạy ra ngoài được.

“Ồ”. Thẩm Thi Thi hơi thất vọng: “Thế anh không đi tìm linh cảm nữa à?”

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô, khẽ cười: “Tìm được rồi, em là linh cảm của anh mà”.

Thẩm Thi Thi: “...”

Máu của cô lại sục sôi lần nữa.

Bởi vì Cố Tín không tiện ra ngoài, cho nên Thẩm Thi Thi ngồi ở nhà hàn huyên với anh suốt buổi chiều. Vốn muốn mở lời giữ anh lại ăn cơm tối, nhưng Cố Tín phải tới sân bay ngay, cuối cùng còn không kịp ăn cơm.

Thẩm Thi Thi đưa anh tới sân bay lén lén lút lút như kẻ trộm. Trước khi Cố Tín đi đăng kí, cô bảo đảm với anh thêm lần nữa: “Đại Đại à, mong bảy em sẽ về, lúc về em mang đặc sản nhà em cho anh nhé”.

“Ừ”. Cố Tín kéo thấp chiếc mũ lưỡi trai trên đỉnh đầu, đi tới trước người cô rồi đưa tay xoa xoa mái tóc của người kia, xoa người đi tới cửa soát vé.

Thắm Thi Thi đứng ngăn người ở sân bay cho tới khi máy bay cất cánh, trên đường về nhà còn ngâm nga vui vẻ, mẹ Thắm đã về nhà nấu cơm.

Thắm Thi Thi kinh ngạc nhìn mẹ mình bận rộn trong nhà bếp: “Mẹ, sao hôm nay mẹ về sớm quá vậy?”

Bình thường nếu mẹ ra ngoài đánh mặt chược, sáng ngày hôm sau mới về cũng không phải chuyện lạ.

“Không phải tại mẹ tưởng cậu Cố ở nhà à?” Mẹ Thắm đang xào rau, tranh thủ vừa nói vừa quay đầu nhìn lại: “Sao chỉ có mình con, cậu Cố đâu?”

Thắm Thi Thi ú ớ nó: “Đi rồi ạ”.

“Đi rồi?” Mẹ Thắm ngăn người, xoa người tắt lửa: “Thế thì không cần nấu cơm gấp”.

Thắm Thi Thi: “...”

Hóa ra con không cần ăn cơm phải không ạ?

Chỉ trong nháy mắt, Thắm Thi Thi cảm thấy Cố Tín mới là con của bà.

Mẹ Thắm lấy khăn lông ở trên bàn bếp lau tay, kéo Thắm Thi Thi còn ử rử trước cửa đi tới thẳng phòng khách, ngồi xuống ghế salon: “Thi Thi này, mẹ hỏi con, con và cậu Cố đó có quan hệ thế nào?”

Thắm Thi Thi định nói là quan hệ fan và minh tinh như thói quen của mình, nhưng trước khi mở lời lại bỗng dừng sửa lại: “Thì bạn bè bình thường thôi”.

“Hả, bạn bình thường? Mẹ Thắm nhìn cô đây sâu xa: ”Con gốc à?”

Thắm Thi Thi: “...”

Mẹ Thắm nhìn cô lắc lắc đầu: “Con nói xem, sao mẹ thông minh thế này mà lại để ra đứa con gái dần dần như con nhĩ?”

Thắm Thi Thi: “...”

Lẽ nào cô không phải là con ruột thật hả?

Mẹ Thắm tiếp tục dè bửu con gái mình: “Con không thấy thật à, hôm nay người ta tới là để tìm con đó? À, một người bạn bình thường, chạy một đoạn đường xa tới để gặp mặt con? Con nói xem con có mấy người bạn bình thường như thế này thế hả?”

Thắm Thi Thi: “...”

Sau khi bị đả kích cô Thắm đã bị thương không nói nổi thành lời.

Mẹ Thắm búng vào trán cô một cái rồi đi vào nhà trong, lúc trở ra trong tay bà cầm một đồng hồ vật, Thắm Thi Thi nhìn kĩ mới phát hiện ra... tất cả toàn là đĩa nhạc của Cố Tín.

“Mẹ, mẹ mua mấy cái này bao giờ?” Mẹ của cô cũng là fan của Cố Tín? Sao trước giờ cô chưa từng phát hiện?

Mẹ Thắm đặt từng đĩa nhạc lên mặt bàn, thở hắt một hơi: “Mẹ mới mua hôm nay đây, trong tiệm có bán đĩa nào của Cố Tín mẹ đều mua hết cả”.

Thắm Thi Thi: “...”

Mẹ định điều tra lai lịch nhà người ta à.

“Mẹ mới nghe một đĩa, hay lắm, lần sau con nhớ bảo thằng bé kí tên cho mẹ nhé”. Mẹ Thắm đưa một đĩa nhạc cho Thắm Thi Thi, là album “Mất khống chế” của Cố Tín.

“Nói tới chuyện này mới nhớ, sao con lại quen được cậu ấy?” Mẹ Thắm chớp mắt vài cái với Thắm Thi Thi.

Thắm Thi Thi cong môi đáp lời: “Anh ấy là em họ của ông chủ cửa hàng thịt xiên con làm, bạn thân của con lại là chị dâu của anh ấy”.

“Ồ...” Mẹ Thắm như có điều suy nghĩ, sau đó lại đưa cùi chỏ chọc cô đầy ý vị thâm trường: “Quan hệ tốt thế này phải lợi dụng đấy nhé”.

“Lợi dụng... làm gì ạ?”

Mẹ Thắm chỉ hận không thể đánh đầu cô một cái: “Nói con ngốc thì con ngốc thật à, không phải con nói con đang theo đuổi cậu ấy sao? Mẹ nghĩ chuyện này có thể thành được đấy”.

Thắm Thi Thi kinh ngạc nhìn bà, sau đó ôm một đồng đĩa Cổ Tín về phòng.

Ngồi trong phòng ngẩn người cho tới giờ ăn tối, sau khi ăn xong lại giam mình trong phòng. Mẹ Thắm nhìn cánh cửa đóng chặt kia, aiza, con gái xấu hổ rồi.

Thắm Thi Thi ngồi trong phòng cứ cảm thấy hoang mang, như thể có gì đó muốn tuôn chảy ra ngoài, nhưng tìm mãi lại không thấy lối ra. Cô cầm điện thoại nhìn đồng hồ, nghĩ tới Cổ Tín chắc cũng đến nơi rồi nên nhắn tin wechat cho anh thử: “Đại Đại, anh tới chưa?”

Cổ Tín trả lời rất nhanh, hơn nữa còn là tin nhắn thoại Thắm Thi Thi thích nhất: “Anh tới rồi, lần sau không được gọi anh là Đại Đại nữa, không anh không trả lời đâu”.

Thắm Thi Thi cười ngây ngô hai tiếng, hỏi tiếp: “Đúng rồi, hôm nay sao anh tìm ra nhà em được thế?”

Cổ Tín: “Anh hỏi Tiêu Cổ”.

Lúc Thắm Thi Thi đi làm đã từng điền hồ sơ lý lịch, ở đó có địa chỉ quê nhà.

Cô giả vờ bất mãn đáp lại anh: “Sao ông chủ Tiêu lại tiết lộ thông tin cá nhân của nhân viên cho người ta chứ [tức giận]”

Cổ Tín ở bên kia màn hình cũng bật cười, không đáp lại. Thắm Thi Thi gửi một tin nhắn khác: “Nhưng mà sao anh lại muốn tới nhà em? Chẳng lẽ phong thủy nhà em hợp với việc tìm linh cảm à?”

Sau khi cô gửi tin cũng lo lắng chờ Cổ Tín trả lời, nếu mẹ cô cả nghĩ thì sao đây? Hóa ra mình bị tưởng bỏ à?

Ngay lúc cô còn đang thấp thỏm, Cổ Tín đã nhắn tin cho mình. Thắm Thi Thi run rẩy mở tin nhắn thoại ra.

“Vì anh muốn gặp em”.

68. Chương 66: Phiên Ngoại 7

Lực sát thương của câu nói ấy quá kinh người, máu trong người cô như tuôn trào sôi sục.

Tết nhất ai ai cũng phải đi thăm viếng họ hàng bè bạn, Thắm Thi Thi cứ ngồi như tượng gỗ, vô tri vô giác đi theo sau người nhà, thăm hỏi từ nhà dì này cho tới nhà cô họ.

Có một người họ hàng nhìn cô ngây ngẩn như thế thì buột miệng hỏi mẹ Thắm đang ngồi đối diện ở trên bàn mặt chực: “Thi Thi nhà chị sao thế nhỉ? Được nghỉ đông rồi mà như mất hồn mất vía luôn vậy thế? Hay là thi không tốt?”

“Haha”. Mẹ Thắm chỉ vất lại cho hai người đó một chữ rất ý vị sâu xa.

Một họ hàng khác nhìn Thắm Thi Thi đang sưởi ấm ở bên cạnh lò sưởi, lắc đầu bảo: “Chị xem, hai mắt nó vô thần, mặt thì đỏ ửng, thỉnh thoảng lại cười khúc khích hai ba đạo, theo kinh nghiệm nhiều năm của em, em có thể khẳng định chắc chắn là nó yêu rồi đấy”.

Hai họ hàng họ quay sang nhìn mẹ Thắm mong muốn được kiểm chứng, mẹ Thắm chỉ bốc thêm quân bài, nhìn lướt qua rồi đánh ra: “Haha”.

...

Rốt cuộc vị họ hàng cuối cùng cũng thần thần bí bí nhỏ to trong tiếng cười lạnh đó: “Em nói thật, Thi Thi nhà chị... có phải đã dính vào thứ gì bẩn thỉu không?”

Mẹ Thắm nhìn người kia một cái, lần này còn tăng thêm một chữ: “Hahada”.

Họ hàng thân thích: “...”

Thắm Thi Thi trải qua một cái tết không mấy an yên, Cố Tín ở bên kia cũng vậy.

Từ khi anh gửi tin nhắn “muốn gặp em” cho Thắm Thi Thi, cô ấy cứ như chết ngất ở đầu wechat bên kia vậy, lặng thinh bất động.

Mặc dù Cố Tín rất có lòng tin đối với mình, nhưng nếu đối phương đã im lặng ý ngầm là từ chối, anh phải làm gì đây?

Không, không đâu, Thắm Thi Thi là fan ruột của mình mà, một fan ruột nghe được Đại Đại mà mình thích tỏ tình một câu như thế ấy, đáng lẽ phải vui mừng như điên mới phải?

Cố Tín nhú mày thật lâu không chịu đuổi.

Husky ở bên chơi với máy chạy bộ một lúc rồi đi tới bên cạnh cọ cọ vào Cố Tín. Anh đang rất phiền lòng, muốn đẩy quách nó ra, nhưng sau khi nhìn thấy cặp mắt đen to lay láy của con chó, anh lại mím môi đứng dậy khỏi ghế.

Dắt chó đi ra ngoài dạo mát.

Mỗi lần được đi chơi husky đều rất vui, có lúc Cố Tín còn cảm thấy con chó này hay thật, chỉ cần đi dạo về là vui vẻ thế này. Sau khi đi dạo hai vòng xong, anh dắt chó về nhà nhân tiện mua một ít đồ ăn.

Phòng khách trong nhà Cố Tín rất rộng rãi, trên sàn nhà có trải thảm lông dê, mềm mại mà ấm áp, có lúc anh thích ngồi bệt luôn dưới thảm, vừa lên mạng vừa nhâm nhi gì đó. Husky cũng dời cái chậu đồ ăn của mình tới cạnh anh, chuyển trọng lượng người nó ép sang trên người mình, gào gừ vài tiếng, ánh mắt thẳng tắp chăm chăm nhìn sandwich trong tay anh.

Cố Tín: “...”

“Hao Thiên Khuyến này, hình như mày mập ra rồi đó, không phải hay chạy bộ lắm mà, sao lại càng ngày càng nặng nhỉ?” Cố Tín véo véo mặt nó.

Husky lại kêu thêm hai tiếng, sau đó lè lưỡi liếm sandwich trong tay anh một cái.

Cố Tín: “...”

Anh trầm mặc vắt miếng bánh vào chậu đồ ăn của nó, nhìn husky phấn khích vùi đầu ăn hết sạch.

Cố Tín cũng lười ăn, anh dựa vào ghế sofa, tay trái ôm husky, tay phải đặt lên chuột bấm bấm.

Tin tức mới trên weibo thành linh đập vào mắt anh.

Thịt tươi nhỏ trên mạng xxx và fan của mình yêu nhau! Nhiều fan nói thẳng “đáng tiếc không phải là em”.

Cố Tín: “...”

Anh tò mò mở bình luận của bài đăng kia ra.

“Tôi chỉ biết fan này không hẳn là một fan thuần túy! Mà là một người hâm mộ rất không thâm thường”.

“Không ngờ anh lại thích mùi gạo thế này à”. [ý chỉ fan]

“Tại sao nhiều người lại trách người fan đó nhỉ, chẳng lẽ không phải mấy người cũng rập tâm với Đại Đại đó sao. Tôi ghét nhất là mình tình cảm với fan của mình”.

“# tôi chỉ xem anh là Đại Đại, thế mà anh lại muốn ngủ cùng tôi#”

...

Cố Tín nhìn dòng chữ đó mà thấy lạnh cả người, bàn tay ôm husky càng chặt.

Lẽ nào Thẩm Thi Thi cũng nghĩ về anh như vậy nên mới không trả lời?

Nếu đúng là thế, anh cảm thấy mình hết sức oan uổng, bởi vì anh không có ý đó... không, cũng không phải là không có ý đó... nói chung là thật sự không phải là ý đó.

Cố Tín đang suy nghĩ có nên gọi điện giải thích với cô không, nhưng mà chuyện thế này phải giải thích làm sao? Có khi nào càng bôi càng đen không?

...Hay là để cho mọi người thời gian mà tỉnh táo là được?

Thế là cứ yên tĩnh như thế, năm mới bắt giác trôi qua.

Mùng bảy tết, Thẩm Thi Thi quay về thành phố A như kế hoạch.

Cô nói với mẹ là vì ở trường có tổ chức hoạt động, thế nên phải quay về trường sớm, nhưng nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của mẹ mình, cô biết thừa bà ấy cũng không tin.

Sau khi về trường, trong phòng ngủ chỉ có một mình cô, cũng may cả tầng lầu vẫn còn mấy học sinh thừa thớt, nếu không sẽ quạnh quẽ kinh hồn.

Cô quét dọn làm vệ sinh phòng ngủ, sửa sang lại hành lí rồi bắt đầu đứng ngồi không yên.

Có nên nhắn tin cho Đại Đại không đây?

Lúc trước Đại Đại nhắn tin xong cô không dám hồi âm, bởi vì không không biết lòng mình rối rắm như vậy thì nên nhắn cái gì. Vốn cô định bình tĩnh lại cái đã rồi mới liên lạc lại với anh, nhưng giờ còn chưa sửa sang xong, người kia cũng bật vô âm tín.

Không nhận được tin của Cố Tín, tim cô lại đập rộn từng hồi, có khi nào Đại Đại cảm thấy cô làm cao không nhỉ? Với điều kiện của anh, nhắn tin cho ai mà chẳng được trả lời? Không bàn đến chuyện khác làm gì, chỉ riêng việc không trả lời người ta cũng thấy bất lịch sự quá rồi..

A a a a!

Thẩm Thi Thi càng nghĩ càng loạn, nhất định Đại Đại cảm thấy cô quá không lịch sự, cho nên không muốn để ý tới cô nữa.

Thẩm Thi Thi chán nản ngã lên giường, nằm nửa phút sau lại bò lên nắm tay quyết tâm như tráng sĩ, nhắn tin cho Cố Tín: “Đại Đại, em về trường rồi ~()/~”

Nhắn thêm một icon dễ thương cho tặng phần hiệu quả.

Nhưng mà cô ôm điện thoại chờ mười phút cũng không thấy Cố Tín trả lời mình.

Trong lòng Thẩm Thi Thi cũng chìm xuống đáy ao, xong đời rồi, Đại Đại thấy ghét cô thật rồi.

Lúc này đây Cố Tín còn đang nói chuyện điện thoại với người đại diện.

Có lẽ tất cả người đại diện kiếp trước đều là chủ nhiệm lớp hóa thành, cho nên đời này mới hay dạy dỗ người ta mãnh liệt đến mức ấy.

“Cố đẹp trai à, từ khi anh bế quan viết ca khúc tới nay, hiệu suất chế tác album rơi không phanh đấy nhé”.

Đuôi lông mày của Cố Tín giật giật, nếu anh nhớ không nhầm, câu này đã nói lần thứ ba.

Nhưng mà người kia đâu định kết thúc nhanh như thế: “Bây giờ showbiz đâu phải chinh mình anh, cạnh tranh trong giới âm nhạc càng ngày càng khốc liệt, ngoài Đinh Mông là nhân tài mới xuất hiện ra, Tư Mã Tiêu Tiêu cũng sắp ra album mới, tình cảm của anh bây giờ là trước sói sau hổ đấy nhé”.

“Ừ ừ tôi hiểu”.

“Anh không hiểu”. Người đại diện vô cùng đau đớn, “Anh hiểu mà anh có thể đối xử với album như thế sao? Anh nhìn thẳng vào mắt tôi mà trả lời đi, ngày nào anh cũng ở nhà viết ca khúc hết sao?”

Cố Tín ngừng một chút rồi đáp: “Tôi không thấy mắt của anh đâu cả, không thì anh mở video lên đi, wechat cũng được”.

Người đại diện im lặng hai giây: “Cái chính ở đây không phải là mắt tôi mà là album nhé, là album của anh! Anh biết Chu Nghi Nhiên nhận được một mớ lời mời diễn tấu không hả, anh ta không rảnh ngồi mãi với chúng ta”.

Cố Tín thở dài một hơi xoa xoa huyết thái dương của mình: “Tôi biết rồi, tôi đảm bảo album sẽ được tung ra thị trường đúng vào tháng bảy, di động sắp hết pin rồi, mai nói tiếp nhé anh đại diện”.

Nói xong thì cúp điện thoại luôn, anh còn nhanh chóng cài chế độ để người đại diện không gọi cho mình được.

Sau khi hoàn thành xong, anh mới phát hiện wechat có tin nhắn từ Thẩm Thi Thi.

Trái tim bỗng nhảy lên một cái, sau đó nín thở mở wechat ra.

“Đại Đại, em về trường rồi ~()/~”

....

Phản ứng của cô không giống như mình đoán lắm nhỉ?

Cố Tín nhìn quanh bốn phía, đầu tiên là uống một ngụm nước cho thấm giọng, sau đó mới bắt đầu nói chuyện.

Thẩm Thi Thi đang rơi vào tuyệt vọng bỗng nghe điện thoại vang lên một tiếng. Cô nhảy dựng khỏi giường.

Là Đại jĐại nhắn, là tin nhắn thoại.

Cô hít sâu một hơi, làm dấu cầu hiệu cho có ba cái rồi mở tin nhắn thoại mà Cố Tín gửi qua.

“Về là tốt rồi, có thể dắt chó đi dạo với anh”.

Đôi mắt Thẩm Thi Thi tròn tròn, khóe miệng mấp máy xúc động suýt nữa thì khóc to.

Quá tốt rồi, Đại Đại không ghét cô, còn muốn cô dắt chó nữa.

Cô phần khởi trả lời, kích động đến mức nhắn tin thoại cho anh: “Đại Đại à, giờ anh có rảnh không? Em mang nhiều món ngon ở quê em về lắm, em mang cho anh nhé?”

Cố Tín nghe hai lần rồi đáp lại: “Được, anh ở nhà đây, lúc nào em tới cứ gọi điện cho anh”.

“Được ạ”. Thẩm Thi Thi nhét điện thoại vào túi rồi xách bao lớn bao nhỏ chạy thẳng tới nhà của Tiêu Cố.

Giống như ngày trước, Cố Tín đứng ở cửa thang máy chờ cô, thấy cô tay xách nách mang thì vội vàng đỡ lấy: “Gì thế em, sao nặng thế này?”

Thẩm Thi Thi nói: “Là dưa chua mẹ em muối, có cả rau, gừng tỏi, hành tây, nhiều lắm, rau trộn ăn rất ngon. Có lúc em chỉ cần mua hai lượng cơm ở căn tin thôi, ăn dưa chua cũng qua được một bữa”.

Cố Tín nghiêng đầu nhìn cô: “Một bữa mà em ăn hai lượng cơm?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Cô nói nhiều như thế mà sao Đại Đại chỉ nhớ mỗi hai lượng?

Theo Cố Tín vào nhà, husky cũng vui mừng ra đón, có lẽ ngửi được mùi thơm của thức ăn nên mới vui vẻ vậy. Hai người ngồi trong phòng khách lấy một chiếc túi ra, husky cũng chạy quanh bọn họ, nước giải cũng sắp chảy ra rồi.

“Đây là món do một bậc thầy nổi danh ở chỗ em làm, đồ ăn nhà bác ấy cái gì cũng ngon hết”. Thẩm Thi Thi vừa mở túi vừa luôn miệng giới thiệu cho anh nghe: “Lần trước anh tới nhà mẹ em còn đi mua đồ ăn, không ngờ anh lại đi về trước không có dịp ăn được, thế nên lần này mẹ bảo em mang lên”.

“Gâu gâu”. Husky hưởng ứng thêm hai tiếng.

Cố Tín cười bất đắc dĩ vắt chân gà cho nó. Có một cái chân gà, cuối cùng husky cũng yên phận một chút. Cố Tín nhìn Thẩm Thi Thi rồi nói: “Lần trước anh đi vội quá không tạm biệt gì được, đi còn làm nhiều đồ thế này cho anh, anh xin lỗi nhé”.

Thẩm Thi Thi khoát tay: “Không sao không sao, bình thường Đại Đại vẫn hay chăm sóc em nữa mà, mang đồ ăn cho anh thì có tính gì đâu”.

Cố Tín sững người nhìn cô, hiếm khi không sửa lại danh xưng “Đại Đại” đó: “Lần sau anh cũng mang mấy đặc sản thành phố C tới mời đi”.

Thẩm Thi Thi ngồi xuống hồi lâu mới cúi đầu đáp lại: “Dạ...”

Bầu không khí bỗng trở nên mập mờ, Cố Tín ngồi bên nhìn Thẩm Thi Thi không lên tiếng, cô thì cứ vùi đầu đến mức không chịu nổi mới mở một túi ra: “Đây là thịt khô, mẹ em tự làm luôn đấy, món này mẹ em làm ngon nhất, anh nếm thử xem sao”.

“Ừm”. Cố Tín chộp vội cầm một miếng thịt khô, cắn thử sau đó mới lấy lại tinh thần: “Ngon lắm”.

“Đúng không anh, mẹ em giỏi nấu nướng lắm đấy”. Thẩm Thi Thi nói tới đây thì lại hơi xấu hổ: “Mẹ dạy em cả nhưng mà em lại làm không được ngon như thế”.

Trong tay Cố Tín vẫn còn cầm một miếng thịt khô đang cắn dở, anh nhìn cô đề nghị: “Thế lần sau làm anh ăn thử nhé?”

“Được ạ”. Thẩm Thi Thi tiếp tục e thẹn.

“Gâu Gâu”. Husky lại chạy tới phá hỏng bầu không khí, Cố Tín liếc mắt cầm một miếng thịt khô ném sang.

Hai người lại trầm mặc một hồi, Thẩm Thi Thi hỏi câu được câu chăng: “Đại Đại à, hôm nay có dắt chó đi dạo nữa không?”

Cố Tín nhướn mày nhìn cô không lên tiếng.

Thẩm Thi Thi lại tự động đổi lời: “Cố Tín à, hôm nay có dắt chó đi dạo không?”

Tại sao mỗi lần gọi tên Cố Tín cô đều có cảm giác cực kì bất kính như kiểu gọi thẳng tên của hoàng thượng vậy.

Cố Tín nghe vậy thì lấy làm thư thái: “Hôm nay không dắt nữa, nãy anh mới dắt nó đi một vòng rồi, với lại hôm nay em vừa mới về trường, chắc là còn mệt”.

“Em ớn mà”.

Cố Tín cười cười: “Thế tối nay ăn cơm ở chỗ anh đi, em muốn ăn gì?” Anh nói rồi lại nhìn một đồng đặc sản mà cô vừa mang tới: “Anh nghĩ chúng ta chỉ cần nấu cơm là được rồi”.

“Đúng thế nhỉ”. Thẩm Thi Thi cười khì.

Cố Tín hơi mím môi suy nghĩ rồi mới hỏi thử cô: “Em có đọc được tin sao nam nọ yêu fan của mình không?”

Thẩm Thi Thi cũng nhớ ra ngay: “À, anh nói cậu thịt tươi đó hả? Bạn cùng phòng của em thích anh ta lắm, cô ấy gọi điện tới báo em mới biết đó chứ”.

“Thế em có ý kiến gì không?” Cố Tín vờ thoải mái hỏi cô, thực ra trong lòng lại tuôn mồ hôi hột.

Thẩm Thi Thi đáp: “À, em không thích cậu thịt tươi đó, nên chẳng có ý gì, nhưng mà người hâm mộ đó ngủ với anh ta rồi chứ gì”.

Đuôi lông mày Cố Tín giật giật: “Cái gì?”

Thẩm Thi Thi làm ra vẻ như một fan thâm niên lão làng trong giới giải trí, nhìn anh nói: “Đại Đại à, anh tưởng fan chỉ thích giọng hát của ngôi sao hay là phim anh ta đóng à? Không phải đâu! Các cô ấy chỉ muốn ngủ với anh ta thôi”.

...

Cố Tín kinh ngạc mắt tròn mắt dẹt.

69. Chương 67: Phiên Ngoại 8

Nếu có thể có cùng quan điểm với nhau về chuyện ngủ cùng này thì đúng là tốt thật.

Cố Tín ngẫm nghĩ rồi uyển chuyển hỏi cô: “Em cũng nghĩ thế à?”

“Em đương nhiên là...” Nói đến ngang đây, đầu lưỡi Thẩm Thi Thi lại dờ ra đảo lại, cô cười ha ha hai tiếng, đáp lại vô cùng chính nghĩa: “Đương nhiên em không nghĩ thế rồi! Em là fan trong sáng, em chỉ thích âm nhạc thôi”.

Cố Tín nhìn cô uể oải nói: “VẬY à, tiếc thật”.

Thẩm Thi Thi: “...”

Đại Đại à, anh nói thế là có ý gì vậy? Là muốn cô ngủ cùng anh sao?

...Sao mà được chứ! À cô biết rồi, chắc chắn Đại Đại đang thăm dò cô đây!

Thế là Thẩm Thi Thi bày ra dáng vẻ “chính trực nhất đời em”: “Đại Đại, anh yên tâm đi, em không có hứng thú với cơ thể anh đâu”.

Cố Tín: “...”

Anh đưa tay tới che lên mắt cô.

Thẩm Thi Thi theo đà ngã ra sau, hỏi dò: “Sao thế ạ?”

“Không có gì, tay anh bị dính dầu”.

Thẩm Thi Thi: “...”

Hình như lúc này Đại Đại mới ăn thịt khô thì phải...

Cố Tín rút tay về, đứng dậy khỏi ghế salon: “Anh đi nấu cơm đã”.

Thẩm Thi Thi cầm khăn tay lau mặt rồi theo ăn xuống bếp: “Em nấu cho”.

“Không cần đâu”. Cố Tín vo gạo hai lượt rồi cho vào nồi cơm điện, ấn công tắc: “Anh làm xong rồi”.

“Vâng..” Chỉ nấu cơm thật kìa.

Dù là được nghỉ như kí túc xá vẫn có gác cổng, Thẩm Thi Thi không dám quay về muộn, thế nên trời còn chưa tối lắm cô đã ngồi xe buýt đi về trường.

Sau hôm đó, mỗi ngày Thẩm Thi Thi lại tới nhà Cố Tín đưa chó đi dạo giúp anh, cuộc đời làm công cũng bắt đầu từ đó.

Bởi vì chi nhánh quán thịt xiên chuẩn bị khai trương, Thẩm Thi Thi cũng nhiều việc hơn trước, với lại bây giờ Tiêu Cố và Mễ Tinh hoàn toàn không có thời gian để lo chuyện của quán, mỗi ngày chị Dung Dung và mấy nhân viên kì cục bọn cô lại phải huấn luyện người mới, chuẩn bị việc khai trương.

Mặc dù tháng ngày cứ bận rộn trôi qua nhưng lướt đi nhanh chóng, đảo mắt đã tới ngày công chiếu bộ phim Thượng đế cầm khu 4, cửa hàng cũng khai trương đúng hạn.

Thẩm Thi Thi không ngờ ông chủ Tiêu lại mời Cố Tín tới để cắt băng khánh thành, hơn nữa cô còn bất cẩn tiết lộ tin tức này ra ngoài. Để biểu đạt lòng áy náy của mình, cô nhắn một tin wechat cho Cố Tín: “Cố Tín Đại Đại ơi, mai anh có rảnh không? Em mời anh đi xem phim”.

Cố Tín Đại Đại là cách gọi mới mà Thẩm Thi Thi vừa mới khám phá ra, bởi vì mỗi lần gọi tên của Cố Tín, cô lại cảm thấy mình giảm thọ một lần, nhưng mà gọi Đại Đại thì anh ấy không vui, vì vậy cô mới lựa chọn một cách để vẹn cả đôi đường, cô thấy mình thông minh quá rồi.

Cố Tín Đại Đại cũng không đồng ý lời mời của cô ngay, mặc dù lòng anh thì phần khởi tràn đầy, nhưng đầu tiên vẫn hỏi trước một câu: “Phim gì thế?”

Thẩm Thi Thi: “Thượng đế cấm khu 4”.

Cố Tín cười ha hả, biết ngay.

Anh gửi tin thoại cho Thẩm Thi Thi: “Chẳng lẽ cả rạp không có phim khác à?”

Thẩm Thi Thi: 0. 0. Nếu có phim của Đại Đại chắc chắn em sẽ chọn phim đó.

Cố Tín: “...”

Trào phúng anh đấy à?

Cố Tín cảm thấy mình sắp tức chết rồi, chẳng lẽ anh cũng phải bắt chước Tư Mã Tiêu Tiêu, phát triển sang lĩnh vực phim ảnh?

“Được rồi, thì xem Thượng đế cấm khu 4 vậy”. Anh cũng muốn xem xem, Mạc Trần hấp dẫn đến thế nào.

Thấy Cố Tín đồng ý, Thẩm Thi Thi vui vẻ nhảy cẫng lên, sau đó lại lo lắng hỏi anh: “Nhưng mà anh đi nhờ bị nhận ra thì sao?”

Cố Tín đáp: “Không sao đâu, chờ mở màn anh mới đi vào là được, em chọn một nơi nấp kín vào”.

Thẩm Thi Thi: Được ạ, với lại mọi người đều chăm chú xem Mạc thiên vương, không để ý đến anh đâu.

Cố Tín: “...”

Đúng đấy.

Sau khi Thẩm Thi Thi đưa thời gian địa điểm, Cố Tín cũng bắt đầu sắp xếp hành trình của chính mình. Gần đây anh bị người đại diện cường chế xuất quan, không thể lấy cớ viết ca khúc được nữa, làm gì cũng không tiện.

Anh cầm điện thoại lật lui lật tới xem hành trình, ngày mình hẹn với Thẩm Thi Thi còn có buổi diễn của Chu Nghi Nhiên cũng diễn ra hôm đó.

Thế là anh nhắn tin cho người đại diện ngay: “Chiều này Chu Nghi Nhiên có buổi nhạc hội, tôi định tới nghe”.

Người đại diện: “Sao lại muốn đi nghe nhạc hội thế?”

Cố Tín: “Tìm hiểu về âm nhạc của anh ta, không phải sẽ có lợi cho album hơn à?”

Người đại diện: “Được rồi, nhưng sáng nay nhất định anh phải viết xong đó, nếu không thì chiều nay đừng hòng đi ra ngoài”.

Cố Tín: “Biết rồi, sau này nếu anh thất nghiệp thì cứ đi dạy học nhé, cũng không tính là đổi nghề đâu”.

Người đại diện: “... Cui chừng bị nhận ra”.

Sau khi người đại diện nhắn tin xong suýt chút nữa đã kéo Cố Tín vào trong danh sách đen.

Sáng hôm sau Cố Tín viết bài trong trạng thái rất tốt, thuận lợi hoàn thành công việc, đến buổi chiều thì nghênh ngang lái xe đi ra ngoài. Thẩm Thi Thi hẹn xem phim vào hai giờ bốn mươi phút. Sau khi Cố Tín ăn cơm xong thì lần lữa tới hai rưỡi mới chịu ra ngoài.

Lúc tới rạp chiếu phim, anh đưa vé mà Thẩm Thi Thi mua cho mình, quả nhiên chỗ cô chọn nằm ở hàng trên cùng.

Cố Tín bước vào rạp chiếu phim, nhìn Mạc Trần đang nói chuyện ở trên màn ảnh lớn, Cố Tín không nhịn được liếc mắt nhìn sang, hình tượng bác sĩ Cao Sâm giỏi giang kiệt xuất, anh ta ưu nhã cầm một lát chanh làm Cố Tín cũng thấy rằng mình ê buốt.

Cố Tín đi qua hàng đầu tiên rồi bước lên bậc thang. Hàng cuối cùng, vị trí trên nhất, bình thường chỉ có người quay trộm mới cố ý chọn chỗ này.

Trong phòng giống hệt như Thẩm Thi Thi từng miêu tả, mọi người đều chăm chú xem phim, không ai để ý đến anh, bao gồm cả Thẩm Thi Thi.

Mãi đến tận khi Cố Tín ngồi xuống cạnh, cố ý ho khan hai tiếng, Thẩm Thi Thi mới quay đầu lại kinh ngạc nhìn anh: “Đại... anh tới lúc nào thế?”

Cố Tín cong môi cười, lấy kính râm trên mặt mình xuống, đổi sang kính 3d.

Thẩm Thi Thi thấy anh không lên tiếng thì không nói gì nữa, quay đầu xem phim tiếp.

Trong phòng chiếu, thỉnh thoảng lại có khán giả thốt lên “Mạc thiên vương đẹp trai quá”, “Bác sĩ Cao Sâm đẹp trai quá”. Cố Tín chắc một tiếng, fan là cá thể bạc tình nhất trên đời, bình thường mấy cô ấy cũng nói mình đẹp trai như thế, đảo mắt cái đã thốt lên mấy lời tương tự với đàn ông khác rồi.

Xem phim xong Thẩm Thi Thi vẫn cảm thấy lâng lâng.

Có Đại Đại yêu dấu đi cùng, xem một bộ phim điện ảnh của người yêu dấu khác.. đời người còn có thể viên mãn hơn nữa không?

Cô cố ý ở lại cùng Cố Tín đến lúc cuối cùng, chờ mọi người ra khỏi. Gần tới giờ ăn cơm, vốn Thẩm Thi Thi còn muốn mời Cố Tín ăn một bữa cơm cùng, nhưng nghĩ tới chuyện thân phận của anh quá đặc thù nên thôi.

Sau khi Cố Tín ra ngoài lại tiếp tục trang bị kính đen và mũ lên trên đầu, cúi đầu xuống thật thấp rồi kéo cổ áo lên, anh đi bên cạnh Thẩm Thi Thi rồi nói: “Anh đi trước, lần sau mời em ăn”.

“Được ạ”.

Cố Tín gật đầu với cô rồi chuẩn bị rời đi, bất ngờ có hai cô gái bên cạnh nhìn anh xì xào bàn tán: “người kia phải Cố Tín không nhỉ?”

“Mình cũng thấy giống ghê”.

Cố Tín nghe hai người nói vậy thì càng bước nhanh hơn, Thẩm Thi Thi cũng đã từng nhìn thấy cảnh Cố Tín bị fan hâm mộ truy đuổi.

Quả nhiên, hai cô gái đó không từ bỏ như vậy, cứ tiếp tục theo anh, mặc dù Cố Tín càng chạy càng nhanh, nhưng số người sau lưng anh cũng càng lúc càng nhiều.

Cố Tín rẽ qua khúc cua rồi nhấc chân lên chạy, kết quả người phía sau cũng lao nhanh vun vút. Nhân viên rạp chiếu phim lẫn cửa hàng tổng hợp đều hoảng hốt nhìn theo, một nhân viên an ninh còn kéo cô gái đang lao chạy như bay lại hỏi: “Mọi người đuổi theo ai thế?”

Cô gái hét lên: “Không biết, nhưng chắc chắn là một ngôi sao, cứ đuổi cái đã”.

Bảo vệ:...

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của nhân viên an ninh, Cố Tín mới thoát thân được khỏi rạp chiếu phim. Lái xe thẳng về nhà, khi đó anh mới lấy điện thoại ra định nhắn tin cho Thẩm Thi Thi. Kết quả mới vừa nhìn đã thấy mười mấy tin mà cô gửi cho mình.”Đại Đại ơi anh không sao chứ qaq”.

“Em bị mấy cô ấy đẩy đi, quay đầu lại đã không thấy tăm hơi anh đâu rồi qaq”.

“Em báo cho nhân viên an ninh rồi, họ sẽ bảo vệ anh”.

“Đại Đại, anh trốn được không qaq”.

“Đừng trốn trong WC nam nhé, vô dụng thôi qaq, fan nữ mà điên lên thì không kể WC nam nữ gì đâu qaq”.

Cố Tín vừa đọc vừa phì cười: “Anh không sao, yên tâm đi, không phải là lần đầu tiên anh bị fan đuổi theo:)”

Nói là vậy nhưng Cố Tín vẫn thấy hơi lo lắng, bây giờ internet phát triển như vậy, nói không chừng đã có người đăng tin này lên weibo, nếu người đại diện thấy... quên đi, chờ anh ta thấy rồi nói sau.

Quả nhiên không lâu sau đó, người đại diện đã điện thoại tới rồi, dựa trên giọng điệu của người kia, anh phán đoán tâm trạng của anh ta bây giờ đang cực kì tệ hại.

“Cố Tín, không phải anh nói đi xem Chu Nghi Nhiên diễn tấu à? Chu Nghi Nhiên đâu? Diễn tấu đâu? Chẳng lẽ anh ta có đóng Thượng đế cấm khu 4?”

Để đối phó với người đại diện của mình, Cố Tín cũng rất có kinh nghiệm: “À, là vì đột nhiên tôi nhớ ra ngành điện ảnh cũng đang rất phát triển, nên quyết định đi xem phim điện ảnh của Mạc thiên vương”.

Người đại diện: “...”

Câu nói có quá nhiều lỗ hổng, mãi một lúc sau anh ta mới nắm được trọng điểm: “Anh muốn phát triển sang lĩnh vực phim ảnh à? Sao không học điểm tốt của Tư Mã Tiêu Tiêu ấy, thói hư tật xấu của cô ta thì học hành triệt để”.

Nghe Ca Hậu bị dè bĩu như thế, Cố Tín phì cười: “Này, sau khi tôi xem xong tôi thấy giới diễn viên nước mình nguy hiểm quá, không thích hợp với tôi”.

Người đại diện: “...”

Thế là nói giỡn à?

Anh ta trầm ngâm một lúc mới nhớ tới chuyện quan trọng mà mình vừa quên mất: “Anh đi xem phim với ai hả?”

Cố Tín bỗng nảy ra dự cảm không hay, nhưng vẫn nhắm mắt đáp theo: “Một mình tôi thôi”.

“Một mình?” Người đại diện cười lạnh: “Thế sao có người chụp được ảnh anh đi ra khỏi phòng chiếu phim với một cô gái hả?”

Cố Tín nhú mày mở máy tính trong phòng ra, truy cập weibo, quả nhiên có người chụp được ảnh anh và Thẩm Thi Thi.

“Album sắp phát hành rồi, anh không quan tâm tới album mà chỉ muốn khiến tôi điên đảo thôi hả?” Người đại diện hỗn hển nói tiếp: “Cô gái đó là ai? Đừng nói người trong hình không phải anh nhé?”

Cố Tín nghĩ một lúc rồi gập máy tính lại: “Người tôi yêu”.

Người đại diện vội ôm lấy tim mình: “Anh có ý gì hả? Anh đang yêu à?”

“Không khác là mấy”.

“Cái gì mà không khác nữa hả? Anh nghĩ xem fan của anh sẽ phản ứng thế nào?”

Người đại diện cảm giác như tan nát cõi lòng, nghệ sĩ muốn yêu anh cũng không cản được, nhưng mà đã nói đừng để bị phát hiện rồi mà! Bây giờ bị người ta chụp hình như thế, người thu dọn tàn cục chẳng phải là anh sao?

Cố Tín im lặng một hồi, mím môi càng chặt: “Cần gì phải nói với fan chứ? Tôi bán album chứ không bán mình”.

Anh vừa nói xong, đầu dây bên kia cũng rơi vào trầm mặc. Hai người yên tĩnh một lúc, người đại diện mới nói: “Sau khi họ biết anh đang yêu, người ta còn mua album nữa không đây?”

Cố Tín cười khê: “Sẽ có người thích âm nhạc của mình thôi, người khác muốn đi thì cứ đi”. Hôm nay anh mới hiểu rõ một lần nữa, fan bạc tình đến mức nào: “Đinh Mông kết hôn với Kiều Dĩ Thần, album cũng bán được lắm mà?”

“Sao nữ mà so với sao nam à?” Người đại diện hít sâu một hơi, “Ý là anh muốn công khai sao?”

“Chờ chút đã, sau này tôi sẽ nói lại với anh”. Cố Tín nói xong thì cúp máy, anh nhìn dãy số của Thẩm Thi Thi một lúc lâu rồi quyết tâm gọi điện.

Anh nhất định phải nói rõ với cô.

Thẩm Thi Thi cũng đang lên weibo xem scandal của mình và Cố Tín, điện thoại của cô suýt chút nữa bị nhóm bạn thân làm hỏng. Đúng lúc đó lại nghe thấy tiếng chuông, cô vô thức muốn tắt máy luôn, nhưng sau khi nhìn thấy Cố Tín thì vội vàng bắt máy: “Đại Đại, anh xem weibo chưa? Họ chụp được ảnh mình”.

Cố Tín nhẹ nhàng đáp: “Anh gọi cho em vì chuyện này đây”.

“Vâng”. Thẩm Thi Thi gật đầu: “Có phải muốn em phối hợp làm rõ chuyện này không? Anh yên tâm, em sẽ cố gắng để làm rõ, anh nói thế nào em sẽ làm thế đó. Scandal kiểu này phải giải thích rõ ràng”.

Cố Tín dừng một chút, hỏi cô: “Nếu anh nói đây không phải scandal thì sao?”

Thẩm Thi Thi ngớ ra: “Là sao ạ?” Lẽ nào công ty định dùng scandal này quảng bá album mới? Nếu là ngôi sao khác thì còn có khả năng, nhưng Cố Tín sẽ không cần phải thế, album của anh vẫn luôn bán tốt dù chẳng cần sao tác.

Cố Tín đáp lời: “Anh nói là, em có đồng ý làm bạn gái anh không?”

70. Chương 68: Phiên Ngoại 9

Nếu trước kia Thẩm Thi Thi vẫn cho rằng, quan hệ giữa cô và Cố Tín chỉ là mối quan hệ giữa fan cuồng và idol trong sáng, vậy thì sau khi được mẹ mình cảnh tỉnh, cuối cùng cô cũng thấy hình như giữa họ không trong sáng chút nào.

Chuyện bạn gái của Cố Tín... cô xin thề là mình chỉ lặng thầm nghĩ tới mà thôi, không ngờ rồi lại có một ngày nghe Cố Tín nói ra.

Ở đầu dây bên kia, Cố Tín đợi một lúc lâu cũng không nhận được câu trả lời chắc chắn từ cô, anh càng thêm nóng vội: “Sao nào? Em không muốn hả?”

“Không phải”. Thẩm Thi Thi bác bỏ.

“Thế là đồng ý sao?” Cố Tín thừa thắng xông lên.

“...” Thẩm Thi Thi trầm mặc chốc lát, cô hỏi tiếp: “Đại Đại này, làm bạn gái của anh có bị đánh không nhỉ?”

Như ở rạp chiếu phim đó thôi, nếu cô là bạn gái Cố Tín, có khi ra đường cũng bị kéo tay không biết chừng.

Cố Tín hơi sững sốt, sau đó lại bật cười thật thấp.

Trong tiếng cười trầm khàn đó, khuôn mặt của cô càng lúc càng đỏ hơn, may là bây giờ họ cách nhau một chiếc điện thoại, người kia cũng không thể nhìn thấy.

“Yên tâm đi, nếu em là bạn gái anh thật, nhất định anh sẽ bảo vệ em mà”.

Lời tâm tình thủ thỉ êm tai còn có uy lực gấp bội phần. Cố Tín thề thốt xong càng khiến mặt người kia thêm đỏ.

“Khụ khụ”. Cô ho nhẹ hai tiếng, khuôn mặt đỏ bừng đáp lại: “Thực ra cũng không có gì cả, giống như lúc trước Mạc thiên vương tuyên bố kết hôn thôi ấy à, fan khóc sống khóc chết, chẳng phải bây giờ cũng qua hết đó thôi, hơn nữa fan của anh còn không đồng bằng Mạc thiên vương đâu, chắc em sẽ an toàn hơn một chút”.

Cố Tín: “...”

Anh không cảm thấy mình được an ủi chút nào đâu, cảm ơn.

Anh thoáng trầm ngâm rồi mỉm môi tủm tỉm: “Nói thế là em đồng ý rồi?”

“...Chẳng lẽ anh đổi ý rồi sao?” Thẩm Thi Thi cuống lên, hay là Đại Đại chỉ thăm dò cô thôi? Chưa gì cô đã bại lộ bản tính thật của mình rồi à?

Cố Tín bật cười: “Chỉ cần em không đổi ý, anh cũng không đổi ý”.

Thẩm Thi Thi thở phào nhẹ nhõm, sau đó mặt lại càng nóng hơn.

“Anh phải nói chuyện với đại diện đã, sau đó lại gọi cho em nhé”.

“À, có cần em phải làm gì không?”

Giọng Cố Tín còn ẩn chứa ý cười: “Chỉ cần làm bạn gái của anh là đủ rồi”.

Thẩm Thi Thi: “...”

Không xong rồi, kích thích quá, trái tim của cô không gánh nổi mất thôi.

Sau khi Cố Tín ngắt cuộc gọi, anh liên lạc với người đại diện của mình, công ty giải trí của anh cũng chuẩn bị đáp lại sự kiện rạp chiếu phim lần này.

Thẩm Thi Thi tiếp tục lướt weibo, nhìn thấy thông báo chính thức của công ty, không phủ nhận mà cũng chẳng thừa nhận chuyện tình cảm giữa cô và Cố Tín, cũng được xem là một thái cực tốt.

Thẩm Thi Thi lại thấy hơi khó chịu, cô gửi tin wechat cho Cố Tín ngay: “Không nhận bạn gái sao? ”

Cố Tín đọc tin thì bật cười thành tiếng, anh giải thích: “Giờ em còn đang đi học, nếu fan của anh tới trường tìm em thì không tốt, chờ em tốt nghiệp đã”.

Mấy chữ “Chờ em tốt nghiệp” đã đánh thẳng vào trái tim của cô bé Thẩm Thi Thi, khiến cô chỉ hận không thể nhảy lớp để tham gia tốt nghiệp. Nhưng mà Cố Tín cũng khiến tâm hồn phơi phới của cô tìm lại cảm giác thực, cô đoán chắc những fan cuồng đó có thể tìm ra trường cô đang theo học, nếu họ đến trường gây sự thật thì chẳng tốt chút nào.

“Được rồi, anh nói đúng hết”. Thẩm Thi Thi ngại ngần e thẹn, thực ra không công khai cô cũng không ngại gì, bây giờ mấy ngôi sao bí mật kết hôn cũng nhiều lắm.

Bí mật kết hôn... Aiza, sao lại nghĩ tới chuyện cưới xin rồi?

Cả người Thẩm Thi Thi như tim hồng tung bay, được yêu đương với Đại Đại đó nhé, cảm giác này bạn không hiểu được đâu.

“Mai có sang đưa chó đi dạo không em?” Cố Tín bỗng hỏi.

“Có có, yên tâm, nhất định em không để người ta theo dõi đâu”.

“Vậy anh chờ em”.

Thẩm Thi Thi: “...”

Lại qua một lúc lâu, cô mới nhắn tin trả lời Cố Tín: “Đại Đại, vừa nãy em mới chảy máu mũi đó”.

Cố Tín không nhịn được bật cười thật to.

Cười đủ rồi anh mới đăng weibo, giải thích chuyện xảy ra ở rạp chiếu phim hôm nay.

“Tại sao tôi lại liều mình dù có bị nhận ra cũng phải đi xem phim của Mạc thiên vương đóng, mọi người không hỏi quan hệ giữa tôi và Mạc thiên vương sao? [doge]”

Nhóm fan chưa gì đã sôi sùng sục, sau khi Cố Tín đăng weibo, người đại diện của Mạc Trần cũng báo cáo tin tức này cho anh, anh tủm tỉm nói với người kia: “Gửi một hộp pháo hoa tới chỗ Cố Tín giúp tôi”.

Người đại diện: “...”

Nếu đưa thật thì quan hệ giữa hai người không nói rõ được đâu.

Cố Tín lấy Mạc Trần ra chặn “lỗ châu mai” xong thì thoải mái hơn nhiều. Thực ra chiêu này là do tổng giám đốc Úc thị giúp an nã ra linh cảm, nhớ lúc tổng giám đốc Úc bị truyền thông truy hỏi về vấn đề tình cảm, anh ta lại đã xéo cho người ta đi quan tâm tới chuyện tình yêu của Mạc thiên vương.

Anh vừa rót chén nước rồi nghỉ ngơi, Mạc thiên vương xài cũng tốt ghê cơ, chỉ cần anh ta vừa xuất mã, lực chú ý của tất cả mọi người đều bị hấp dẫn đi.

Muốn tặng cờ thì đưa cho anh ta luôn quá.

Nhưng mà cờ thì đưa anh chưa kịp gửi đi thì đã nhận được pháo hoa mà Mạc thiên vương đưa tới.

Cố Tín: “...”

Lúc Thẩm Thi Thi tới đất chó đi dạo, nhìn thấy một hộp pháo hoa trong nhà anh thì tò mò hỏi: “Đại Đại, anh cũng thích chơi cái này à?”

Cố Tín tức giận nói: “Người ta đưa”.

“Ai?”

Cố Tín dừng một chút rồi nhìn cô trả lời: “Mình là người yêu đấy nhé, sao em cứ gọi anh là Đại Đại mãi thế?”

Thẩm Thi Thi nhăn nhó một hồi lâu mới then thùng gọi tên: ‘Darling~’.

Cố Tín: “...”

Anh không nhịn được cười, Thẩm Thi Thi chau mũi nói với anh: “Anh có biết pháo hoa có ý gì không thế? Ý là sao anh không nhảy lên trời ấy”.

“Gào gừ”. Husky bên cạnh cũng đứng lúc kêu to.

Thẩm Thi Thi hơi lúng túng một lúc, hình như Husky được gọi là Thiên Thiên nhỉ?

Cố Tín cũng hiểu ngay ý mà cô muốn nói, anh đưa mũi chân đá đá Husky đuổi nó sang chơi ở bên kia, sau đó quay lại đẩy Thẩm Thi Thi vào tường.

Thẩm Thi Thi: “...”

Trước lúc bắt đầu yêu đương, chuyện thứ ba trong số các ước mơ lớn nhất của cô là được.... Đại Đại đẩy vào tường.

Giấc mơ thành hiện thực quá nhanh và cũng quá đột nhiên, Thẩm Thi Thi có phần không thể nào thích ứng.

Cố Tín nhìn cô, giọng nói trầm thấp mà quyến rũ: “Anh không có hứng lên trời”.

“Thế, thế anh có hứng lên cái gì?”

...Trời ơi! Cô đang nói cái gì thế này?

Thẩm Thi Thi đỏ bừng má, lúng túng đến mức muốn chết quách cho xong, Cố Tín cúi đầu cười khẽ hai tiếng rồi hôn lên môi cô: “Em nói thử xem?”

Thẩm Thi Thi: “...”

Chỉ trong nháy mắt, ước mơ thứ hai của cô cũng được thực hiện rồi!

Còn ước mơ thứ nhất là gì... haha, mọi người hiểu rồi đó:)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-xonat-tron-hon-ban-sonata-dao-hon>